Robert Ludlum

Autorul numărul 1 în lume al romanelor de acțiune

COMPROMISUL

De acelaşi autor în curînd vor apărea:

- DRUMUL SPRE OMAHA
- DISPUTA GEMENILOR
- MANUSCRISUL CANCELARULUI
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- STRIGĂTUL LUI HALIDON

EDITURA LIDER

Robert Ludlum

COMPROMISUL

ROBERT LUDLUM

Compromisul

Traducerea
IRINA NEGREA

EDITURA LIDER
BUCUREȘTI

I.S.B.N. : 973-9343-73-2

Printed in Romania

grupul drago print

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti ROMÂNIA
Telefon 335 93 18, 335 97 47
Fax 337 33 77

Trevayne

Editurii LIDER-Bucureşti

Din timp în timp, de-a lungul odiseei omenirii se întîmplă ca forțe neștiute să se contopească zămislind bărbați și femei înzestrați cu o înțelepciune uimitoare, cu însușiri excepționale și cu minți pătrunzătoare.

Artele și științele grăiesc de la sine, căci ne înconjoară pretutindeni, îmbogățindu-ne viața cu frumusețe, longevitate, cunoștințe și perspective. Dar mai există o zonă a strădaniei umane, deopotrivă artă și știință, care ne înconjoară – fie îmbogățindu-ne existența, fie distrugînd-o. Este vorba de sistemul de pază și supraveghere al unei societăți supuse legilor de guvernare obișnuite. Nu sînt un savant în materie, însă cursurile de științe politice și guvernare la care am fost supus în colegiu m-au marcat definitiv. Fermecat de mirajul lor fascinant, m-au captivat într-atît încît, dacă n-ar fi existat alte înclinații mai puternice, aș fi putut foarte bine deveni cel mai slab politician din lumea occidentală. Numai că eu nu-mi pierd cumpătul prea ușor.

Din punctul meu de vedere, una dintre realizările cu adevărat remarcabile ale omului este democrația reprezentativă și neîngrădită, iar cea mai mare încercare din toată istoria de a crea un asemenea sistem a fost minunatul experiment american, așa cum și-a găsit el expresia în Constituția noastră. Nu e ceva perfect, dar, parafrazîndu-l pe Churchill,

„să fiu al naibii dacă se putea ceva mai bun".

Dar, ca de obicei, dracul își vîră coada și vrea să strice totul.

Iată de ce am scris „Trevayne", acum aproape două decenii. Era pe vremea afacerii Watergate și, de indignare, am umplut nenumărate pagini. Ceva mai tînăr – dar nu necopt –, datorită firii impulsive și necumpătate simțeam că-mi plesnește capul de cuvinte ca: *Înșelătorie! Abuz de putere! Corupție! Stat polițienesc!*

Guvernul nostru, cel mai înalt dintre forurile oficiale numite și alese, însărcinat cu paza și supravegherea sistemului, nu numai că a mințit poporul, ci, mai mult chiar, a strîns milioane peste milioane pentru a perpetua minciunile și a-și întări astfel autoritatea și puterea pe care guvernanții își închipuiau că doar ei au dreptul să le exercite. Una dintre cele mai înspăimîntătoare declarații în afacerea Watergate a fost aceea a principalului demnitar al națiunii, însărcinat cu aplicarea legii: „Nu voi precupeți nimic pentru a păstra președinția..."

Nu-i nevoie să duc fraza pînă la capăt, sensul fiind clar. Ceea ce ne aparținea, președinția și țara le considerau *ale lor*. Nu ale voastre, nu ale mele, nici măcar ale vecinului de peste drum, cu care se întîmplă adesea să nu fim de acord în privința chestiunilor politice. Doar *ale lor*. Noi, ceilalți, nefiind importanți sau competenți. Ei știau mai bine; prin urmare, minciunile trebuiau să continue, pentru a menține pline cuferele purității ideologice, astfel încît cei impuri să poată fi nimiciți cu bani, ca într-un *blitzkrieg*, și îngropați la barierele de start ale confruntărilor politice.

Am fost nevoit să public „Trevayne" sub un alt nume, nu neapărat din cauza retribuției potențiale, ci datorită faptului că „înțelepciunea tradițională" a vremii impunea ca un romancier să nu creeze mai mult de o carte pe an. De ce? Să

fiu al naibii dacă am habar – ceva legat de „psihologia de marketing", ce dracu' o mai fi şi asta! Dar să nu uităm; toate astea se petreceau acum aproape douăzeci de ani.

Plus ça change, plus c'est la même chose, zice un proverb francez. Aceeaşi Mărie, cu altă pălărie. Sau, poate, istoria îşi repetă nesăbuinţele *ad nauseum*, fiindcă omul este o fiinţă cu un talmeş-balmeş de pofte, ce îl împing mereu să revină la troaca plină de otravă. Sau poate că păcatele strămoşilor sînt duse mai departe de urmaşi, fiindcă odraslele sînt prea proaste pentru a învăţa din greşelile noastre flagrante. Mai ştii? Din timpuri străvechi, există dovezi temeinice că omul continuă să ucidă fără să aibă nevoie de carnea prăzii vînate; că omul minte pentru a evita răspunderea sau, invers, pentru a acapara mecanismele răspunderii în aşa măsură încît contractul dintre guvernanţi şi guvernaţi să nu mai depindă decît de el; omul caută necontenit să se îmbogăţească pe seama bunului obştesc şi, făcînd aceasta, se străduieşte să îşi transforme propriile principii morale sau religioase în legalităţi sau religiozitate unanim acceptate, fără să-i cruţe pe necredincioşii deveniţi paria. Doamne Sfinte, am putea merge astfel la nesfîrşit, nu-i aşa? Staţi un pic, însă.

Exact cînd aştern pe hîrtie aceste rînduri, Statelor Unite ale Americii le-a fost dat să asiste la două dintre campaniile prezidenţiale socotite a fi cele mai ruşinoase, înjositoare, inepte, necinstite şi jignitoare din cîte îşi pot aminti admiratorii în viaţă ai sistemului nostru. Candidaţii au fost „asmuţiţi" de nişte manipulatori cinici ai celor mai elementare temeri ale publicului; fanfaronadele „guriştilor" gălăgioşi erau mai căutate decît declaraţiile de poziţie inteligente; imaginea a prevalat asupra rezultatelor. Dezbaterile prezidenţiale n-au fost prezidenţiale şi nici dezbateri, ci cel mai adesea „reflexe" pavloviene la conservă, care n-aveau aproape nimic de-a face cu marile probleme. Regulile de bază ale acestor replici

robotice au fost stabilite de nişte papagali nechemaţi şi limbuţi, care aveau o părere atît de proastă despre clienţii lor, încît nu-i lăsau să vorbească mai mult de *două minute!* Se-aude cum vomită oratorii din antica Atenă. Poate că într-un viitor luminos vom reveni la campanii civilizate şi legitime, în care să poată fi auzit un schimb de opinii deschis şi sincer, dar asta, teamă mi-e, nu se va întîmpla atîta vreme cît cei care ne conving să cumpărăm deodorante stau cu nasul doar la subsuoară. Ei au ajuns indezirabili în procesul alegerilor, întrucît au săvîrşit simultan cele două păcate capitale ale profesiunii lor: au făcut ca „produsele" lor să apară deopotrivă jignitoare şi plictisitoare. Desigur, există o soluţie. Dacă aş fi în locul oricărui candidat, aş refuza să-i plătesc pe motiv de infamie morală – păi, ce naiba, de ce n-ar merge şi-aşa?! Să văd eu care dintre făcătorii ăştia de imagine s-ar duce în faţa instanţei să pledeze împotrivă! De-ajuns. Campaniile au scîrbit ţara. Acest fiasco paralizant s-a petrecut la doar doi ani după ce noi, cetăţenii Republicii, am fost expuşi unui şir de întîmplări ridicole care, în lipsa caracterului lor obscen, n-ar fi făcut decît să stîrnească ilaritate. Ca o dovadă de supremă tîmpenie, unii demnitari au alimentat vîlvătaia terorismului, vînzînd arme unui stat terorist, în timp ce aliaţilor noştri le cereau să n-o facă. Vinovăţia a devenit inocenţă; nelegiuirea a adus merite de serviciu; impostorii slugarnici şi zeloşi au ajuns eroi; a fi prezent însemna să fii absent, iar a avea şobolani în subsol era un semn de reale aptitudini gospodăreşti. Prin comparaţie, lumea lui Alice, văzută în oglindă, era de o logică incontestabilă. *Staţi un pic,* însă – da, fie, mi-aţi luat-o înainte.

Ca de obicei, dracul îşi vîră coada şi vrea să strice totul. Acest măreţ experiment, minunatul nostru sistem bazat pe verificări şi bilanţuri. *Înşelătorie? Abuz de putere? Corupţie? Stat poliţienesc?*

Ei bine, fireşte, nu cu efecte de durată, atîta vreme cît

cetăţeanul poate face speculaţii şi îşi poate striga acuzaţiile, chiar de pe poziţii extreme. Ne putem face auziţi; aceasta este forţa noastră, imposibil de înfrînt.

Aşadar, cu toată modestia, voi încerca să mă fac din nou auzit pe acea tonalitate din alte timpuri, din altă epocă, fără să uit niciodată că sînt doar un povestitor care nădăjduieşte să vă distreze, cerînd să-i fie îngăduite şi lui cîteva idei.

În sfîrşit, nu am încercat să „actualizez" romanul sau să elucidez licenţele pe care mi le-am permis cu întîmplările reale sau cu locurile geografice, întrucît acestea au slujit naraţiunii. Aşa cum vă poate spune oricine şi-a construit sau şi-a redecorat casa, dacă te-apuci de cîrpăceală nu-ţi mai rămîne decît să renunţi la planurile iniţiale. Va ieşi o altă casă.

Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Robert Ludlum
cunoscut şi ca Jonathan Ryder

Noiembrie 1988

Partea I

I

Şoseaua asfaltată şi netedă se întrerupea brusc, preschimbîndu-se în drum de ţară. În acest punct de pe mica peninsulă înceta responsabilitatea municipalităţii şi începea zona de proprietate privată. Potrivit Oficiului Poştal al SUA, din South Greenwich, Connecticut, drumul de livrare era înscris pe hartă sub denumirea de Shore Road, Northwest, dar transportatorii care foloseau camioanele poştale îl cunoşteau ca High Barnegat, sau Barnegat.

Transportatorii foloseau des acest drum, de trei-patru ori pe săptămînă, aducînd scrisori recomandate sau plicuri mari cafenii cu confirmare de primire. Nu-i deranja traseul, fiindcă la fiecare livrare primeau cîte un dolar.

High Barnegat, opt acri de proprietate la ocean, cu o fîşie de aproape jumătate de milă direct pe strîmtoare. Majoritatea suprafeţei era lăsată în paragină, vegetaţia şi buruienile crescînd nestingherite. Zona locuită – casa şi terenul ce pornea de la plaja centrală – părea să contrazică sălbăticia locului. Clădirea, lungă şi de formă neregulată, era proiectată conform standardelor contemporane, cu geamuri mari încastrate în lemn, orientate spre apă. Pajiştile cu iarbă verde şi vegetaţie luxuriantă, bine îngrijite, erau brăzdate de alei pavate cu dale ce se terminau la o terasă spaţioasă aflată deasupra hangarului pentru bărci.

Era sfîrşitul lui august, cea mai frumoasă parte a verii la

High Barnegat. Apa era caldă, plăcută: vîntul sufla în rafale dinspre strîmtoare, ceea ce făcea navigația mai palpitantă – sau mai riscantă –, în funcție de părerea fiecăruia. În ultimele zile ale lui august, o stare de calm lua locul săptămînilor febrile de distracție estivală. Sezonul era pe sfîrșite. Bărbații se gîndeau din nou la sfîrșiturile de săptămînă normale și la cele cinci zile obositoare de muncă; femeile începeau chinuitoarea rutină a cumpărăturilor ce semnalau începutul noului an școlar.

Gîndurile și motivațiile coteau alene spre alte direcții. Frivolitatea bătea în retragere; existau lucruri mult mai serioase ce trebuiau luate în considerare.

Și fluxul constant de oaspeți în casă scădea la High Barnegat, în această perioadă.

Era ora patru și jumătate după-amiaza, și Phyllis Trevayne, lungită într-un șezlong pe terasă, se bronza la razele calde ale soarelui. Se gîndea, nu fără oarecare satisfacție, că îi venea destul de bine costumul de baie al fiicei sale. Cum avea patruzeci și doi de ani, iar fata ei șaptesprezece, n-ar fi fost greu ca satisfacția să se transforme într-un triumf mărunt, însă gîndurile îi zburau necontenit la telefon, la apelul din New York pentru Andrew. Răspunsese la aparatul de pe terasă, întrucît bucătăreasa plecase în oraș cu copiii, iar soțul ei continua să rămînă o mică velă albă undeva departe, pe apă. Fusese la un pas de a nu răspunde la telefon, însă își amintise că numărul de la High Barnegat nu-l aveau decît prietenii foarte buni și asociații de afaceri foarte importanți – soțul ei prefera cuvîntul „necesari".

– Alo, doamna Trevayne? întrebase vocea groasă de la celălalt capăt al firului.

– Da?

– Frank Baldwin, la telefon. Ce mai faci, Phyllis?

– Bine, foarte bine, domnule Baldwin. Dar dumneata?

Phyllis Trevayne îl cunoștea pe Franklyn Baldwin de

cîţiva ani, dar tot nu se putea încumeta să-i spună pe nume bătrînului domn. Baldwin era ultimul reprezentant al unei tagme pe cale de dispariţie, unul dintre titanii debutului activităţilor bancare din New York.

– M-aş simţi mult mai bine dacă aş şti de ce nu m-a sunat soţul tău. L-am căutat de atîtea ori. N-a păţit nimic, sper?! Şi asta nu fiindcă aş fi eu o persoană atît de importantă, ferească Dumnezeu, dar mi-a fost teamă să nu se fi îmbolnăvit.

– Oh, nu. Nicidecum. N-a mai fost la birou de peste o săptămînă, aşa că nu a avut cum să ia lista mesajelor primite. De fapt, eu port toată vina: am vrut să se odihnească.

– Domniţă dragă, află că şi nevastă-mea mă acoperea tot aşa. Instinctiv. Prindea ideea din zbor şi găsea întotdeauna cuvintele potrivite.

Phyllis Trevayne rîse măgulită, sesizînd complimentul implicit.

– Ba nu, domnule Baldwin. E adevărat, pe cuvînt. În clipa asta se află pe apă; văd pînza catamaranului cam la o milă în larg.

– Catamaran! Dumnezeule! Uitasem cît sînteţi de tineri! Pe vremea mea, nimeni nu ajungea atît de bogat la vîrsta voastră. Oricum, nu prin forţe proprii.

– Avem noroc. Şi nu uităm asta nici o clipă, rosti Phyllis Trevayne.

– Frumos că recunoşti, domniţa mea, aprecie Franklyn Baldwin, cu multă sinceritate. Ei bine, atunci. Cînd trage la ţărm, roagă-l pe căpitanul Ahab să-mi dea şi mie un telefon, da? E ceva foarte urgent.

– Sigur că da.

– La revedere, draga mea.

– La revedere, domnule Baldwin.

Soţul ei ţinuse permanent legătura cu biroul şi dăduse zeci de telefoane unor persoane mult mai puţin importante

decît Franklyn Baldwin. În plus, Andrew îl plăcea pe Baldwin: recunoscuse asta în cîteva rînduri. Apelase de nenumărate ori la el pentru sfaturi și îndrumări în hățișul încîlcit al finanțelor internaționale.

Soțul ei îi datora mult bancherului, iar acum bătrînul domn avea nevoie de el. Ce-l determinase pe Andrew să nu-l sune? Nu-i stătea în fire să se poarte așa.

Restaurantul, mic, era situat pe Strada 38, între bulevardele Park și Madison. Clientela o formau în general directorii de firme – persoane de vîrstă mijlocie, care se treziseră brusc cu mai mulți bani decît cîștigaseră vreodată, dar și cu dorința de a afișa atitudini și concepții mai tinerești. Mîncarea era doar acceptabilă, prețurile mari, iar băuturile scumpe. Barul spațios avea lambriuri somptuoase, în care se reflecta lumina difuză. Ambianța te ducea cu gîndul la localurile din studenție, de prin anii '50, pe care consumatorii și le aminteau cu nostalgie. Acesta fusese și scopul celor care proiectaseră localul.

Directorul restaurantului rămase ușor surprins cînd văzu un bărbat scund și bine îmbrăcat, cam de șaizeci de ani, intrînd șovăielnic pe ușă. Omul privi în jur, încercînd să se acomodeze cu lumina slabă din local.

– O masă, domnule?

– Nu... Ba da, am întîlnire cu cineva... Lasă, mulțumesc. Avem deja o masă.

Bărbatul bine îmbrăcat reperă persoana pe care o căuta la o masă din spate. Plecă brusc de lîngă director, croindu-și drum cu stîngăcie printre consumatori.

Directorul își aminti că persoana care îl aștepta insistase să stea la acea masă. Bărbatul mai în vîrstă se așeză la masă.

– Poate era mai bine să ne întîlnim într-un restaurant.

- Nu vă faceţi griji, domnule Allen. Nici o cunoştinţă de-a dumneavoastră nu vine aici.

- Sper din toată inima să ai dreptate.

Un ospătar îşi făcu apariţia şi cei doi comandară ceva de băut.

- Nu cred că *dumneata* ar trebui să-ţi faci probleme, zise bărbatul mai tînăr. Dacă nu mă înşel, riscul mi-l asum eu, nu dumneata.

- Vei fi recompensat, ştii asta. Hai să nu mai pierdem vremea. Cum stau lucrurile?

- Andrew Trevayne a fost votat în unanimitate de comisie.

- N-o să accepte.

- Se pare că va accepta. Baldwin urmează să facă oferta; dacă n-o fi făcut-o deja.

- Dacă a făcut-o, eşti *în întîrziere*, remarcă bătrînul, îngustîndu-şi ochii şi privind fix faţa de masă. Am auzit şi noi zvonurile. Le-am considerat o perdea de fum, menită să inducă în eroare. Ne-am bazat pe dumneata, preciză el, ridicînd privirea spre Webster. Înţelegerea noastră a fost să ne confirmi identitatea, înainte ca vreo acţiune definitivă să fie întreprinsă.

– N-am putut controla situaţia; nimeni de la Casa Albă n-a putut. Comisia acţionează ca un sistem închis. Bine că am reuşit să aflu măcar numele.

– Revenim şi la asta. Ce-i face să creadă că Trevayne va accepta? Care ar fi motivele? Ce naiba, doar Fundaţia „Danforth", pe care o are, e cam tot atît de mare ca Ford sau Rockefeller. De ce să renunţe la ea? întrebă Allen.

– Probabil că nu va renunţa. Îşi va lua doar concediu.

– Nu există fundaţie de mărimea „Danforth"-ului care să accepte un concediu pe o asemenea perioadă de timp. Şi, mai cu seamă, nu pentru un post ca ăsta. Dau *toţi* de bucluc.

- Nu prea vă înţeleg...

– Crezi că ei sînt scutiți de așa ceva?! întrebă Allen, întrerupîndu-l. Au nevoie de prieteni în orașul nostru. Nu de dușmani... Care-i procedura? Dacă Baldwin *a făcut* oferta și Trevayne acceptă?

Chelnerul se întoarse cu băuturile și cei doi tăcură. Cînd rămaseră iarăși singuri, Webster răspunse:

– Indiferent de opțiunea comisiei, persoana respectivă trebuie să primească aprobarea președintelui și să fie supusă unei audieri severe în fața unei comisii bipartizane din Senat.

– Bine, bine, făcu Allen, ridicînd paharul și sorbind o înghițitură zdravănă. Hai să începem de aici; e veriga unde putem interveni. Îl vom descalifica la audiere.

Tînărul părea nedumerit.

– De ce? La ce bun? *Cineva* tot va trebui să prezideze acest subcomitet. Măcar Trevayne ăsta pare un tip rezonabil.

– Hm, auzi! Pare! exclamă Allen, golind paharul. De ce, mă rog, *pare?* Ce știi dumneata despre Trevayne?

– Ce-am citit. Am făcut și eu cercetări. Pe la mijlocul anilor '50, el și cumnatul lui – inginer electronist– au înființat o mică firmă în domeniul producerii și cercetării aparatelor aerospațiale, la New Haven. Au dat lovitura șapte-opt ani mai tîrziu; pe la treizeci și cinci de ani, erau amîndoi milionari. Cumnatul proiecta, iar Trevayne vindea produsele în draci. A acaparat jumătate din contractele NASA și a deschis filiale pe toată coasta Atlanticului. La vîrsta de treizeci și șapte de ani, Trevayne s-a retras și s-a angajat la Departamentul de Stat. Apropo, a făcut treabă excelentă acolo, încheie Webster ridicînd paharul și privindu-l pe Allen peste marginea acestuia.

Tînărul se aștepta să fie complimentat pentru cunoștințele lui, dar Allen rosti disprețuitor:

– Rahat! Prostii din revista *Time*. Important e că Trevayne e un tip original... Nu cooperează. Știm asta. Am mai încercat să-l contactăm cu ani în urmă.

– Zău?! se miră Webster, punînd paharul pe masă. N-am ştiut... Oh, Doamne! Atunci, înseamnă că ştie...

– Nu mare lucru însă, poate, suficient. Nu sîntem siguri. Dar tot nu te-ai prins, domnule *Webster*. Am impresia că de la bun început nu te-ai prins... Noi *nu vrem* ca el să prezideze nenorocitul ăla de subcomitet. Nu-l vrem pe el şi pe nimeni *ca* el! O asemenea alegere este de neconceput.

– Şi ce-aţi putea face în acest sens?

– Să-l silim să se retragă... dacă într-adevăr a acceptat. Pretextul va fi audierea la Senat. Vom avea grijă, fir-ar să fie de treabă, ca membrii comitetului să îl respingă.

– Să zicem că reuşiţi. Şi pe urmă?

– Vom nominaliza omul nostru. Ceea ce ar fi trebuit făcut din capul locului.

Allen îi făcu semn ospătarului, arătînd spre cele două pahare.

– Domnule Allen, de ce nu l-aţi împiedicat? Dacă eraţi în măsură s-o faceţi, ce v-a oprit? Aţi spus că ştiaţi de zvonurile care circulau despre Trevayne; atunci a fost momentul să interveniţi.

Allen evită să se uite în ochii lui Webster, sorbi toată apa cu resturi de gheaţă din pahar, iar cînd vorbi din nou glasul lui trăda efortul de a-şi păstra autoritatea.

– Din cauza lui Frank Baldwin, de-aia. Frank Baldwin şi secătura aia senilă de Hill!

– Ambasadorul?

– Afurisitul ăla de ambasador cu porcăria lui de ambasadă de la Casa Albă... Marele Billy Hill! Baldwin şi Hill; fosilele din spatele măgăriei ăsteia. Hill tot dă tîrcoale ca un vultur de vreo doi-trei ani. El l-a convins pe Baldwin să intre în Comisia de Apărare şi împreună l-au cules pe Trevayne... Baldwin l-a propus, cine naiba să se opună?... Dar *dumneata* trebuia să

ne spui că hotărîrea e definitivă. Dacă ştiam, poate izbuteam să împiedicăm alegerea.

Webster îl studia cu atenţie pe Allen. Cînd ripostă, glasul lui avu o duritate pe care nu o trădase pînă atunci:

- Părerea mea e că minţi. Altcineva a stricat totul; dumneata sau unul dintre aşa-zişii experţi. În primul rînd, ai crezut că această investigaţie se va încheia în faza preliminară, pentru ca apoi comitetul să ia decizia dorită... Te-ai înşelat. Apoi a fost prea tîrziu. Trevayne a ieşit la suprafaţă şi n-ai mai avut încotro. Nu eşti sigur nici măcar că l-ai putea opri acum. Iată de ce ai vrut să ne întîlnim... Aşa că încetează cu tîmpenia asta că eu n-am fost pe fază şi nu m-am prins la timp, bine?

– Nu fi obraznic, tinere. Nu uita pe cine reprezint, spuse Allen, fără prea multă convingere.

– Nu uita nici dumneata, atunci, că stai de vorbă cu un om numit personal de preşedintele Statelor Unite. Chiar dacă nu-ţi place, acesta e motivul pentru care m-ai căutat. Şi-acum, să vedem despre ce e vorba. Ce doreşti?

Allen răsuflă adînc, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de starea de tensiune.

– Unii dintre noi sînt mai alarmaţi decît alţii...

– Iar dumneata eşti unul dintre ei... interveni Webster, calm.

– Da... Trevayne e o persoană complicată. Pe de o parte, un geniu în domeniul industriei – ceea ce înseamnă că ştie cum să se descurce prin sălile de şedinţe; pe de altă parte, sceptic – nu aderă la anumite realităţi.

– După părerea mea, aceste calităţi nu se exclud una pe cealaltă.

– Doar cînd persoana respectivă acţionează de pe poziţii de forţă.

– Treci la subiect. Care e forţa lui Trevayne?

- Să spunem că n-a avut niciodată nevoie de ajutor.

- Mai bine zis a refuzat orice ajutor.

- Da, da, aşa este.

- Spuneai că ai încercat să-l contactezi.

- Da. Cînd lucram la... Nu contează. Era pe la începutul anilor '60; în acea perioadă ne consolidam şi ne-am gîndit că ar fi un aport valoros pentru... comunitatea noastră. Ne-am oferit chiar să garantăm contractele NASA.

- Extraordinar! Şi te-a refuzat, remarcă Webster pe un ton declarativ.

- Ne-a dus de nas o vreme, după care şi-a dat seama că putea obţine contractele şi fără noi. De îndată ce a aflat asta, ne-a dat dracului. De fapt, a mers mult mai departe. Mi-a zis să le spun oamenilor mei să nu se mai amestece în programul spaţial şi în treburile băneşti ale guvernului. A ameninţat că se va adresa procurorului general.

Bobby Webster luă absent furculiţa şi se apucă să împungă uşor faţa de masă.

- Dar dacă ar fi fost altfel? Dacă *ar fi avut* nevoie de voi? Crezi că ar fi intrat în „comunitatea" voastră?

- Asta nu ştim. O parte aşa crede. Dar n-au stat de vorbă cu el. Eu, însă, da. Am fost intermediarul. Singurul pe care l-a cunoscut... N-am folosit niciodată nume, n-am spus niciodată cine erau oamenii mei.

- Dar crezi că simplul fapt că existau a fost suficient pentru el?

- Greu de răspuns. Ne-a ameninţat după ce a obţinut ce-a vrut. Era convins că n-avea nevoie decît de el însuşi, de cumnatul lui şi de afurisita aia de companie din New Haven. Acum, pur şi simplu nu ne putem permite să riscăm. Nu-l putem lăsa să prezideze acel subcomitet... Este un om imprevizibil.

Şi eu ce-ar trebui să fac?

– Să îţi asumi orice risc rezonabil pentru a te apropia de Trevayne. Cel mai bine pentru dumneata ar fi să devii legătura lui la Casa Albă. E posibil?

Bobby Webster se opri, după care răspunse cu fermitate:

– Da. Preşedintele m-a chemat la şedinţa referitoare la subcomitet. A fost o întrunire secretă; fără notiţe, fără còpii dactilografiate. N-a mai participat decît un singur alt asistent; deci, nu sînt probleme de concurenţă. Am să mă descurc.

– S-ar putea să nu fie necesar. Vor fi luate anumite măsuri preventive. Dacă se vor dovedi suficiente, Trevayne va ieşi din scenă.

– Şi aici vă pot ajuta.

– Cum?

– Mario de Spadante.

– Nu! Categoric nu! Ţi-am mai spus deja, nu vrem ca omul ăsta să aibă vreun amestec.

– I-a ajutat pe oamenii dumitale. În diverse ocazii, vrei sau nu să recunoşti.

– *Exclus*.

– N-ar strica puţină amiciţie cu el. Dacă te simţi jignit, gîndeşte-te la Senat.

Lui Allen i se descreţi fruntea şi îl privi aproape admirativ pe asistentul prezidenţial.

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Fireşte, asta îmi va creşte preţul considerabil.

– Am crezut că faci totul din convingere.

– Da, am convingerea că trebuie să-mi protejez flancurile. Or, cea mai bună protecţie este să vă pun să mă plătiţi.

– Eşti un tip nesuferit.

– Dar şi foarte talentat.

2

Andrew Trevayne poziţionă cele două corpuri gemene ale catamaranului cu faţa spre vînt şi prinse curentul rapid ce înainta spre ţărm. Îşi întinse picioarele lungi, proptindu-le de o vergă de legătură, şi umblă la fusul cîrmei pentru a obţine un siaj suplimentar la pupa. Un gest fără rost. Avea senzaţia că mîna îi era propulsată, printr-o peliculă călduţă şi cleioasă.

Exact cum era şi el propulsat – inexorabil – într-o enigmă pe care nu şi-o dorise. Cu toate astea, decizia finală avea să-i aparţină şi ştia care va fi alegerea lui.

Aceasta îl irita cel mai mult; cunoştea forţele care îl propulsau şi se detesta fie numai şi pentru faptul că luase în considerare eventualitatea de a li se supune. Le înlăturase, însă, şi asta de multă vreme.

Catamaranul ajunsese la o sută de metri de ţărmul Connecticut-ului, cînd vîntul se schimbă brusc – aşa cum se întîmplă cu vînturile dinspre larg cînd se izbesc de uscat. Trevayne trase de vela mare şi mica ambarcaţiune se clătină, înclinîndu-se spre dreapta, în direcţia portului.

Trevayne era un bărbat ceva mai masiv decît majoritatea bărbaţilor, cu mişcări suple şi flexibile ce trădau o tinereţe mult mai activă decît se sinchisea el să povestească. Îşi amintea că citise un articol în *News Week* şi rămăsese surprins de descrierile isprăvilor lui de odinioară, de pe terenul de sport

Exista multă exagerare, aşa cum se întîmplă cu descrierile din articolele de acest fel. Fusese bun, dar nu chiar aşa de bun cum scria acolo. Avusese întotdeauna senzaţia că *impresia* pe care o făcea depăşea realitatea, sau că prin eforturile sale îşi ascundea cusururile.

Ştia, însă, că era un bun marinar. Chiar mai mult decît bun.

Restul nu conta pentru el. Aşa fusese întotdeauna, cu excepţia clipelor de luptă sportivă.

Oare ce competiţie îl aştepta acum? Dacă lua hotărîrea. Genul de competiţie necruţătoare, care implica strategii ce nu figurau în nici un manual.

Putea să le înţeleagă, era capabil de manevre, pentru a ocoli problemele spinoase, dar nu-l interesa să participe. În schimb, ştia să se folosească de informaţii pentru a-şi asigura avantajul. Şi asta fără milă, necruţător.

Prins de o plăcuţă de oţel, lîngă fusul cîrmei, Andrew ţinea un carneţel; de plăcuţă era legat, cu un lanţ inoxidabil, un etui etanş în care se afla un pix cu pastă. Obişnuia să spună că le avea acolo pentru a nota diferite momente din timpul ieşirilor pe mare – adîncimi ale apei, viteze ale vîntului şi alte observaţii de acest fel. În realitate, însă, Andrew folosea cele două obiecte pentru însemnări personale – gînduri răzleţe, idei, lucruri pe care voia să şi le fixeze în memorie.

Uneori lucruri... doar „lucruri" care i se păreau mai clare cînd se afla pe apă.

De asta se necăji aşa de rău cînd se uită acum la carneţel. Scrisese un singur cuvînt. Formase literele inconştient, fără să-şi dea seama. *Boston*.

Rupse pagina, o mototoli furios şi o aruncă în mare.

La naiba! La naiba cu treaba asta! se gîndi el. Nu!

Întinzîndu-se peste partea laterală a ambarcaţiunii, Trevayne apucă marginea docului cu mîna dreaptă. Cu stînga

trase vela, care se plie fluturînd. Legă barca şi se ridică în picioare, trăgînd în jos restul pînzei şi înfăşurînd-o pe catargul orizontal. În mai puţin de patru minute izbuti să demonteze fusul cîrmei, să aranjeze prelata, să lege velele şi să etanşeze barca în cele patru colţuri.

Privi în sus, peste zidul de piatră al terasei, spre structura din lemn şi sticlă care creştea ca o proeminenţă din coasta dealului. Mereu aceeaşi emoţie şi încîntare. Nu pentru proprietatea în sine, lucrul acesta nu mai era important, ci pentru faptul că totul ieşise aşa cum plănuiseră el şi Phyl.

Făcuseră casa împreună, ceea ce era extrem de important, chiar dacă asta nu compensa alte lucruri mai triste.

Porni pe aleea pietruită de lîngă hangarul de bărci, urcînd apoi panta abruptă spre terasă. Întotdeauna cînd ajungea la mijlocul urcuşului, îşi dădea seama în ce formă era. Dacă gîfîia sau îl dureau picioarele, îşi jura în gînd să mănînce mai puţin şi să facă mai multă mişcare. Constată cu plăcere că acum se simţea perfect. Sau poate mintea lui era prea preocupată, pentru a mai percepe efortul.

Ba nu, se simţea destul de bine, îşi zise el. O săptămînă fără să meargă la serviciu, aerul sărat inhalat în permanenţă, plăcuta senzaţie de energie şi forţă de la sfîrşitul lunilor de vară. Da, se simţea minunat!

Apoi îşi aminti de carneţel şi de cuvîntul scris pe foaie într-un impuls inconştient sau subconştient. *Boston.*

De fapt, nu se simţea chiar atît de bine, îşi spuse el.

Ocoli ultimele trepte cu dale pe piatră şi-şi văzu soţia lungită într-un şezlong, cu ochii pironiţi în gol, undeva spre apă. Îl durea sufletul ori de cîte ori o vedea aşa. Amintiri chinuitoare şi triste îl făcură din nou să sufere.

Din cauza acestui *Boston,* lua-l-ar naiba să-l ia.

Îşi dădu seama că datorită pantofilor cu talpă de cauciuc, paşii lui nu fuseseră auziţi; nu voia s-o sperie pe Phyl.

– Bună, rosti el, încetişor.

– Oh? făcu Phyllis, clipind. Ţi-a plăcut plimbarea pe mare, iubitule?

– Nemaipomenit. Ai dormit bine? o întrebă Trevayne, sărutînd-o pe frunte.

– Bine, dar puţin, m-a trezit cineva.

– Ei, da?! Parcă puştii plecaseră cu Lillian în oraş.

– Nu ei m-au trezit. Şi nici Lillian.

– Sună cam sinistru ce spui. Trevayne pescui cu mîna în frapiera pătrată de pe masă, şi scoase o cutie cu bere.

– De ce sinistru?! Nicidecum. Doar că m-a făcut curioasă.

– Ce tot îndrugi acolo? zise el, rupînd clapa de metal de pe capac şi sorbind din cutie.

– A telefonat Franklyn Baldwin... Te-a căutat de mai multe ori la birou. De ce nu l-ai sunat?

Trevayne rămăsese cu berea la buze, uitîndu-se la nevastă-sa.

– N-am mai văzut oare costumul ăsta de baie pe altcineva?

– Ba da. Mulţumesc pentru compliment – intenţionat sau nu –, dar să ştii că tot vreau să aflu de ce nu l-ai sunat.

– Încerc să-l evit.

– Eu credeam că îl simpatizezi.

– Aşa e. Enorm. Un motiv în plus ca să-l evit. Are de gînd să-mi ceară ceva, iar eu am să-l refuz. În fine, cel puţin aşa cred: o să-mi ceară ceva, iar eu vreau să-l refuz.

– Ce anume?

Trevayne se îndreptă absent spre zidul de piatră de la marginea terasei şi puse cutia de bere pe margine.

– Baldwin vrea să mă recruteze. Aşa se zvoneşte; cred că se numeşte „balon de încercare". Conduce comisia care se ocupă de cheltuielile legate de apărare. Acum se formează un subcomitet, cu sarcina de a efectua ceea ce ei numesc

politicos „un studiu aprofundat" al relaţiilor de la Pentagon.

– Şi asta ce înseamnă?

– Patru-cinci companii – nişte conglomerate, de fapt – răspund cam de 70% din bugetul de apărare. Într-un fel sau altul. Nu mai există nici un control eficient. Se doreşte ca acest subcomitet să devină un instrument de investigaţie al Comisiei de Apărare. Şi le trebuie un preşedinte.

– Care ar urma să fii tu?

– Da, numai că eu nu vreau. Sînt fericit unde sînt. Activitatea mea are efecte pozitive; a fi preşedintele acelui comitet ar însemna ceva cu totul negativ, din punctul meu de vedere. Persoana care va ocupa acest post va deveni un paria... dacă apucă să lucreze o vreme acolo.

– Dar de ce?

– Pentru că la Pentagon e o harababură generală. Nu e nici un secret; citeşte şi tu ziarele.

– Şi, atunci, de ce cel care ar încerca să îndrepte lucrurile ar deveni un paria? Duşman, poate, dar nu paria naţional.

Trevayne rîse încetişor şi, luînd berea, se aşeză pe şezlongul de lîngă soţia lui.

– Nici nu ştii cît te iubesc pentru simplitatea asta tipică din New England. Cu costumul ăsta de baie cu tot.

– Diseci prea mult lucrurile. Mintea ta face ore suplimentare, iubitule.

– Ba nu. Pur şi simplu, oferta lor nu mă interesează.

– Răspunde-mi atunci la întrebare: De ce un paria naţional?

– Fiindcă harababura este adînc înrădăcinată, ca un nărav vechi. Şi foarte răspîndită. Pentru a fi cît de cît eficient, acest subcomitet va trebui să spună lucrurilor pe nume şi să acţioneze energic pe un fond de teamă generală. Cînd începi să discuţi despre monopoluri, nu te atingi doar de persoane influente care dau tîrcoale burselor de valori. Periclitezi mii

de slujbe. În ultimă instanță, asta e caracteristica oricărui monopol, de sus pînă jos. Schimbi o responsabilitate pe alta. Se prea poate să fie necesar, dar provoci multă durere.

– Doamne Dumnezeule, exclamă Phyllis, ridicîndu-se în capul oaselor. Ce mult te-ai mai gîndit!

– Da, m-am gîndit. Dar n-am făcut nimic, remarcă Andrew, țîșnind din șezlong și ducîndu-se la masă, să stingă țigara în scrumieră. Sincer să fiu, m-am mirat că toată tărășenia asta a ajuns atît de departe. Lucrurile de genul ăsta – studii aprofundate, investigații, zi-le cum vrei – sînt propuse de obicei în gura mare, dar respinse discret. La vestiarul Senatului sau în sala de mese a Camerei. De data asta e altfel. Și mă întreb de ce.

– Întreabă-l mai bine pe Franklyn Baldwin.

– Prefer să n-o fac.

– Ba cred că ar trebui. Îi ești dator măcar cu atît, Andy. De ce crezi că te-a ales?

Trevayne se duse pînă la zidul terasei și rămase privind peste Long Island Sound.

– Fiindcă sînt competent, iar Frank știe asta. M-am ocupat de flăcăii ăștia care trăiesc din contracte guvernamentale. M-am exprimat critic în presă referitor la excesele și argumentele ce lasă loc multor interpretări. M-am înfuriat, iar asta s-a întîmplat demult... Acum m-a ales fiindcă știe cît de mult îi disprețuiesc pe manipulatori. Au ruinat o sumedenie de oameni cumsecade și pe unul în mod special. Mai ții minte? întrebă Trevayne, întorcîndu-se spre soția lui. Pe mine nu mă pot atinge acum. N-am nimic de pierdut, în afară de timp.

– Cred că tocmai ai izbutit să te convingi singur.

Trevayne își aprinse țigara, rezemat de marginea terasei, cu brațele încrucișate la piept.

– Știu. De aceea îl și evit pe Franklyn Baldwin.

*

Trevayne plimba plictisit omleta prin farfurie. Franklyn Baldwin şedea în faţa lui, în sufrageria rezervată directorilor băncii. Bătrînul domn vorbea cu mult patos:

– Postul va exista, Andrew. Ştii asta. Nimic nu mai poate schimba situaţia. Nu vreau decît ca funcţia să revină unui om destoinic. Eu te consider cel mai potrivit pentru asta. Aş mai putea adăuga, de asemenea, că acordul comisiei a fost unanim.

– Ce te face să crezi că postul va exista? Eu unul n-aş fi atît de sigur. În Senat se vorbeşte tot timpul despre necesitatea de a face economii. Interesele sînt mari şi aşa va fi mereu. Bineînţeles că asta nu se întîmplă cînd e vorba de un proiect de autostradă sau de o fabrică de avioane. Atunci, gata cu zbieretele. E alt os de ros.

– Acum nu e cazul. Nici nu m-aş fi implicat, dacă aş fi gîndit altfel.

– Asta e doar o opinie. Trebuie să mai existe ceva, Frank.

Baldwin îşi scoase ochelarii cu ramă de oţel şi îi puse lîngă farfurie. Clipi de cîteva ori, masîndu-şi nasul aristocratic înainte de a vorbi:

– Într-adevăr. Eşti foarte perspicace... Să spunem că e vorba de moştenirea lăsată de doi bătrîni ale căror vieţi – la fel ca şi cele ale familiilor lor – s-au dovedit extrem de productive în ţara noastră. Îndrăznesc să spun că am contribuit şi noi, însă răsplata a fost mult mai mare. Nu ştiu cum aş putea să-ţi explic mai bine.

– Din păcate, n-am prea înţeles.

– E şi normal. Am să te lămuresc. William Hill şi cu mine ne cunoaştem din copilărie.

– Ambasadorul Hill?

– Da... N-am să te plictisesc cu excentricităţile relaţiei noastre – oricum, nu astăzi. E suficient să-ţi spun că nu ne mai putem permite să zăbovim pe-aici prea mulţi ani. Nici nu

ştiu dacă mi-aş dori-o... Această Comisie de Apărare, subcomitetul – este ideea noastră. Avem de gînd să îl vedem în funcţiune. Lucrul este perfect realizabil; într-un anume fel, sîntem îndeajuns de puternici pentru a reuşi. Şi, pentru a folosi termenul acela oribil, suficient de „respectabili".

– Şi ce credeţi că veţi cîştiga?

– Adevărul. Întreaga dimensiune a adevărului, aşa cum credem noi că e el. Ţara are dreptul să-l afle, cu preţul oricărei suferinţe. Pentru a vindeca orice boală trebuie pus un diagnostic corect. Nu lozinci evazive promovate de fanatici ipocriţi, nici acuze răzbunătoare zbierate de răzvrătiţi... Adevărul, Andrew. Doar adevărul. Darul acesta va fi al nostru, al lui Billy şi al meu. Poate ultimul nostru dar.

Trevayne simţea nevoia să se mişte. Bătrînul din faţa lui făcea exact ceea ce bănuise el. Zidurile se apropiau, coridorul se forma.

– De ce poate acest subcomitet să facă ce spui dumneata? Au mai încercat şi alţii, dar au dat greş.

– Fiindcă, avîndu-te pe tine preşedinte, va fi deopotrivă apolitic şi cinstit.

Baldwin îşi puse ochelarii pe nas; ochii aceia de om bătrîn, măriţi de lentile, îl fascinau pe Trevayne.

– Aceştia sînt factorii necesari, continuă el. Nu eşti republican sau democrat, nici liberal sau conservator. Ambele partide au încercat să te recruteze şi le-ai refuzat pe amîndouă. Eşti o contradicţie în această eră a nomenclaturii. N-ai nimic de pierdut sau de cîştigat. Vei fi crezut. Asta e important... Am devenit un popor polarizat, împărţit în tabere ce implică poziţii conflictuale şi intransigente. Avem nevoie cu disperare să credem iarăşi în adevărul obiectiv.

– Dacă accept, Pentagonul şi toţi care au legătură cu el vor intra în panică – sau vor pune în funcţiune mimeografele

serviciului lor de relații publice. Asta fac îndeobște. Cum ai să împiedici o asemenea reacție?

– Cu ajutorul președintelui, care ne-a dat toate asigurările. E un om cumsecade, Andrew.

– Și nu voi da socoteală nimănui?

– Nici măcar mie. Numai în fața propriei tale conștiințe.

– Îmi angajez singur personalul; sper că nu se amestecă nimeni în politica de cadre, nu?

– Dă-mi o listă cu persoanele pe care le vrei. Am să obțin eu toate aprobările.

– Raportez pe măsură ce descopăr. Obțin cooperarea pe care o consider necesară, rosti Trevayne, pe un ton declamativ, renunțînd să mai pună întrebări.

– Garantez eu. Îți promit că așa va fi.

– Nu vreau acest post.

– Dar îl vei accepta.

– I-am spus și lui Phyllis. Ai multă putere de convingere, Frank, de aceea te-am tot evitat.

– Nimeni nu-și poate evita menirea. Atunci cînd îi e hărăzit să o îndeplinească. Știi de unde am luat cugetările astea?

– Pare ceva ebraic...

– Nu... Dar ești pe aproape. Mediteranean. Marc Aureliu. Ai cunoscut mulți bancheri care să-l fi citit pe Marc Aureliu?

– Sute. Toți credeau că e un fond mutual.

3

Steven Trevayne privea manechinele cu chipuri inexpresive, îmbrăcate cu jachete de tweed şi cu pantaloni largi din flanel în diferite nuanţe de gri. Iluminatul discret din College Shoppe era adecvat imaginii de opulenţă calmă pe care o căutau locuitorii din Greenwich, Connecticut. Steven îşi privi blugii, întîrzie asupra pantofilor murdari, după care constată că un nasture de la sacoul jerpelit de catifea reiată se mai ţinea doar într-un fir de aţă.

Se uită la ceas, agasat. Se făcuse aproape nouă. Îi promisese surorii lui să o ducă înapoi la Barnegat, cu maşina, împreună cu prietenele ei, dar pusese condiţia ca întîlnirea să aibă loc la opt şi jumătate. La nouă şi un sfert trebuia să îşi ia iubita din Cos Cob. Însemna că va întîrzia.

Ce naiba o apucase pe soră-sa să-şi cheme toate prietenele acasă, tocmai în seara asta? Şi cine îl pusese să-i promită că le duce cu maşina? Sora lui nu avea voie să şofeze noaptea – ordin care lui Steven Trevayne i se părea de-a dreptul ridicol; fata avea şaptesprezece ani – aşa că, în ocazii de genul ăsta, el se pricopsea cu corvoada.

Avea aproape nouăsprezece ani. Peste trei săptămîni urma să plece la colegiu. Fără maşină. Taică-său hotărîse că studenţii din anul întîi n-au nevoie de maşină.

Tînărul Trevayne rîse în sinea lui. Tatăl lui avea dreptate. Ce naiba să facă el cu o maşină?! Însă nici ideea de a merge cu trenul, fie şi la clasa întîi, nu-l încînta.

Tocmai se pregătea să traverseze strada pînă la farmacie şi să-i dea un telefon iubitei lui, cînd o maşină de poliţie opri în faţa lui, lîngă bordură.

- Eşti Steven Trevayne? întrebă poliţistul, scoţînd capul pe geam.

- Da, domnule. Tînărul se nelinişti; poliţaiul vorbea tăios.

- Treci înăuntru.

- De ce? Ce s-a întîmplat? Stăteam pur şi simplu aici...

- Ai o soră pe care o cheamă Pamela?

- Da, am. Pe ea o aştept.

- O aştepţi degeaba. Ascultă-mă pe mine. Haide, urcă.

- Ce s-a întîmplat?

- Uite ce e, băiete, n-avem cum da de părinţii voştri, sînt la New York. Soră-ta a zis că te găsim aici, aşa că am venit după tine. Vă facem amîndurora o favoare. Haide, treci odată, înăuntru!

Tînărul deschise portiera din spate şi se urcă repede în maşină.

– A fost vreun accident? A păţit ceva?

– Întotdeauna e un accident, nu-i aşa? zise poliţistul care conducea.

Steven Trevayne îşi încleştă degetele pe spătarul scaunului din faţă. Acum era înspăimîntat de-a binelea.

– Vă rog, spuneţi-mi ce s-a întîmplat!

– Sora ta împreună cu două prietene au pus-o de-o petrecere cu marijuana, răspunse celălalt poliţist. La casa de oaspeţi a familiei Swanson, care e plecată în Maine... fireşte. Am primit o informaţie cam acum o oră. Cînd am ajuns acolo, am constatat că situaţia era ceva mai complicată.

- În ce sens?

– Ăsta a fost accidentul, tinere, interveni şoferul. Droguri nasoale. Accidentul e că am descoperit.

Steven Trevayne era uluit. Poate că soră-sa mai trăgea

din cind în cînd cîte-o ţigară, cine n-o făcea? – dar nu droguri tari. Asta era exclus.

– Nu vă cred, rosti el, pe un ton categoric.

– Ai să te convingi singur.

Maşina de poliţie viră la stînga. Nu era drumul spre sediul Poliţiei.

– Nu sînt la secţie?

– Nu le-am înhăţat. Deocamdată.

– Nu pricep nimic.

– Nu vrem să transpire ceva. Dacă le arestăm, nu mai putem controla scurgerea de informaţii. Sînt tot la casa familiei Swanson.

– Părinţii se află acolo?

– Ţi-am spus deja că nu am putut da de ei, răspunse şoferul. Familia Swanson e la Maine, iar ai tăi sînt în oraş.

– Ziceaţi că mai erau şi alte persoane? Nişte prietene.

– Nu sînt din statul nostru. Sînt prietene de la pension. Vrem să discutăm mai întîi cu părinţii voştri. Trebuie să fim foarte prudenţi. E spre binele tuturor. Vezi tu, am găsit acolo două pachete de heroină pură. La o primă evaluare, preţul s-ar ridica la aproximativ un sfert de milion de dolari.

Andrew Trevayne o prinse de braţ pe soţia lui în timp ce urcau cele cîteva trepte de beton care duceau spre uşa din spate a Secţiei de poliţie Greenwich. Se hotărîse să folosească această intrare.

După cîteva prezentări politicoase, dar seci şi concise, soţii Trevayne fură poftiţi în biroul detectivului Fowler. Fiul lor, care stătea în picioare lîngă fereastră, porni rapid spre ei în clipa în care trecură pragul.

– Mami! Tăticule!... Ce porcărie sinistră!

– Calmează-te, Steve, spuse tatăl său cu severitate.

– Pam e bine?

– Da, mamă. Se simte bine. Au rămas tot la familia Swanson. E doar derutată. Toate sînt derutate şi să fiu al naibii dacă nu le înţeleg!

– Ţi-am zis să te potoleşti!

– Sînt foarte calm, tăticule, dar şi groaznic de furios. Copilele habar n-au ce e heroina pură, darămite să se mai priceapă cum sau unde să o vîndă!

– Dar tu ştii? întrebă detectivul Fowler, pe un ton aparent dezinteresat.

– Nu eu sînt acuzatul, domnule poliţai!

– Îţi mai spun încă o dată, Steve: ori te potoleşti, ori taci naibii din gură!

– Ba nu, n-am să tac!... Iartă-mă, tăticule, dar n-am să tac! Copoii ăştia au primit un denunţ telefonic să se ducă să verifice casa familiei Swanson. Fără nume, fără motiv. Şi...

– Ia stai aşa, tinere! îl întrerupse ofiţerul de poliţie. Cine te crezi, de îţi permiţi să te tragi de şireturi cu noi şi să ne jigneşti făcîndu-ne „copoi"?! Fii atent mai bine cum vorbeşti!

– Are dreptate, adăugă Trevayne. Sînt sigur că domnul Fowler e în măsură să ne explice ce s-a întîmplat. Ce-a fost cu acest apel telefonic, domnule Fowler? N-aţi pomenit de asta cînd am vorbit.

– Tăticule! Las-o baltă! N-o să-ţi spună.

– *Nu ştiu!*... Acesta este adevărul, domnule Trevayne. Astă-seară, la ora şapte şi zece, s-a primit un telefon, care ne anunţa că acasă la familia Swanson sînt droguri şi că n-ar strica să vedem despre ce e vorba, căci situaţia e, de fapt, mult mai complicată. Era o voce de bărbat. Am dat curs sesizării... Patru puştance. Au recunoscut că în ultima oră făcuseră poştă o ţigară. Nici vorbă de petrecere. Sincer să fiu, poliţistul aflat acolo ne-a sugerat s-o lăsăm baltă. Cînd discutam cu el prin radio, am mai primit un telefon. Aceeaşi voce. De data asta, ne-a spus să căutăm în cutia pentru lapte

din pridvorul casei de oaspeţi a familiei Swanson. Am găsit cele două pachete de heroină pură, evaluată la două sute - două sute cincizeci de mii. Afacerea se complică.

– În viaţa mea n-am pomenit o incriminare atît de evident ticluită, făcu Trevayne. E absolut incredibil. Trevayne se uită la ceas. Avocatul meu urmează să sosească într-o jumătate de oră şi sînt convins că vă va spune acelaşi lucru. Eu unul sînt dispus să stau şi să aştept, dar sînt convins că soţia mea ar vrea să se ducă la casa familiei Swanson. Vă deranjează?

– Nu, e-n regulă, făcu detectivul, oftînd din greu.

– De fiul meu mai aveţi nevoie? Ar putea să o ducă el cu maşina pînă acolo?

– Sigur că da.

– Putem să o luăm acasă? întrebă Phyllis Trevayne, îngrijorată. Eventual să le luăm pe toate la noi acasă?

– În fine, există anumite formalităţi...

– Lasă, Phyl. Du-te la casa familiei Swanson. Te sunăm de îndată ce vine Walter. Nu-ţi fă griji. Te rog.

– Tăticule, poate că ar trebui să stau ca să-i povestesc lui Walter...

– Vreau să o însoţeşti pe mama ta. Cheile sînt în maşină. Haide, du-te.

Trevayne şi detectivul Fowler îi petrecură cu privirea pe cei doi. După ce uşa se închise, Trevayne băgă mîna în buzunar, scoase pachetul de ţigări şi îi oferi una poliţistului.

– Nu, mulţumesc, spuse acesta. Prefer fisticul în ultima vreme.

– Felicitări. Ei, şi-acum, ce-ar fi să-mi spui şi mie ce se întîmplă, de fapt? Doar nu crezi că e vreo legătură între fetele alea şi heroina găsită acolo?

– Şi de ce n-aş crede, mă rog? Legătura implică o groază de bani.

– Dacă ai fi crezut, le-ai fi arestat şi le-ai fi adus aici. Tocmai pentru că e vorba de *o groază* de bani. Ai un stil cam neortodox de a trata întreaga situaţie.

– Da, aşa e. Fowler ocoli biroul şi se aşeză pe scaun. Ai dreptate, nu cred că există vreo legătură, dar nici nu pot abandona cu totul această pistă. Întîmplător, situaţia e explozivă; cred că-ţi dai seama.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Te va surprinde, dar mă voi lăsa călăuzit de avocatul dumitale.

– Ceea ce întăreşte afirmaţia mea.

– Întocmai. Nu cred că ne aflăm în tabere opuse, însă eu am probleme. Există dovezile, pe care nu le putem ignora. Pe de altă parte, modul în care le-am obţinut ridică semne de întrebare. Legal, nu pot da vina pe puştoaice, dar luînd totul în considerare...

– Aş putea să te dau în judecată pentru arestare neîntemeiată. Şi *asta* ar costa o groază de bani.

– Oh, haide, zău, domnule Trevayne. Lasă ameninţările. Legal vorbind, fetele, incluzînd-o aici şi pe fiica dumneavoastră, au recunoscut că au fumat marijuana şi asta contravine legii. Fiind un delict minor, n-am avea de ce să forţăm nota. În cazul heroinei, însă... Greenwich nu are nevoie de o asemenea publicitate negativă, dar, un sfert de milion de dolari cît valorează heroina aia înseamnă o grămadă de publicitate. N-avem nevoie aici de o zonă tip Golful Darien.

Trevayne remarcă sinceritatea lui Fowler. *Era* o problemă. Ce nebunie. Cine să vrea să incrimineze patru fetişcane, aruncînd pe apa sîmbetei o enormă sumă de bani? Gestul era absolut inexplicabil.

Phyllis Trevayne coborî scările şi intră în salon. Soţul ei stătea în picioare şi privea marea. Trecuse mult de miezul

nopții, iar luna, cum se întîmplă în august, arginta apele calme.

– Fetele sînt în camerele de oaspeți. Or să stea de vorbă pînă în zori. Sînt groaznic de speriate. Vrei să bei ceva?

– Da, cu plăcere. Cred că nici ție nu ți-ar strica un pic de tărie.

Phyllis se îndreptă spre bărulețul montat în perete, în stînga ferestrei.

– Ce-o să se întîmple?

– Fowler și Walter au găsit o soluție. Fowler va dezvălui faptul că au fost descoperite pachetele, în urma unor denunțuri telefonice. N-are încotro, trebuie s-o facă. Nu va da, însă, nume de persoane și nu va indica locul unde au fost găsite, pe motiv că ancheta se află în curs de desfășurare. Dacă i se va forța mîna, va spune că nu are dreptul de a incrimina oameni nevinovați. Fetele nu știu nimic.

– Ai vorbit cu soții Swanson?

– Da. Au intrat în panică. I-a calmat Walter. Le-am spus că Jean e la noi și că se va duce acasă mîine sau poimîine. Celelalte fete pleacă dimineață.

Phyllis îi întinse soțului ei paharul cu băutură.

– Tu înțelegi ceva din toată povestea asta?

– Nu, nu prea. Nu ne dăm seama care a fost mobilul. Potrivit sergentului de la centrală, dar și lui Fowler, vocea de la telefon trăda o persoană instruită. Sînt mii de oameni de acest fel; totuși, aria se restrînge, întrucît tipul știa de casa de oaspeți a familiei Swanson. Adică, n-a ezitat să o numească așa, în loc să spună „clădire separată" sau ceva de genul ăsta.

– Bine, dar *de ce?*

– Nu știu. Poate cineva vrea să-i înfunde pe soții Swanson; *efectiv,* pe ei, pentru un sfert de milion de dolari. Ori...

– Andy, îl întrerupse Phyllis, alegîndu-și cuvintele cu

grijă, tipul care a sunat a folosit numele lui Pam, nu pe cel al lui Jean Swanson.

-- Într-adevăr. Însă heroina a fost lăsată la proprietatea familiei Swanson.

– Înţeleg.

– Ei bine, eu, unul, nu, spuse Trevayne, ducînd paharul la gură. Nu facem decît să ne dăm cu părerea. Înclin să-i dau dreptate lui Walter. Individul a fost prins pesemne între două tranzacţii şi a intrat în panică. Au apărut fetele – simbolul ţapului ispăşitor înstărit, răsfăţat şi uşor de prins în capcană, drept alibi.

– Îmi vine greu să cred varianta asta.

– Şi mie. Nu făceam decît să-l citez pe Walter.

Se auzi zgomotul unui automobil pe aleea circulară din faţa casei.

– O fi Steve, zise Phyllis. I-am zis să nu vină tîrziu.

– Degeaba, comentă Trevayne, aruncînd o privire spre ceasul de pe şemineu. Promit, însă, că n-am să-i fac morală. Mi-a plăcut cum s-a comportat astă-seară. Limbajul pe care l-a folosit a cam lăsat de dorit, însă nu şi-a pierdut cumpătul.

– Şi eu am fost mîndră de el. Ce mult seamănă cu tine!

– De fapt, spunea lucrurilor pe nume, ca haimanalele care n-au scrupule.

Uşa de la intrare se deschise şi înăuntru păşi Steven Trevayne; părea foarte tulburat.

Phyllis Trevayne porni spre fiul ei.

– Stai un pic, mami. Înainte să te apropii de mine, vreau să-ţi spun ceva... Am plecat de la familia Swanson pe la unsprezece fără un sfert. Poliţaiul m-a dus pînă unde îmi lăsasem maşina. Am fost s-o iau pe Ginny şi am mers împreună la Cos Cob Tavern. Am ajuns acolo cam pe la unsprezece şi jumătate. Eu am băut trei sticle de bere, fără nici o marijuana sau altceva.

- Dar de ce ne povesteşti toate astea? întrebă Phyllis.

Vlăjganul se bîlbîi, nesigur pe el:

- Am ieşit de-acolo cam acum o oră şi ne-am dus la maşină. Pe scaunul din faţă era o adevărată porcărie: cineva a turnat whisky, vin sau altă băutură; husa era ruptă, scrumierele răsturnate. Ne-am gîndit că e vorba de o glumă proastă. Am lăsat-o pe Ginny acasă şi am pornit spre voi. Cînd m-am apropiat de intersecţia cu drumul municipal, m-a oprit o maşină de poliţie. Nu aveam viteză, nu făcusem nimic; nu mă urmărise nimeni. Poliţaii mi-au făcut semn să trag pe dreapta. M-am gîndit că poate au o pană, nu ştiam... Unul a venit la mine, mi-a cerut carnetul de conducere şi certificatul de înmatriculare; pe urmă a băgat nasul în habitaclu şi mi-a spus să cobor. Am încercat să-i explic, dar nici n-a vrut să audă.

- Era de la poliţia din Greenwich?

- Nu ştiu, tati. Nu cred. Eram încă în Cos Cob.

- Continuă.

- M-a percheziţionat, în timp ce colegul lui s-a apucat să scormonească prin maşină, de parcă făceam parte din Filiera franceză. Credeam c-or să mă înhaţe. Într-un fel, chiar speram s-o facă; nu eram băut, aşa că nu-mi păsa. Mi-au făcut o poză cu un Polaroid, în care apar sprijinit cu braţele de maşină, ca să mă poată căuta prin buzunare – după care m-au întrebat de unde vin. Le-am spus. Unul s-a dus la maşină şi a sunat pe cineva. S-a întors şi m-a întrebat dacă nu cumva am lovit un bătrîn pe drum, cam la vreo zece mile în spate. Evident că am negat. Mi-au spus că bătrînul ăla e în stare gravă la spital...

– Ce spital? Cum *se numeşte?*

- Nu mi-a zis.

– Dar n-ai *întrebat?*

- Nu, tăticule. Eram groaznic de speriat. Eu n-am lovit

pe nimeni. N-am văzut pe nimeni mergînd pe drum. Doar vreo două maşini.

– Oh, Doamne! exclamă Phyllis Trevayne, uitîndu-se la soţul ei.

– Ce înseamnă toate astea?

– Celălalt poliţist a mai făcut nişte poze cu maşina şi cu mine în prim plan. Şi acum mai simt bliţul ăla orbitor... Doamne Sfinte, cît de înspăimîntat am fost... Pe urmă, aşa, din senin, mi-au zis că pot pleca.

Băiatul rămăsese în hol; spaima şi nedumerirea i se citeau pe chip.

– Mi-ai povestit totul? întrebă Trevayne.

– Da, tată, replică fiul, cu vocea stinsă.

Andrew se îndreptă spre masa de lîngă canapea şi luă telefonul. Sună la centrală şi ceru numărul Departamentului de Poliţie din Cos Cob. Phyllis se duse lîngă fiul ei şi îl conduse în salon.

– Numele meu este Trevayne, Andrew Trevayne. Din cîte am înţeles, una dintre maşinile dumneavoastră de poliţie l-a oprit pe fiul meu... unde, Steve?

– Pe Junction Road, la intersecţie. Cam la un sfert de milă de gară.

– ... Junction Road, lîngă gară, la intersecţie, acum nici o jumătate de oră. Vreţi să-mi spuneţi, vă rog, ce scrie în raport? Da, aştept.

Andrew se uita la fiul său, care şedea pe un scaun. Phyllis stătea în picioare lîngă el. Băiatul tremura şi respira greu, înspăimîntat, nemaipricepînd nimic.

– Da, rosti Trevayne, nervos, în receptor. Junction Road, înspre Cos Cob... Bineînţeles că sînt sigur. Fiul meu e lîngă mine!... Da. Da.... Nu, sînt convins... Un minut.

Andrew îl privi pe băiat:

– Pe maşina poliţiei ai văzut scris Cos Cob?

– De... de fapt, nu m-am uitat. Era pe partea cealaltă. Nu, n-am văzut.

– Nu, n-a văzut, dar se presupune că era mașina dumneavoastră, nu? S-a întîmplat în Cos Cob... Oh? ... Înțeleg. N-ați putea verifica, vă rog? La urma urmei, a fost oprit pe raza municipiului dumneavoastră... Cum? În regulă, înțeleg. Nu-mi place, dar am priceput ce vreți să spuneți. Mulțumesc.

Trevayne puse receptorul jos și scoase din buzunar un pachet de țigări.

– Ce e, tăticule? N-au fost ei?

– Nu. Au două mașini de patrulă și în ultimele două ore nici una nu s-a aflat în apropiere de Junction Road.

– De ce ai spus „nu-mi place, dar am priceput"? întrebă Phyllis.

– N-au cum verifica mașinile care aparțin altor orașe, decît atunci cînd există o cerere oficială, care trebuie înregistrată în dosarul de contravenții. Nu le place să facă lucruri din astea; au și ei aranjamentele lor. În cazul în care mașinile de poliție urmăresc pe cineva dincolo de limitele lor de patrulare, nu fac decît să îi someze, neoficial, să se întoarcă.

– Dar trebuie să afli! Au făcut fotografii, au zis că Steve a lovit un om!

– Știu. Așa voi face... Steve, du-te sus și fă un duș. Miroși ca un butoi cu vin. Și relaxează-te. N-ai făcut nimic rău.

Trevayne mută telefonul pe măsuța de cafea și se așeză.

Westport, Darien. Wilton. New Canaan. Southport.

Nimic.

– Tată, să știi că n-am visat! strigă Steven Trevayne, care revenise îmbrăcat cu halatul de baie.

– Sînt convins. Vom încerca în continuare; o să sunăm la secțiile din New York.

Port Chester. Rye. Harrison. White Plains. Mamaroneck.

Imaginea fiului său, cu mîinile proptite pe capota unui automobil îmbibat de băutură, chestionat de nişte poliţişti dispăruţi fără urmă, pe un drum întunecos, în legătură cu un necunoscut lovit pe drum – fotografii, acuzaţii.

Absurd! Întreaga situaţie căpăta dimensiuni ireale. Incredibilă şi ireală ca şi cealaltă întîmplare: fiica lui şi prietenele ei, heroină pură în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari descoperită în cutia pentru lapte din pridvorul casei de oaspeţi a familiei Swanson.

Nebunie curată. Şi, totuşi, aşa se întîmplase.

– Pînă la urmă, fetele au adormit, zise Phyllis, intrînd în salon. Se făcuse aproape patru dimineaţa. Ceva nou?

– Nu, ripostă soţul ei. Se întoarse spre fiul lui, care şedea într-un fotoliu lîngă fereastra mare şi înaltă. Pe chipul lui spaima fusese înlocuită de nedumerire.

– Încearcă să-ţi aminteşti, Steve. Maşina aceea avea altă culoare decît neagră? Poate bleumarin sau verde?

– O culoare închisă. S-ar putea să fi fost albastră sau verde. Albă, în nici un caz.

– Avea cumva dungi? Vreun însemn, fie el cît de vag?

– Nu... Ba da, aşa presupun. Pur şi simplu nu m-am uitat. Nu m-am gîndit... Băiatul îşi duse mîna la frunte. N-am *lovit* pe nimeni cu maşina! *Jur!*

– Sigur că n-ai lovit pe nimeni, linişteşte-te! îl potoli Phyllis, aplecîndu-se spre el şi lipindu-şi obrazul de al lui. Ştim că la mijloc e o greşeală cumplită.

– Suprapusă peste o glumă sinistră, adăugă Trevayne, nedumerit.

Telefonul de pe măsuţa de cafea sună. Efectul se dovedi înspăimîntător, căci răscoli în sufletul tuturor temerile înăbuşite. Trevayne ridică iute receptorul.

– Alo!... Da, da. Locuieşte aici. Sînt tatăl lui.

Steven Trevayne sări în picioare şi se duse rapid spre

spătarul canapelei. Phyllis rămase lîngă fereastră, speriată de ce putea aduce clipa următoare.

– Dumnezeule! Am sunat peste tot în Connecticut şi în New York! Băiatul e minor, maşina e pe numele meu! Ar fi trebuit să fiu contactat numaidecît! Aş dori o explicaţie, vă rog.

Cîteva minute Trevayne tăcu fără să comenteze ce auzea. În cele din urmă, cînd deschise gura rosti doar:

– Mulţumesc. Îi aştept.

Închise telefonul şi se întoarse spre fiul şi spre soţia sa.

– Andy? S-a întîmplat ceva rău?

– Nu... Secţia de poliţie din Highport, un sătuc cam la cincisprezece mile de Cos Cob, înspre nord. Maşina lor de patrulă urmărea un automobil pe Coast Road, un suspect de jaf pe care voiau să-l aresteze. L-au pierdut la un moment dat şi au cotit spre vest, pe Briarcliff Avenue, cînd au văzut un om lovit de o maşină care semăna cu a ta, Steve. Au chemat prin radio salvarea, au informat poliţia din Cos Cob şi, după ce au luat toate măsurile necesare, au pornit înapoi spre Highport. Te-au localizat pe Junction, au virat pe o stradă paralelă şi te-au prins din urmă la intersecţie... Ar fi putut să-ţi dea drumul de îndată ce au luat legătura cu Cos Cob şi au verificat semnalmentele. Cel care lovise şi plecase de la locul accidentului se predase singur. Au mirosit, însă, maşina şi s-au gîndit că nu strică să te bage în sperieţi... Ne trimit acum fotografiile.

Cumplita noapte luase sfîrşit.

Steven Trevayne stătea lungit în pat, cu ochii pironiţi în tavan; radioul era fixat pe unul dintre posturile care transmit nesfîrşite talk-show-uri nocturne, în care fiecare ţipă cît mai tare, ca să se facă auzit. Băiatul spera ca această cacofonie

radiofonică să-l ajute să adoarmă, dar somnul se încăpăţina să-l ocolească.

Ştia că ar fi trebuit să spună ceva, dar fusese incapabil să rostească un cuvînt, tot aşa cum era incapabil să aţipească. Se simţise atît de uşurat încît nu îndrăznise să mai stîrnească vreo îndoială.

Tatăl lui pusese acea întrebare, fără să-şi dea seama.

Încearcă să-ţi aminteşti, Steve. Cumva maşina de patrulă a poliţiei avea altă culoare decît negru...?

Poate. Poate bleumarin sau verde. În orice caz era o culoare *închisă*.

Asta ar fi trebuit să-şi amintească atunci cînd tatăl său pronunţase „Highport".

„Highport-on-the-Ocean" era numele de pe indicatorul plasat pe Coast Road. Highport *era* într-adevăr un sătuc. Avea două sau trei plaje mari, izolate, aflate în proprietate privată. În timpul verilor caniculare se întîmplase adesea ca el, cu cîţiva prieteni – niciodată mai mult de doi-trei – să parcheze la vreo două sute de metri mai jos, pe Coast Road, de unde se furişau pe proprietatea privată pînă la una dintre acele plaje. Trebuiau să fie foarte precauţi şi să se ferească de Yellowbird.

Aşa i se spunea *The Yellowbird.* Singura maşină de patrulă a poliţiei din satul Highport-on-the-Ocean de un galben strălucitor.

4

Andrew Trevayne se îmbarcă la bordul unui 707, pe Aeroportul John F. Kennedy, pentru un zbor de o oră pînă la Washington.

Imediat ce avionul atinse altitudinea de croazieră şi lămpile de avertizare se stinseră, îşi desfăcu centura de siguranţă. Era ora trei şi un sfert, deci va întîrzia la întîlnirea cu Robert Webster, asistentul prezidenţial. O rugase pe secretara de la biroul său de la Danforth să îl sune pe Webster la Casa Albă, să-i spună că fusese reţinut şi, dacă Webster dorea cumva să schimbe locul de întîlnire, să-i lase instrucţiuni la Aeroportul Dulles. Trevayne se împăcase cu ideea că urma să rămînă la Washington peste noapte.

Întinse mîna după paharul cu martini şi votcă, pe care i-l oferise o stewardesă tinerică şi drăguţă, şi sorbi o înghiţitură bună. Apoi puse paharul pe mica tavă din faţa lui, lăsă mai jos spătarul scaunului şi desfăcu revista-magazin *New York,* cumpărată la repezeală.

Brusc, conştientiză că pasagerul de alături se holba la el. Îl privi şi el şi îşi dădu imediat seama că figura acestuia îi era cunoscută. Tipul, solid, cu un cap enorm, bronzat – mai mult de la natură, decît de la soare –, în vîrstă de aproximativ cincizeci de ani, cu ochelari cu ramă groasă de baga, vorbi primul:

– Domnul Trevayne, nu-i aşa? Avea vocea moale, dar profundă, uşor răguşită.

– Întocmai. Știu că ne-am mai întîlnit, însă iertați-mă, nu-mi amintesc...

– De Spadante. Mario de Spadante.

– Sigur că da, spuse Trevayne, amintindu-și numaidecît. Îl cunoștea pe Mario de Spadante cam de nouă ani, de pe vremea afacerilor pe care le făcea la New Haven. Pe atunci, de Spadante reprezenta o firmă de construcții implicată în construcția cîtorva dintre clădirile pe care le finanțau Trevayne și cumnatul lui. Trevayne refuzase oferta – constructorii nu prezentau destulă încredere. De atunci Mario de Spadante evoluase, însă, mult. Asta dacă dădea crezare ziarelor. Se vorbea despre el că reprezintă o forță în lumea interlopă. „Mario the Spade" era numele folosit adesea – pentru a face aluzie la tenul lui oacheș și la faptul că băgase în groapă cîțiva dușmani, fără să fie vreodată condamnat.

– Să tot fi trecut vreo nouă-zece ani, zise de Spadante, zîmbind cu amabilitate. Mai ții minte? M-ai trimis la plimbare cu oferta pe care ți-am făcut-o. Și ai procedat absolut corect, domnule Trevayne. Compania noastră nu avea experiența necesară pentru un asemenea angajament. Da, ai avut dreptate.

– Mă bucur că nu îmi porți pică.

– Nicidecum. Sincer să fiu, nu ți-am purtat pică niciodată, spuse de Spadante, făcîndu-i cu ochiul și rîzînd încetișor. Nu era compania mea. Era a unui văr... Lui i-am purtat pică, nu dumitale. Mă punea să fac treaba în locul lui. Dar pînă la urmă dreptatea iese la iveală. Am învățat să mă descurc în afaceri, afacerile lui, mai bine decît el. Acum, compania e a mea... Ei, dar te-am întrerupt din lectură. Trebuie și eu să citesc niște rapoarte – cu niște paragrafe încîlcite și întortocheate, pline de cifre care mă depășesc complet. Dacă mă împotmolesc la vreun cuvînt, pot să te rog să mi-l traduci?

Asta ca să dregi busuiocul pentru faptul că m-ai trimis la plimbare acum zece ani, spuse de Spadante, rînjind.

Trevayne rîse, luă paharul cu martini de pe tăviță și îl ridică spre de Spadante:

- Măcar atît să fac și eu.

Cu vreun sfert de oră înainte de a ateriza pe Dulles, Mario de Spadante îl rugă să îi explice un paragraf deosebit de complex și stufos. Era atît de complicat încît pînă și Trevayne trebui să-l citească de cîteva ori, înainte de a-l sfătui pe de Spadante să îl simplifice, formulîndu-l în termeni mai clari, înainte de a-l accepta.

- Tot ce înțeleg din înșiruirea asta este că ți se cere să te ocupi cu prioritate de articole mari înainte și apoi de cele mai mici.

- Și ce e nou în asta? Am o unitate de măsură standard, plus profitul, ceea ce include toată povestea.

- Cred că asta se și vrea. Înțeleg că ești antreprenor.

- Exact.

- Contractul general cere ca lucrarea să se facă în etape. Cel puțin, așa înțeleg eu.

- Vasăzică, îi construiesc o jumătate de ușă sau poate doar canatul, iar el cumpără restul de la altcineva?

- S-ar putea să greșesc. Mai bine cere lămuriri.

- Cred că n-am s-o fac. Cu genul ăsta de ofertare o să-l coste dublu. Nimeni nu vrea să facă jumătate din treaba altuia... Ți-ai spălat păcatele pentru ce-ai făcut acum zece ani.

De Spadante luă hîrtiile de la Trevayne și îi făcu semn stewardesei. Puse documentele într-un plic mare cafeniu și comandă ceva de băut pentru amîndoi. Trevayne sesiză că avionul începuse să coboare. În timp ce de Spadante privea afară prin hublou, Trevayne citi ce scria pe plicul mare pe care acesta îl ținea pe genunchi:

Departamentul Armatei
Corpul de tehnicieni

Trevayne zîmbi în sinea lui. Ce să te mai miri că limbajul era atît de ambiguu!? Tehnicienii de la Pentagon deveneau cele mai exasperante persoane din Washington, cînd venea vorba de afaceri. El știa cel mai bine.

Mesajul de la biroul de rezervări conținea numele lui Robert Webster și un număr de telefon din Washington. Trevayne constată surprins că era linia privată a lui Webster de la Casa Albă. Abia trecuse de patru și jumătate; ar fi putut să-i lase numărul de la centrală. Pe vremea cînd el lucra la guvern, asistenții prezidențiali nu-și dădeau niciodată numerele private

– Nu știam cînd ajungi; autorizația de aterizare se obține uneori cumplit de greu, sună explicația lui Webster.

Trevayne era derutat. Aspectul părea minor și n-ar fi meritat să-l ia în seamă, dar pe Trevayne îl deranja. Centrala de la Casa Albă lucra nonstop.

Webster îi sugeră să se întîlnească după cină în salonul de cocteil al hotelului unde își rezervase Trevayne camera. „Avem ocazia, astfel, să trecem în revistă cîteva probleme. înainte de întîlnirea de mîine dimineață. Președintele dorește să aibă o scurtă discuție cu dumneata pe la zece-zece și jumătate. În aproximativ o oră voi avea programul său definitiv."

Trevayne părăsi cabina telefonică și se îndreptă spre ieșirea principală din aeroport. Nu-și luase decît o cămașă, o pereche de chiloți și o pereche de șosete; dacă urma să meargă în audiență la Casa Albă, trebuia să apeleze la serviciul de spălătorie al hotelului, cu speranța că acesta va fi prompt. Se întreba de ce ținea președintele să-l vadă. I se părea oarecum prematur, avînd în vedere că formalitățile legate de acceptarea postului nu fuseseră încă îndeplinite. Era posibil ca președintele

să dorească doar să confirme personal afirmaţia lui Franklyn Bladwin, potrivit căreia preşedinţia susţinea nemijlocit subcomitetul care fusese propus. În acest caz, gestul era generos şi semnificativ.

– Hei, domnule Trevayne! îl strigă Mario de Spadante. Vrei să te duc pînă în oraş?

– Oh, n-aş vrea să deranjez. Iau un taxi.

– Nu-i nici un deranj. Maşina mea e chiar aici, făcu de Spadante, arătînd spre un Cadillac bleumarin lung, parcat la cîţiva metri.

– Mulţumesc, rămîn recunoscător.

Şoferul lui de Spadante deschise portiera din spate, iar cei doi bărbaţi se urcară în maşină.

– Unde locuieşti?

– La Hilton.

– Bun. E la doi paşi. Eu stau la Sheraton.

Trevayne remarcă telefonul, barul în miniatură, televizorul şi casetofonul stereo aflate în limuzină. Într-adevăr, Mario de Spadante evoluase faţă de perioada New Haven.

– Grozavă maşină.

– Apeşi pe butoane şi din bord răsar dansatoare. Sincer să fiu, e cam pretenţioasă pentru gustul meu. Am zis „maşina mea", dar de fapt nu e. E a vărului meu.

– Ai o mulţime de veri.

– Familie mare... Să nu interpretezi greşit termenul. Sînt un constructor din New Haven căruia i-a mers din plin, zise de Spadante chicotind. Familia! Cîte-au mai dat *presei* să se scrie despre mine! Iisuse Hristoase! Puteau scrie scenarii întregi. Nu susţin că n-ar exista şi mafioţi printre ei, nu-s chiar atît de tîmpit. Îi recunosc dintr-o mie.

– Ziarele trebuie să se vîndă, rosti Trevayne, nevenindu-i în minte altă replică.

– Mda, sigur. Ştii, am un frate mai mic, cam de vîrsta

dumitale. Pînă *şi el*. Vine la mine şi zice „Cum e, Mario? E adevărat?"... „Cum e ce?" întreb eu. „Doar mă cunoşti, Augie. Mă ştii de patruzeci şi doi de ani. Mi-a fost mie uşor? N-a trebuit să trudesc zece ore pe zi reducînd costuri, luptîndu-mă cu sindicatele, încercînd să-mi iau banii la timp?"... Ha! Păi, dacă eram cum zic ei, puneam mîna pe telefon şi îi băgam în sperieţi. Aşa, însă, mă duc la bănci cu coada între picioarele mele de şoricel şi mă milogesc.

– Nu s-ar zice că nu te descurci.

Mario de Spadante rîse din nou, făcînd conspirativ cu ochiul.

– Pînă acum, da, domnule Trevayne. Supravieţuiesc. Nu-i uşor, dar cu voia bunului Dumnezeu şi cu o groază de trudă, mă descurc... Ai venit la Washington cu probleme legate de fundaţia dumitale?

– Nu. Sînt aici pentru alte probleme, care implică o serie de întîlniri.

– Aşa-i la Washington. Cel mai grozav locşor de întîlnire din emisfera vestică. Şi ştii ceva? Cînd cineva zice că are „o serie de întîlniri" înseamnă că nu e bine să întrebi cu cine.

Andrew Trevayne se mulţumi să zîmbească.

– Tot în Connecticut locuieşti? îl întrebă de Spadante.

– Da. Lîngă Greenwich.

– Frumoasă zonă. Am nişte vile în construcţie acolo. Aproape de coastă.

– Şi eu stau tot pe coastă. Ţărmul sudic.

– Poate ne întîlnim odată şi te conving să-ţi mai construieşti o aripă la casă.

– Merită să încerci.

Trevayne trecu pe sub arcadă şi intră în salon, privind în jur la persoanele instalate în fotolii moi şi pe canapele joase

Un chelner, îmbrăcat în smoching, se apropie de el:

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

– Urmează să mă întîlnesc aici cu un domn Webster. Nu ştiu dacă a făcut vreo rezervare.

– Oh, da. Sînteţi domnul Trevayne.

– Exact.

– Domnul Webster a telefonat că mai întîrzie cîteva minute. Vă conduc la o masă.

– Mulţumesc.

Chelnerul în smoching îl pofti pe Trevayne spre partea din spate a salonului, care părea izolată de restul încăperii printr-un cordon invizibil. Webster solicitase o masă acolo şi nu-i fusese greu să obţină datorită statutului său. Trevayne comandă ceva de băut şi dădu frîu liber amintirilor din perioada în care lucra la Departamentul de Stat.

Fusese o etapă incitantă şi palpitantă, aproape la fel de stimulativă, asemeni perioadei de început a firmelor sale. Şi asta mai ales pentru că puţini credeau că va fi capabil să îndeplinească sarcina majoră care îi fusese încredinţată. Avusese misiunea de a coordona acordurile comerciale cu cîteva ţări răsăritene – garantînd sectoarelor de afaceri ale fiecăreia cele mai favorabile condiţii cu putinţă, fără să deranjeze echilibrele politice. Nu fusese ceva dificil. Îşi amintea că încă de la prima conferinţă, detensionase atmosfera sugerînd ca Departamentul de Stat al SUA şi omologul lui comunist să ţină o conferinţă de presă internaţională într-o încăpere separată şi să se înfrunte, în timp ce în sala alăturată oamenii de afaceri să negocieze contractele.

Gluma a avut efect; se rîsese cu sinceritate şi se stabilise pe loc tonul viitoarelor discuţii. Ori de cîte ori tratativele se încingeau, se găsea cineva care să sugereze poznaş că locul adversarului său era în „cealaltă cameră", cu propagandiştii.

Îi plăcuse perioada cît lucrase la Washington. Trăise acel

sentiment de bună dispoziţie şi satisfacţie pe care ţi-l dă ideea că eşti în preajma coridoarelor adevăratei puteri, că opiniile tale sînt ascultate de oameni cu funcţii înalte. Şi, într-adevăr, *erau* oameni cu misiuni deosebite, indiferent de convingerile lor politice.

– Domnul Trevayne?

– Domnul Webster?

Trevayne se ridică şi dădu mîna cu asistentul prezidenţial. Webster, un bărbat plăcut la înfăţişare, era cam de vîrsta lui, probabil cu vreun an-doi mai tînăr.

– Îmi pare grozav de rău că am întîrziat. S-a produs o încurcătură în legătură cu programul de mîine. Preşedintele ne-a cerut să ne încuiem toţi patru asistenţii într-o cameră şi să nu ieşim de acolo decît după ce am pus totul în ordine.

– Deduc că aţi reuşit să o faceţi, zise Trevayne aşezîndu-se în acelaşi timp cu Webster.

– Să fiu al naibii dacă ştiu, spuse Webster rîzînd. Te-am programat pe dumneata pentru ora unsprezece şi un sfert şi i-am lăsat pe ceilalţi să aranjeze programul de după-amiază. Comandă şi se prăbuşi la loc în fotoliu, oftînd zgomotos. Ce i-o fi trebuind unui fermier cumsecade din Ohio, ca mine, o slujbă ca asta?

– Ce salt!

– Într-adevăr. Cred că s-au încurcat în nume. Nevastă-mea îmi tot spune de un tip pe nume Webster care bîntuie pe străzile din Akron, întrebîndu-se de ce a cheltuit atîta bănet cu sponsorizarea campaniei.

– Tot ce se poate, replică Trevayne, ştiind perfect că Webster nu fusese numit din greşeală. Tînăr, cu o inteligenţă strălucită, Webster se ridicase rapid în cercurile politice din statul Ohio. Baldwin îl prevenise că Webster era un om de care trebuia să se ferească.

– Ai avut un zbor plăcut?

– Da, mulțumesc. Mult mai lin decît după-amiaza dumitale, cred.

– Sînt convins de asta.

Chelnerul se întoarse cu băutura lui Webster; cei doi bărbați tăcură în prezența lui.

– În afară de Baldwin, ai mai discutat cu cineva?

– Nu. Frank mi-a sugerat să n-o fac.

– Cei de la Danforth intuiesc ceva?

– Nu le-am dat nici un motiv, fiindcă n-avea nici un rost. Chiar dacă Frank nu mă prevenea, la fel aș fi procedat, avînd în vedere că deocamdată nu s-a stabilit nimic definitiv.

– În ceea ce ne privește, este definitiv. Președintele e încîntat. Îți va spune personal.

– Mai rămîne audierea de la Senat. S-ar putea ca cei de acolo să fie de altă părere.

– Nu văd de ce. Întrunești toate calitățile. Singurul lucru pe care ți l-ar putea reproșa este atitudinea favorabilă a publicațiilor sovietice în ceea ce te privește.

– Adică?

– Te plac ăia de la Tass.

– N-am observat.

– Nu contează. Îl plac și pe Henry Ford. Iar dumneata lucrai pentru Departamentul de Stat.

– N-am nici cea mai mică intenție să mă apăr împotriva unor asemenea reproșuri.

– Am spus deja că nu contează.

– Sper... Totuși, din punctul meu de vedere, mai e ceva. Trebuie să obțin... în fine, cred că i-am putea spune o înțelegere clară.

– La ce te referi ?

– În principal, la două lucruri. I le-am menționat și lui Baldwin. Cooperare și neamestec. Ambele sînt la fel de importante pentru mine. Nu-mi voi putea face treaba în această

funcţie fără ele. De fapt, nu sînt sigur că voi reuşi chiar şi cu ele; oricum, în lipsa lor mi-ar fi imposibil.

– Nu vei întîmpina nicio dificultate în această privinţă; e o condiţie pe care oricine ar pune-o.

– Uşor de cerut, greu de obţinut. Nu uita că am mai lucrat cîndva în acest oraş.

– Nu prea te înţeleg. Cum s-ar putea cineva amesteca ?

– Hai să începem cu cuvîntul „special". Să trecem apoi la „limitat", alături de care putem găsi „secret", „top-secret" şi chiar „prioritate".

– La naiba, ai acces la toate astea.

– Vreau să fie specificat clar. Insist asupra acestui aspect.

– Bine, atunci, cere-o. Vei obţine aprobarea dorită... Dacă nu cumva i-ai păcălit pe toţi, dosarul dumitale e o adevărată mostră de respectabilitate. Ar fi în stare să-ţi încredinţeze orice, pînă şi cutiuţa neagră.

– Nu, mulţumesc. Să stea mai bine unde e.

– Va sta... Bun, voiam să te informez în privinţa întîlnirii de mîine.

Robert Webster îi prezentă protocolul uzual al unei audienţe la Casa Albă, iar Trevayne îşi dădu seama că faţă de ceea ce ştia nu se schimbase aproape nimic: sosirea cu o jumătate de oră pînă la patruzeci şi cinci de minute înainte de primirea în Biroul Oval; uşa pe care să intre; ecusonul furnizat de Webster; sugestia de a nu avea asupra lui obiecte metalice mai mari decît un inel de cheie; numărul fix de minute, cu posibilitatea ca întrevederea să fie scurtată, dacă preşedintele a spus ce voia să spună sau a auzit ce voia să audă. Dacă exista posibilitatea de a economisi timp, nu trebuia ocolit prilejul.

Trevayne încuviinţă din cap, în semn că înţelege şi este de acord.

Întrucît aproape terminaseră cu chestiunile de serviciu, Webster mai comandă un pahar de băutură.

- La telefon ţi-am promis cîteva explicaţii. Remarç cu plăcere că nu m-ai presat să ţi le dau.

- Nu prezintă prea multă importanţă şi presupun că preşedintele mă va lămuri în privinţa problemei care mă frămîntă cel mai mult.

- Acesta fiind... motivul pentru care doreşte să te întîlnească mîine ?

- Da.

- Există o legătură. De aceea ţi-am dat numărul meu privat; mă poţi contacta la orice oră din zi şi din noapte, indiferent că sînt aici sau pe alt continent.

- E necesar aşa ceva ?

- Nu ştiu exact, dar aşa vrea preşedintele şi n-am de gînd să îl contrazic.

- Nici eu.

- E firesc ca preşedintele să vrea să-şi manifeste sprijinul pentru subcomitete şi pentru dumneata, personal. Lucrul acesta e primordial. Şi mai e un aspect, pe care îl voi formula altfel decît el. Dacă fac vreo greşeală, e greşeala mea, nu a lui.

Trevayne îl studia pe Webster cu atenţie.

- Dar aţi discutat deja ce urmează să-mi spui, aşa că diferenţele nu pot fi decît minore.

- Fireşte. Nu mai fi atît de circumspect; e spre binele dumitale... Preşedintele a trecut prin războaiele politice, Trevayne, e călit şi uns cu toate alifiile. Maşinăria guvernamentală, Camera, Senatul - întotdeauna a fost în mijlocul acţiunii, aşa că ştie cu ce te vei confrunta. Şi-a făcut o mulţime de prieteni şi sînt sigur că tot atîţia duşmani. Desigur, datorită funcţiei pe care o ocupă, a ieşit din vîltoarea acestor lupte, ceea ce nu înseamnă că nu mai are anumite

influențe și posibilități de presiune. Vrea să știi că te poți folosi de ele.

– Sînt măgulit.

– Există totuși o restricție. Nu trebuie să încerci niciodată să îl contactezi direct. Eu sînt singurul dumitale contact, singura dumitale punte spre el.

– Nu m-aș gîndi niciodată să ajung direct la el.

– Așa cum sînt sigur că nu te-ai gîndit niciodată că greutatea oficială a președinției te va sprijini în modul cel mai practic, adică atunci cînd vei avea nevoie.

– Nu, într-adevăr, la asta nu m-am gîndit. Sînt un om obișnuit cu corporațiile și structurile. Înțeleg ce vrei să spui și apreciez din tot sufletul.

– Nu trebuie să pomenești niciodată de acest lucru, sper că înțelegi.

Webster rostise aceste cuvinte pe un ton categoric.

– Înțeleg.

– Bun. Dacă deschide subiectul mîine, spune-i că am discutat totul. Dacă n-o face, îi poți aduce la cunoștință că ești la curent cu oferta lui și că îi ești recunoscător, sau cum vei vrea să te exprimi.

Webster goli paharul și se ridică în picioare.

– Ce minune ! Nu e nici măcar zece și jumătate. O să ajung acasă înainte de unsprezece; nevesti-mii n-o să-i vină să creadă. Ne vedm mîine, încheie Webster, aplecîndu-se să dea mîna cu Trevayne.

– În regulă. Noapte bună.

Webster își croi drum printre mese, îndreptîndu-se rapid spre arcada de la intrarea în salon. Mustea de acea energie specială, deopotrivă combustibilul și hrana pe care și-o lua din muncă. Sindromul voioșiei, reflectă Trevayne. Orașul potrivit pentru așa ceva; nicăieri în altă parte nu găseai acest climat. Ceva asemănător întîlneai în arte sau în reclame, însă

posibilitatea eşecului era prea pronunţată în acele domenii. Exista întotdeauna o teamă ascunsă spre deosebire de Washington. Aici ori făceai parte din sistem, ori erai complet exclus. Dacă făceai parte din sistem, te aflai în vîrf; dacă lucrai la Casa Albă, te aflai pe culmi.

Pentru banii pe care îi plătea, electoratul asista la etalarea multor aptitudini şi talente, toate în schimbul acestui sindrom.

Se uită la ceas. Era prea devreme să încerce să doarmă, iar de citit n-avea chef. Ce-ar fi să urce în cameră, s-o sune pe Phyllis, după care să mai citească ziarul. Poate va găsi vreun film la televizor.

Semnă cecul şi porni spre ieşire, pipăind buzunarul de la haină pentru a se asigura că avea cheia de la cameră. Trecu pe sub arcadă şi se îndreptă spre lifturi. Cînd trecu pe lîngă standul de ziare, observă doi bărbaţi îmbrăcaţi elegant, care-l priveau. Cînd Trevayne se opri în faţa primului lift, cei doi se apropiară şi îşi scoaseră legitimaţiile.

– Domnul Trevayne ? i se adresă unul dintre ei.

– Da.

– Serviciul Secret. Secţia de la Casa Albă, spuse agentul, încetişor. Putem sta de vorbă cu dumneavoastră, domnule ? îl întrebă el, indicîndu-i o zonă aflată ceva mai departe de ascensoare.

– Sigur că da.

Cel de-al doilea tip îi arătă legitimaţia.

– Vreţi să confirmaţi, domnule Trevayne ? Trebuie să ies un minut.

Trevayne verifică fotografia, comparînd-o cu chipul bărbatului. Era autentică. Încuviinţă din cap, iar agentul se întoarse şi plecă.

– Ce-nseamnă asta ?

– Aş vrea să aştept întoarcerea colegului meu, domnule. Va avea grijă ca totul să fie clar. Vreţi o ţigară ?

- Nu, mulţumesc, însă aş vrea să ştiu ce se întîmplă.

- Preşedintele doreşte să se întîlnească cu dumneavoastră în seara aceasta.

5

Maşina de culoare maro a Serviciului Secret era parcată la intrarea laterală a hotelului. Cei doi agenţi îl zoriră pe Trevayne să coboare treptele, în timp ce şoferul ţinea deschisă portiera din spate. Maşina demară în trombă, virînd spre sud, pe Nebraska Avenue.

- Nu mergem la Casa Albă, domnule Trevayne. Preşedinte este în Georgetown. Avînd în vedere programul său, e mult mai indicat aşa.

După cîteva minute, automobilul sălta pe străzile înguste şi pietruite care marcau zona rezidenţială. Trevayne constată că se îndreptau către est, spre sectorul cu clădiri mari, cu cinci etaje, vestigii renovate ale unei epoci de opulenţă. Opriră în faţa unei construcţii masive din piatră cafenie, cu multe ferestre, spre care ducea o alee încadrată de copaci perfect aliniaţi. Agentul plasat înspre trotuar coborî, făcîndu-i semn lui Trevayne să procedeze la fel. Uşa din faţă era păzită de doi bărbaţi în haine civile; în clipa în care îşi recunoscură camaradul, aceştia dădură din cap unul spre celălalt şi îşi scoaseră mîinile din buzunare.

Tipul care i se adresase iniţial lui Trevayne, la hotel, îl conduse în casă, şi de aici, printr-un hol, pînă la un mic lift situat în capătul unui coridor. Intrară în cabină; agentul trase

grilajul de alamă şi apăsă pe butonul cu numărul patru.

– Cam strîmt liftul ăsta, remarcă Trevayne.

– Ambasadorul zice că nepoţii lui se joacă ore în şir cu liftul, atunci cînd vin în vizită.

– Ambasadorul ?!

– Ambasadorul Hill. William Hill. Sîntem la el acasă.

Imaginea omului despre care vorbeau se contură rapid în mintea lui Trevayne. William Hill avea acum cam şaptezeci de ani. Industriaş înstărit din est, prieten al preşedintelui, diplomat itinerant, erou de război. „Marele Billy Hill" era porecla ireverenţioasă pe care revista *Time* i-o dăduse acestui domn cu glas blajin şi limpede.

Liftul se opri şi cei doi bărbaţi coborîră. Alt hol şi alt individ în civil, postat în faţa altei uşi. Cînd Trevayne şi agentul se apropiară, tipul scoase din buzunar cu un gest discret un obiect micuţ, ceva mai mare decît un pachet de ţigări, cu care făcu cîteva mişcări în zigzag înspre Trevayne.

– Ce zici, seamănă a binecuvîntare, nu-i aşa? Consideră-te blagoslovit.

– Ce-i chestia aia ?

– Un scanner. Face parte din rutină, aşa că nu trebuie să te consideri jignit. Haide.

Tipul care se folosise de micuţa maşinărie le deschise uşa.

Încăperea în care intrară era un imens birou-bibliotecă. Rafturi cu cărţi din podea pînă la tavan, covoare orientale groase şi moi, mobilă sobră din lemn masiv. În cameră se aflau cîteva fotolii de piele şi o enormă masă din mahon, care servea drept birou de lucru. La masă şedea ambasadorul William Hill. Într-un fotoliu aflat în dreapta, era aşezat preşedintele Statelor Unite.

– Domnule preşedinte. Domnule ambasador... Domnul Trevayne.

Agentul secret se răsuci pe călcîie şi ieşi, închizind uşa.

Hill şi preşedintele se ridicară în clipa în care Trevayne se îndrepta spre şeful statului, gata să strîngă mîna pe care acesta i-o întindea.

– Domnule preşedinte.

– Domnule Trevayne, apreciez faptul că ai venit. Sper că nu te-a deranjat.

– Nicidecum, domnule.

– Îl cunoşti pe domnul Hill ?

Trevayne dădu mîna cu ambasadorul:

– Ce plăcere, domnule.

– Mă cam îndoiesc, la o asemenea oră, rîse William Hill, ocolind masa. Permite-mi să îţi ofer ceva de băut, Trevayne. Nu există nici un articol în Constituţie care să stipuleze necesitatea de a fi abstinent în timpul unei întrevederi fixată după ora şase seara.

– Nu ştiam că există restricţii pentru perioada dinaintea orei şase, remarcă preşedintele.

– Oh, nu se poate să nu existe nişte formulări de prin secolul al XVIII-lea, care să se poată aplica în asemenea situaţii. Ce doreşti să bei, Trevayne? întrebă bătrînul gentleman.

Trevayne îi spuse, conştient de faptul că cei doi bărbaţi încercau să-l facă să se simtă confortabil. Preşedintele îl îndemnă să ia loc, iar Hill îi aduse paharul.

– Ne-am mai întîlnit o dată, dar presupun că nu-ţi mai aminteşti, domnule Trevayne.

– Sigur că îmi amintesc, domnule preşedinte. Acum patru ani, dacă nu mă înşel.

– Întocmai. Eram la Senat, iar dumneata realizaseşi un serviciu remarcabil, spre binele statului. Am auzit despre remarcele pe care le-ai făcut la începutul discursului ţinut la conferinţa asupra comerţului. Ştiai că secretarul de stat din acea perioadă era foarte supărat pe dumneata ?

– Am auzit nişte zvonuri. Totuşi, mie nu mi-a spus nimic.

– Păi, cum să-ţi fi spus ? interveni Hill. Dumneata făcuseşi treaba. Iar el se plasase într-o situaţie delicată.

– De aceea a şi fost atît de amuzant, adăugă preşedintele.

– La momentul respectiv părea singura modalitate de a dezmorţi atmosfera şi de a începe perioada de dezgheţ a relaţiilor.

– Excelentă treabă, remarcă preşedintele, aplecîndu-se în faţă şi privindu-l pe Trevayne. N-am glumit cînd am spus că poate te-am deranjat în seara asta. Ştiu că urmează să ne întîlnim mîine dimineaţă, însă am considerat important să ne vedem şi astă-seară. N-am să fac risipă de cuvinte: sînt convins că abia aştepţi să te întorci la hotel.

– Nu-i nici o grabă, domnule.

– Eşti amabil, zîmbi şeful statului. Ştiu că te-ai întîlnit cu Bobby Webster. Cum a mers ?

– Foarte bine, domnule. Cred că am înţeles totul; apreciez oferta de sprijin pe care mi-aţi făcut-o.

– Vei avea nevoie. Nu eram siguri dacă ne vom întîlni în seara asta aici. Depindea de Webster... În clipa în care s-a despărţit de dumneata mi-a telefonat, aşa cum îi cerusem. În momentul acela am hotărît să te aducem aici.

– Oh ? Dar de ce?

– I-ai spus lui Webster că n-ai vorbit despre subcomitet decît cu Frank Baldwin. Corect ?

– Da, domnule. Frank mi-a recomandat să procedez aşa. În orice caz, n-aveam nici un motiv să discut cu cineva despre asta; nu era nimic stabilit.

Preşedintele Statelor Unite întoarse privirea spre William Hill, care îl studia pe Trevayne cu multă atenţie. Privirile celor doi se întîlniră o clipă. Apoi, Hill spuse încetişor, dar cu destulă îngrijorare în glas:

– Eşti absolut sigur ?!

– Bineînţeles.

– Nu i-ai pomenit nimic soţiei? Asta ar crea posibilitatea ca de la ea să se afle ceva.

– Ba da. I-am spus ceva, dar nu va divulga nimic. Sînt absolut convins. De ce mă întrebaţi?

– Ştii că noi am lansat zvonul că ai fost contactat în legătură cu această slujbă, începu preşedintele.

– A ajuns şi la mine acest zvon, domnule preşedinte.

– Aşa şi trebuia. De asemenea, presupun că ştii că în Comisia de Apărare există nouă membri – lideri în domeniul lor şi persoane deosebit de onorabile.

– Am aflat asta de la Frank Baldwin.

– Ţi-a spus şi că membrii comisiei au hotărît să nu dezvăluie nici o decizie, nici o informaţie concretă, nimic legat de evoluţia lucrurilor?

– Nu, asta nu mi-a spus, însă pot să înţeleg.

– Bine. Uite cum stă situaţia. Acum o săptămînă am mai răspîndit un zvon, cu care a fost de acord şi comisia, potrivit căruia ai respins categoric acest post. N-am lăsat loc de îndoială în privinţa atitudinii dumitale. Conform acestui zvon, dumneata te-ai fi opus violent întregului concept, considerîndu-l un abuz primejdios. Ba chiar ai acuzat Administraţia de tactici specifice unui stat poliţienesc. Este exact genul de informaţie îndeobşte tăinuită care, o ştim din experienţă, are toate şansele de a fi crezută, datorită caracterului jenant pe care îl are.

– Şi? făcu Trevayne, fără să încerce să-şi ascundă iritarea. Nici măcar preşedintele Statelor Unite nu avea dreptul să-i atribuie asemenea păreri şi atitudini.

– Ne-a parvenit vestea că, în loc să respingi postul, l-ai acceptat. Serviciul de spionaj civil şi militar a stabilit că în anumite sectoare influente acest lucru se ştia deja. Dezminţirea noastră a fost ignorată. Preşedintele şi ambasadorul tăcură.

vrînd parcă să lase răgazul necesar ca dezvăluirea făcută să își facă efectul asupra lui Trevayne. Acesta părea nedumerit și nesigur.

– Înseamnă, că „refuzul" meu n-a fost crezut. Nici nu mă miră. Cei care mă cunosc pun probabil la îndoială acest lucru, mai ales din cauza modului în care a fost formulat.

– Chiar și atunci cînd președintele a confirmat personal această variantă în fața unor oaspeți de seamă? întrebă William Hill.

– Nu eu ca individ, domnule Trevayne, ci în calitatea mea de președinte al Statelor Unite. Indiferent cine ar ocupa acest post, e greu de crezut că poate fi un mincinos.

Trevayne îi privea pe amîndoi. Începea să înțeleagă, însă imaginea de ansamblu îi scăpa încă.

– Adică... chiar a fost necesar să se creeze toată această confuzie? Contează atît de mult dacă preiau eu slujba sau altul?

– În aparență, contează, domnule Trevayne, îi răspunse Hill. Știm că acest subcomitet se află sub observație, de altfel lucru de înțeles. Nu știam însă strictețea acestei supravegheri. Am scos la suprafață numele dumitale, după care am trecut la dezmințiri – foarte vehemente –, negînd faptul că ai fi acceptat. În mod normal, ar fi fost suficient ca să-i determinăm pe curioși să speculeze vehiculînd numele altor candidați. Nu s-a întîmplat așa. Erau suficient de neliniștiți, ca să sape în continuare, să scormonească pînă vor afla adevărul.

– El vrea să spună, iartă-mă, Hill, că posibilitatea ca dumneata să conduci acest subcomitet a alarmat nenumărate persoane, care s-au străduit din răsputeri să afle poziția pe care te situai. Descoperind că lucrurile stăteau altfel decît știau, au răspîndit rapid zvonul. Indiscutabil, ca o modalitate de pregătire.

– Domnule președinte, deduc că acest subcomitet, dacă

va funcționa cum se cuvine, va afecta o sumedenie de oameni. Desigur, va fi sub supraveghere. Mă așteptam la asta.

William Hill se aplecă peste birou:

– Sub supraveghere?... Ce-am descris noi aici depășește cu mult sensul cuvîntului „supraveghere", așa cum îl înțeleg eu. Fii sigur că s-au schimbat sume enorme de bani, s-au scos la iveală și s-au pus din nou pe tapet vechi datorii bănești, lansîndu-se tot felul de amenințări referitoare la falimente catastrofale. Lucrurile acestea trebuiau să se întîmple, căci altminteri ar fi fost normal să se ajungă la o altă concluzie.

– Scopul nostru, spuse președintele, este să-ți atragem atenția, să te punem în alertă. Trăim într-un oraș înspăimîntat, domnule Trevayne. Iar spaima ai provocat-o dumneata.

Cu mișcări lente, Andrew puse paharul pe măsuța de lîngă fotoliu.

– Domnule președinte, îmi sugerați cumva să reconsider desemnarea mea în această funcție?

– Nicidecum. Iar, dacă Frank Baldwin m-a informat corect, știu că ești genul de om care nu se lasă afectat de asemenea chestiuni. Trebuie, însă, să înțelegi. Nu este vorba de un guvern interimar, care a desemnat în această funcție pe un membru respectat al comunității financiare cu scopul de a închide gura cîtorva rebeli indignați. Ne angajăm – eu mă angajez – să urmărim ca această hotărîre să dea rezultate. Și în aceste condiții vor urma lucruri destul de urîte.

– Cred că sînt pregătit pentru așa ceva.

– Oare? întrebă Hill, rezemîndu-se de spătarul fotoliului. E foarte important, domnule Trevayne.

– Sînt convins. M-am gîndit mult, am discutat îndelung cu soția mea – care este extrem de discretă. Nu-mi fac iluzii că această desemnare mi-ar putea aduce popularitate.

– Bine. Atunci trebuie să înțelegi acest lucru... cum spune și președintele. Hill luă un dosar neobișnuit de gros de pe

biroul său. Am putea să zăbovim un minut asupra altei chestiuni?

– Cum să nu, răspunse Trevayne, uitîndu-se la Hill, simțind că președintele îl fixa. Se întoarse, dar șeful statului își întoarse numaidecît privirea în direcția lui Hill. Momentul se dovedi destul de jenant.

– Acesta este dosarul dumitale, domnule Trevayne, spuse Hill, ținînd mapa de parcă ar fi cîntărit-o. Al naibii de greu, nu ți se pare?

– În comparație cu puținele lucruri pe care le-am văzut. Nu văd ce ar fi atît de interesant.

– De ce spui asta? întrebă președintele, zîmbind.

– Oh, nu știu... N-am trăit întîmplări palpitante.

– Povestea vieții oricărui om care ajunge la nivelul de bogăție atins de dumneata, înainte de vîrsta de patruzeci de ani, constituie o lectură fascinantă, rosti Hill. Unul dintre motivele pentru care acest dosar este atît de gros constă în faptul că am tot cerut informații suplimentare. E vorba de un document remarcabil. Îmi permiți să mă refer la cîteva aspecte care mi s-au părut deosebite, precum și la altele care nu-mi sînt suficient de clare?

– Desigur.

– Ai abandonat cursurile Facultății de drept de la Yale cu șase luni înainte de a-ți da licența. De atunci, n-ai mai făcut niciodată tentativa de a-ți încheia studiile sau de a intra în barou, cu toate că erai cotat printre cei mai buni. Profesorii au încercat să te convingă să rămîi, dar fără succes. Mie mi se pare ciudat.

– Nu tocmai. Împreună cu cumnatul meu am demarat prima noastră firmă, în Meriden, Connecticut. Nu mai aveam timp de altceva.

– Nu a fost vorba și de situația financiară a familiei dumitale? Mă refer la Facultatea de drept.

– Am primit o bursă completă. Sînt convins că lucrul acesta este consemnat în dosar.

– Mă gîndeam la influenţa pe care decizia dumitale a avut-o asupra celor din familie.

– Oh... Acum înţeleg la ce vă referiţi, dar cred că acordaţi acestui aspect mult mai multă importanţă decît merită, domnule ambasador... Da. Tata a declarat faliment în 1952.

– Împrejurările au fost cam confuze, din cîte deduc. Te-ar deranja dacă ni le-ai descrie? întrebă preşedintele Statelor Unite.

Trevayne îi privi pe rînd pe cei doi interlocutori ai săi.

– Nu, nicidecum. Tatăl meu a muncit treizeci de ani ca să pună la punct o fabrică de ţesături de proporţii mijlocii, în Hancock, Massachusetts, un oraş de lîngă Boston. Producea marfă de calitate, şi un conglomerat din New York a vrut să pună mîna pe eticheta de marcă. Magnaţii au absorbit ţesătoria, cu promisiunea ca tata să rămînă pe viaţă director la Hancock. Noii proprietari după ce au pus mîna pe eticheta de marcă, au închis fabrica şi s-au mutat spre sud, unde mîna de lucru era mai ieftină. Tata a încercat să redeschidă ţesătoria, dar folosind ilegal vechea lui etichetă de marcă, a intrat la apă. Hancock a rămas în statisticile din New England ca un oraş care a avut o ţesătorie de lînă.

– Tristă poveste, remarcă preşedintele, încetişor. Tatăl tău nu a apelat la instanţele judecătoreşti? Nu a încercat să silească firma să îi restituie proprietatea, pentru că nu şi-a respectat obligaţiile asumate prin contract?

– Nu s-a putut determina nici o nerespectare a obligaţiilor contractuale. Clauza respectivă era foarte ambiguă. Restul fusese stabilit verbal între cele două părţi. Legal, tata nu avea nici un temei pentru o acţiune judecătorească.

– Am înţeles, zise preşedintele. Ce lovitură cumplită pentru familia dumitale.

– Pentru întregul oraş, de altfel, adăugă Hill. Vezi statisticile.

– A fost o perioadă agitată, dar a trecut. Andrew îşi amintea bine toată frustrarea trăită. Tatăl lui, un om furios şi consternat, tuna şi fulgera în faţa unor oameni flegmatici, care se mulţumeau să zîmbească şi să arate spre paragrafele contractului şi spre cele două semnături cu care fusese parafat.

– Furia şi nemulţumirea asta te-au făcut să părăseşti Facultatea de drept? întrebă William Hill. Evenimentele coincid. Mai aveai doar şase luni pînă să-ţi iei licenţa şi ţi s-a oferit ajutor financiar.

Andy se uită la bătrînul ambasador cu un respect amestecat cu resentimente. Cursul interogării începea să devină clar.

– Cred că situaţia creată în familie a avut o oarecare contribuţie. Au mai existat şi alte considerente. Eram foarte tînăr şi simţeam că aveam priorităţi mult mai importante.

– Nu era vorba, de fapt, doar de o singură prioritate, domnule Trevayne? Un singur obiectiv? rosti Hill, cu blîndeţe.

– De ce nu spuneţi ceea ce vreţi de fapt să spuneţi, domnule ambasador?

Preşedintele se abţinu să comenteze remarca lui Trevayne şi continuă să-l privească atent, asemeni unui medic care îşi studiază pacientul.

– Bine, voi vorbi pe şleau, făcu Hill, închizînd dosarul şi bătînd darabana cu degetele, pe copertă. Am dosarul ăsta de aproape o lună. L-am citi şi recitit de la cap la coadă de douăzeci de ori şi, cum ţi-am spus, am solicitat în repetate rînduri date suplimentare. La început, doar pentru a afla mai multe despre un tînăr de succes, numit Trevayne. întrucît Frank Baldwin susţine că dumneata eşti singurul om potrivit pentru conducerea acestui subcomitet. Apoi, a mai intervenit ceva. A trebuit să aflăm de ce, ori de cîte ori se pomenea

numele dumitale ca posibil candidat, reacţiile erau atît de ostile. Mocnit ostile, aş adăuga.

– O ostilitate „mută", cred că ar fi un termen mai potrivit, Bill, îl întrerupse preşedintele.

– De acord, zise Hill. Răspunsul trebuia să fie aici, în acest dosar, iar eu nu-l puteam găsi. Pe urmă, după ce materialul a fost procesat şi pus în ordine cronologică, am descoperit ce căutam. Pentru asta a trebuit să mă întorc la luna martie a anului 1952. Abia atunci am înţeles. Aş vrea să rezum...

În timp ce ambasadorul Hill continua să vorbească pe un ton egal, rezumîndu-şi concluziile punct cu punct, Andrew se întreba dacă bătrînul într-adevăr înţelesese, aşa cum pretindea. Totul se petrecuse demult; şi totuşi parcă fusese ieri. Nu existase decît o singură prioritate, un singur obiectiv: să facă mulţi bani, sume enorme care să elimine o dată pentru totdeauna posibilitatea, fie ea cît de mică, de a trece prin ceea ce trecuse tatăl lui în tribunalul acela din Boston. Nu era atît un sentiment de revoltă, cît mai ales un sentiment de deşărtăciune şi nimicire. O irosire a tuturor resurselor – financiare, fizice, mentale: aceasta a fost crima fundamentală, răul esenţial.

A asistat la declinul activităţii tatălui său, cînd productivitatea s-a prăbuşit. În cele din urmă procesul de producţie a încetat din cauza incapacităţii financiare de a-l susţine. Fantezia a devenit realitate; răzbunarea o obsesie. Pînă la urmă, imaginaţia a luat-o razna, iar omul cîndva mîndru – moderat de mîndru şi cu un succes tot moderat – s-a preschimbat într-o cochilie, goală pe dinăuntru, autocompătimindu-se, trăind zi de zi doar din ura care îl măcina. O fiinţă omenească iubită şi dragă se transformase într-un străin grotesc, fiindcă nu putuse plăti preţul supravieţuirii. În martie 1952, într-un tribunal din Boston, răsunase ciocănelul de lemn

al judecătorului marcînd decizia definitivă a instanței, potrivit căreia tatăl lui Andrew Trevayne nu mai avea dreptul să-și desfășoare activitatea.

Tribunalul îi favorizase pe pungași, iar cuvintele ambigue distruseseră munca de o viață a unui om.

Din cauza acestei hotărîri, tatăl său a devenit neputincios, aidoma unui eunuc, care cu răgete fals masculine face apel împotriva a ceea ce este fără drept de apel.

Pe fiu nu-l mai interesa să practice dreptul.

Așa cum se întîmplă în majoritatea poveștilor de acest gen, factorii coincidență și timp au jucat rolul predominant. Dar, ori de cîte ori Andrew Trevayne dădea această explicație simplă, puțini erau cei care îl credeau. Lumea prefera să caute motive mai profunde și mai dubioase.

În cazul lui, însă, succesul se datora unui factor emoțional bazat pe o senzație de dezgust profund.

Prostii.

Factorul timp a fost furnizat de fratele fetei care a devenit soția lui. Fratele mai mare al lui Phyllis Pace, Douglas Pace, era un electronist strălucit, un tip interiorizat, care lucra la Pratt and Whitney, în Hartford. Era un bărbat penibil de timid, care se simțea bine izolat în laboratorul său, dar care, în același timp, știa cînd avea dreptate și cînd ceilalți greșeau. Ceilalți, în cazul lui, erau directorii firmei Pratt and Whitney, care refuzau categoric să aloce fonduri pentru dezvoltarea discurilor sferoide cu toleranță redusă. Douglas Pace credea cu tărie că discul sferoid era singura componentă de importanță vitală pentru tehnicile de propulsie la mari altitudini. Era un pionier pentru epoca sa și confirmarea avea să vină la aproximativ treizeci și una de luni. Prima lor „fabrică“ a fost un mic sector dintr-un depozit nefolosit din Meriden; prima lor mașină – un Bullard la mîna a treia, cumpărat de la o firmă de dispozitive mecanice care își lichida

utilajele aflate în dotare; primele lor comenzi – contracte pentru discuri de motoare cu reacție pentru furnizorii Pentagonului, inclusiv Pratt and Whitney.

Întrucît cheltuielile de regie erau minore, iar munca desfăşurată extrem de complicată, au preluat tot mai multe subcontracte militare, reuşind în cele din urmă să instaleze alte maşini Bullard şi să închirieze tot depozitul. Doi ani mai tîrziu, liniile aeriene au luat o decizie cu efecte asupra industriei aeronautice: avioanele cu reacție reprezentau viitorul. Potrivit unor planuri de dezvoltare s-a prevăzut ca la sfîrşitul anilor '50 avioanele de pasageri de acest tip să fie operaționale; brusc toate cunoştințele dobîndite în elaborarea şi perfecționarea avioanelor cu reacție militare au trebuit adaptate cerințelor impuse de aeronavele civile. Cercetările lui Douglas Pace în domeniul discurilor sferoide s-au dovedit compatibile cu această nouă abordare.

Expansiunea firmei lor a fost rapidă şi recompensată financiar; portofoliul de comenzi era atît de mare, încît ar fi putut da de lucru la cel puțin zece uzine, cu trei schimburi, vreme de cinci ani.

Andrew a descoperit, atunci, cîteva lucruri despre el însuşi. A fost caracterizat drept un comerciant abil, cînd în realitate nu era nevoie de un mare talent pentru a acapara piețele acestui produs foarte căutat. În schimb, şi-a valorificat alte însuşiri. Prima a fost priceperea sa ca administrator; nu doar bun, ci excelent, lucru de care era conştient. Identifica talentul şi aptitudinile şi le introducea într-un cadru contractual – în defavoarea altei companii – doar în cîteva ceasuri. Oamenii talentați îi acordau încrederea, iar el determina rapid neajunsurile situației lor curente; se pricepea să-i mobilizeze şi să le ofere alternative viabile. Sub conducerea lui angajații cu funcții din domeniul creației şi al administrației găseau un climat favorabil în care să-şi desfăşoare activitatea, stimulente

care îi făceau să dea maximum de randament. Se pricepea, de asemenea, să stea de vorbă și cu liderii de sindicat, să discute pe înțelesul lor. Așa a reușit ca nici un contract de muncă să nu fie semnat fără clauza pentru care se luptase în cazul primei extinderi a firmei în New Haven - productivitatea, prin care salariile erau corelate cu rezultatul final din statisticile privind liniile de ansamblare. Nivelul salariilor îl depășea cu mult pe cel al concurenței, însă lefurile erau întotdeauna corelate cu rezultatele finale. Se spunea despre el că e „progresist", însă după opinia lui termenul era simplist și inducea în eroare. Purta negocieri în baza teoriei „egoismului luminat" și reușea să fie convingător. O dată cu trecerea anilor, realizările au devenit grăitoare și incontestabile.

Calitatea pe care Andrew și-o descoperise și la care nu se așteptase consta în capacitatea de a memora cele mai complexe tranzacții; nu trebuia să apeleze la contracte sau însemnări. Ajunsese să creadă că era înzestrat cu darul de a reține totul, însă Phyllis îl adusese cu picioarele pe pămînt, atrăgîndu-i atenția că rar se întîmpla să-și aducă aminte de vreo zi de naștere. Phyllis mai susținea că Andrew nu intra la nici o negociere fără să facă în prealabil o analiză exhaustivă. Mai avusese și amabilitatea de a sugera că aceste deprinderi fuseseră consolidate ținînd seama și de necazurile prin care trecuse tatăl lui.

Ar fi trebuit ca toate astea să fie suficiente – liniile aeriene, extinderea afacerilor, rețeaua de producție care începuse să se dezvolte pe toată coasta Atlanticului. Făcînd bilanțul, ar fi fost normal să constate că nici nu speraseră să ajungă atît de departe. Brusc, însă, situația se răstumă; în noaptea de 4 octombrie 1954, un anunț uimea întreaga omenire: Moscova lansase Sputnik I.

Agitația reîncepu. Toate prioritățile naționale și industriale erau pe punctul de a fi drastic modificate. Statele

Unite ale Americii coborau pe locul doi, iar mîndria celui mai inventiv electorat de pe pămînt era profund rănită. Poporul, stupefiat, a cerut redobîndirea supremaţiei şi revenirea pe primul loc, indiferent de costurile ce urmau a fi suportate.

În seara în care se difuzase ştirea despre Sputnik, Douglas Pace venise cu maşina acasă la Andy, în East Haven, iar Phyllis le tot făcuse cafele pînă la patru dimineaţa. S-a ajuns la o decizie prin care se stabilea necesitatea ca firma Pace-Trevayne să se prezinte opiniei publice drept cel mai mare furnizor independent al Administraţiei Spaţiale în domeniul discurilor sferoide capabile să susţină forţe de reacţie ale rachetelor mergînd pînă la şase sute de mii de livre. Se lua astfel hotărîrea ca activitatea firmei să se concentreze asupra problemelor spaţiale. Intenţionau să menţină, măcar pentru a salva aparenţele, şi activitatea în domeniul liniilor aeriene, procedînd însă concomitent la reutilarea cu dispozitive spaţiale, anticipînd că problemele impuse de fuzionarea cu aeronavele mai mari aveau să se pună la sfîrşitul deceniului şapte.

Pasul era foarte riscant, însă cei doi, Pace şi Trevayne erau pregătiţi pentru a înfrunta orice dificultăţi.

– Ajungem la o perioadă remarcabilă în acest... domeniu deosebit, domnule Trevayne. Ne trimit direct în zona preocupărilor noastre – mă refer la preşedinte şi la mine. Are legătură, fireşte, cu martie 1952.

Oh, Dumnezeule, Phyllis. Au descoperit! „Jocul", cum îi spuneai tu. Jocul pe care îl dispreţuiai spunînd că „mă minjeşte". A început cu ticălosul ăla împuţit care se îmbrăca aidoma unui croitor poponar. A început cu Allen...

– Compania dumitale a făcut o mutare îndrăzneaţă, continuă Marele Billy Hill. Fără garanţii, ai procedat la

restructurarea a 70% dintre fabirci – aproape toate laboratoarele – pentru a face faţă cerinţelor unei pieţe nesigure. Nesigură în sensul cererii ei realiste.

– Nu ne-am îndoit niciodată de piaţă; n-am făcut decît să subestimăm cererea.

– Categoric. Şi s-a dovedit că a fost corect. În timp ce toţi ceilalţi erau încă în faza de proiectare, dumneata erai gata de producţie.

– Cu tot respectul, domnule ambasador, să ştiţi că n-a fost chiar atît de simplu. A existat o perioadă de doi ani în care contribuţia naţională a fost mai mult retorică, decît financiară. Şase luni să mai fi durat şi resursele noastre s-ar fi epuizat. Am trudit din greu.

– Aveai nevoie de contractele NASA, spuse preşedintele. Fără ele, te aflai pe un teren periculos; te implicaseşi prea mult, pentru a mai da înapoi şi a te reprofila.

– E-adevărat. Ne-am bizuit pe graficele noastre de pregătire şi pe termenele pe care ni le-am fixat. Nimeni nu ne putea concura la acest capitol; am contat pe asta.

– În cadrul ramurii se cunoştea, însă, nivelul modificărilor şi convertirilor pe care le operaţi, nu-i aşa? întrebă Hill.

– Inevitabil.

– Şi riscurile? continuă Hill.

– Într-o anumită măsură. Eram o companie privată; nu făceam public bilanţul nostru contabil.

– Dar putea fi dedus, insistă Hill.

– Da.

Hill scoase o foaie de hîrtie aflată deasupra dosarului şi o întoarse cu faţa spre Andrew.

– Mai ţii minte această scrisoare? I-a fost adresată ministrului apărării, cu còpii către Comisia de buget a Senatului şi Serviciile pentru armată ale Camerei. Data: 14 aprilie 1959.

– Eram... foarte furios.

- În această scrisoare afirmai categoric că Pace-Trevayne este o firmă cu capital în întregime privat, nefiind asociată în nici un fel cu alte companii.

- Exact.

- Întrebat în particular, ai declarat că ai fost contactat de forțe din afară care au dat de înțeles că ar fi nevoie de ajutorul lor pentru a obține contractele NASA.

- Da. Eram supărat. Aveam toate atuurile pentru a obține acele contracte fără nici un fel de sprijin.

Ambasadorul Hill se rezemă de spătar, zîmbind.

- Prin urmare, această scrisoare a fost doar un mijloc strategic foarte abil, nu-i așa? Ai băgat în sperieți o mulțime de oameni. În esență, scrisoarea reprezenta garanția obținerii contractelor.

- M-am gîndit și eu la această posibilitate.

- Și, totuși, în ciuda independenței invocate, în următorii cîțiva ani, cînd firma Pace-Trevayne a devenit liderul recunoscut în acest domeniu, ai urmărit permanent să realizezi asocieri cu alți parteneri...

Mai ții minte, Phyl? Tu și Doug ați fost furioși. N-ați înțeles.

- Puteam obține astfel unele avantaje.

- Sînt convins, dacă ai fi dat dovadă de seriozitate în privința acestor intenții.

- Și sugerați că nu ar fi fost așa?

Oh, Doamne, cît de serios am fost, Phyl! Eram îngrijorat. Tînăr și furios.

- Eu am ajuns la această concluzie, domnule Trevayne. Sînt sigur că și alții, de altminteri... Ai lansat zvonul că ai fi interesat în discuții de tatonare în vederea unei eventuale fuziuni. Timp de trei ani ai avut convorbiri succesive cu nu mai puțin de șaptesprezece furnizori majori din industria de apărare. Unele dintre aceste întîlniri au fost consemnate și în

presă, adăugă Hill, răsfoind prin dosar şi scoţînd un teanc de decupaje din ziare. Sînt convins că numărul solicitanţilor a fost absolut impresionant.

– Am primit multe oferte.

Doar „oferte", Phyl. Nimic mai mult; niciodată nimic mai mult.

– Bursa din New York a înregistrat o serie de fluctuaţii şocante.

– Contabilii mei pot confirma că la vremea respectivă nu eram pe piaţa de valori.

– Intenţionat? întrebă preşedintele.

– Cu toate acestea, nici o discuţie de tatonare, nici un protocol de probă nu şi-au găsit o concretizare satisfăcătoare.

– Obstacolele au fost insurmontabile.

Oamenii au fost insurmontabili. Escrocii.

– Îmi permiţi să sugerez, domnule Trevayne, că de fapt n-ai avut niciodată intenţia de a încheia o tranzacţie fermă?

– Puteţi sugera şi asta, domnule ambasador.

– Şi crezi că ar fi eronat dacă aş sugera în continuare că ai dobîndit informaţii detaliate cu privire la operaţiunile financiare a şaptesprezece dintre cele mai importante corporaţii beneficiare ale bugetului de apărare?!

– N-ar fi eronat. Aş accentua însă că totul trebuie pus la timpul trecut. A fost în urmă cu un deceniu.

– Perioadă scurtă dacă ne referim la strategiile din interiorul unei firme, zise preşedintele. Îmi închipui că cea mai mare parte a comitetului director a rămas aceeaşi.

– S-ar putea.

William Hill se ridică din fotoliu şi făcu cîţiva paşi pînă la marginea mesei de mahon. Privind în jos spre Trevayne, rosti liniştit şi amabil:

– Exorcizai cîţiva demoni, nu-i aşa ?

Andrew se uită în ochii bătrînului domn şi nu se putu abţine: zîmbi şi el, recunoscîndu-se înfrînt.

– Da, aşa e.

– Le-o plăteai unor oameni din tagma celor care îl distruseseră pe tatăl dumitale... Martie, 1952.

– A fost ceva copilăresc. O răzbunare „găunoasă"; nu ei erau răspunzători de ceea ce se întîmplase atunci.

Mai ţii minte, Phyl? Mi-ai spus: Vino-ţi in fire. Tu eşti altfel, Andy! Încetează!

– Satisfăcătoare, totuşi. Hill ocoli biroul şi se rezemă de marginea din faţă aşezîndu-se între Trevayne şi preşedinte. Ai silit o serie de oameni puternici să facă concesii, să piardă vremea, să devină defensivi; toate astea de dragul unui tinerel de treizeci de ani, care le flutura un morcov mare sub nas. Ba aş zice că satisfacţia ta a fost chiar mare. Ce nu pot eu pricepe este de ce ai încetat atît de brusc. Dacă informaţiile mele sînt corecte, te găseai într-o poziţie de maximă putere. Nu e chiar de neconceput că ai fi putut ajunge unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Şi este posibil ca pînă la urmă să fi reuşit să aduci la faliment pe cîţiva dintre cei pe care îi considerai duşmani. Mai ales pe piaţă.

– Cred că s-ar putea spune că sînt un om cu convingeri religioase.

– Mi s-a spus că s-a mai întîmplat şi altă dată, zise preşedintele.

– Bun, atunci hai să zicem că a fost aşa... Mi-am dat seama – cu ajutorul soţiei mele – că mă implicasem în aceeaşi formă de nimicnicie şi deşertăciune care mi s-au părut atît de îngrozitoare în... martie 1952. Mă aflam de cealaltă parte, dar sentimentul era acelaşi... Şi asta e cam tot ce am de spus în această privinţă, domnule preşedinte şi domnule ambasador. Sper sincer să fie acceptabil.

Trevayne se căzni să zîmbească cît mai frumos, căci într-adevăr era sincer.

– Întru totul, zise președintele, întinzîndu-se după pahar, în timp ce Hill încuviința din cap și se întorcea la fotoliul lui. Am primit răspuns la întrebările noastre: cum a spus și ambasadorul, eram curioși și trebuia să ne lămurim. Printre alte lucruri, trebuia să aflăm care e starea dumitale de spirit, în privința căreia, sincer să fiu, nu am avut niciodată dubii.

– Am presupus că ai un mod sănătos de a privi lucrurile, domnule Hill. Un om care renunță la propria firmă pentru a prelua o funcție fără satisfacții la Departamentul de Stat, iar apoi își asumă bătaia de cap a unei fundații filantropice nu poate fi un Cezar nemilos al lumii financiare.

– Vă mulțumesc.

Președintele se aplecă în față, uitîndu-se în ochii lui Andrew:

– Este de o importanță covîrșitoare ca această funcție să devină operativă, domnule Trevayne, și să acționeze în timp. Spectrul înșelăciunii financiare și politice este întotdeauna urît și devine hidos dacă se bănuiește că ar fi la mijloc o tentativă de mușamalizare. Cu alte cuvinte, o dată ce te-ai angajat să faci asta, nu mai ai cum da înapoi.

Andrew înțelese că președintele îi oferea ultima ocazie de a se răzgîndi. Hotărîrea, însă, fusese luată cînd aflase zvonurile. Își dăduse seama că el era omul potrivit. Și dorea să o facă. Din multe motive. Printre ele și amintirea unui tribunal din Boston.

– Aș vrea să preiau postul, domnule președinte. Nu-mi voi da demisia.

– Am toată încrederea în dumneata.

6

Lui Phyllis Trevayne nu i se întîmpla prea des să se supere pe soţul ei. Era el cam neatent, însă ea punea această lipsă pe seama concentrării asupra proiectului la care lucra şi nu-l suspecta de indiferenţă. Nu prea avea răbdare cu lucrurile de fineţe, dar era un bărbat fin, în măsura în care timpul i-o permitea.

Repezit, dar amabil în relaţiile cu ceilalţi, repezit uneori chiar şi cu ea, dar întotdeauna politicos. În plus, îi fusese în permanenţă alături atunci cînd avusese nevoie de el. În anii aceia cumpliţi.

Totuşi, în seara asta era supărată pe el. Îi spusese – o rugase, de fapt – să se întîlnească cu el în oraş, în Palm Court, la Plaza Hotel. Insistase pentru ora şapte şi jumătate. N-avea nici un motiv să întîrzie, lucru pe care ţinuse să i-l sublinieze. Era opt şi un sfert şi nu primise nici un mesaj care să-i justifice absenţa. Colac peste pupăză, mai era şi lihnită de foame. În plus, avusese şi ea nişte planuri pentru seara aceea. Amîndoi copiii urmau să plece la şcoală: Pamela înapoi la pensionul domnişoarei Porter, iar Steve la Haverford. Bărbaţii nu înţeleg niciodată ce comportă asemenea pregătiri; înainte de a-ţi trimite copiii la şcoală pe o perioadă de trei luni aveai de luat tot felul de decizii logistice, ca şi în cazul majorităţii tratativelor de afaceri. Poate chiar mai multe. Intenţionase să-şi petreacă seara încercînd să ia cîteva dintre aceste decizii capitale, nu plimbîndu-se cu maşina prin New York.

În plus, mai avea de pregătit şi o conferinţă. În fine, nu chiar; asta mai putea aştepta.

Trebuia să discute cu Andrew despre posibilitatea de a-şi lua un şofer. Ura afurisitul ăsta de Lincoln. Ura şi ideea de a avea şofer, dar mai mult ura maşina. Iar Andy nu voia s-o lase să conducă prin New York o maşină mai mică. Cînd încercase să obiecteze, el îi prezentase date statistice din care reieşea că maşinile mici sînt mult mai vulnerabile pe autostradă.

Oh, la naiba! Fir-ar să fie! Pe unde o umbla?

Se făcuse opt şi douăzeci. Îşi comandase un al doilea pahar cu vermut şi lichior, pe care aproape îl terminase. O băutură inofensivă, bună pentru femei şi excelentă de sorbit în timp ce trebuie să aştepţi, gîndea Phyllis, căreia de fapt nici nu-i plăcea ce bea. O măgulea faptul că, trecînd pe lîngă masa ei, cîţiva bărbaţi o priviseră lung. Nu arăta deloc rău pentru patruzeci şi doi de ani – aproape patruzeci şi trei – şi doi copii mari. Să nu uite să îi povestească şi lui Andy. Precis că va rîde şi va spune ceva de genul: Păi nu-i normal? Doar nu crezi că m-oi fi însurat cu vreo slută?!

Viaţa ei sexuală era plăcută, reflectă Phyllis. Andy era un bărbat pasionat şi curios. Amîndurora le plăcea să facă dragoste. Ce spunea Tennessee Williams? Williams era? Da, sigur... Un personaj dintr-o piesă de început, ceva despre italieni... sicilieni, spunea: „Dacă la pat e bine, e bine şi în căsnicie!"... Ceva de genul ăsta.

Îi plăcea Tennessee Williams. Deopotrivă poet şi dramaturg. Poate mai mult poet.

Brusc, lui Phyllis Trevayne i se făcu rău, cumplit de rău. Privirea i se înceţoşase şi sala i se învîrtea prin faţa ochilor. Pe urmă, auzi nişte voci deasupra ei.

– Madame, madame! Vă e rău? Madame! Hei, băiete! Adu nişte săruri de mirosit.

Alte glasuri, crescind in volum, cuvinte neclare... fără nici un sens, rupte de realitate. Simțea ceva tare lipit de față și vag își dădu seama că era marmura pardoselii. Totul începu să se întunece, să devină negru. Pe urmă, desluși cuvintele.

– Mă ocup eu de ea! E soția mea! Avem un apartament la etaj! Hai, dă-mi mîna! E-n regulă!

Dar nu era vocea soțului ei.

Andrew Trevayne era furios. Taxiul pe care îl luase de la birou la Danforth se ciocnise cu un Chevrolet, iar polițistul insistase ca el să rămînă la fața locului pînă se dau toate declarațiile. Așteptarea era interminabilă. Cînd îi spusese ofițerului de poliție că se grăbea, acesta îi ripostase arțăgos că măcar atît putea și el face, să aștepte să se ia toate declarațiile, starea lui nefiind nicidecum comparabilă cu aceea a pasagerului din Chevrolet, care aștepta și el, întins pe spate, să vină salvarea.

Trevayne se dusese de două ori la o cabină telefonică pentru a o suna pe soția lui la Plaza și a-i explica situația, dar de fiecare dată cînd prinsese legătura la hotel i se spusese că Phyllis nu se afla la Palm Court. Pesemne că traficul dinspre Connecticut era extrem de aglomerat, iar dacă sosea, în întîrziere fiind, avea să se enerveze și mai mult negăsindu-l acolo.

Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

În cele din urmă, la opt și douăzeci și cinci, după ce dădu declarația, i se permise să plece de la locul accidentului.

În timp ce încerca să prindă un alt taxi, îi trecu prin minte constatarea că atunci cînd sunase pentru a doua oară, șeful de sală păruse că-i recunoaște vocea. Sau, oricum, intervalul de timp scurs de cînd rugase să o cheme pe soția lui și răspunsul primit i se păru mult mai scurt decît la primul apel. Poate că i se păruse, nervos fiind.

Şi. totuşi, dacă era aşa, de ce nu i păruse că intervalul de timp fusese mai lung?

– Da, domnule! Da, domnule! Descrierea corespunde! Doamna a stat exact aici!

– Şi atunci unde e?

– Soţul ei, domnule! Soţul ei a dus-o sus, în camera lor!

– Eu sînt soţul ei, idiotule! Haide, spune-mi! făcu Trevayne înşfăcîndu-l pe chelner de beregată.

– Vă rog, domnule, zbieră chelnerul, şi toţi cei din restaurant se întoarseră spre locul de unde se auzeau vocile, care acopereau acordurile cvartetului de viori. Doi detectivi ai hotelului Plaza îl apucară pe Trevayne, făcîndu-l să-i dea drumul chelnerului speriat.

– A zis că au camere sus – un apartament la etaj! îngăimă ospătarul.

Trevayne se smulse din braţele detectivilor şi porni glonţ spre recepţie. Cînd unul dintre detectivi încercă să-l prindă din urmă, îl pocni în ceafă, lucru pe care nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar fi în stare să-l facă. Detectivul căzu pe spate, în timp ce camaradul lui scoase un pistol.

Funcţionarul înspăimîntat din spatele tejghelei strigă isteric:

– Poftiţi, domnule! Trevayne! Doamna A. Trevayne. Apartamentul 5 H şi I ! Rezervarea a fost făcută în după-amiaza asta.

Trevayne nu-l băgă în seamă pe bărbatul din spatele lui şi ţîşni spre uşa pe care scria „Scări", urcînd în fugă treptele de beton. Ştia că era urmărit de detectiv, care îi striga să se oprească, dar el voia să ajungă cît mai repede la apartamentul „5 H şi I".

Se aruncă cu toată greutatea în uşa de la coridor şi se trezi păşind pe o carpetă care apucase vremuri mai bune. Pe

ușile din fața lui scria „5 A", apoi „B", după aceea „5 C" și D". Dădu colțul și literele îi săriră în ochi.

„H și I".

Ușa era încuiată; se aruncă asupra ei, dar nu reuși s-o spargă. Se trase înapoi și o lovi cu piciorul în dreptul încuietorii. Ușa pîrîi, dar nu se deschise.

În clipa aceea își făcu apariția și detectivul casei, un bărbat de vîrstă mijlocie, teribil de întărîtat.

– Fir-ai să fii de nenorocit! Era să te împușc! Cară-te de aici, căci de data asta am s-o fac!

– Ai să faci pe dracu` ! Nevastă-mea e înăuntru!

Panica din vocea lui Trevayne îl dezmetici pe detectiv, care se oferi să izbească și el cu piciorul, la următorul asalt. Ușa se desprinse din balamaua de sus, prăbușindu-se oblic în vestibulul scurt. Trevayne și detectivul dădură buzna înăuntru.

Cînd detectivul văzu scena se întoarse cu spatele. Nu era prima oară. Se postă în cadrul ușii, în așteptare, cu ochii pe soț, ca să poată interveni la nevoie.

Phyllis Trevayne zăcea goală, pe cearșafurile albe de pe pat; pătura era la picioare, ca și cum ar fi fost azvîrlită neglijent. Pe noptiera din stînga se afla o sticlă de Drambuie, cu două pahare pe jumătate pline.

Pe sînii lui Phyllis Trevayne erau urme de ruj – niște penisuri desenate spre sfîrcuri.

Detectivul socotea că cineva avusese chef de dezmăț. Spera din tot sufletul ca partenerul de distracție să fi șters putina.

Prost ar fi fost să n-o fi făcut.

Phyllis Trevayne stătea în capul oaselor pe pat, învelită în prosoape, și bea cafea. Doctorul tocmai terminase consultul și îi făcuse semn lui Trevayne să-l urmeze în camera alăturată.

– Cred că e vorba de un sedativ foarte puternic, domnule

Trevayne. Efectele ulterioare nu vor fi prea semnificative: poate dureri de cap, stomac deranjat.

– A fost cumva... agresată?

– Discutabil; fără un consult mai amănunţit, pe care nu-l pot efectua, aici nu mă pot pronunţa. Dacă a fost agresată, s-a zbătut mult; nu cred că e vorba de o penetraţie... ci, doar de o tentativă.

– E conştientă... de tentativa asta?

– Îmi pare rău. Numai ea poate răspunde la întrebare.

– Vă mulţumesc, doctore.

Trevayne se întoarse în camera din faţă a apartamentului şi, îngenunchind lîngă pat, o luă de mînă pe soţia lui.

– Eşti o cotoroanţă bătrînă, ştiai asta?

– Andy? făcu Phyllis Trevayne privindu-şi bărbatul cu calm, dar şi cu o frică pe care acesta nu o mai văzuse niciodată. Tipul a încercat să mă violeze. De asta mi-aduc aminte.

– Mă bucur că îţi aduci aminte. El a uitat.

– Nu cred... De ce, Andy, de ce?

– Nu ştiu, Phyl. Dar voi afla.

– Unde ai fost?

– Am fost reţinut la locul unui accident de circulaţie. Cel puţin, am crezut că a fost un accident de circulaţie. Acum nu mai sînt sigur.

– Ce-o să ne facem?

– Nu mai vorbi la plural. Eu trebuie să rezolv totul. Am să-l sun pe un tip de la Washington. Nu vreau să mă amestec cu ei.

– Nu prea te înţeleg.

– Nici eu, de fapt. Dar cred că există o legătură.

– Preşedintele este la Camp David, domnule Trevayne. Îmi pare rău, dar nu ar fi indicat să îl contactez acum. Ce s-a întîmplat?

Trevayne îi povesti lui Robert Webster ce păţise soţia sa. Asistentul prezidenţial rămase fără grai.

- Ai auzit ce am spus?.

- Da... Da, am auzit. E oribil.

- Asta e tot ce poţi spune? Ştii ce au zis preşedintele şi Hill săptămîna trecută?

– Sînt la curent. Am discutat cu şeful despre asta; i-am explicat tot.

– Are vreo legătură ceea ce s-a întîmplat cu chestia asta? Vreau să ştiu dacă e aşa! Am dreptul să ştiu!

- Nu-ţi pot răspunde. Cred că nici el nu ţi-ar putea răspunde. Eşti la Plaza? Te sun eu în cîteva minute.

Webster închise, iar Trevayne rămase cu mîna încleştată pe receptor. Să-i ia dracu' pe toţi! Audierea la Senat era programată pentru a doua zi după-amiaza, la două şi jumătate; avea de gînd să-i dea naibii pe toţi! Phyllis nu făcea parte din această învoială! Una era să se lege de el; ştia să se descurce, dar să-i lase familia în pace. Îi va pune la punct mîine, la două şi jumătate, pe nenorociţii ăia ca să-i înveţe minte! Iar după aceea va ţine o conferinţă de presă. Să afle toată ţara asta prăpădită ce fel de porci locuiau într-un oraş numit Washington, DC! N-avea el nevoie de aşa ceva. Unul era Andrew Trevayne.

Puse receptorul în furcă şi se apropie de pat. Phyllis adormise. Se aşeză pe un scaun aflat alături şi o mîngîie pe păr. Soţia lui se mişcă uşor, deschise puţin ochii, după care îi închise la loc. Prin cîte trecuse! Iar acum mai intervenise şi chestia asta!

Auzind sunetul telefonului, întoarse capul, speriat şi furios, grăbindu-se să răspundă.

– Trevayne! Preşedintele la telefon. Tocmai am aflat. Cum se simte soţia dumitale?

- Doamne, domnule, replică Trevayne, uimit de propria-i reacție. În ciuda suferinței cumplite care îl chinuia, avusese prezența de spirit de a spune „domnule".

- Iisuse Hristoase, băiete! Nu-mi găsesc cuvintele! Ce-aș putea să-ți spun? Ce-aș putea face?

- Eliberați-mă din funcție, domnule președinte. Dacă n-o faceți, mîine după-amiază voi avea o groază de spus. În sala de audiere și afară, deopotrivă.

- Sigur că da, Andrew. Se-nțelege de la sine. Președintele Statelor Unite făcu o pauză, înainte de a continua: Se simte bine? Soția dumitale se simte bine?

- Da, domnule... A fost... o tactică de terorism, presupun. O chestie... obscenă. Trevayne își ținu respirația. Îi era teamă de cuvintele care ar fi putut să-i iasă din gură.

- Trevayne, ascultă-mă bine. Andrew, fii atent! S-ar putea să nu mă ierți niciodată pentru ceea ce am să-ți spun. Dacă te simți suficient de puternic, voi accepta consecințele, așteptîndu-mă mîine la cea mai dură blamare. Nu voi riposta... Dar, acum, trebuie să gîndești. Să gîndești cu capul. Am fost nevoit s-o fac de sute de ori – e adevărat că nu în asemenea condiții dar, oricum, cînd suferința era mare... Țara știe că ai fost ales. Audierea este doar o formalitate. Dacă ai să le spui să se spele pe cap cu postul lor, cum o vei face fără să provoci noi suferințe soției dumitale?... Nu pricepi? Este exact ceea ce vor ei!

Trevayne trase adînc aer în piept și ripostă calm:

- N-am nici cea mai mică intenție de a-i provoca noi suferințe soției mele, ori de a permite oricăruia dintre voi să se atingă de noi. N-am nevoie de dumneavoastră, domnule președinte. Am fost destul de clar?

- Absolut! Și îți dau dreptate întru totul. Numai că există o problemă. Eu am nevoie de dumneata. Am spus că va fi urît... Urît! Urît! Să-l ia naiba de cuvînt oribil!

– Da, urît! răcni Trevayne în receptor, cu răutate.

Preşedintele continuă ca şi cum Trevayne n-ar fi zbierat la el:

– Sînt de părere că trebuie să te gîndeşti la cele petrecute... Dacă aşa ceva ţi se poate întîmpla dumitale, care după aprecierile noastre eşti unul dintre cei mai buni, gîndeşte-te ce-ar putea păţi alţii... Să fie oare necesar să ne oprim? Asta ar trebui să facem?

– Nu sînt îndatorat nimănui cu nimic, ceea ce ştiţi şi dumneavoastră al naibii de bine! Nu vreau să am nici o legătură cu treaba asta.

– Dar ştii că în realitate ai. Nu-mi răspunde acum. Gîndeşte-te... Te rog, discută cu soţia dumitale. Pot amîna audierea cu cîteva zile – pe motiv de boală.

– N-ar avea nici un rost, domnule preşedinte. Vreau să renunţ.

– Mai gîndeşte-te. Te rog să îmi laşi un răgaz de cîteva ceasuri. Funcţia mea îţi cere asta. Vorbind totuşi ca om, şi nu ca preşedinte, trebuie să recunosc că insist. Zarurile au fost aruncate, nu mai putem da înapoi. Ca om, însă, voi înţelege refuzul dumitale... Toată simpatia şi urările mele de bine soţiei... Noapte bună, Andrew.

Andrew auzi declicul ce indica deconectarea legăturii şi puse receptorul la loc, cu mişcări lente. Băgă mîna în buzunarul de la cămaşă după ţigări, scoase una şi o aprinse cu un chibrit din cutia cu emblema „The Plaza". Nu prea avea la ce să reflecteze. Nu intenţiona să se răzgîndească, de dragul strategiei unui preşedinte foarte persuasiv. Unul era Andrew Trevayne. Din cînd în cînd, trebuia să-şi repete acest lucru. N-avea nevoie de nimeni. Nici măcar de preşedintele Statelor Unite.

– Andy?

Trevayne întoarse privirea spre pat. Soţia sa îl privea.

– Da, iubito, răspunse el, ridicîndu-se de pe fotoliu şi apropiindu-se repede de pat. Soţia lui părea uşor buimacă.

– Am auzit. Am auzit ce-ai spus.

– Nu trebuie să-ţi faci nici o grijă. Doctorul revine mîine dimineaţă; apoi plecăm la Barnegat. Nu ai nimic. Acum, dormi.

– Andy?

– Ce e, dragostea mea?

– Vrea să rămîi, nu-i aşa?

– Nu contează ce vrea el.

– Dar are dreptate. Nu-ţi dai seama? Dacă renunţi... te-au dat gata.

Phyllis Trevayne închise ochii intenţionat. Pe Andrew îl afecta profund expresia îndurerată de pe chipul ei epuizat. Apoi, studiind-o în continuare, îşi dădu seama că durerea era combinată cu altceva – cu ură, cu furie.

Walter Madison închise uşa biroului şi răsuci măciulia de alamă, încuindu-se înăuntru. Fusese sunat de Trevayne la restaurant şi, în ciuda panicii, urmase instrucţiunile acestuia. Trebuia să ia legătura cu şeful serviciului de pază şi securitate de la Plaza, pentru a se asigura că nu avea să aibă loc nici o investigaţie a poliţiei. Trevayne insistase ca Phyllis să fie scutită – familia, copiii să fie scutiţi – de orice relatare a agresării în presă. Phyllis nu putea fi de nici un ajutor în ceea ce privea o eventuală descriere a tipului sau a ceea ce se întîmplase; pentru ea totul fusese înceţoşat şi incoerent.

Şeful serviciului de pază şi securitate de la Plaza desluşise altceva în instrucţiunile lui Madison – instrucţiunile clare ale unui avocat influent, în folosul clientului său şi mai influent, Andrew Trevayne – şi nu se sinchisise să-şi dezvăluie interpretarea. În primul moment, Madison fusese tentat să-l

mituiască pe tip, însă omul legii din el îl împiedicase să facă aşa ceva; foştii ofiţeri de poliţie, care îşi rotunjesc veniturile provenite din pensie lucrînd la hoteluri de lux, au tendinţa de a împînzi lumea cu poveşti legate de mită şi bacşişuri. Tipul putea să creadă ce vrea.

Era mai bine aşa. Nu se produsese nici o infracţiune, cu atît mai mult cu cît hotelul avea să fie despăgubit pentru eventualele stricăciuni produse.

Madison se aşeză la masa de lucru şi observă că îi tremurau mîinile. Slavă Domnului că soţia lui dormea. Dormea sau zăcea buimacă, ce mai conta?

Încerca să înţeleagă, să analizeze lucrurile în ansamblu, să le aşeze într-o anumită ordine.

Totul începuse în urmă cu trei săptămîni, cînd primise una dintre cele mai avantajoase oferte din cariera sa. O angajare discretă, concepută şi executată confidenţial. Doar el, fără nici o legătură cu partenerii sau cu firma sa. Practica nu era neobişnuită, deşi avusese parte doar de puţine angajamente de acest fel. De cele mai multe ori nu meritau încordarea şi efortul – şi nici nu necesitau păstrarea secretului.

Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre acest angajament. Şaptezeci şi cinci de mii de dolari pe an. Neimpozabili, imposibil de depistat. Plătiţi din Paris într-un cont din Zürich. Durata contractului: patruzeci şi opt de luni. Trei sute de mii de dolari.

Nu existase nici o încercare de a ascunde motivele din spatele acestei oferte.

Andrew Trevayne.

El, Walter Madison, era avocatul lui Trevayne de peste un deceniu.

Conflictul era, deocamdată, minor. În calitate de avocat al lui Trevayne îi revenea sarcina de a înştiinţa noii clienţi în legătură cu orice informaţie şocantă sau extraordinară legată

de Andrew și de acel subcomitet propus, dar încă neînființat. Și nu avea nici o garanție că Andrew îl va informa și pe el.

Se înțelegea de la sine.

Riscul era asumat doar de clienți, ceea ce ei înțelegeau perfect.

Era foarte probabil să nu apară niciodată vreun conflict. Și chiar dacă apărea, informația transmisă de el ar fi putut proveni din nenumărate alte surse. În situația lui, i-ar trebui enorm de mult timp ca să poată strînge în bancă trei sute de mii de dolari.

Ceea ce se întîmplase în acea seară la Plaza nu avea nimic de-a face cu înțelegerea lor.

Nimic!

A-l asocia pe el cu o asemenea faptă era de neînchipuit.

Descuie sertarul de sus al biroului și scoase dinăuntru un carnețel de notițe. Îl deschise la litera „K" și notă numărul pe o bucată de hîrtie.

Ridică receptorul și formă numărul.

– Domnule senator? Walter Madison...

Cîteva minute mai tîrziu, avocatului nu-i mai tremurau mîinile. Nu exista nici o legătură între noii săi clienți și incidentul de la Plaza. Senatorul fusese îngrozit.

7

La audierea ce se desfășura cu ușile închise, participau opt senatori, din tabere opuse, și candidatul ce trebuia confirmat în funcție, Andrew Trevayne.

Trevayne se așeză pe un scaun, cu Walter Madison

alături, şi ridică privirea spre podiumul din faţă. Pe podium se afla obişnuita masă lungă, cu numărul necesar de scaune, cu microfoane fixate la locul lor în faţa fiecăruia şi cu steagul Statelor Unite pe peretele din spate. Sub podium se afla un mic birou cu o maşină de stenografiat. În jur, grupuri de bărbaţi stăteau în picioare şi discutau, gesticulînd cu vehemenţă. Pe la ora două şi jumătate, grupurile începură să se împrăştie. Un bărbat în vîrstă, care lui Trevayne i se păru a fi senatorul decan de vîrstă din Nebraska – sau din Wyoming – urcă cele trei trepte ale podiumului şi se îndreptă spre unul dintre cele două scaune din centru. Îl chema Gillette. Luă un ciocănaş de lemn şi izbi uşor cu el.

– Vreţi să eliberaţi sala, vă rog?

Era semnalul ca aceia care nu participau la audiere să plece cît mai repede. Se dădeau şi se primeau instrucţiuni de ultim moment, iar Trevayne simţea că toate privirile erau aţintite asupra lui. Un tinerel îmbrăcat cu un costum sobru, închis la culoare, se apropie de masă şi puse o scrumieră în faţa lui Trevayne. Tipul zîmbi jenat, de parcă ar fi vrut să se scuze. Ce moment ciudat!

Comisia de senatori începu să se adune; se schimbau amabilităţi. Trevayne sesiză că zîmbetele erau acre, artificiale; domnea o atmosferă încordată datorată unui incident care, în condiţii ceva mai puţin tensionate, ar fi trecut neobservat. Senatorul Alan Knapp, un bărbat la vreo patruzeci şi ceva de ani, cu părul negru pieptănat cu grijă pe spate, ca să-i lase liberă fruntea lată, apăsă pe butonul microfonului şi suflă în el. Din cauza zgomotului amplificat, cîţiva membri ai comisiei tresăriră puternic, privindu-l cu teamă pe colegul lor. Se prea poate ca reacţia să se fi datorat reputaţiei lui Knapp – intransigent, ba chiar dur, în investigaţiile pe care le efectua. Alt moment ciudat.

Bătrînul senator Gillette era din Wyoming? Nu, era din

Nebraska, îşi zise Trevayne: apoi sesiză tensiunea şi rapid lovi uşor cu ciocănelul de lemn. Îşi drese glasul şi îşi asumă responsabilitatea de a prezida întrunirea.

– Domnilor, distinşi colegi, domnule subsecretar. Comisia senatorială începe audierea numărul şase-patru-unu, în data de astăzi, la ora două şi jumătate: rog să se consemneze.

În timp ce stenograful, cu ochii pironiţi în gol, atingea fără să se uite tastele silenţioase, Trevayne îşi dădu seama că „subsecretarul" era chiar el; fusese „domnul subsecretar": un subsecretar, unul dintre mulţi alţii.

– Fiind numit cu generozitate de către colegii mei preşedinte al acestei sesiuni de audiere, voi inaugura lucrările cu obişnuita declaraţie prin care sînt subliniate şi definite scopurile reuniunii de astăzi. La încheierea acestei scurte declaraţii, aştept orice adăugiri sau clarificări consideraţi că ar trebui făcute – sper că nu şi opinii contrare, avînd în vedere că obiectivul nostru este întru totul bipartizan.

Cîţiva senatori încuviinţară din cap, alţii zîmbiră sec, cîţiva răsuflară adînc, marcînd astfel începutul audierii numărul şase-patru-unu din cadrul Senatului. Gillette luă un dosar plasat în faţa lui şi îl deschise. Vorbi tărăgănat şi monoton, de parcă ar fi citit o sentinţă la Curtea marţială.

– Starea industriei de apărare este înspăimîntătoare; opinie împărtăşită de orice cetăţean bine informat. Ca reprezentanţi aleşi este de datoria noastră, pe bază de jurămînt, de a folosi puterile ce ne-au fost acordate prin Constituţie pentru a depista aceste neajunsuri şi a le corecta, ori de cîte ori este posibil. Putem şi trebuie să procedăm astfel. Am luat măsuri pentru instituirea unui subcomitet de investigaţie, solicitat de Comisia bugetară pentru industria de apărare, a cărui menire constă în efectuarea unui studiu amănunţit al contractelor importante existente, ce urmează a fi supuse spre aprobare Congresului, contracte încheiate între Ministerul

Apărării și corporațiile aflate în relații de afaceri cu el. Cu scopul de a limita anvergura anchetei – și cert trebuie limitată, din motive de timp – pentru orientarea subcomitetului s-a fixat o cifră contractuală arbitrară de un milion și jumătate. Toate acordurile și tranzacțiile încheiate de Ministerul Apărării cu o valoare care depășește această cifră vor fi supuse analizei subcomitetului. Va rămîne, totuși, la latitudinea subcomitetului posibilitatea de a decide în privința efectuării investigațiilor. Scopul întrunirii noastre din această după-amiază este de a examina și de a confirma sau infirma numirea domnului Andrew Trevayne, fost subsecretar de stat, în funcția de președinte al subcomitetului sus-menționat. Audierea se desfășoară cu ușile închise, iar consemnarea discuțiilor va avea un caracter strict secret pe o perioadă nedeterminată de timp, așa că îi rog pe colegii mei să trateze problema cu toată seriozitatea, iar acolo unde există dubii, dacă există, să le formuleze. De asemenea...

– Domnule președinte, îndrăzni să-l întrerupă Andrew Trevayne, pe un ton calm, dar ezitant. Toți cei de față tresăriră mirați; chiar și stenograful își pierdu aerul de plictiseală și dezinteres și se uită spre persoana care cutezase să intervină în timpul cuvîntării de deschidere a audierii. Instinctiv, Walter Madison puse mîna pe brațul lui Trevayne.

Domnule Trevayne, interveni Gillette, absolut consternat.

– Vă rog să mă iertați... Poate nu e momentul. Îmi pare rău.

– Despre ce e vorba, domnule?

– Voiam o clarificare. Mai poate aștepta. Scuzele mele.

– Domnule președinte! strigă senatorul Knapp. Lipsa de respect manifestată de subsecretar față de această instanță mi se pare ciudată. Dacă dorește lămuriri, e limpede că mai

poate aştepta pînă la momentul propice.

– Nu sînt prea familiarizat cu procedura, domnule senator. Nu voiam să-mi uit ideea. Dar aveţi dreptate, fireşte, încheie Trevayne, luînd un creion, ca şi cum ar fi vrut să-şi noteze ceva.

– Probabil că vi s-a părut o idee extrem de pertinentă, domnule subsecretar, remarcă senatorul din New Mexico, un bărbat cam la cincizeci de ani, respectat pentru stilul lui ironic. Se vedea limpede că îl deranjase reproşul făcut de Alan Knapp, cu scopul de a-l intimida pe candidat.

– Într-adevăr, domnule, confirmă Trevayne, coborînd privirea spre hîrtie. Pentru cîteva clipe în sală se aşternu tăcere.

– Prea bine, domnule Trevayne, zise senatorul Gillette, care părea nesigur pe el. S-ar putea să ai dreptate, deşi procedeul nu e ortodox. N-am fost niciodată adeptul teoriei potrivit căreia remarcele prezidiului sînt sacrosancte. Am fost şi eu tentat adesea să le mai scurtez. Vă rog. Clarificarea dumneavoastră, domnule subsecretar.

– Vă mulţumesc, domnule. Aţi afirmat că responsabilitatea acestei comisii senatoriale constă în a căuta şi a formula orice tip de dubii... Nu prea ştiu cum să mă exprim, dar simt că o responsabilitate similară este împărtăşită şi de cei care se află aici, la această masă. Cu toată sinceritatea, domnule preşedinte, am şi eu îndoielile mele.

– Îndoieli, domnule Trevayne? întrebă Mitchell Armbruster, un senator mic şi îndesat, din California, renumit pentru ironia şi inteligenţa sa. Ne-am născut cu îndoieli; bine măcar că, crescînd, ajungem să le identificăm. La ce îndoieli vă referiţi? Care să fie pertinente pentru această audiere, evident.

– Că acest subcomitet se va bucura de cooperarea necesară pentru a putea funcţiona. Sper din suflet ca această comisie să analizeze implicaţiile afirmaţiei mele.

– Asta sună ca un ultimatum, domnule Trevayne, rosti Knapp.

– Nicidecum, domnule senator; ar fi absolut nejustificat.

– Oricum, mie mi se pare că „implicațiile" dumitale sînt jignitoare. Intenționezi, cumva, să judeci aici Senatul Statelor Unite? continuă Knapp.

– N-am avut impresia că e vorba de un proces, ripostă Trevayne, amabil, fără să răspundă la întrebare.

– Bună replică, remarcă Armbruster, surîzînd.

– Prea bine, domnule subsecretar, zise Gillette. Clarificarea solicitată de dumneata a fost consemnată și înregistrată de această comisie. Ești satisfăcut?

– Da. Și vă mulțumesc din nou, domnule președinte.

– Atunci, îmi voi încheia remarcele de deschidere a lucrărilor, după care putem începe.

Gillette continuă să mai mormăie încă vreo cîteva minute, subliniind întrebările care trebuiau puse și la care era necesar să se răspundă. Acestea se împărțeau în două categorii. În primul rînd, calificările lui Andrew Trevayne pentru funcția care era luată în discuție, iar în al doilea rînd conflicte de interes ce ar fi putut apărea.

În încheiere, făcu afirmația obișnuită:

– Mai sînt adăugiri sau clarificări, în afară de intervenția domnului Trevayne?

– Domnule președinte?

– Senatorul din Vermont are cuvîntul.

James Norton, un bărbat de vreo șaizeci de ani, cu părul cărunt tuns perie, se uită la Trevayne și rosti cu accentul său tipic din est:

- Domnule subsecretar. Distinsul președinte a deschis zonele acestei audieri în stilul său clar și direct. E limpede că vom ridica problema competenței și a conflictului. Totuși, consider că există o a treia zonă ce ar trebui explorată. Este

vorba de filozofia dumneavoastră, domnule subsecretar. Adică, pe ce poziţii vă situaţi. Consimţiţi să ne acordaţi acest privilegiu?

– N-am nici o obiecţie, domnule senator, zîmbi Trevayne. Mă bucur că vom putea schimba asemenea idei şi opinii. Mă refer la punctul meu de vedere şi la cel al acestei comisii senatoriale cu privire la subcomitet.

– N-am venit aici să conversăm! hîrîi în difuzoare vocea răguşită a lui Alan Knapp.

– Cu respect îl rog pe senator să ia în seamă remarcele mele anterioare, răspunse Trevayne, calm.

– Domnule preşedinte? interveni Walter Madison, punînd din nou mîna pe braţul lui Trevayne şi ridicînd privirea spre prezidiu. Aş vrea să schimb cîteva cuvinte cu clientul meu, vă rog.

– Desigur, domnule... Madison.

Conform tradiţiei, în astfel de situaţii membrii comisiei senatoriale discutau între ei şi foşneau hîrtii. Majoritatea, însă, rămase cu ochii pironiţi pe Trevayne şi Walter Madison.

– Andy, ce te-a apucat? Încerci cu tot dinadinsul să încurci lucrurile?

– Am spus ce-am avut de spus...

– Într-o manieră de neuitat. De ce ai făcut-o?

– Vreau să fiu sigur că nu există nici o neînţelegere. Vreau să se consemneze explicit că am avertizat pe toată lumea. Dacă mă validează, vor face-o ştiind perfect ce aştept de la ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, inversezi rolurile în audierea asta.

– Cam aşa ceva.

– Ce urmăreşti? Ce încerci să faci?

– Să aranjez cîmpul de luptă. Dacă mă acceptă, nu va fi deoarece aşa vor ei, ci fiindcă n-au încotro şi asta pentru că eu i-am provocat.

- Să-i provoci? De ce? În legătură cu ce?

- Fiindcă între noi există o deosebire profundă.

- Asta ce vrea să însemne?

- Înseamnă că de la natură sîntem duşmani, zîmbi Trevayne.

- Te-ai ţăcănit!

- Dacă da, scuze. Hai să isprăvim odată, zise Trevayne, ridicînd privirea şi studiindu-i pe rînd pe toţi membrii comisiei.

- Domnule preşedinte, discuţia dintre mine şi avocatul meu s-a încheiat.

- Da. Da. Desigur... Senatorul din Vermont a dorit să includă în dezbateri şi filozofia de bază a subsecretarului. Prezidiul consideră că acest aspect se referă la convingerile politice fundamentale – nu partizane –, dar cu aplicaţii mai generale. Detalii de alt tip nu sînt pertinente pentru a necesita audiere, făcu Gillette, uitîndu-se peste ochelari la Norton, pentru a fi sigur că acesta înţelesese sensul cuvintelor lui.

- Absolut acceptabil, domnule preşedinte.

- Aşa speram şi eu, domnule senator, adăugă, chicotind, senatorul Armbruster din California. Armbruster şi Norton se situau în părţi opuse ale baricadei, opiniile lor politice partizane fiind despărţite de o distanţă aidoma celei aflate între cele două state din care proveneau.

Knapp vorbi fără să ceară permisiunea prezidiului:

- Dacă nu mă înşel, subsecretarul s-a opus completării colegului nostru printr-o interpretare proprie. A spus, cred, că îşi rezervă dreptul de a pune întrebări similare membrilor comisiei. Mă îndoiesc că un asemenea drept i-ar trebui acordat.

- N-am impresia că am făcut o asemenea solicitare, domnule senator, rosti Trevayne în microfon, pe un ton calm, dar ferm. Dacă aşa s-a înţeles, îmi cer scuze. Nu am nici un drept – şi nici un motiv – să pun întrebări legate de convingerile dumneavoastră personale. Mă interesează doar ca această

comisie, ca entitate deliberativă unică, să mă asigure, aşa cum şi eu trebuie să o asigur, de existenţa unei implicări şi a unei angajări colective.

- Domnule preşedinte? Solicitantul era un senator în vîrstă din West Virginia, pe nume Talley. Deşi puţin cunoscut în afara cercului senatorial, în cadrul acestuia era o persoană agreată, atît pentru comportamentul prietenos, cît şi pentru inteligenţa sa.

- Poftiţi, domnule senator Talley.

- Aş vrea să-l întreb pe domnul Trevayne de ce a ridicat, de fapt, această problemă. Şi noi dorim acelaşi lucru; altminteri, nici unul dintre noi nu am fi aici. Sincer să fiu, am crezut că vom avea parte de cea mai scurtă audiere din cîte au existat vreodată. Vorbind în nume personal, am mare încredere în dumneata, domnule. Oare această încredere nu e reciprocă? Dacă nu direct faţă de persoana mea, măcar la modul colectiv – pentru a folosi termenul dumitale, domnule.

Trevayne se uită la preşedinte, cerînd din priviri permisiunea de a răspunde la întrebare. Senatorul Gillette încuviinţă din cap.

– Desigur, domnule senator Talley, aşa e. Am un respect imens. Şi tocmai datorită încrederii pe care o am în dumneavoastră, respectului pe care îl am faţă de dumneavoastră, doresc ca în darea de seamă a acestor lucrări să fie specificat că ne-am înţeles unii cu alţii. Subcomitetul pentru Comisia de Apărare va fi neputincios dacă nu va avea susţinerea plină de responsabilitate a unor oameni imparţiali şi influenţi cum sînteţi dumneavoastră. Trevayne se opri, privind cu francheţe pe fiecare membru al comisiei. Dacă mă veţi valida, domnilor, şi apropo, sper să o faceţi, am de gînd să fiu de ajutor.

Senatorul din West Virginia nu sesiză disconfortul cîtorva dintre colegii săi.

– Permiteți-mi, atunci, să-mi reformulez rugămintea, domnule subsecretar. Sînt suficient de bătrîn, sau suficient de naiv, ori ambele la un loc încît să cred că oamenii de bună-credință – chiar dacă au opinii diferite – pot coopera pentru o cauză comună. Aş vrea să sper că această încredere pe care doreşti să o ai în noi poate căpăta temeiuri şi mai solide prin ceea ce ne vom spune unii altora în această sală. Dacă nu vei fi satisfăcut, ai tot dreptul să o spui. Însă de ce nu aştepți întîi punctul nostru de vedere?

- Nici nu mi-aş fi putut dori un sfat mai judicios, domnule senator Talley. Din păcate, cred că nervozitatea inițială mi-a întunecat perspectiva. Voi încerca să nu mai ridic din nou această problemă.

– Poți ridica oricîte probleme pofteşti, domnule. La fel ca toată această comisie. Coborî privirea spre carnetul din fața lui, pe care îşi făcuse cîteva însemnări. Domnule senator Norton. Ai adus în discuție aspectul filozofiei generale a domnului Trevayne. Ai vrea, te rog, să detaliezi, pe scurt evident, ca să putem lămuri problema şi să trecem mai departe? Presupun că vrei să te convingi că invitatul nostru îmbrățişează, măcar teoretic, legile fundamentale ale acestei țări.

– Domnule subsecretar, i se adresă Norton candidatului, exagerînd dialectul specific statului Vermont. Norton ştia întotdeauna cînd să recurgă la o abordare tipică yancheilor. Îi fusese de folos în nenumărate audieri de acest fel din cadrul Senatului – mai ales atunci cînd era de față şi televiziunea. Îl făcea să pară mult mai american. Voi fi scurt, continuă el; de dragul ambelor părți... Aş vrea să te întreb dacă aderi într-adevăr la sistemul politic existent în țara noastră?

– Desigur, confirmă Trevayne, surprins de naivitatea întrebării, nu pentru mult timp.

– Domnule preşedinte... interveni Alan Knapp, parcă la

comandă. Pe mine, unul, sincer vorbind, mă deranjează profund un aspect din trecutul politic al subsecretarului. Domnule subsecretar, dacă nu mă înşel, eşti ceea ce se cheamă... un independent.

– Absolut corect.

– Foarte interesant. Fireşte, sînt conştient că în multe sectoare termenul de „independent politic" se află la loc de cinste. Sună frumos.

– Nu asta e intenţia mea, domnule senator.

– Dar această atitudine mai are şi un alt aspect, continuă Knapp, fără să ia în seamă răspunsul lui Trevayne. Or, eu nu-l găsesc prea independent... Domnule Trevayne, e adevărat sau nu că firmele dumitale au obţinut profituri considerabile de pe urma unor contracte guvernamentale – mai ales în perioada investiţiilor maxime în domeniul aerospaţial?

– E-adevărat. Cred că am justificat profiturile realizate.

– Aşa sper şi eu... Mă întreb, totuşi, dacă lipsa dumitale de partizanat n-a fost cumva determinată de alte motivaţii decît cele de natură ideologică. Nefiind nici de o parte, nici de cealaltă, te-ai plasat în afara oricăror conflicte politice, nu crezi?

– Mă repet, nu asta am avut în intenţie.

– Vreau să spun, ar fi dificil pentru oricine să intre în divergenţă cu dumneata în domeniul politicii, din moment ce opiniile dumitale au fost... sînt... îngropate sub clasificarea „independent".

– Staţi un pic, domnule senator! interveni tăios preşedintele, care se enervase vizibil.

– Aş vrea să comentez, dacă mi se permite.

– Ţi se permite, domnule Trevayne, dar după ce îmi voi face cunoscute observaţiile. Domnule senator Knapp, cred că am exprimat foarte clar faptul că vom audia ambele părţi. Remarcele dumitale mi se par irelevante şi, sincer să fiu,

penibile. Puteți comenta acum, domnule subsecretar.

– Aş vrea să-l informez pe domnul senator că oricine, oricînd poate afla opiniile mele politice pur şi simplu întrebîndu-mă. Nu sînt circumspect. Pe de altă parte, nu am ştiut că, de fapt, contractele guvernamentale ar trebui să fie acordate pe baza înregimentărilor politice.

– Exact aici voiam să ajung, domnule Trevayne, făcu Knapp, întorcîndu-se spre mijlocul mesei. Domnule preşedinte, în cei şapte ani de cînd sînt în Senat mi s-a întîmplat de multe ori să susțin oameni cu convingeri politice ce difereau de ale mele, dar şi invers, să refuz să susțin membri ai partidului meu. În aceste cazuri, acordul sau dezacordul meu se baza pe chestiunile specifice aflate la ordinea zilei. Ca oameni de conştiință, practicăm toți aceeaşi etică. Ce mă deranjează pe mine la candidatul nostru este opțiunea sa de a se declara „nepartizan". Lucrul acesta mă îngrijorează. Mi-e teamă de astfel de oameni ajunşi în funcții mari. Încep să mă îndoiesc de aşa-zisa lor independență. Şi mă întreb dacă nu cumva e vorba doar de comoditatea de a fi în tovărăşia aripii celei mai puternice.

Pentru cîteva momente în sală se aşternu tăcerea. Gillette îşi scoase ochelarii şi se întoarse spre Knapp:

– Ipocrizia este o acuzație deosebit de gravă, domnule senator.

– Iertați-mă, domnule preşedinte. Ne-ați cerut să ne verificăm conştiința... Aşa cum spunea Justice Brandeis, cinstea în sine nu e suficientă. Trebuie însoțită de integritatea morală. Soția lui Cezar, domnule preşedinte...

– Îmi sugerați, cumva, domnule senator, să intru într-un partid politic? întrebă Trevayne, absolut nedumerit.

– Eu nu sugerez nimic. Eu scot în evidență aspectele ce provoacă îndoieli.

John Morris, senator de Illinois, se hotărî să rupă tăcerea.

Era cel mai tînăr din comisie, un bărbat pe la vreo treizeci și ceva de ani, și un avocat strălucit. Ori de cîte ori era desemnat în vreun comitet, i se spunea invariabil „Puștiul casei", expresie ce înlocuia altceva, căci Morris era negru, un negrotei care se descurcase rapid, urcînd treptele ierarhiei sociale în cadrul sistemului.

– N-ai ... Oh, domnule senator.

– Continuă, domnule senator.

– N-ai scos în evidență un aspect care provoacă îndoieli, domnule Knapp. Ai făcut o acuzație. Ai acuzat un larg segment din electorat de înșelăciune potențială. Ca și cum ar fi vorba de poziția degradantă de... sufragiu de mîna a doua. Înțeleg subtilitățile pe care le folosești, ba chiar accept că în anumite situații pot fi valabile. Dar nu cred că se aplică aici.

Senatorul din New Mexico se aplecă în față pentru a-l urmări pe Morris în timp ce vorbea.

– Doi dintre cei prezenți aici înțeleg perfect sensul sufragiului de mîna a doua, domnule senator. După părerea mea, chestiunea e valabilă – adică, poate fi ridicată. Căutăm întotdeauna verificări și balanțe; acesta e sensul sistemului nostru. Totuși, mai cred că o dată ridicată această chestiune putem să trecem peste ea prin simplul răspuns al omului care s-a prezentat aici pentru a fi confirmat în funcție... domnul subsecretar? Pentru a fi consemnat în raport, putem considera că nu ești... un oportunist? Că aprecierile și judecățile dumitale sînt, efectiv, independente ca și opțiunile politice?

– Într-adevăr, domnule.

– Așa credeam și eu. Nu mai am alte întrebări.

– Domnule senator?

– Da, domnule Trevayne?

– Dar ale dumneavoastră?

– Poftim?

– Dar ale dumneavoastră? Aprecierile şi judecăţile dumneavoastră – ca şi cele ale fiecărui membru al acestei comisii – sînt independente de orice presiune exterioară?

Cîţiva senatori începură să vorbească furioşi în microfoane; Armbruster din California pufni în rîs, senatorul Weeks din Eastern Shore, Maryland, îşi ascunse un zîmbet scoţînd o batistă din sacoul elegant; iar preşedintele puse mîna pe ciocănelul de lemn.

După ce ordinea se restabili prin ciocănitul insistent al lui Gillette, Norton, senator de Vermont, îl atinse pe mînecă pe senatorul Knapp. Era un semn. Privirile li se întîlniră, iar Norton scutură din cap – imperceptibil, mesajul fiind, însă, clar.

Knapp ridică blocnotesul din faţa lui şi, de dedesubt, scoase discret un dosar. Se aplecă să îşi ia de jos geanta diplomat, pe care o deschise, strecurînd dosarul înăuntru.

Pe coperta dosarului era un nume: „Mario de Spadante".

8

S-a stabilit ca pauza să aibă loc la ora patru şi un sfert, lucrările audierii urmînd să fie reluate la cinci. În cele patruzeci de minute, participanţii aveau răgazul să telefoneze acasă, să rearanjeze schimbări minore în program, să se consulte cu asistenţii, să scape de pisălogii de afară.

După izbucnirea provocată de neaşteptata întrebare a lui Andrew, care fusese politicoasă şi în acelaşi timp provocatoare, Gillette izbutise să conducă rapid interogarea prin ploaia de invective dezlănţuite şi să ajungă la terenul

mult mai solid, legat de calificările lui Trevayne pentru ocuparea acestui post.

Andrew era pregătit; răspunsurile sale se dovediră rapide, concise şi complete. Îl surprinse pînă şi pe Walter Madison pe care rar îl mai mira ceva la extraordinarul său client. Trevayne nu avea nevoie de numeroase pagini şi grafice pline de cifre şi analize legate de operaţiunile efectuate în trecut. Turuia date şi explicaţii cu atîta siguranţă, încît pînă şi cei care încercau să găsească temeiuri de a nu fi de acord cu el începeau să cedeze.

Siguranţa cu care vorbea despre relaţiile sale economice trecute lăsase comisia fără grai – ceea ce îl făcu pe senatorul Gillette să îşi exprime opinia că, după o pauză, exista posibilitatea să încheie audierea cel mai tîrziu pe la şapte.

– Eşti uns cu toate alifiile, Andy, zise Madison, întinzîndu-şi mădularele amorţite şi ridicîndu-se de pe scaun.

– Asta nu-i nimic, consiliere. Stai să vezi actul doi.

– Să nu treci iarăşi la Charlie Brown, te rog. E foarte bine aşa. Scăpăm de-aici pe la şase. Or să creadă că eşti un computer cu un proces de gîndire uman; nu strica imaginea.

– Spune-le lor, Walter. Spune-le lor să nu strice totul.

– Iisuse, Andy! Ce vrei...

– Impresionantă performanţă, tinere, îl lăudă bătrînul Talley, fostul judecător districtual din statul West Virginia, venind spre cei doi, fără să-şi dea seama că se băga în vorbă.

– Vă mulţumesc, domnule. Avocatul meu, Walter Madison.

Cei doi îşi strînseră mîna.

– Cred că te simţi cumva inutil, domnule Madison. Avocaţilor puternici din New York, cum eşti şi dumneata, nu li se întîmplă prea des să scape aşa de uşor.

– În cazul lui sînt obişnuit, domnule senator. Este cel mai nemeritat angajament din istoria baroului.

– Ceea ce înseamnă că, de fapt, nu e, căci altminteri nu ţi-ai permite să spui aşa ceva. Am practicat şi cu avocatura vreo douăzeci de ani, fir-ar să fie, aşa că ştiu.

Alan Knapp se alătură grupului, iar Trevayne se simţi brusc încordat. Nu-l plăcea de Knapp, nu numai din cauza grosolăniei lui nejustificate, ci şi pentru că, în opinia lui, Knapp arăta ca un inchizitor. Ce spusese ambasadorul Hill? Care fuseseră cuvintele Marelui Bill? „... n-avem nevoie de un inchizitor". Însă acest Knapp care stătea acum în faţa lui Trevayne nu mai era parcă acelaşi om flegmatic de pe podium. Zîmbea afabil, molipsitor, strîngîndu-i mîna lui Trevayne:

– Te descurci splendid! Pe cuvînt. Cred că ai tocit pentru audierea asta, cum toceşte şeful înainte de conferinţele de presă televizate... Domnule senator? Domnule Madison?

Din nou strîngeri de mîini, o camaraderie absolut diferită de atmosfera existentă în urmă cu cinci minute. Trevayne se simţea jenat, era ceva artificial şi nu putea suferi această senzaţie.

– Nu-mi uşuraţi deloc situaţia, zise el, zîmbindu-i cu răceală lui Knapp.

– Oh, Doamne, nu te ataca, omule, îmi fac meseria şi dumneata, la fel. Nu-i aşa, Madison? Nu-i aşa, domnule senator?

Senatorul din West Virginia se lăsă mai greu decît Madison.

– Presupun, Alan. Cum nu sînt din fire agresiv, nu agreez cearta. Trebuie să recunosc, însă, că pe mulţi dintre voi situaţiile conflictuale nu-i deranjează...

– Nici nu m-am gîndit la aşa ceva...

– Susţin acest punct de vedere, interveni senatorul Armbruster, din California, pufăind din pipă. Bravo, Trevayne... Să vă povestesc ceva. Knapp era în curs de a-l

răstigni pe tipul lui – omul preşedintelui – de la Ministerul Sănătăţii şi Educaţiei, adică îi bătea cuie în palme şi în tălpi, şi totuşi cînd s-a isprăvit audierea, cei doi abia aşteptau să stea de vorbă. Atunci mi-am spus: „Fir-ar să fie, ăştia la mintea lor sînt în stare să se ia şi la pumni!" Nici vorbă, au ieşit în grabă să ia un taxi. Îi aşteptau nevestele la restaurant. Eşti un tip original, domnule senator.

– Nu ştiai că mi-a fost cavaler de onoare la nuntă, acum cincisprezece ani? Mă refer la candidatul preşedintelui pentru Ministerul Sănătăţii şi Educaţiei.

– Domnule subsecretar? Iniţial, Trevayne nu reacţionă la acea formulă de adresare. Pe urmă, simţi o mînă pe umăr. Era senatorul Norton, din Vermont. Am putea sta de vorbă un minut?

Trevayne se îndepărtă de grup, lăsîndu-i pe Madison şi pe Knapp să discute despre un termen juridic, iar pe Armbruster să-l întrebe pe Talley în legătură cu sezonul de vînătoare din acea toamnă în West Virginia.

– Da, domnule senator?

– Sînt sigur că ţi-a spus toată lumea deja. Cîrmeşti corabia prin ape învolburate, spre portul dorit.

– Sînt din Boston, domnule senator, şi îmi place să navighez.

– Foarte bine. O să eliminăm complimentele – deşi le meriţi, trebuie să recunosc. Am discutat scurt cu cîţiva colegi; de fapt, înainte de audiere am stat de vorbă pe îndelete. Vrem să ştii că împărtăşim opinia preşedintelui. Eşti cel mai potrivit pentru acest post.

– Vă rog să mă iertaţi dacă mie metodele de validare mi se par cam stranii.

Norton zîmbi, subţiind buzele asemeni negustorilor yanchei. De fapt, se tîrguia, nu încăpea nici o îndoială.

– Nu sînt stranii, Trevayne. Doar necesare. Vezi, tu,

băiete, postul ăsta frige. În cazul în care iese ceva prost - ceea ce nu crede nimeni, sau aproape nimeni –, această audiere va fi una dintre cele mai tari din istoria Senatului. Încearcă să înţelegi asta: nu e nimic personal.

– Aşa a zis şi Knapp.

– Are dreptate... Deşi cred că bătrînul Talley nu înţelege. Ce naiba, acolo la el în West Virginia nici măcar nu i-au găsit un contracandidat la alegeri. Mă refer la o persoană demnă de luat în seamă, evident.

– Înseamnă că Talley nu este unul dintre colegii cu care v-aţi întîlnit.

– Sincer să fiu, nu.

– Dar tot n-aţi spus ce voiaţi să spuneţi, nu-i aşa?

– Fir-ar să fie, băiete, ia-o mai uşor, ce naiba! Încerc să-ţi explic un aspect al procedurii ca să înţelegi. Validarea e ca şi făcută... Adică, va fi făcută, doar dacă nu ne sileşti să optăm pentru altă atitudine. Nici unuia dintre noi nu i-ar plăcea aşa ceva.

Trevayne se uită lung la Norton; văzuse mulţi bărbaţi slabi şi zbîrciţi ca acesta, aplecîndu-se peste gardul fermei sau mijind ochii pe după dune, la mare, în Marblehead. Greu să bănuieşti că în ochii aceia stinşi se ascundea o privire atît de pătrunzătoare.

– Uite ce e, domnule senator. Tot ce vreau eu de la această comisie este asigurarea că subcomitetul va acţiona ca un agent liber. Dacă nu pot obţine asistenţa dumneavoastră activă, am nevoie măcar de garanţia dumneavoastră că veţi proteja subcomitetul de orice amestec din afară. Cer oare chiar atît de mult?

Norton vorbi laconic, aidoma negustorului ambulant cînd îşi pipăie marfa:

– Agent liber?! Eiii... Păi, ascultă-mă pe mine, băiete. Pe unii îi scoate din sărite cînd un tip insistă că trebuie să

fie... agent liber; că nu va tolera nici o presiune. Sigur, te poţi întreba de ce. Există presiuni bune şi presiuni mai puţin bune. Nimeni nu agreează a doua categorie, dar cu presiunile bune e altceva. E plăcut să ştii că un om răspunde şi în faţa altcuiva decît Dumnezeu, nu-i aşa?

– Desigur, voi răspunde în faţa cuiva. Nici nu m-am aşteptat să fie altfel.

– Dar gîndul ăsta e pe planul doi, nu-i aşa?... Intenţia acestui subcomitet nu este de a satisface eul personal al cuiva, Trevayne. Sarcina pe care o are de realizat e mai importantă decît orice persoană. Poate nu ai temperamentul necesar pentru aşa ceva. Asta am vrut să spun cînd am zis „intenţia". N-avem nevoie de un Savonarola.

Norton se uită în ochii lui Trevayne. Yancheul făcea negoţ cu lucruri abstracte de parcă ar fi fost carne de cal. Şi se pricepea de minune.

Trevayne îl privea şi el fix, încercînd să sesizeze ipocrizia pe care o intuia în spatele cuvintelor lui Norton, dar nu reuşi.

– Va trebui să luaţi această decizie, domnule senator.

– Te deranjează dacă schimb cîteva cuvinte cu avocatul dumitale? Cum îl cheamă?

– Madison. Walter Madison. N-am absolut nici o obiecţie. Cred, însă, că o să vă spună că sînt un client groaznic. E convins că niciodată nu dau atenţia cuvenită lucrurilor atunci cînd e necesar.

– Nu-i nici un rău dacă încerc, băiete. Eşti încăpăţînat. Dar îmi place, făcu Norton, întorcîndu-se şi îndreptîndu-se spre Madison şi Knapp.

Trevayne se uită la ceas. Audierea urma să reînceapă peste douăzeci de minute. Se gîndi să încerce la hotel să vadă dacă Phyllis se întorsese de la cumpărături. Preşedintele insistase să o aducă şi pe ea. Voia ca Phyllis să-şi însoţească

bărbatul la Casa Albă, după audiere. Urma să se facă o nouă fotografie – preşedintele alături de Trevayne, semn că îl sprijinea personal – de data asta avînd-o alături şi pe soţia lui. Phyllis înţelesese.

James Norton îi întinse mîna lui Madison şi oricine i-ar fi văzut şi-ar fi închipuit că abia se cunoscuseră.

– Fir-ar să fie, Madison! Ce naiba mai e şi asta, rosti Norton, cu voce scăzută, dar pe un ton imperativ. Tipul miroase ceva! Asta nu ne-ai spus-o!

– Dar n-am ştiut! Tocmai i-am zis şi lui Knapp, nu-mi dau seama ce se întîmplă.

– Fă bine şi află, îl repezi Alan Knapp, pe un ton rece.

Audierea începu la ora cinci şi şapte minute, întîrzierea datorîndu-se faptului că trei senatori nu izbutiseră să îşi rezolve treburile mai repede. Cele şapte minute îi lăsară răgazul lui Walter Madison să vorbească între patru ochi cu clientul său, la masa la care erau aşezaţi.

– Tipul ăla, Norton, a venit să stea de vorbă cu mine.

– Ştiu. Mi-a cerut permisiunea, zîmbi Trevayne.

– Andy, există o logică în ce spune omul ăsta. N-or să te valideze dacă ai de gînd să te dai mare. Pune-te în locul lor; ai proceda la fel, ai fi chiar mai dur, ştii prea bine.

– De acord.

– Ce te deranjează, atunci?

Trevayne răspunse, privind drept în faţă:

– Nu sînt chiar atît de sigur că vreau slujba asta, Walter. Categoric n-o vreau, dacă nu pot acţiona cum consider eu că e mai bine. Ţi-am mai spus asta; le-am spus-o şi lui Baldwin şi Robert Webster. Trevayne se întoarse spre avocatul lui. Nimic din dosarul meu nu justifică aluzia la Savonarola.

– Ce anume?

– Asta mi-a trîntit Norton. Savonarola. Tu ai zis că „mă

dau mare". Eu nu sînt aşa, ceea ce ei ştiu perfect... Dacă voi fi validat, va trebui să pot intra în biroul oricărui senator din această comisie şi, dacă am nevoie de ajutor, să îl obţin fără nici un comentariu. Trebuie să pot face asta... Comisia nu a fost aleasă la întîmplare, prin tragere la sorţi. Statul din care provine fiecare dintre aceşti oameni este puternic implicat în contracte cu Pentagonul. Senatul a ştiut perfect ce face cînd i-a adunat pe toţi la un loc. Singurul mod prin care mă pot asigura că Senatul nu se va amesteca în treburile acestui subcomitet este să-i silesc pe cîinii ăştia de pază, fiecare cu circumscripţia lui electorală, să stea în defensivă.

- Adică?

– Să-i fac să se justifice în faţa mea... în raportul acestei audieri. În darea de seamă va trebui să se menţioneze că această comisie este un auxiliar necesar al subcomitetului. Un parteneriat de lucru.

– N-or să înghită aşa cava! Scopul lor este să te valideze pe tine, atîta tot. Alte cerinţe nu există.

– Ba există, dacă arăt explicit că subcomitetul nu poate funcţiona fără cooperarea Senatului, fără participarea activă a acestei comisii în particular. Dacă nu-i pot face să se angajeze în acest sens, n-are nici un rost să continuu.

Madison se holba la clientul lui.

– Şi ce-ai cîştiga aşa?

– Tipii devin o parte activă a... cercetării. Fiecare membru va deveni un inchizitor; nici unul nu va şti exact implicarea „distinsului său coleg"... Se împarte bogăţia, se împarte responsabilitatea.

– Se împart şi riscurile? întrebă Madison, încetişor.

– Tu ai spus-o.

– Ce se întîmplă dacă te lasă baltă?

Trevayne ridică privirea spre membrii comisiei care se

adunau în prezidiu. Ochii lui nu trădau nimic, iar vocea îi era plată şi rece:

– Mîine dimineaţă voi convoca o conferinţă de presă, care va sfîşia în bucăţi oraşul ăsta afurisit.

Walter Madison îşi dădu seama că nu mai era nimic de spus.

Trevayne ştia că avea să se ajungă la asta pe parcursul dezbaterilor. Ca o necesitate conturată încetul cu încetul, absolut logic. Se întreba cine avea să rostească primul cuvintele şi să impună întrebarea.

Nu în mod surprinzător, primul a fost bătrînul senator Talley, judecătorul de district din West Virginia, un membru al minorităţii, personaj de faţadă, nu unul dintre „colegii" lui Norton.

S-a întîmplat la şase fără trei minute. Talley se aplecă în faţă, privindu-l pe preşedinte. Cînd i se dădu cuvîntul, se întoarse spre candidat şi spuse:

– Domnule Trevayne, dacă te înţeleg bine, şi cred că te înţeleg, preocuparea dumitale primordială se referă la cooperarea efectivă pe care o vei obţine de la aceia dintre noi care ţi-o pot oferi. Este un lucru de înţeles ... Ei bine, domnul meu, ar trebui să ştii că Senatul Statelor Unite nu este numai un mare for deliberativ, ci şi o grupare de oameni foarte devotaţi. Sînt sigur că vorbesc în numele tuturor cînd afirm că prin funcţia mea îţi stau total la dispoziţie. Există o serie de instalaţii guvernamentale în statul West Virginia; sper să foloseşti toate informaţiile pe care, datorită funcţiei mele, ţi le pot procura.

Dumnezeule, se gîndi Trevayne, tipul chiar e sincer. Instalaţii guvernamentale!

– Vă mulţumesc, domnule senator Talley. Nu numai pentru oferta dumneavoastră, ci şi pentru clarificarea unui

aspect practic. Vă mulțumesc din nou, domnule. Sper într-adevăr că ați vorbit în numele tuturor.

Senatorul Armbruster, din California, zîmbi și rosti rar:

– Ai cumva motive să te îndoiești?

– Nicidecum.

– Dar te-ai simți mai încrezător, continuă californianul, mai convins de sprijinul nostru, dacă dezbaterile din această după-amiază ar include o rezoluție comună prin care să se stipuleze că subcomitetul dumitale va fi ajutat de către noi prin toate mijloacele posibile.

– Așa e, domnule senator.

Armbruster se răsuci spre mijlocul mesei.

– Nu am nici o obiecție în privința acestei solicitări, domnule președinte.

– În regulă, zise Gillette, care pînă atunci se holbase la Trevayne și izbi în masă cu ciocănelul, o singură dată. Să se menționeze în raport...

Pînă la urmă se întîmplase. Unul cîte unul, senatorii făcură declarația individuală cerută, cu sinceritatea și franchețea aserțiunii inițiale.

Trevayne stătea rezemat de spătarul scaunului și asculta cuvintele acelea bine alese, expresiile abstracte pe care știa că în curînd avea să le memoreze. Reușise. Manipulase comisia, determinînd-o să adopte rezoluția de bună voie. Puțin mai conta acum că doar cîțiva, poate nici unul, avea să-și onoreze promisiunile. Ar fi fost frumos, dar de fapt nu conta. Important era că putea arăta mereu spre ei, că îi putea cita în mod repetat.

Webster, asistentul de la Casa Albă, îi promisese o copie a raportului acestor dezbateri; îi va fi simplu să dea drumul în presă unor fragmente izolate.

*

De la înălţimea de „sanctum sanctorum" pe care i-o conferea rolul său în această comisie, Gillette coborî privirea spre Trevayne. Glasul lui suna hotărît, iar ochii – măriţi din cauza lentilelor bifocale – păreau reci şi ostili.

– Candidatul doreşte să facă vreo declaraţie, înainte de a i se permite să se retragă?

– Da, domnule, răspunse Andrew, uitîndu-se şi el lung la preşedinte.

– Sper să fiţi scurt, domnule subsecretar, zise Gillette. Comisia trebuie să încerce să-şi definitiveze lucrările – la rugămintea preşedintelui –, iar orele sînt înaintate.

– Voi fi scurt, domnule preşedinte, zise Trevayne, desprinzînd o foaie dintre hîrtiile aflate în faţa lui şi ridicînd privirea spre senatori. Nu zîmbea; nu lăsa să se vadă nici un fel de emoţie. Înainte de a definitiva aceste lucrări, confirmîndu-mă sau nu în funcţie, rosti el cu simplitate, cred că ar trebui să luaţi cunoştinţă de studiile preliminare pe care le-am întreprins. Vor servi drept bază a strategiei cu care voi aborda – subcomitetul va aborda – problemele, în cazul în care se acordă confirmarea. Şi, cum sîntem la o audiere cu uşile închise, am încredere că remarcele mele nu vor fi difuzate mai departe... Mi-am petrecut ultimele săptămîni – prin amabilitatea inspectorului general – analizînd angajamentele din domeniul industriei de apărare realizate cu următoarele companii şi corporaţii: Lockheed Aircraft, I.T.T. Corporation, General Motors, Ling-Tempco, Litton şi Genessee Industries. Apreciez că una, două sau poate trei dintre ele au acţionat ori individual, ori printr-o înţelegere prealabilă, în scopul de a obţine o autoritate extraordinară în cadrul procesului de luare a deciziilor de către guvernul federal; e vorba de o flagrantă încălcare a legii. Din informaţiile pe care am izbutit să le pun cap la cap, trebuie să vă spun că am

aspect practic. Vă mulțumesc din nou, domnule. Sper într-adevăr că ați vorbit în numele tuturor.

Senatorul Armbruster, din California, zîmbi și rosti rar:

– Ai cumva motive să te îndoiești?

– Nicidecum.

– Dar te-ai simți mai încrezător, continuă californianul, mai convins de sprijinul nostru, dacă dezbaterile din această după-amiază ar include o rezoluție comună prin care să se stipuleze că subcomitetul dumitale va fi ajutat de către noi prin toate mijloacele posibile.

– Așa e, domnule senator.

Armbruster se răsuci spre mijlocul mesei.

– Nu am nici o obiecție în privința acestei solicitări, domnule președinte.

– În regulă, zise Gillette, care pînă atunci se holbase la Trevayne și izbi în masă cu ciocănelul, o singură dată. Să se menționeze în raport...

Pînă la urmă se întîmplase. Unul cîte unul, senatorii făcură declarația individuală cerută, cu sinceritatea și franchețea aserțiunii inițiale.

Trevayne stătea rezemat de spătarul scaunului și asculta cuvintele acelea bine alese, expresiile abstracte pe care știa că în curînd avea să le memoreze. Reușise. Manipulase comisia, determinînd-o să adopte rezoluția de bună voie. Puțin mai conta acum că doar cîțiva, poate nici unul, avea să-și onoreze promisiunile. Ar fi fost frumos, dar de fapt nu conta. Important era că putea arăta mereu spre ei, că îi putea cita în mod repetat.

Webster, asistentul de la Casa Albă, îi promisese o copie a raportului acestor dezbateri; îi va fi simplu să dea drumul în presă unor fragmente izolate.

*

De la înălţimea de „sanctum sanctorum" pe care i-o conferea rolul său în această comisie, Gillette coborî privirea spre Trevayne. Glasul lui suna hotărît, iar ochii – măriţi din cauza lentilelor bifocale – păreau reci şi ostili.

– Candidatul doreşte să facă vreo declaraţie, înainte de a i se permite să se retragă?

– Da, domnule, răspunse Andrew, uitîndu-se şi el lung la preşedinte.

– Sper să fiţi scurt, domnule subsecretar, zise Gillette. Comisia trebuie să încerce să-şi definitiveze lucrările – la rugămintea preşedintelui –, iar orele sînt înaintate.

– Voi fi scurt, domnule preşedinte, zise Trevayne, desprinzînd o foaie dintre hîrtiile aflate în faţa lui şi ridicînd privirea spre senatori. Nu zîmbea; nu lăsa să se vadă nici un fel de emoţie. Înainte de a definitiva aceste lucrări, confirmîndu-mă sau nu în funcţie, rosti el cu simplitate, cred că ar trebui să luaţi cunoştinţă de studiile preliminare pe care le-am întreprins. Vor servi drept bază a strategiei cu care voi aborda – subcomitetul va aborda – problemele, în cazul în care se acordă confirmarea. Şi, cum sîntem la o audiere cu uşile închise, am încredere că remarcele mele nu vor fi difuzate mai departe... Mi-am petrecut ultimele săptămîni – prin amabilitatea inspectorului general – analizînd angajamentele din domeniul industriei de apărare realizate cu următoarele companii şi corporaţii: Lockheed Aircraft, I.T.T. Corporation, General Motors, Ling-Tempco, Litton şi Genessee Industries. Apreciez că una, două sau poate trei dintre ele au acţionat ori individual, ori printr-o înţelegere prealabilă, în scopul de a obţine o autoritate extraordinară în cadrul procesului de luare a deciziilor de către guvernul federal; e vorba de o flagrantă încălcare a legii. Din informaţiile pe care am izbutit să le pun cap la cap, trebuie să vă spun că am

dobîndit convingerea fermă că o anume companie a fost implicată cu prioritate în săvîrşirea acestei infracţiuni. Recunosc că acuzaţia e gravă. Intenţia mea este de a o justifica, dar pînă voi reuşi acest lucru, prefer să nu divulg numele respectivei companii. Aceasta este declaraţia mea, domnule preşedinte.

În sală se lăsase tăcerea. Membrii comisiei rămăseseră cu ochii pironiţi la Andrew Trevayne, fără să scoată o vorbă şi fără să se mişte.

Senatorul Gillette schiţă gestul de a lua ciocănelul, dar se răzgîndi şi îşi trase mîna înapoi. Rosti în schimb, cu voce joasă:

– Aveţi permisiunea de a vă retrage, domnule subsecretar... Şi vă mulţumesc.

9

Trevayne plăti taximetristului şi coborî în faţa hotelului. Era o seară caldă şi se simţea o briză plăcută. Septembrie la Washington. Se uită la ceas; era aproape nouă şi jumătate şi murea de foame. Phyllis îi spusese că va comanda cina în cameră. Susţinuse că o obosiseră cumpărăturile şi tot ce-şi dorea era o cină liniştită în apartament. O cină liniştită cu doi gardieni permanenţi – prin amabilitatea Casei Albe – afară pe coridor.

Cînd Trevayne porni spre uşa turnantă din dreapta, un şofer, care stătuse pînă atunci lîngă intrarea principală, veni spre el.

– Domnul Trevayne?

– Da.

– Vreţi să fiţi atît de amabil, domnule, spuse acesta, arătînd spre un Ford LTD – genul de maşină închiriată de guvern. Trevayne se apropie de automobil şi îl văzu pe bancheta din spate pe senatorul Gillette, cu ochelarii pe nas, şi destul de morocănos. Geamul lateral cu acţionare electrică se lăsă în jos, iar bătrînul domn se aplecă în faţă.

– Îmi poţi acorda cîteva minute, domnule subsecretar? Laurence, şoferul meu, va face cîteva ture cu maşina, ca să putem sta un pic de vorbă.

– Sigur că da, acceptă Trevayne, suindu-se în spate.

– Aproape toată lumea consideră că cel mai frumos anotimp la Washington este primăvara, zise Gillette, cînd maşina demară. Eu nu sînt de aceeaşi părere. Mie îmi place mai mult toamna. Dar aşa sînt eu, mai cîrcotaş.

– Nu neapărat. Sau poate sînt şi eu cîrcotaş. Pentru mine, septembrie şi octombrie sînt lunile cele mai frumoase. Mai cu seamă în New England.

– La naiba, toată lumea zice asta. Toţi poeţii voştri... Cred că din cauza coloritului.

– Probabil, remarcă Trevayne, uitîndu-se la politician cu o expresie care spunea totul.

– Dar nu te-am poftit să facem o plimbare cu maşina ca să discutăm despre toamna în New England.

– Departe de mine să cred aşa ceva.

– Nu, nu, fireşte. Nici vorbă... Ei bine, ai fost confirmat în funcţie. Eşti mulţumit?

– Fireşte.

– Mă bucură reacţia dumitale, zise senatorul apatic, uitîndu-se pe geam. Şi la ora asta traficul e aglomerat. Turiştii ăştia afurisiţi; nu ştiu de ce nu sting mai bine luminile pe Mall. Toate luminile, comentă Gillette, întorcîndu-se spre Trevayne. În toţi aceşti ani petrecuţi la Washington, n-am văzut niciodată

o mostră atît de detestabilă de aroganță tactică, domnule subsecretar... Poate că ai fost mai subtil, mai mieros decît umflatul de Joe – mă refer la răposatul și nu prea distinsul McCarthy, desigur –, însă obiectivele dumitale au fost la fel de condamnabile.

– Nu sînt de acord cu dumneavoastră.

– Oh?... Dacă n-a fost tactic, ci instinctiv este și mai periculos. Dacă aș crede asta, aș reconvoca audierea și aș face tot posibilul să fii respins.

– În acest caz, ar fi trebuit să vă faceți cunoscute sentimentele în această după-amiază.

– Ce? Și să-ți servesc pe tavă ce voiai? Haide, domnule subsecretar, zău așa, doar nu-ți închipui că ai de-a face cu bătrînul judecător Talley!? Oh, nu! Ți-am cîntat în strună. Am oferit fiecăruia ocazia să se exprime în public și să adere la sfînta dumitale cruciadă! Orice altceva ar fi dat greș! Nu, domnule! Nu a existat o alternativă, ceea ce dumneata știi perfect.

– Și de ce ar exista o alternativă mîine? Adică, dacă ați revoca audierea și ați retrage confirmarea.

– Fiindcă aș avea la dispoziție optsprezece ore ca să îți puric viața săptămînă cu săptămînă. Să amestec totul, ca pe niște ingrediente, pe care apoi le-aș reașeza altfel. Iar cînd aș termina, ai fi deja pe lista procurorului general.

Era rîndul lui Trevayne să privească pe geam. Președintele spusese asta; era orașul propice pentru așa ceva. Se putea întîmpla foarte ușor, fiindcă acuzațiile apăreau întotdeauna pe prima pagină, dezmințirile pe a treia, scuzele în pagina patruzeci și opt, făcute sandviș între reclame ieftine.

Orașul propice pentru așa ceva. Așa stăteau lucrurile. Dar lui nu-i trebuia acest oraș; n-avea de ce să accepte că „așa stăteau lucrurile", și venise vremea ca lumea să afle asta.

– Atunci, de ce nu procedați întocmai, domnule președinte.

Nu fusese o întrebare.

– Fiindcă i-am telefonat lui Frank Baldwin... De ce nu încetezi cu aroganța asta? Nu ți se potrivește, domnule.

Trevayne rămase descumpănit auzind numele lui Baldwin.

– Și ce-a spus Baldwin?

– Că n-ai fi făcut ce-ai făcut, dacă n-ai fi fost provocat. Zice că te cunoaște de aproape zece ani și n-are cum să se înșele.

– Am înțeles, zise Trevayne, scoțînd țigările din buzunar și aprinzîndu-și una. Și ați acceptat asta?

– Dacă Frank Baldwin mi-ar spune că toți astronauții sînt zîne, aș considera afirmația literă de lege.. Ce vreau să aflu de la dumneata este ce s-a întîmplat, de fapt?

– Nimic. Nu s-a întîmplat... nimic.

– Doar nu degeaba i-ai silit pe toți senatorii din comisie să pareze insinuările cu privire la vinovăția lor cu justificări menite să le dovedească inocența! Fiindcă exact asta ai făcut! Ți-ai bătut joc de procesul de validare... Ceea ce nu mi-a plăcut deloc, domnule.

– De ce tot recurgeți la acest „domnule"?

– Există nenumărate feluri de a rosti „domnule", domnule subsecretar.

– Sînt convins că sînteți un maestru în acest sens, domnule președinte.

– A avut dreptate Frank Baldwin? Chiar ai fost provocat... atît de puternic? Și de către cine?

Trevayne scutură țigara cu grijă de marginea scrumierei și îl privi pe bătrînul de lîngă el.

– Presupunînd că a fost vorba într-adevăr de o provocare, ce ați face?

– M-aș asigura întîi dacă a fost o provocare sau doar un incident amplificat în mod exagerat, ușor de rezolvat. Dacă

s-ar dovedi că a fost o provocare, i-aş chema pe cei răspunzători la mine în birou şi i-aş da afară din Washington... Nimeni nu trebuie să se atingă de acest subcomitet.

– Vorbiţi cu multă convingere.

– Da, domnule. Aşa aş face. E timpul ca activitatea asta să demareze. Dacă a existat un amestec, vreo tentativă de a obţine influenţă, vreau ca unor asemenea practici să li se pună capăt prin măsuri cît mai severe cu putinţă.

– Cred că eu am realizat acest lucru azi după-amiază.

– Vrei să spui că au fost senatori care au încercat să te abordeze pe căi neprincipiale?

– Habar n-am.

– Atunci, la ce te referi?

– La faptul că a fost o provocare. De unde a emanat, nu ştiu. Ştiu doar că dacă va continua, sînt gata să o dau în vileag. Sau s-o opresc cu totul.

– Dacă a fost vorba de ceva neprincipial eşti obligat să raportezi.

– Cui?

– Autorităţilor respective; doar există destule!

– Poate că am făcut-o.

– Atunci, aveai obligaţia de a informa comisia!

– Domnule preşedinte, audierea de azi după-amiază a fost un fals. Majoritatea din cei prezenţi în comisie reprezintă state ale căror economii depind în mare măsură de instalaţiile şi contractele guvernamentale.

– Ne-ai considerat vinovaţi.

– Nu-i adevărat! N-am judecat pe nimeni. Nu fac decît să iau măsuri ce par adecvate în aceste împrejurări. Măsuri menite să mă asigure că aceşti oameni nu-mi pot pune beţe-n roate.

– Greşeşti. Ai interpretat greşit. Bătrînul Gillette observă că maşina se apropia de hotelul unde locuia Trevayne.

Oprește, Laurence. Mai avem doar cîteva momente... Trevayne, mie mi se pare că modul dumitale de a judeca lucrurile are lacune. Faci observații de suprafață și te repezi să tragi concluzii eronate. Dai drumul unor insinuări incendiare și refuzi să le justifici. Lucrul cel mai nociv, însă, este că deții informații pertinente și, presupun, extraordinare, pe care nu vrei să le împărtășești, erijîndu-te în rolul de cenzor arbitrar care hotărăște ce trebuie să i se spună Senatului și ce nu. După părerea mea, Frank Baldwin și comisia lui au făcut o mare greșeală recomandîndu-te, iar președintele a greșit, urmîndu-le exemplu... Mîine voi insista ca această comisie să fie reconvocată și îmi voi folosi toată puterea conferită de funcție pentru a anula validarea ta în acest post. Aroganța dumitale nu rimează cu interesul public. Vei avea ocazia să răspunzi. Noapte bună, domnule.

Trevayne deschise portiera și păși pe trotuar. Înainte de a o închide la loc, se aplecă și îi spuse bătrînului:

– Presupun că aveți de gînd să folosiți următoarele optsprezece ore pentru a... cum spuneați că veți face? Oh, da. Să-mi puricați viața săptămînă cu săptămînă.

– N-am să-mi pierd timpul, domnule subsecretar. Nu meriți osteneala. Ești un mare nătărău, zise Gillette, întinzînd mîna și apăsînd pe buton. Geamul se ridică în momentul în care Trevayne închidea portiera.

– Felicitări, dragul meu! exclamă Phyllis, sărind din fotoliu și aruncînd revista pe masă. Am auzit la știrile de la ora șapte.

Trevayne închise ușa și își luă în brațe nevasta, sărutînd-o ușor pe buze.

– Păi, să nu te apuci să închiriezi deja o casă. Nu e definitiv.

– Cum adică? Au întrerupt o emisiune ca să citească știrea. Am fost teribil de mîndră. Tu ai fost o știre.

– Mai am noutăți pentru ei. S-ar putea să mai transmită o știre în seara asta. E posibil ca validarea să fie retrasă.

– Ce?!

– Tocmai am făcut o plimbare cu mașina prin jurul hotelului cu distinsul președinte al comisiei de audiere. Îi las mesaje lui Walter în tot New York-ul. Trebuie să vorbesc neapărat cu el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui acolo?

Trevayne se dusese la telefon și ridicase receptorul. Îi făcu semn soției să se abțină cu întrebările pînă ce termina de vorbit. Phyllis, obișnuită cu situații de acest fel, se duse la fereastra camerei și privi orașul luminat. Soțul ei vorbi întîi cu nevasta lui Madison, iar cînd termină conversația, apăsă pe buton, ținînd receptorul în mînă. Nu fusese mulțumit de ce îi spusese doamna Madison – pe care, după ora șapte seara, nu prea mai puteai pune bază. Dădu drumul la buton, sună la aeroportul La Guardia și ceru biroul de informații.

– Dacă nu mă sună într-o oră, telefonez din nou la el acasă. Avionul lui aterizează pe la zece și ceva, zise el, închizînd.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Phyllis, remarcînd că soțul ei era nu numai furios, dar și oarecum derutat, ceea ce nu i se întîmpla prea des.

– M-a luat prin surprindere. A zis că aroganța nu rimează cu interesul public; că am tăinuit fapte deliberat. Și că sînt un mare nătărău.

– Cine a zis toate astea?

– Gillette, răspunse Trevayne, scoțîndu-și sacoul și azvîrlindu-l pe un fotoliu. Din punctul lui de vedere, probabil că are dreptate. Pe de altă parte, știu al naibii de bine că nu

greşesc. O fi el cea mai onorabilă persoană din Congres, dar asta nu înseamnă că poate garanta pentru restul. Chiar dacă ar vrea, tot nu o poate face.

Phyllis înţelegea frazele răzleţe ale soţului ei; îi spusese în acea după-amiază ce avea de gînd să facă.

– Ăsta e tipul din maşină?

– Da. Venerabilul senator Gillette. Zice că o să reconvoace comisia şi o să retragă validarea.

– Şi o poate face? După ce te-au confirmat în funcţie?

– Cred că da. Va invoca faptul că s-au descoperit noi elemente, sau ceva de genul ăsta. Sigur că poate.

– Atunci, trebuie să-l determini să lucreze cu tine.

– Cam aşa ceva. Oficial, în orice caz. Webster urmează să-mi dea mîine raportul. Dar nu asta e rezolvarea.

– Gillette ăsta s-a prins ce făceai?

– Toţi s-au prins! rîse Trevayne. Majoritatea aveau nişte mutre de parcă ar fi mîncat carton presat... Oh, cum or să mai răsufle de uşuraţi! Doar faptul că am deţinut informaţii pe care intenţionat nu le-am divulgat e suficient.

– Ce-ai de gînd să faci?

– În primul rînd să văd dacă îmi pot salva funcţia la Danforth. Deşi e cam tîrziu, merită totuşi să încerc. Ce mult îmi plăcea slujba. Walter se pricepe mai bine... Pe urmă, întrebarea importantă: Cît de mult pot întinde coarda mîine după-amiază, fără să risc o citaţie la Ministerul Justiţiei?

– Andy, eu cred că trebuie să le spui exact ce mi s-a întîmplat.

– Aşa ceva nu fac.

– Eşti mult mai vulnerabil decît mine, la acest capitol. De cîte ori trebuie să mai repet?! Nu sînt deloc jenată. Nu sînt un monstru. Nu s-a întîmplat nimic!

– A fost urît!

– Da. Dar lucruri urîte se întîmplă în fiecare zi. Tu crezi

că mă protejezi, dar n-am nevoie de acest gen de ocrotire. Se duse spre masa unde lăsase revista şi rosti cu hotărîre: Te-ai gîndit cumva că cea mai bună ocrotire pentru mine ar fi ca incidentul să apară în ziare cu litere de-o şchioapă?!

– Da, dar am respins idei... de genul răpirii.

Phyllis ştia că nu avea nici un rost să mai insiste pe această temă. Andy n-avea chef să vorbească despre asta.

– Bine, spuse ea, întorcîndu-se spre el. Mîine spune-le la toţi să se ducă dracului şi oferă-te să le dai şi tu un brînci. Cu scutire de impozit, evident.

Sesiză durerea întipărită pe faţa ei şi înţelese că, în mod cu totul absurd, Phyllis se considera responsabilă pentru cele întîmplate. Se duse lîngă ea şi o luă în braţe.

– Tot nu ne plăcea la Washington. Data trecută abia aşteptam sfîrşitul de săptămînă, mai ţii minte? Căutam orice pretext pentru a ne întoarce la Barnegat.

– Eşti un bărbat adorabil, Andrew. Să-mi aduci aminte să-ţi mai mai cumpăr o barcă cu pînze, spuse ea, amintindu-şi o veche glumă de-a lor. Cu ani în urmă, cînd firma cam trăgea mîţa de coadă, decretase la un moment dat că a avea succes însemna să poată merge în oraş să cumpere un catamaran fără să se uite la preţ, ceea ce era echivalent cu a-şi putea permite orice.

– Mă duc să comand ceva de mîncare, zise el, îndreptîndu-se spre măsuţa de cafea, unde era un meniu pentru room service.

– De ce trebuie să vorbeşti cu Walter? Ce poate el face?

– Vreau să-mi explice, din punct de vedere legal, diferenţele dintre „părere" şi „constatare". Primul termen îmi lasă libertatea de a fi furios; cel de-al doilea reclamă intervenţia Ministerului Justiţiei.

– Şi e atît de important să fii furios?

Trevayne citea meniul, dar era cu gîndul la întrebările soţiei lui. Ridică privirea spre ea.

– Da, aşa cred. Nu doar de dragul satisfacţiei; n-am nevoie de aşa ceva. Ci pentru că se consideră toţi sacrosancţi. Persoana care va conduce acel subcomitet va avea nevoie de cît mai mult sprijin. Dacă îi zdruncin puţintel, poate că următorului nominalizat îi va fi ceva mai uşor.

– Generos din partea ta, Andy.

Zîmbi şi se duse cu meniul la telefon:

– Nu chiar. Ce-o să mă amuz cînd am să-i văd pe ticăloşii ăia fanfaroni şi pompoşi foindu-se încurcaţi! Mai ales pe cîţiva... Am extras cifre şi procente din indexul industriei de apărare. Cel mai distrugător lucru pe care îl voi face mîine va fi pur şi simplu să le citesc. Pentru toate cele opt state!

– Cumplit! rîse Phyllis. Oh, Andy, e grozav.

– Mda, nu-i rău deloc. Chiar dacă nu spun nimic altceva, tot ar fi de ajuns... Oh, fir-ar să fie, sînt frînt de oboseală şi lihnit de foame, aşa că nu vreau să mai gîndesc. Nu pot face nimic pînă nu dau de Walter.

– Relaxează-te; mănîncă ceva; trage un pui de somn. Pari stors.

– Ca soldaţii care se-ntorceau acasă din luptă storşi şi epuizaţi...

– Dar de fapt nu erau.

– ... şi spuneau „ce frumoasă eşti".

– Comandă cina... Dacă ai ceva de gînd, poţi să comanzi şi o sticlă bună de vin roşu.

– Am ceva în gînd; îmi datorezi un catamaran.

Phyllis zîmbi afectuos, în timp ce Trevayne ridică receptorul şi ceru legătura la room service, şi se duse în dormitor să îşi pună un neglijeu. Ştia că soţul va mînca, apoi vor termina sticla de Bourgone, şi după aceea vor face dragoste. Ceea ce îşi dorea din tot sufletul.

*

Stăteau lungiți în pat, Trevayne cu brațul pe după umerii soției sale, iar aceasta cu capul pe pieptul lui într-o minunată stare de relaxare, ca întotdeauna după ce făceau dragoste.

Trevayne își trase ușor brațul și se întinse după țigări.

– Nu mi-e somn, zise Phyllis.

– Ar trebui să-ți fie; așa e în filme. Fumezi?

– Nu, mersi... E unsprezece și un sfert, spuse Phyllis. Rezemîndu-se de tăblia patului, își trase cearșaful peste trupul gol și se uită la ceasul de voiaj. Încerci din nou la Walter?

– Peste cîteva minute. Avînd în vedere înghesuiala de la aeroport și problema de a găsi un taxi, nu cred că a ajuns încă acasă. Or n-am nici un chef să fac conversație cu Ellen Madison la ora asta.

– E tare tristă; mi-e milă de ea.

– Chiar și așa, tot nu vreau să vorbesc cu ea. E limpede că Walter n-a primit mesajul la terminal.

Phyllis îl mîngîie afectuos pe braț, cu gesturi molcome. Fără să-și dea seama, își exprima astfel sentimentul de proprietate.

– Andy, ai de gînd să vorbești cu președintele?

– Nu. Eu mi-am respectat angajamentul. Nu m-am retras. Și nu cred că i-ar plăcea ca acum să dau fuga la el. Cînd o să se termine, voi primi binecunoscutul telefon plin de solicitudine. Probabil la micul dejun, dacă mă gîndesc bine.

– O să-ți fie recunoscător pentru asta. Așa ar trebui. Dumnezeule, cînd te gîndești. S-ar putea să pierzi o slujbă care îți place, ești insultat, ți-ai irosit timpul...

– N-am de ce să fiu compătimit, o întrerupse el. Am fost avertizat. Ohoho, și încă cum!

Sună telefonul, și Trevayne se întinse să răspundă.

– Alo?

– Domnul Trevayne?

– Da.

– Știu că apartamentul dumneavoastră are semnul „nu deranjați", dar se acumulează mesajele și...

– Ce semn? Cum adică „nu deranjați"? N-am dat aceste instrucțiuni. Phyllis, tu?

– Nici vorbă, zise soția lui, scuturînd din cap.

– Dar e clar marcat „nu deranjați", domnule.

– E o greșeală, exclamă Trevayne, punînd picioarele pe podea. Care sînt mesajele?

– Instrucțiunea „nu deranjați" a fost dată la centrală la ora zece fără douăzeci și cinci, domnule.

– Uite ce e! Noi n-am solicitat niciodată așa ceva! Te-am întrebat, ce mesaje sînt?

Operatoarea făcu o scurtă pauză; nu permitea ca niște clienți uituci să-i spună cuvinte jignitoare.

– Cum încercam să vă spun, domnule, un oarecare domn Madison e pe linie și insistă să-i dau legătura. A spus că e urgent.

– Fă-mi imediat legătura, te rog... Alo, Walter? Îmi pare rău. Nu știu de unde naiba afurisita asta de centrală...

– Andy, e cumplit! Știam că vrei să vorbim; de-aia am insistat.

– Ce anume?

– E tragic. E o tragedie!

– De unde știi? De unde ai auzit?

– Cum adică de unde?! Vuiesc toate știrile. S-a isprăvit – la radio, la televizor.

Trevayne își ținu răsuflarea cîteva clipe, înainte de a vorbi.

– Walter, ce tot îndrugi? rosti el calm și sigur.

– Senatorul. Bătrînul Gillette. A murit acum cîteva ceasuri. Mașina a scăpat de sub control pe un pod din Fairfax...

10

Relatarea accidentului era prea bizară pentru a fi adevărată. Potrivit șoferului internat în spital, Laurence Miller, acesta îl aducea pe Gillette cu mașina din centrul orașului – nu se pomenea nimic de hotel și nici de Trevayne – la clădirea Senatului, de unde Miller primise instrucțiuni să urce în biroul șefului lui de la etajul doi, ca să ia o geantă diplomat pe care senatorul o uitase acolo. Omul s-a întors la mașină, a traversat rîul Potomac intrînd în Virginia, cînd senatorul a insistat să meargă pe un drum secundar pînă la el acasă, în Fairfax. Șoferul se opusese politicos – drumul secundar era parțial în lucru, nu existau felinare –, însă bătrînul, foarte arțăgos, fusese de neînduplecat. Laurence Miller nu știa de ce.

Cam la o milă de proprietatea lui Gillette, rîul Potomac are o mică derivație, care intră în pădurea din Virginia. Un pod metalic, scurt, se întinde peste apă, adîncindu-se brusc spre dreapta, înainte de intrarea în Fairfax. Mașina senatorului era la mijlocul podului, cînd un alt automobil a apărut în viteză din sens opus, cu faza lungă aprinsă. Cum podul era foarte îngust, șoferului lui Gillette nu i-a mai rămas altceva de făcut decît să intre în balustrada din dreapta, pentru a evita o ciocnire frontală. Cealaltă mașină a frînat și ea, apoi a accelerat instantaneu, încercînd să se strecoare prin spațiul rămas liber. Manevra i-a reușit, iar după ce a trecut de intrarea acoperită cu scînduri, a apăsat pe frîne. Fordul LTD a virat stînga,

coborînd dealul scurt şi abrupt. Bătrînul Gillette a fost proiectat în rama de la geamul din dreapta, zdrobindu-şi capul de structura metalică a uşii; lovitura a fost atît de violentă încît, potrivit doctorului, moartea a survenit instantaneu.

Cel de-al doilea automobil a trecut în goană peste pod, părăsind locul accidentului. Şoferul n-a putut da nici o descriere a maşinii, fiind orbit de faruri şi preocupat să scape cu viaţă.

Momentul accidentului a fost fixat la ora 21.55.

Andrew citea relatarea în *Washington Post*, luîndu-şi micul dejun în apartamentul lor. A citit articolul de cîteva ori, încercînd să depisteze o notă falsă, un amănunt pe care să nu-l fi auzit la ştirile din seara precedentă.

Nu găsi nimic, cu excepţia drumului pînă la clădirea Senatului, făcut pentru a lua geanta diplomat uitată acolo.

Ochii fixau ora 21.55 la care se produsese accidentul.

La douăzeci de minute după ce cineva – cine oare? – plasase instrucţiunea „nu deranjaţi" pentru telefonul său.

De ce se procedase aşa? În ce scop?

Gestul nu garanta că el nu va afla de accident. Era cît se poate de probabil ca el sau Phyllis să asculte radioul sau să se uite la televizor, cum făceau, de obicei.

Atunci de ce? De ce să vrea cineva ca de la 21.55 pînă la 23.15 cînd Madison reuşise să obţină legătura, Trevayne să nu poată comunica cu nimeni timp două ceasuri?

Doar dacă nu fusese o greşeală la centrala telefonică, ceea ce nu putea fi exclus.

– Tot nu-mi revin, zise Phyllis; ieşind din dormitor. E groaznic! Ce-ai de gînd să faci?

– Nu ştiu. Presupun că ar trebui să-l sun pe Webster şi să-i povestesc conversaţia cu senatorul. Cum voia boşorogul să se descotorosească de mine.

– Nu! De ce-ai face-o?

– Fiindcă aşa a fost. Pe de altă parte, nu-i exclus ca Gillette să le fi spus ceva celorlalţi, să le fi povestit că voia să mă pună la frigare. N-aş suporta să recunosc că am avut o asemenea convorbire, fără ca eu să fi pomenit de ea de bună voie.

– Cred că ar trebui să mai aştepţi. Din ambele considerente. Nu meriţi să fii pus la stîlpul infamiei. Parcă aşa se spune. Eşti convins că ai dreptate, aşa mi-ai spus aseară.

Trevayne îşi bău cafeaua, încercînd să mai cîştige timp, înainte de a-i răspunde soţiei sale. Voia în primul rînd să nu o împovăreze cu suspiciunile lui. Phyllis considerase că moartea lui Gillette era ceva „groaznic", dar o menţionase ca pe un accident, or Andrew voia ca lucrurile să rămînă aşa.

– S-ar putea ca Webster să fie de altă părere; la fel, poate, şi preşedintele. Dar pentru a fi corect, vreau să îi informez.

Într-adevăr, preşedintele Statelor Unite a fost de părerea lui Phyllis Trevayne. L-a instruit pe Webster să îi ceară lui Andrew să tacă, dacă problema nu va fi ridicată de altcineva, şi chiar şi în acest caz să facă declaraţii evazive în privinţa chestiunilor discutate cu Gillette, pînă Casa Albă nu-l va contacta din nou.

Webster l-a mai informat, totodată, că opinia demnă de respect a ambasadorului Hill era că bătrînul senator îl pusese doar la încercare. Marele Billy îl cunoştea pe cîrcotaşul bătrîn de ani de zile; era o tactică personală. Hill se îndoia de faptul că Gillette ar fi reconvocat comisia de audiere. L-ar fi lăsat pur şi simplu pe candidat să se perpelească în suc propriu, iar dacă Trevayne ar fi scos armele, urma să menţină validarea.

Era o explicaţie logică, deşi cam complicată. Trevayne n-a crezut-o nici o clipă.

Phyllis îşi propusese să meargă să vadă expoziţia NASA de la Muzeul Smithsonian, aşa că, beneficiind de aceeaşi pază,

a plecat, lăsîndu-l pe Andrew la hotel. Phyllis înţelesese că Andrew va sta tot timpul la telefon şi ştia că în asemenea momente soţul ei prefera să fie singur.

Trevayne făcu un duş, se îmbrăcă şi bău a patra cană de cafea. Era aproape zece şi jumătate şi promisese că-l sună pe Walter Madison înainte de amiază. Nu prea ştia ce să-i spună. Se gîndea să-i povestească despre plimbarea cu maşina; considera normal ca Walter să fie pus la curent, în eventualitatea în care audierea s-ar fi reluat. Îi trecuse prin minte să îi spună ceva din conversaţia încordată pe care o avuseseră cu unsprezece ore în urmă, dar totul fusese atît de confuz, iar avocatul inexplicabil de agitat, încît se hotărîse să nu mai complice lucrurile. Madison se găsea în pragul unei crize de isterie şi Andrew credea că ştia motivul: o dupăamiază groaznică într-o sală a Senatului; revenirea acasă la o nevastă „bolnavă", care trebuia supravegheată să nu se îmbete; şi, în cele din urmă, strania relatare a tragediei petrecute pe un pod de pe un drum lăturalnic din Fairfax. Chiar şi avocaţii din Manhattan, blazaţi, dar cu minţi strălucite, au limita lor de rezistenţă.

Se hotărî să aştepte pînă la amiază, sperînd că pînă atunci se va limpezi toată lumea la cap.

Cineva ciocănea la uşă; Trevayne se uită iarăşi la ceas. Era, probabil, femeia de serviciu.

Deschise uşa şi dădu cu ochii de zîmbetul politicos şi formal al unui ofiţer de armată, un maior îmbrăcat într-o uniformă mototolită cu alămuri strălucitoare şi cu trei rînduri de fireturi.

– Domnul Trevayne?

– Da?

– Sînt maiorul Paul Bonner, de la Ministerul Apărării. Presupun că aţi fost pus la curent; mă bucur să vă cunosc.

zise maiorul întinzîndu-i mîna. Trevayne procedă la fel din reflex.

– Nu, domnule maior, n-am fost pus la curent.

– Oh... E groaznic să o luăm de la început. Sînt omul dumitale; cel puţin pînă se reglementează cu biroul şi personalul.

– Zău?! Păi, poftim înăuntru. Nu ştiam că am început deja treaba.

Bonner păşi în cameră cu siguranţa celui obişnuit să comande. Avea între treizeci şi patruzeci de ani, părul tuns scurt şi era uşor bronzat.

– Aţi început treaba, într-adevăr. Doriţi ceva? Eu mă ocup... Indiferent ce. Astea sînt ordinele pe care le-am primit. Îşi azvîrli chipiul pe un fotoliu şi se întoarse spre Trevayne, zîmbind cu gura pînă la urechi. Înţeleg că aveţi o căsnicie fericită; ca să fiu mai la obiect, soţia e aici cu dumneavoastră, la Washington. Asta măcar ne scuteşte de o treabă... Sînteţi foarte bogat, aşa că n-are nici un rost să vi se ofere o plimbare cu vaporaşul pe Potomac. De asemenea, aţi mai lucrat pentru Administraţie, aşa că n-am cum să vă stîrnesc curiozitatea cu bîrfe din DC. Ştiţi probabil mai multe decît mine... Deci, ce ne mai rămîne de făcut? Eu beau; presupun că şi dumneavoastră. Dumneavoastră navigaţi pe mare; eu încerc. Schiez foarte bine. Dumneavoastră vă simţiţi cel mai bine pe pantele mai line; n-are nici un sens să ne trambalăm pînă la Gastaad... Bun, aşadar o să vă găsim nişte birouri frumoase şi ne apucăm să angajăm personalul.

– Domnule maior, mă copleşeşti, zise Trevayne, închizînd uşa şi apropiindu-se de ofiţer.

– Perfect, înseamnă că sînt pe drumul cel bun.

– Vorbeşti de parcă ai citit o biografie pe care eu n-am scris-o.

– N-aţi scris-o. „Unchiaşul" a scris-o. Şi puteţi fi sigur

că am citit-o. Sînteţi „material prioritar".

– Mda. Dar am impresia că nu eşti de acord cu ce ai găsit acolo; am sau nu dreptate?

O fracţiune de secundă, lui Bonner îi pieri tot zîmbetul.

– S-ar putea să aveţi, domnule Trevayne. Deşi n-ar fi corect din partea mea să spun asta. Eu n-am auzit decît o variantă a poveştii.

– Am priceput, zise Trevayne ducîndu-se la masa de mic dejun şi arătînd spre cafea.

– Mulţumesc. E prea devreme s-o iau cu băutura.

– Am şi de-asta, dacă vrei.

– Cafeaua e excelentă, mulţumesc.

Trevayne turnă într-o cană, iar Bonner o luă. Bea cafeaua fără zahăr şi fără lapte.

– De ce abordarea asta în forţă, domnule maior?

– N-am nimic cu dumneavoastră. M-a deranjat sarcina primită, atîta tot.

– De ce? Asta nu înseamnă, desigur, că aş şti care e sarcina dumitale. Nu înţeleg. Ratezi vreo luptă armată prin alte părţi ?

– Dar nu sînt nici chiar de pus la naftalină.

– Nici eu.

– Iertaţi-mă... din nou.

– Dumneata iei totul în derîdere, e limpede; indiferent despre ce e vorba.

– Iertaţi-mă. A treia oară, zise Bonner, luîndu-şi cafeaua şi instalîndu-se în fotoliu. Domnule Trevayne, acum două zile am primit dosarul dumneavoastră şi mi s-a comunicat că am fost repartizat în serviciu pe lîngă persoana dumneavoastră. Mi s-a mai spus, totodată, că sînteţi un VIP de prima clasă şi să fac absolut tot ce pot pentru dumneavoastră. Pe urmă, ieri s-a aflat. Aveţi pîinea şi cuţitul şi sîntem la cheremul dumnea-

voastră. În această situaţie eu sînt doar un prăpădit de mesager.

– N-am intenţia să tai şi să spînzur pe nimeni.

– Atunci, treaba mea e mai simplă. Recunosc că nu aveţi figura unui smintit şi nici nu deliraţi verbal.

– Mulţumesc, însă nu cred că pot spune acelaşi lucru despre dumneata.

Bonner zîmbi, ceva mai relaxat decît înainte.

– Iertaţi-mă. Pentru a patra oară, sau e a cincea?

– Am pierdut şirul.

– De fapt, mi-am pregătit acest mic discurs. Voiam să vă dau ocazia să vă plîngeţi, ca să fiu îndepărtat din funcţie.

– Timpul nu-i pierdut. Ce-ar însemna, mă rog, acest „tăiat şi spînzurat" ?

– Pe scurt, faceţi parte din categoria celor care au o atitudine antimilitară agresivă. Nu vă place felul în care operează Pentagonul; apropo, nu-i place nici Pentagonului. Sînteţi de părere că Apărarea cheltuieşte cu mult mai mult decît trebuie; de aceeaşi părere e şi Apărarea. Şi aveţi de gînd să ne puneţi la zid cu subcomitetul ăsta, iar capetele noastre vor cădea. Greşesc pe undeva, domnule Trevayne?

– Nu neapărat. Doar că, aşa cum se întîmplă în cazul generalizărilor de acest fel, insinuezi o serie de acuzaţii discutabile. Trevayne se opri cîteva momente, amintindu-şi că răposatul Gillette îi spusese cam aceleaşi lucruri în maşină, cu o seară în urmă. Nu cred că sînt justificate, remarcă el, cu ironie.

– Dacă ar fi aşa, aş respira uşurat. Vom...

– Domnule maior, îl întrerupse Trevayne, cu calm, puţin îmi pasă dacă respiri sau nu uşurat. Dacă e să rămîi în slujbă, n-ar strica să clarificăm lucrurile de la bun început. OK?

Bonner scoase un plic din tunică, îl deschise, luă din el trei pagini dactilografiate şi i le întinse lui Trevayne. Prima

pagină conținea o listă cu birourile guvernamentale disponibile și arăta ca un prospect de proprietăți imobiliare. Cea de a doua pagină era o copie a numelor pe care Andrew i le dăduse lui Frank Baldwin cu două săptămîni în urmă – înaintea cumplitelor evenimente de la Plaza –, bărbații și femeile pe care Andy dorea să îi aibă in staff. Numărul lor se ridica la unsprezece: patru avocați, trei contabili, doi tehnicieni – unul militar, celălalt civil – și două secretare. Dintre cei unsprezece, civilii aveau nişte bife ciudate în dreptul lor. A treia pagină era tot o listă de nume total necunoscute lui Trevayne. În dreapta fiecăruia, se menționa succint pregătirea profesională și funcția guvernamentală deținută anterior. Trevayne ridică privirea spre maiorul Bonner:

– Ce naiba mai e și asta?

– Care anume?

Andrew ridică ultima pagină.

– Lista asta. Nu cunosc pe nici unul.

– Toți au primit aprobare pentru funcții de încredere.

– M-am gîndit și eu. Presupun că aceste bife... spuse Trevayne, ridicînd a doua pagină. Asta înseamnă că oamenii de pe listă nu au primit aprobările necesare?

– Ba nu. De fapt, le-au primit.

– Iar ceilalți șase nu?

– Exact.

Andrew luă primele două pagini și le puse pe măsuța de cafea. Pe ultima o împături cu grijă, după care, tacticos, o rupse în două, întinzîndu-i bucățile lui Bonner. Cu reținere, maiorul se apropie și le luă.

– Prima dumitale misiune, domnule maior, este să înapoiezi chestiile astea cui ți le-a dat. Am să-mi angajez singur personalul. Ocupă-te să primească viza favorabilă și celelalte șase persoane.

Bonner vru să spună ceva, dar se răzgîndi cînd Trevayne

luă paginile de pe măsuţa de cafea şi se aşeză pe canapea. În cele din urmă, trăgînd adînc aer în piept, maiorul îi spuse civilului din faţa lui:

– Uite ce e, domnule Trevayne, nimănui nu-i pasă pe cine vrei să angajezi, numai că respectivele persoane trebuie să primească toate vizele din partea serviciului de securitate. Lista aceasta, care o înlocuieşte pe a dumitale, nu face decît să simplifice lucrurile.

– Înlocuieşte pe dracu', bombăni Trevayne, tăind adrese de pe lista cu clădiri guvernamentale. Am să încerc să nu angajez nici o persoană aflată în slujba Administraţiei... Apartamentul ăsta de la Potomac Towers nu e cumva într-un bloc?

– Ba da. Guvernul îl mai are închiriat pentru un an şi două luni. A fost luat anul trecut pentru un proiect tehnic, pentru care nu s-au mai aprobat fonduri. E cam departe, însă. S-ar putea să nu fie potrivit.

– Dumneata ce-ai sugera?

– Ceva mai aproape de bulevardul Nebraska sau New York. Va trebui, probabil, să vă întîlniţi cu o mulţime de oameni.

– Am să plătesc taxiurile.

– Nu la asta m-am referit. Mă gîndeam că *ei* vă vor vizita.

– Foarte bine, domnule maior, zise Trevayne, ridicîndu-se şi uitîndu-se la ofiţer. Am ales cinci locuri. Du-te să le vezi şi spune-mi ce părere ai. Se îndreptă spre Bonner şi îi întinse foaia de hîrtie. Am de dat nişte telefoane; mă duc în dormitor. Pe urmă, plecăm. Mai ia-ţi nişte cafea.

Trevayne intră în dormitor şi închise uşa. Nu mai avea sens să amîne. Se hotărî să-l sune pe Madison. Dacă pleca de la hotel, însemna să-i telefoneze de la vreun birou

guvernamental sau de la vreo cabină publică. Era unsprezece și un sfert; se presupunea că la ora asta, Madison își făcuse toate tabieturile și se calmase.

– Andy, sînt în continuare foarte impresionat, zise avocatul, a cărui voce părea mult mai relaxată. E pur și simplu cumplit.

– Cred că ar trebui să-ți povestesc și restul. E cam la fel de cumplit.

Îi povesti, iar Madison rămase uluit, așa cum se așteptase Trevayne.

– Gillette te-a lăsat să înțelegi că ar fi vorbit și cu ceilalți?

– Nu. Presupun că n-a vorbit. Zicea că vrea să convoace din nou comisia în dimineața asta.

– S-ar putea să fi întîmpinat suficientă rezistență. Andy, crezi că accidentul a fost de fapt altceva?

– Mă tot întreb, dar nu găsesc nici un motiv logic. Dacă Gillette a fost omorît fiindcă intenționa să reia audierea, înseamnă că *ei*, habar n-am cine-or fi, *dacă* sînt, *vor* musai ca eu să conduc acest subcomitet. Înțeleg ca cineva să vrea să scape de mine, dar nu pot pricepe de ce ar exista unii care să țină morțiș să ocup eu acest post.

– Iar eu nu accept teoria că s-ar putea recurge la măsuri extreme. Bani, metode de persuasiune, chiar influență directă – treacă-meargă. Dar nu crimă. Am înțeles că mașina nu putea să cadă în apă, căci parapetul era destul de înalt. Nu exista posibilitatea de a răsturna automobilul intenționat; pur și simplu a alunecat lateral și l-a zdrobit pe bătrîn de structura metalică... A fost un accident, Andy.

– S-ar putea să fie așa.

– Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

Trevayne ezită să-i spună că luase legătura cu Webster la Casa Albă. A pomeni de Webster însemna să îl implice pe

președintele Statelor Unite – nu persoana care avea acest rol, ci funcția în sine.

– Nu. Doar cu Phyllis.

– Poate o să procedăm altfel, dar deocamdată e suficient că mi-ai spus mie. Am să mai dau niște telefoane și te țin la curent.

– Pe cine vei suna?

Cîteva secunde, Walter Madison nu spuse nimic; cei doi erau conștienți că momentul este destul de penibil.

– Nu știu, încă. N-am avut timp să mă gîndesc. Poate pe cîțiva din membrii comisiei, pe cei pe care i-am cunoscut. Sînt neliniștiți, clientul meu vrea să știe dacă trebuie să facă vreo declarație. O să văd eu de unde bate vîntul.

– Bine. Mă suni după aceea?

– Sigur că da.

– Mai tîrziu. M-am pricopsit cu un maior de la Ministerul Apărării. O să mă ajute să amenajez șandramaua.

– Iisuse Hristoase! Ce rapizi au fost. Cum îl cheamă?

– Bonner, iar pe numele mic, parcă Paul.

Madison rîse. Rîdea fiindcă știa despre cine era vorba și nu părea prea încîntat.

– Paul *Bonner?* Nu-s deloc prea subtili, ce crezi?

– Nu înțeleg. Ce-i așa nostim?

– Bonner e unul dintre durii de la Pentagon. Neastîmpăratul din Asia de sud-est, s-a întîmplat acum cîțiva ani. Vreo șase ofițeri au fost expulzați din Indochina din cauza unor activități desfășurate dincolo de graniță, în spatele frontului.

– Da, mi-aduc aminte. Ancheta a fost mușamalizată.

– Exact. A fost al naibii de tare. Iar Bonner ăsta era comandantul.

11

Pe la ora două, Trevayne şi Bonner fuseseră deja să vadă trei dintre cele cinci posibile sedii. Persoana de legătură de la Armată încerca să păstreze o atitudine neutră, dar era o fire prea sinceră. Trevayne îşi dădu seama că, în multe privinţe, Bonner semăna cu el: în contact direct, ofiţerului îi era greu să-şi ascundă opiniile.

Se părea că Bonner considera toate spaţiile vizitate drept corespunzătoare. Nu înţelegea de ce Trevayne insista să le vadă şi pe ultimele două, situate destul de departe de centrul oraşului.

Pe de altă parte, Trevayne acceptase să meargă la primele trei din politeţe, ca să nu se spună că era înclinat să ia decizii pripite. Bonner fusese de acord că birourile din Potomac Towers aveau *într-adevăr* vedere spre rîu; Trevayne se aşteptase la asta, şi faptul în sine era suficient pentru a-l convinge. Birourile lui aveau să fie în Potomac Towers. Intenţiona, însă, să găsească şi alte argumente decît rîul sau ideea de apă. Nu voia să-i dea ocazia lui Bonner, tînărul tiran de la Pentagon, să spună că VIP-ul lui avea o chestie cu apa. Nu intenţiona să apară într-o postură ridicolă, ce ar fi putut decurge atît de uşor din observaţiile grosolane ale unui om care băgase în sperieţi Departamentul Armatei, cu numai cîţiva ani în urmă.

– Sper că n-ai nimic împotrivă să facem o pauză de masă, nu-i aşa, domnule maior?

– Doamne Sfinte, cum să am ceva împotrivă?! Mă ia naiba dacă nu trec asta în raport. De fapt, oricum cred că or să-mi tragă ăia un perdaf pe cinste că te-am lăsat să faci turul

ăsta. Pe cuvîntul meu dacă nu mă gîndeam că ai să iei pe altcineva cu dumneata.

– Dracu' ştie! Habar n-am. Indivizii din lumea voastră nu obişnuiesc să-i pună pe alţii să facă treburile astea? Să găsească birouri sau minuni de genul ăsta?

– Cîteodată. Dar nu şi dacă e ceva important, care implică mult timp la faţa locului.

– Uitasem. Ai devenit milionar prin eforturi proprii, potrivit materialului bibliografic.

– Mi s-a părut mai simplu aşa, domnule maior.

Se duseseră la Chesapeake House, unde capacitatea lui Bonner de a ingurgita alcool îl amuză iniţial pe Trevayne, ca în final să-l uluiască. Maiorul comandă whiskyuri duble – trei înainte de masă, două în timpul mesei şi unul după. Şi le mai bău şi seci. Cu toate acestea, nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi băut ceva.

La cafea, Trevayne se gîndi să încerce o abordare mai prietenoasă.

– Ştii, Bonner, nu ţi-am spus-o pînă acum, dar apreciez faptul că te-ai înhămat la o muncă atît de ingrată. Înţeleg perfect de ce nu-ţi place ce faci.

– Nu mă deranjează, pe cuvînt. Cel puţin, nu acum. Te vedeam un marţafoi computerizat, scuzată-mi fie expresia. Ştii, genul de individ fudul, care mănîncă pe pîine rigla de calcul şi, fiindcă s-a descurcat în viaţă, îi dispreţuieşte pe toţi.

– Asta scria în „materialul bibliografic"?

– Da. Cam aşa ceva, parcă. Să-mi aduci aminte să ţi-l arăt; peste vreo două luni, dacă vom mai sta de vorbă şi atunci, adăugă Bonner rîzînd şi golindu-şi paharul. Ce aiureală! Ăştia n-au nici o fotografie de-a dumitale. Aşa procedează întotdeauna cu civilii, exceptînd cazurile legate de securitate. Nu-i o tîmpenie?! Nici nu m-aş uita la un dosar decît dacă ar

avea cel puţin trei fotografii. N-aş accepta niciodată un dosar doar cu una.

Trevayne reflectă cîteva clipe. Maiorul avea dreptate. Din nenumărate motive, o singură fotografie n-avea nici un rost. Cu mai multe, însă, situaţia se schimba.

– Am citit despre activitatea dumitale... de teren. Ai produs o impresie puternică.

– Din păcate, despre chestia asta nu pot şi nu vreau să discut, ceea ce înseamnă că n-am voie să recunosc că aş fi fost vreodată dincolo de San Diego, spre vest.

– Ceea ce mi se pare o idioţenie.

– Şi mie la fel... Ştii, am vreo două explicaţii „făcute", care n-au nici o valoare. Ce rost ar avea să ţi le spun?

Trevayne se uită la Bonner şi constată că maiorul era sincer. Omul nu voia să debiteze răspunsurile „programate"; în schimb, părea dornic să discute altceva. Merita să încerce.

– Aş lua un coniac. Dumneata?

– Rămîn la whisky.

– Tot mare?

– Exact.

Sosiră băuturile, iar observaţia lui Trevayne se dovedi corectă abia cînd ajunseră la jumătatea paharelor.

– Ce-i cu subcomitetul ăsta, domnule Trevayne? De ce sînt toţi atît de... „excitaţi"?

– Ţi-ai dat singur răspunsul, azi-dimineaţă, domnule maior. Apărarea cheltuieşte de „n" ori mai mult decît ar trebui.

– Asta am înţeles; nimeni nu poate nega. Dar de ce să fim noi oaia neagră? Sînt mii de oameni implicaţi în asta. De ce *numai* noi să fim arătaţi cu degetul?

– Fiindcă voi emiteţi contractele. Simplu ca bună ziua.

– Noi emitem contracte care sînt aprobate de comitete din Congres.

– Nu vreau să generalizez, dar am impresia că mai întîi

Congresul aprobă o cifră şi pe urmă e nevoit să aprobe alta – cu mult mai mare decît prima.

– Noi nu răspundem de partea economică.

Trevayne ridică paharul de coniac, pe jumătate gol, şi îl răsuci între degete.

– Ai accepta acest gen de raţionament pe teren, domnule maior? Sînt convins că poţi fi de acord cu faptul că echipele de spionaj au o marjă de eroare, dar ai putea tolera o inacurateţă de sută la sută?!

– Nu-i acelaşi lucru.

– E vorba de informaţii, în ambele cazuri, nu crezi?

– Refuz să pun semnul de egalitate între vieţi omeneşti şi bani.

– Nu gîndeai la fel cînd activitatea dumitale „de teren" a costat *nenumărate* vieţi omeneşti.

– Rahat! Atunci era vorba de o situaţie statistică referitoare la lupte.

– Pe naiba! O groază de lume a considerat acea situaţie inoportună.

– Atunci, de ce dracu' au stat cu mîinile în sîn? Văicărelile nu mai ajută la nimic *acum*.

– Din cîte îmi amintesc, au fost încercări în acest sens, spuse Trevayne, cu ochii pironiţi pe pahar.

– Care au eşuat. Fiindcă nimeni nu a abordat bine problema. Strategia a fost total neadecvată.

– Interesantă afirmaţie, domnule maior... Provocatoare, chiar.

– Uite ce e, eu cred că războiul acela a fost necesar pentru motive pe care indivizi mult mai deştepţi decît mine le-au repetat de nenumărate ori. Pot înţelege, de asemenea, că o serie dintre ele au fost respinse, renunţîndu-se la ele întrucît preţul era prea mare. Astea sînt aspectele care le-au scăpat oamenilor acelora. N-au ştiut să pună accentul pe ele.

– Mă fascinezi, zise Trevayne, golind paharul. Cum să fi putut... oamenii aceia face asta?

– Manevre de tactică vizuală. Aş putea aduce în discuţie chiar şi unele elemente de logistică, legate de costuri şi geografie.

– Te rog, chiar, spuse Trevayne, răspunzînd cu un zîmbet la zîmbetul maiorului.

– Aspectul vizual: cincisprezece mii de sicrie în trei unităţi de cîte cinci mii fiecare. Chestii de-adevăratelea – treabă guvernamentală, construcţie de brad. Costuri – două sute dolari pe bucată, producţie în serie. Geografie: New York, Chicago, Los Angeles – Fifth Avenue, Michigan Avenue, Sunset Boulevard. Tactica: plasarea sicrielor lateral, la un interval de treizeci de centimetri, fiecare al o sutălea sicriu cu capacul deschis, să se vadă cadavrul. Mutilat, pe cît posibil. Personal necesar: doi oameni de sicriu, cu trupe auxiliare de şoc de cîte o mie, pentru fiecare oraş, folosite pentru a distrage atenţia poliţiei şi a preîntîmpina orice amestec. Efectiv total necesar: 33 000... şi 150 de cadavre... Trei oraşe complet imobilizate. Trei kilometri de cadavre, reale şi simbolice, blocînd toate arterele principale. Impact total. Dezgust.

– Incredibil. Şi crezi că ar fi prins?

– N-ai văzut niciodată lume îmbulzită la colţ de stradă să asiste la trecerea unui car mortuar? E identificarea supremă... Ceea ce ţi-am descris eu adineauri ar fi putut face să li se întoarcă stomacurile pe dos unui număr de opt pînă la zece milioane de oameni prezenţi la faţa locului, plus încă o sută de milioane prin intermediul presei. Un ritual de înmormîntare în masă.

– Nu s-ar fi putut face aşa ceva. Cineva s-ar fi opus. Există poliţie, gardă naţională...

– Logistica, din nou, domnule Trevayne. Tactică diversionistă; surpriză, tăcere. Personalul şi echipamentul se

adună în linişte, să zicem într-o duminică dimineaţă sau într-o luni devreme – ore la care activitatea poliţiei este minimă. Manevra cronometrată atît de precis, încît să poată fi efectuată în mai puţin de patruzeci şi cinci minute în fiecare oraş... Doar vreo treizeci de mii de bărbaţi – probabil şi femei. Păi, numai în Washington pot avea în marş aproape o jumătate de milion.

– Cutremurător. Trevayne nu zîmbea. Poziţia lui fusese clară în privinţa Indochinei, iar maiorul ţinuse să-i atragă atenţia că ştia acest lucru.

– Asta se şi urmăreşte.

– Nu doar manevra în sine, ci faptul că ai putut concepe aşa ceva.

– Sînt soldat profesionist. Treaba mea e să concep strategii. Şi, o dată ce le-am conceput, să creez şi contramăsuri.

– Ai creat vreuna pentru chestia asta?

– Evident. Nu e prea plăcut, dar e inevitabil şi se reduce la represalii rapide; reprimare imediată şi completă. Confruntare cu forţe şi armament superior pentru a stabili supremaţia militară. Suprimarea întregii mass-media de informaţie. Înlocuirea unei idei cu alta. Rapid.

– Şi multă vărsare de sînge.

– Inevitabil, zise Bonner, rînjind. E doar un joc, domnule Trevayne.

– Prefer să stau deoparte.

Bonner se uită la ceas:

– Ei drăcia dracului! S-a făcut aproape patru. Hai să mergem şi la ultimele două adrese, să nu închidă.

Trevayne se ridică de pe scaun uşor amorţit. Cuvintele maiorului Paul Bonner rostite în ultimele cinci minute îl ajutaseră să înţeleagă un adevăr deosebit de crud: în Washington locuiau nenumăraţi indivizi ca Paul Bonner. Oameni angajaţi – legitim, justificabil prin capacităţile lor – în

promulgarea autorității. Soldați profesioniști în stare să gîndească mai bine decît adversarii lor, fiind capabili să gîndească ca ei. Generoși, deopotrivă. Toleranți față de gîndirea încîlcită și confuză a molaticilor lor omologi civili. Știind cu certitudine că în această eră de potențial holocaust nu există loc pentru cei nehotărîți și ezitanți. Protecția națiunii era direct legată de mărimea și eficacitatea forței ei de atac. Indivizi ca Bonner nu puteau concepe ca cineva să stea în calea acestui țel. Așa ceva nu puteau tolera.

Cît de absurdă părea afirmația rostită de Bonner atît de ingenuu: „Ei drăcia dracului! S-a făcut aproape patru". Nu suna deloc amenințător.

Sediul din Potomac Towers oferea suficiente motive pentru a fi ales, fără nici o legătură cu priveliștea spre rîu. Bonner acceptă acest lucru. Celelalte apartamente aveau toate cinci birouri și o sală de așteptare; la Towers, mai existau o bucătărioară și o cameră de lucru, potrivită pentru lecturi, pentru conferințe, oferind chiar și posibilitatea de a dormi acolo peste noapte, pe imensa canapea de piele din încăperea principală. Apartamentul din Potomac Towers fusese închiriat pentru un program tehnic de criză și dotat în acest scop. Era ideal pentru ceea ce voia Trevayne, așa că Bonner făcu cererea oficială, răsuflînd ușurat că periplul se isprăvise.

Cei doi bărbați se întoarseră la hotelul lui Trevayne.

– Vrei să vii sus să bem ceva? întrebă Trevayne, coborînd din vehiculul Armatei, care, datorită emblemelor de pe portiere, putea parca oriunde.

– Mulțumesc, dar prefer să mă duc să raportez. Pe puțin zece generali își fac acum de lucru, intrînd și ieșind din toaleta bărbaților, cu ochii pe biroul meu.

Bonner zîmbea satisfăcut de imaginea pe care o născocise. Trevayne înțelese. Tînărului despot îi plăcea poziția

pe care o avea – poziție ce îi fusese atribuită din motive care lui Bonner îi displăcuseră, dar pe care le putea întoarce acum împotriva superiorilor săi.

Trevayne se întreba care erau acele motive.

– Bine, distracție plăcută. Mîine dimineață la zece?

– Perfect. Alertez securitatea; lista aia a dumitale va fi aprobată. Dacă apare vreo problemă serioasă, te sun eu. Pregătesc interviurile, zise Bonner uitîndu-se la Andrew rîzînd. Interviurile *dumneavoastră*.

– Excelent. Mersi.

Trevayne se uită după mașina Armatei, care demară intrînd în traficul infernal al Washingtonului de la ora cinci și jumătate după-amiaza.

De la recepție, Trevayne primi informația că doamna Trevayne își luase mesajele exact la ora cinci și zece. Liftierul îl salută cu mîna la cozoroc, zicînd „Bună seara, domnule Trevayne". Primul dintre cei doi oameni care făceau de gardă, așezat într-un fotoliu lîngă șirul de ascensoare de la etajul nouă, îi zîmbi; cel de-al doilea, aflat pe coridor, în picioare, la cîțiva metri de ușă, înclină din cap, recunoscîndu-l. Trevayne avea senzația că tocmai trecuse printr-un hol cu oglinzi, unde imaginea lui se reflecta de mii de ori, dar nu neapărat pentru el.

– Bună, Phyl, strigă Trevayne închizînd ușa și auzind-o pe soția lui vorbind la telefonul din dormitor.

– Vin numaidecît, îi răspunse ea.

Andrew își scoase sacoul, își lărgi nodul de la cravată și se duse la bar, unde își turnă un pahar cu apă de la gheață. Phyllis ieși din dormitor; în ciuda zîmbetului ei, Andrew percepu în privirea ei o undă de îngrijorare.

– Cine a fost la telefon?

– Lillian, răspunse ea, numind-o pe femeia care îndeplinea rolul de menajeră, bucătăreasă și femeie bună la

toate, în casa din High Barnegat. A avut nişte necazuri cu curentul electric; or să se rezolve. Aşa i-au spus cei de la intervenţii.

Se sărutară ca de obicei, deşi Trevayne era cam absent.

– Ce înseamnă „necazuri"?

– S-a stins lumina aproape în toată casa. Latura nordică. Nici nu şi-ar fi dat seama, dacă nu se oprea radioul.

– Şi n-a pornit imediat?

– Nu. Dar e în regulă, vine o echipă să repare.

– Phyl, avem un generator auxiliar. Intră în funcţiune imediat, în caz de avarie.

– Iubitule, de unde să ştim noi *toate* astea? Vin oamenii să repare... Cum a fost? Apropo, pe unde ai umblat?

Posibil, îşi zise Trevayne, să fie o pană de curent la Barnegat, dar puţin probabil. Întregul sistem electric de la Barnegat fusese proiectat de fratele lui Phyllis; muncise cu multă pasiune şi meticulozitate. Trebuia să-l sune pe cumnatul lui, să-l roage să vadă despre ce e vorba.

– Pe unde am umblat?... Prin tot oraşul, cu un tinerel simpatic ale cărui lecturi de seară se rezumă la Clausewitz.

– Cine e tipul?

– Ştiinţa... supremaţiei militare e suficient.

– Cred că a fost o plăcere.

– Da, o plăcere „instructivă" mai degrabă... Am ales sediul. Ştii unde? Pe malul rîului.

– Cum ai reuşit?

– N-a trebuit să fac nimic. Era liber.

– N-ai mai aflat nimic? Despre audiere, despre confirmare?

– Nu. Pînă acum, cel puţin. Mi-au spus de la recepţie că ai luat mesajele. A sunat Walter?

– Oh, le-am pus pe masă. Iartă-mă. Am văzut mesajul lui Lillian şi am uitat complet.

Trevayne se duse la măsuţa de cafea şi luă bileţelele. Erau douăsprezece, majoritatea de la prieteni, unii chiar apropiaţi, alţii de care şi-aducea vag aminte. Nimic de la Madison. În schimb, găsi un mesaj de la un domn „de Spadante".

– Ce ciudat. M-a sunat de Spadante.

– Am văzut şi eu numele; dar nu ştiu cine e.

– L-am cunoscut în avion. Îl ştiu din perioada New Haven. Lucrează în construcţii.

– Şi, probabil, vrea să te invite la dejun. În fond, ai devenit cineva.

– Cred că, avînd în vedere situaţia, n-am să-i telefonez... Oh, au sunat soţii Jansen. Nu i-am mai văzut de doi ani.

– Sînt tare drăguţi. Hai să le propunem să cinăm împreună, mîine sau sîmbătă, dacă sînt liberi.

– De acord. Mă duc să fac un duş şi să mă schimb. Dacă sună Walter cît sînt în baie, cheamă-mă.

– Sigur că da.

Cu un aer distrat, Phyllis luă paharul cu apă al soţului ei şi-l bău. Se duse spre canapea, luă mesajele şi se aşeză. Cîteva nume îi erau complet necunoscute; parteneri de afaceri de-ai lui Andy, îşi zise ea. Ceilalţi erau simple cunoştinţe, cu excepţia soţilor Jansen şi a încă două familii, Ferguson şi Prior, amici de pe vremea cînd locuiau la Washington, iar Andy lucra la Departamentul de Stat.

Auzi apa de la duş şi-şi zise că s-ar putea îmbrăca pînă termina Andy. Acceptaseră o invitaţie la cină în Arlington – o obligaţie, cum spusese Andy. Individul era ataşat diplomatic la ambasada Franţei – un tip care cu ani în urmă îl ajutase în timpul conferinţelor din Cehoslovacia. Începea caruselul de la Washington, reflectă ea.

Doamne, cît de mult îi displăcea.

Sună telefonul, şi o fracţiune de secundă Phyllis speră să fie Walter Madison, cu care Andy trebuia să se întîlnească,

ceea ce presupunea anularea cinei din Arlington.

Apoi se răzgîndi; ar fi fost și mai rău. Întîlnirile aranjate în pripă erau ceva cumplit la Washington.

– Alo?

– Cu domnul Andrew Trevayne, dacă sînteți amabilă, rosti un glas ușor iritat, dar altminteri blînd și politicos.

– Îmi pare rău, e la duș. Cine întreabă, vă rog?

– Sînteți doamna Trevayne?

– Da.

– N-am avut plăcerea; numele meu este de Spadante. Mario de Spadante. Îl cunosc pe soțul dumneavoastră, ?u foarte bine, desigur, de un număr bun de ani. Ne-am reîntîlnit ieri, în avion.

Phyllis își aminti că Andy spusese că nu avea de gînd să-l sune pe de Spadante.

– Atunci, îmi pare de două ori rău. E în mare întîrziere. Nu cred că o să reușească să vă sune imediat.

– Poate n-ar strica să las un număr, dacă deranjul nu e prea mare, pentru cazul în care vrea să ia legătura cu mine. Vedeți dumneavoastră, doamnă Trevayne, urma să vin și eu la familia Devereaux, în Arlington. Am făcut niște lucrări pentru Air France. S-ar putea ca soțul dumneavoastră să prefere să-mi găsesc o scuză și să nu mă duc acolo.

– Doamne ferește, dar de ce să vrea așa ceva?

– Am citit în ziare despre subcomitet... Spuneți-i, vă rog, că am fost urmărit de cînd am ajuns pe aeroport. Persoana respectivă știe că domnul Trevayne a venit în oraș cu mașina mea.

– Cum adică a fost urmărit? Și de ce faptul că ai venit cu el în mașină ar avea vreo legătură cu asta? îl întrebă Phyllis pe soțul ei, cînd acesta ieși din baie.

– N-ar trebui să aibă nici o legătură; el s-a oferit să mă

ducă cu maşina. Dacă zice că a fost urmărit, probabil că are dreptate. E obişnuit cu aşa ceva. Face parte din lumea interlopă.

– La Air France?

– Nu, rîse Trevayne. E constructor. Probabil că se ocupă de construirea vreunui terminal. Unde-i numărul?

– L-am scris pe sugativă. Ţi-l dau imediat.

– Lasă, nu-i nevoie, zise Trevayne, pornind în maiou şi chiloţi spre salonaş, unde se afla biroul alb cu sugativa verde a hotelului. Ridică receptorul şi începu să formeze rar numărul, pe măsură ce descifra scrisul mîzgălit al soţiei lui. Ce-i ăsta: un nouă sau un şapte? o întrebă el, cînd Phyl intră pe uşă.

– Un şapte. Ce-ai de gînd să-i spui?

– Vreau să-l pun la punct. Să-i explic că mă doare în cot dacă închiriază camerele de alături, sau dacă mă fotografiază de Întîi Mai... Eu nu mă bag în jocuri din astea! Tipul are un tupeu fantastic dacă îşi imaginează că aş face-o... Cu domnul de Spadante, vă rog.

Calm, dar evident iritat, Trevayne îi spuse ce avea pe suflet, înghiţind răbdător scuzele slugarnice ale italianului. Conversaţia durā ceva mai mult de două minute, iar cînd puse receptorul în furcă, Trevayne avea senzaţia că lui Mario de Spadante îi plăcuse dialogul.

Lucru perfect adevărat.

La două mile de hotelul lui Trevayne, în partea de nord-vest a Washingtonului, în faţa unei vechi case în stil victorian era parcat Cadillacul bleumarin al lui de Spadante. Casa, ca şi strada – de fapt ca întregul cartier – cunoscuseră zile mai bune. Sesizai, totuşi, o anume grandoare, în ciuda stării de declin. Locuitorii acestei zone se împărţeau, în mare, în trei categorii: vîrstnicii, care din cauza amintirilor şi a lipsei de bani nu se puteau muta de acolo; cuplurile mai tinere – de

obicei înrolate de timpuriu în aparatul guvernamental – care puteau beneficia de mult spațiu, plătind o chirie convenabilă; și, în sfîrșit, un număr mic de grupuri de tineri în permanent conflict social. Tînguirile lăutelor din Extremul Orient, vibrațiile sepulcrale ale flauturilor indiene continuau pînă în zori, căci acolo nu exista noapte, nici zi, ci doar un întuneric cenușiu, prin care răzbăteau gemetele supraviețuirii individuale.

Droguri puternice. Furnizorii și clienții.

Vechea casă victoriană în fața căreia se afla Cadillacul lui de Spadante fusese preluată recent de un văr, alt văr a cărui influență se făcea resimțită în Departamentul de Poliție al Washingtonului. Casa era o verigă a enclavelor de subcultură, un mărunt post de comandă pentru distribuirea narcoticelor. De Spadante se oprise cu cîțiva colegi pentru a inspecta investițiile necesare.

Acum ședea într-o cameră fără ferestre; în lumină se vedeau posterele care acopereau crăpăturile din pereți. În afară de el, în odaie mai era o singură persoană. Puse receptorul în furcă și se rezemă de spătarul scaunului plasat în spatele unei mese jegoase.

– E țîfnos; m-a trimis la plimbare. Nu-i rău deloc.

– Ar fi fost mult mai bine dacă ați fi lăsat lucrurile să se desfășoare de la sine, cretinilor! Audierea ar fi fost reconvocată și lui Trevayne i s-ar fi retras validarea. Scăpam de el!

– Nu gîndești; asta-i problema ta. Umbli după soluții rapide; mare tîmpenie. Mare tîmpenie mai ales acum.

– Greșești, Mario, zise Robert Webster. N-ai rezolvat nimic; ne-ai pus în brațe o complicație potențial periculoasă. Lucrătură grosolană!

– Nu fi tu *grosolan* cu mine! Am pus la bătaie două sute de miare în Greenwich și alte cinci pentru Plaza!

– Tot grosolan, bolborosi Webster. Grosolan și inutil.

Tactica ta demodată, cu cazanul încins la foc, era să ne explodeze drept în nas! Cască ochii pe unde calci!

Italianul țîșni de pe scaun:

– Tu să nu mă pui pe mine la punct, Webster! Vine ea ziua, marțafoilor, cînd o să mă pupați în fund ca să vă dau ce am despre el!

– Pentru numele lui Dumnezeu, fă pliscul mai mic. Și nu-mi mai rosti numele. Cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată a fost cînd ne-am încurcat cu tine! Allen are dreptate în această privință. Toți au!

– N-am cerut eu să fiu invitat, Bobby. Și nici tu n-ai găsit numele meu în vreo carte de telefon. Tu ai venit la mine, puișor! Aveai nevoie de ajutor și te-am ajutat... Te ajut deja de o bună bucată de vreme. Așa că nu mai vorbi urît cu mine.

După expresia de pe chipul lui Webster, se vedea că, deși nu-i făcea plăcere, era de acord cu spusele lui de Spadante. Mafiotul îi ajutase așa cum puțini ar fi cutezat s-o facă. Iar el, Bobby Webster, fusese cel care îl căutase pe de Spadante. Trecuse de mult ziua cînd Mario de Spadante ar fi putut fi concediat cu ușurință. Acum, se punea doar problema de a-l ține sub control.

– Nu pricepi? Am vrut să scăpăm de Trevayne. Reconvocînd audierea, rezolvam toată treaba.

– Crezi?! Ei bine, greșești, domnule Chiloței-de-dantelă. Am discutat cu Madison aseară; i-am spus să mă sune de la aeroport, înainte să se îmbarce. M-am gîndit că *cineva* ar trebui să știe ce face Trevayne.

Informația neașteptată îl făcu pe Webster să își stăpînească ostilitatea.

– Ce-a zis Madison?

– S-a schimbat macazul, nu?! Nu s-a gîndit nici unul dintre voi la așa ceva, deștepților!

– Ce-a zis?

De Spadante se aşeză.

– Stimabilul avocat era extrem de încordat. Avea o voce de parcă îi venea să se ducă acasă şi să dea pe gît o sticlă cu beţivanca aia de nevastă-sa.

– Spune-mi ce-a zis!

– Trevayne s-a prins ce era cu comisia aia de senatori – o gaşcă de circotaşi montaţi; a spus-o clar şi răspicat. Şi Madison n-a făcut nici un secret din faptul că la audiere a stat ca pe ace – nu Trevayne, pe el îl durea în fund –, Madison a stat ca pe ace. Şi să fiu al naibii dacă n-a avut toate motivele. Trevayne i-a spus că dacă nenorociţii ăia îl resping, nu va părăsi oraşul fără să facă tărăboi. Avea de gînd să cheme ziarele, televiziunea; voia să dea în vileag o sumedenie de lucruri. Or Madison presupunea că ar fi fost vorba de chestii cam neplăcute.

– Despre ce?

– Madison nu ştie. Mi-a spus doar că treaba e dură. Trevayne a zis că putea să sfîrtece oraşul în bucăţi; chiar astea au fost cuvintele: să sfîrtece oraşul în bucăţi!

Robert Webster se întoarse cu spatele la mafiot; respira adînc ca să-şi stăpînească mînia. Miasma acrişor-dulceagă din casa aceea veche îi făcea rău.

– N-are absolut nici un sens. Săptămîna trecută am discutat cu el în fiecare zi. Repet: n-are nici un sens.

– Dar nici Madison n-a minţit.

Webster se întoarse din nou cu faţa la de Spadante.

– Ştiu. Dar despre ce e vorba?

– Vom afla, răspunse italianul, calm şi sigur pe el. Fără să ne riscăm pielea într-o conferinţă de presă. Şi cînd o să izbutiţi să puneţi totul cap la cap, o să vedeţi că am avut dreptate. Dacă audierea aia era reconvocată şi Trevayne ar fi fost dat afară, băga artileria grea. Îl cunosc pe Trevayne de

multă vreme şi ştiu de ce e în stare. Şi nici nu minte, să ştii. Nimeni nu e pregătit pentru aşa ceva. Moşul trebuia s-o mierlească.

Webster se holba la zdrahonul postat arogant în scaunul jerpelit.

- Dar nu ştim ce ar fi putut spune. Nu ţi-a trecut prin mintea aia de pitecantrop că ar fi vorba doar de chestia aceea simplă, cu Plaza Hotel?! Ne-am fi disociat imediat de o chestie ca asta.

De Spadante nu ridică privirea spre asistentul de la Casa Albă, în schimb băgă mîna în buzunar şi, în timp ce Webster îl urmărea cu un fel de teamă stranie, scoase o pereche de ochelari cu ramă groasă de baga, şi-i puse pe nas şi se apucă să răsfoiască nişte hîrtii.

– Mă cam scoţi din sărite, Bobby... „Ne-am fi disociat" – ce naiba sînt tîmpeniile astea? Realitatea e că nu ştiam. Şi nici nu puteam risca să aflăm la ştirile de la ora şapte. Ţi-ar sta mai bine la parada de modă cu dantele, Bobby.

Webster scutură din cap, respingînd invectiva lui de Spadante, şi porni spre uşă. Cu mîna pe clanţă, se întoarse spre italian:

– Mario, spre binele tău, nu mai lua decizii unilaterale. Consultă-te cu noi. Trăim vremuri complicate.

– Eşti băiat deştept, Bobby, dar cam tînăr şi necopt. Cînd îmbătrîneşti, nu ţi se mai pare totul atît de complicat... Oile nu supravieţuiesc în deşert; cactusul nu creşte în umezeala din junglă. Trevayne ăsta e într-un anturaj prost. Asta e toată problema.

12

Casa albă, de formă neregulată, cu cei patru stîlpi în stil ionic care susţineau un balcon nepractic deasupra porticului din faţă, era plasată în mijlocul unui teren de trei pogoane. Tot nepractică era şi aleea de acces; pe partea dreaptă mărginea o pajişte fără buruieni, netedă ca un covor, şi vira – inexplicabil – tot la dreapta, formînd un semicerc *departe* de casă. Agentul imobiliar îi spuse lui Phyllis că proprietarul iniţial plănuise să construiască un garaj la capătul semicercului, însă nu mai avusese timp, întrucît fusese transferat la Muscaton, South Dakota.

Nu era ca la High Barnegat, dar avea un nume – un nume pe care Phyllis ar fi vrut să-l şteargă de pe zid – marcat cu litere în relief pe piatra albă de sub balconul nepractic – *Monticellino.*

Întrucît contractul de închiriere pe un an nu îi permitea să radă literele, Phyllis se resemnase cu ideea, lăsînd numele în plata Domnului şi în seama proprietarului iniţial, Thomas Jefferson.

La Tawning Spring, Maryland, nu era ca la Greenwich, deşi existau unele asemănări: opulenţă, nouăzeci şi opt la sută albi, sindromul ascensiunii pe scara socială; în esenţă, imitativ – imitîndu-se pe sine – şi insular; locuit de oameni care ştiau exact pe ce dau banii. Pasul următor însemna McLean sau Fairfax, în ţinutul de vînătoare din Virginia.

Dar ceea ce nu ştiau oamenii aceştia, îşi spunea Phyllis, era faptul că, totodată, căpătau, fără costuri suplimentare, toate problemele insuportabile ce decurgeau din ceea ce achiziţionaseră.

Or Phyllis se confruntase cu *acele* probleme. Nu era vina nimănui şi totodată a tuturor. Asta era situaţia. Cineva decretase cîndva că ziua trebuie să aibă douăzeci şi patru de ore – nu treizeci şi şapte sau patruzeci şi nouă, şi aşa rămăsese.

La început, fireşte, n-au existat astfel de reflexii filozofice despre trecerea timpului. Bucuria de început a iubirii, entuziasmul, incredibila energie pe care o aveau toţi trei – Andy, Douglas, ea – înglobată în depozitul dărăpănat căruia ei îi ziceau firmă; dacă se întîmpla pe atunci să te gîndeşti la noţiunea de timp, o făceai de obicei sub forma „cum dracu' de a zburat atît de repede!“

Depunea o activitatea triplă. Era secretara atît de necesară pentru a păstra ordine în jurul lui Andy; era contabila care umplea registru după registru cu cuvinte imposibil de pronunţat şi cifre incredibil de complicate. Şi, în fine, era nevasta.

Căsătoria lor a fost convenabil plasată – cum se exprimase fratele ei – între un contract cu „Pratt and Whitney“ şi o prezentare ce urma să aibă loc la Lockheed. Andy şi Doug ajunseseră la concluzia că o lună de miere de trei săptămîni în nord-vest era ideală. Perechea avea ocazia să vadă luminile din San Fancisco, să prindă pe ultima sută de metri nişte schi în Washington sau Vancouver şi pe deasupra, Andrew putea profita să facă un salt în Palo Alto, la Genessee Industries. Genessee era un enorm conglomerat – de la trenuri la avioane, de la locuinţe prefabricate la cercetări electronice.

Phyllis păşise în birou şi o întîlnise pe femeia de vîrstă mijlocie, angajată de fratele ei să îi ţină locul. O femeie foarte hotărîtă, care părea gata să muncească mai mult decît ar fi normal în cele opt ore de lucru – pentru ca apoi să plece iute acasă la bărbat şi copii. O persoană încîntătoare, fără urmă de ambiţie de a fi promovată, vădind o recunoştinţă profundă pentru faptul că era lăsată să muncească. De fapt, nici nu ducea lipsă de bani.

Phyllis avea să se gîndească adesea la ea, în anii următori. Şi s-o înţeleagă.

S-a născut Steven; Andrew era în al nouălea cer. Apoi Pamela. Andrew se comporta ca un tată tipic drăgăstos şi neîndemînatic. Asta cînd avea timp.

Andrew era măcinat de nerăbdare; firma Pace-Trevayne se dezvolta rapid, după părerea ei. Au apărut, brusc, responsabilităţi înfricoşătoare, însoţite de finanţări astronomice. Nu era convinsă că tînărul ei soţ putea face faţă atîtor complicaţii. Dar se înşela. Andrew nu numai că înfrunta toate greutăţile, ci era înzestrat şi cu capacitatea de a se adapta presiunilor schimbătoare, stresului din ce în ce mai mare. Cînd era nesigur sau speriat – ceea ce se întîmpla adesea – pur şi simplu se oprea, punîndu-i şi pe ceilalţi să se oprească o dată cu el. Îi spunea că teama şi nesiguranţa se datorau faptului că nu înţelegea şi nu cunoştea lucrul respectiv. Mai bine să pierzi un contract – oricît de dureros ar fi – decît să regreţi că l-ai semnat.

Andrew n-a uitat tribunalul din Boston. Şi era hotărît să nu păţească niciodată aşa ceva.

Afacerea lui se dezvolta rapid. Produsul realizat umplea un gol şi, instinctiv, el a ştiut să oscileze în tehnică de punct-contrapunct pînă ce a fost sigur de avantaj. Un avantaj cinstit; lucru extrem de important pentru Andy. Nu neapărat moral, doar important, se gîndea Phyllis.

Activitatea ei, însă, stagna; doar copiii creşteau. Primele cuvinte, primii paşi, nenumărate pachete de scutece şi cantităţi enorme de fulgi de ovăz, banane şi lapte. Dragostea pentru ei îi umplea sufletul de bucurie, iar primii lor ani i-au adus fericirea unei noi experienţe.

Pe urmă, totul a început să se schimbe.

Începerea şcolii a fost şocul iniţial. Un fapt plăcut, iniţial – abrupta curmare a glasurilor piţigăiate şi răsfăţate. Linişte.

tihnă; minunea de a fi prima oară singură. În afară de servitoare, din cînd în cînd vreun meşter pentru reparaţii. De obicei, însă, singură.

Puţinele prietene adevărate pe care le avusese se mutaseră în altă parte – după soţi sau după vise care n-aveau nimic de-a face cu împrejurimile localităţii New Haven-Hatford. Vecinele din cartierul unde locuia lumea bună erau simpatice, pentru vreo oră-două. Aveau treburile lor – treburi la firmă. East Haven era domeniul lor. Şi mai era ceva în legătură cu soţiile din East Haven. Nu puteau s-o sufere pe Phyllis Trevayne pentru faptul că nu ducea lipsă de nimic şi nu aprecia strădaniile lor în cadrul corporaţiilor. Acest gen de resentiment – cum se întîmplă adesea – a dus la o formă progresivă de izolare. Phyllis nu era ca ele. Şi nu avea cum să le ajute.

Phyllis şi-a dat seama, la un moment dat, că fusese prinsă într-un dans straniu şi inconfortabil. Miile de ore, sutele de săptămîni, zecile de luni pe care le dedicase lui Andrew, lui Doug şi companiei fuseseră înlocuite de nevoile de zi cu zi ale copiilor. Soţul ei era mai tot timpul plecat; lucru necesar, înţelegea şi ea. Însă combinaţia tuturor acestor elemente a privat-o pînă la urmă de o lume funcţională, care să fie a ei.

Aşa au început primele ieşiri zilnice, făcute intenţionat şi lipsite de orice griji, nestingherite de preocuparea legată de copii. Fără explicaţii răbdătoare date unor slujnice nerăbdătoare, fără pregătiri pentru prînz, gustarea de după-amiază, joacă, relaţii cu alţi prichindei. Copiii urmau şcoli particulare. Erau luaţi de-acasă la ora opt şi jumătate, exact înainte de perioada de trafic aglomerat.

„Parola de opt ore" era termenul folosit de mamele bogate, albe şi tinere, ale căror odrasle albe şi bogate mergeau la vechi şcoli particulare pentru bogătaşii albi.

A încercat să intre în lumea lor şi s-a înscris la tot felul

de cluburi, inclusiv Golf and Country; Andrew le accepta cu entuziasm, dar rar punea piciorul pe acolo. Și-au pierdut repede tot farmecul pentru ea, la fel ca și membrii propriu-zişi, însă refuza să recunoască destrămarea vrăjii. Începuse să creadă că ea este de vină că nu e făcută pentru aşa ceva.

Dar ce voia, de fapt? Și-a pus singură această întrebare şi nu a găsit nici un răspuns.

A încercat să se întoarcă la firmă – care nu mai era acum un depozit, ci un complex de clădiri moderne ce reprezentau doar una dintre filiale. Compania Pace-Trevayne cunoştea o ascensiune rapidă, într-o cursă extraordinar de complicată. Nu era confortabil pentru soția tînărului şi energicului preşedinte să stea la un birou şi să facă o muncă anostă. A renunțat să se mai ducă şi i s-a părut că Andrew a răsuflat uşurat.

Nimic nu-i plăcea; de fapt, nici nu ştia ce căuta. Un sentiment de uşurare apărea, însă, la dejun. La început, a fost doar un pahar uşor de Harvey's Bristol Cream. Pe urmă, a trecut treptat la Manhattan, întîi unul mic, apoi rapid unul mare. În cîțiva ani a ajuns la votcă – produs convenabil, care nu te trădează.

Oh, Doamne! Cît de bine o înțelegea pe Ellen Madison! Biata Ellen – nedumerită, bogată, blîndă, răsfățată – nevoită să stea singură cuc. Nu care cumva să-i telefonezi vreodată după ora şase p.m.!

Își amintea cu o claritate dureroasă de acea după-amiază ploioasă cînd Andy o găsise. Avusese un accident, nu prea grav, dar care o băgase în sperieți; derapase cu maşina pe asfaltul ud şi intrase într-un pom, cam la o sută de metri de şosea. Se grăbea să ajungă acasă după un dejun foarte lung. Era incoerentă.

Cuprinsă de panică, lăsase acolo maşina strivită şi alergase ca nebună pînă acasă, încuiase uşa de la intrare, urcase în fugă în camera ei şi se închisese acolo.

O vecină isterică şi-a făcut apariţia, iar servitoarea lui Phyllis a sunat la birou.

Andrew a convins-o să descuie uşa de la dormitor: cu cîteva cuvinte viaţa ei s-a schimbat, oribilii ani au luat sfîrşit: „Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!"

– Mami! răsună vocea fiicei sale, tulburînd liniştea din dormitorul cel nou, care dădea în balconul nepractic. Phyllis Trevayne terminase aproape de despachetat; o fotografie cu copiii ei cînd erau mici declanşase acest flux tăcut al amintirilor. Ai primit o scrisoare recomandată de la Universitatea din Bridgeport. Predai acolo în toamna asta?

Volumul dat la maximum al radioului lui Pam umplea parterul. Phyllis şi Andy rîseseră cu poftă cînd se reîntîlniseră cu fiica lor la Dulles Airport, cu o seară înainte; pînă să ajungă la poarta pentru pasageri, Pam dăduse deja drumul la radio.

– Doar nişte seminare de două ori pe săptămînă, draga mea. Vrei să mi-o aduci sus, te rog?

Universitatea din Bridgeport.

Coincidenţa dintre scrisoare şi gîndurile ei era binevenită, aprecie ea. Scrisoarea primită tocmai din Bridgeport constituia rezultatul structural al „soluţiei", cum o numea ea.

Andy îşi dăduse seama că a bea devenise pentru ea mai mult decît o deprindere socială, însă refuzase să accepte că acest lucru reprezenta cu adevărat o problemă. Era şi-aşa copleşit de treburi. El a pus acel exces pe seama situaţiei trecătoare create de presiunile gospodăriei şi de insuficienta activitate în afara casei. Nu era ceva ieşit din comun; mai auzise şi de alţi bărbaţi care se confruntaseră cu probleme similare. „Statul în casă!" era de obicei expresia care le însoţea explicaţiile raţionale. Va trece, ziceau ei. Mai mult, îşi dovedise singur că avea dreptate, căci ori de cîte ori îşi luau vacanţă sau plecau undeva amîndoi nu exista nici un fel de problemă.

Abia în acea după-amiază ploioasă şi-au dat seama amîndoi că exista o problemă, pe care trebuiau să o rezolve împreună.

Soluţia venise de la Andy, deşi o lăsase să creadă că era a ei. Urma să se cufunde complet într-un proiect, ce implica un obiectiv specific. Un proiect care să-i facă plăcere; un obiectiv suficient de ambiţios, încît să aibă convingerea că merita să îi consacre tot timpul şi toată energia ei.

Nu a durat mult pînă să găsească acest proiect. De cînd luase contact cu istoria Evului Mediu şi a Renaşterii, simţise o adevărată atracţie. Îi plăceau cronicile: Daniel, Holinshed, Froissart, Villani. O lume minunată, incredibilă şi mistică, plină de legende şi realitate, de fapte concrete şi fantezie.

Cînd a început să studieze – iniţial participînd la cursurile de la Yale – a descoperit că ardea de nerăbdare să afle tot mai mult, acelaşi gen de nerăbdare care îl îmboldea pe Andrew să dorească să dezvolte firma Pace-Trevayne. O înspăimînta abordarea academică seacă a acestor pagini de istorie, atît de vii şi de complexe. O scotea din sărite că istoricii din acele epoci, adevăraţi poeţi şi romancieri, erau consideraţi doar nişte erudiţi demodaţi, ale căror opere meritau să rămînă acoperite de colbul vremurilor de mult apuse. Şi-a jurat să deschidă uşile ruginite şi să lase să circule printre vechile arhive suflul proaspăt al unei noi aprecieri.

Ca şi Andrew, avea şi ea acum o pasiune. Şi, cu cît se adîncea mai mult în studiu, cu atît avea impresia că toate celelalte aspecte ale vieţii intrau pe un făgaş unde domneau ordinea şi armonia. Menajul Trevayne cunoştea din nou o existenţă trepidantă şi energică. În nici doi ani, Phyllis şi-a luat masteratul. După doi ani şi jumătate, obiectivul fixat la un moment dat – acum doar o necesitate acceptată – fusese atins. I s-a conferit titlul de doctor în literatura engleză. Andrew a organizat o petrecere fastuoasă în cinstea eveni-

mentului – şi în timp ce făceau dragoste i-a spus că avea de gînd să construiască High Barnegat.

Amîndoi meritau aşa ceva.

– Aproape ai terminat, zise Pamela Trevayne, intrînd în dormitor. Îi dădu mamei ei plicul cu ştampile roşii şi privi în jurul ei. Ştii, mami, nu mă deranjează viteza cu care faci ordine şi aranjezi totul, dar nu-i nevoie să fii atît de organizată.

Cu cît studia mai mult, cu atît avea impresia că celelalte aspecte ale vieţii intrau pe un făgaş unde domneau ordinea şi armonia.

– Am trecut prin aşa ceva, Pam, zise Phyllis, cu mintea încă la gîndurile dinainte. Nu era totul atît de... ordonat.

– Ce anume?

– Nimic. Ziceam că am despachetat de multe ori în viaţa mea, remarcă Phyllis, privindu-şi fiica şi desfăcînd, cu un aer absent, plicul. Ce înaltă se făcuse Pam; părul şaten deschis îi cădea liber pe lîngă obraji, încadrîndu-i chipul tineresc cu trăsături bine definite şi scoţîndu-i în evidenţă ochii mari şi căprui. Cîtă înflăcărare! Faţa ei exprima blîndeţe; era o variantă foarte feminină a fratelui ei, nu neapărat frumoasă, dar ceva mai mult decît drăguţă. Pam avea să devină o femeie extrem de atrăgătoare, iar sub exuberanţa de suprafaţă, intuiai o inteligenţă fină, o minte iscoditoare permanent în căutarea unor răspunsuri mulţumitoare.

Indiferent de preocupările inerente vîrstei – băieţi, tranzistor cu postul fixat pe balade folk tînguitoare, postere pop, marşuri de caritate şi Boone's Apple Farm – Pam Trevayne făcea parte din prezentul complex. Ceea ce era excelent pentru toată lumea, se gîndea Phyllis, uitîndu-se la fiica ei care trăgea draperiile de la uşa ce dădea în balconul nepractic.

– Ce verandă aiurea, mamă. Să zici mersi dacă reuşeşti să întinzi măcar un scaun pliant.

Phyllis rîse, citind în acelaşi timp scrisoarea de la Universitatea din Bridgeport:

- N-o s-o folosim pentru petreceri... Oh, Doamne, m-au pus vinerea. Şi i-am rugat să aleagă altă zi.

- Ce, seminarele? întrebă Pam, întorcîndu-se cu spatele la draperii.

- Da. Am zis în orice zi, de luni pînă joi, şi ei mi le fixează vinerea. Vreau să am vinerea liberă pentru week-end.

- Nu prea dai dovadă de devotament, doamnă profesoară.

- Ajunge un singur membru al familiei care să dea dovadă de devotament. Tata va avea nevoie de week-end-uri, dacă îşi va putea lua liber. O să-i sun mai tîrziu.

- E sîmbătă, mami.

- Ai dreptate. Luni, atunci.

- Steve cînd ajunge aici?

- Tata l-a rugat să ia trenul pînă la Greenwich şi să vină de acolo cu microbuzul nostru. Are o listă cu lucruri pe care trebuie să le aducă; Lillian mi-a spus că a pus totul în microbuz.

- De ce nu mi-ai spus şi mie? exclamă Pam, dezamăgită. Luam autobuzul pînă acasă şi pe urmă veneam încoace cu Steve.

- Fiindcă am nevoie de tine aici. Cît am fost plecată la Barnegat, bietul taică-tău a stat singur, într-o casă pe jumătate mobilată, fără mîncare şi fără nici un fel de ajutor. E timpul ca noi, femeile, să punem ordine în casa asta, încheie Phyllis.

- Sînt împotrivă, în principiu, zîmbi Pam. Partea femeiască s-a mai emancipat.

- Treaba ta! Fii împotrivă! Emancipează-te, dar du-te şi despachetează farfuriile. Sînt în bucătărie - cutia lunguiaţă.

Pam se aşeză pe marginea patului.

- Da, stai un pic... Mami, de ce n-ai luat-o şi pe Lillian? Ar fi fost mult mai uşor. Sau de ce nu angajezi pe cineva?

– Poate mai tîrziu. Nu ştim ce program vom avea. Vom sta mult în Connecticut, mai ales la sfîrşit de săptămînă; nu vrem să închidem casa... N-am ştiut că ţii atît de mult să ai servitoare, remarcă Phyllis cu ironie, ridicînd dezaprobator din sprînceană.

– Oh, sigur că da. Mă apucă dracii cînd nu-mi găsesc doamnele de onoare, care să-mi cadă la picioare.

– Atunci, de ce m-ai întrebat? făcu Phyllis, aranjînd nişte lucruri pe birou şi privind, calmă, imaginea fiicei ei în oglindă.

– Am citit articolul publicat de *Times*, duminică. Scria că tăticul şi-a luat o slujbă care o să-l ţină ocupat zece ani – fără nici o clipă de răgaz – şi treaba tot o să rămînă doar pe jumătate făcută; nici renumitele *lui* abilităţi nu vor izbuti să facă faţă imposibilului.

– Nu imposibil; au folosit cuvîntul „incredibil". Ştii bine că *Times* are tendinţa să exagereze.

– Mai scria acolo de *tine* – că eşti un mare specialist în problemele Evului Mediu.

– Păi, nu exagerează nici ei tot timpul, rîse Phyllis, ridicînd o valiză goală de pe un scaun. Ce e, draga mea? Ai mutra aceea care spune „vreau să zic ceva".

Pam se întinse pe pat; Phyllis răsuflă uşurată văzînd că fiica ei nu avea pantofi în picioare. Cuvertura era de mătase.

– Nu „să zic", ci „să întreb". Am citit toate chestiile din ziare, prostiile din reviste; ba am văzut chiar şi treaba aia de la ştiri, la televizor, comentariul lui Eric Sevareid. Cine mai era ca mine la şcoală?! Tata a devenit un personaj la modă... Dar de ce s-a băgat în chestia asta? Toată lumea zice că-i o mare porcărie.

– Tocmai pentru că e o porcărie. Tatăl tău e un om foarte capabil. Multă lume e convinsă că poate pune ordine în harababura de acolo, adăugă Phyllis, ducînd valiza la uşă.

– Dar nu are cum, mami.

Phyllis întoarse capul spre fiica ei. Pînă atunci nu fusese prea atentă, ascultînd-o așa cum își ascultă părinții copiii -- preocupată de o mie și una de treburi, pe care le avea de rezolvat.

– Ce anume?

– Nu poate face nimic.

Phyllis se întoarse încet spre pat.

– Te rog să-mi explici și mie ce vrei să spui de fapt?

– Nu poate schimba situația. Nu există comitet, guvern, audiere sau investigație care să poată schimba situația.

– De ce, mă rog?

– Pentru că ar însemna ca guvernul să se investigheze singur. Ca și cum ai pune un delapidator să cerceteze activitatea unei bănci. Degeaba, mami.

– Dubios, remarca asta nu ți se potrivește, Pam.

– Recunosc că nu-mi aparține, dar e foarte adevărată. Mai stăm și noi de vorbă, pe-acolo, să știi.

– Sînt convinsă și e un lucru bun. Dar cred că genul ăsta de afirmații nu fac decît să simplifice lucrurile exagerat, ca să nu spun altceva. Avînd în vedere că toată lumea e de acord în privința haosului, care ar fi soluția ta? Cînd critici ceva trebuie să ai și o alternativă.

Pam Trevayne se apleca în față, cu coatele rezemate pe genunchi.

– Asta spune tot timpul lumea, dar noi nu sîntem convinși că e așa. Cînd cineva e bolnav, și tu nu ești doctor, nu te bagi să faci tu operația...

– Nici asta nu ți se potrivește...

– Ba nu, asta îmi aparține.

– Scuze.

– *Există* o alternativă. O schimbare majoră. De sus pînă jos, o înlocuire uriașă. Poate un al treilea partid *adevărat*...

– O revoluție?

– Dumnezeule, nu! Asta-i o țăcăneală; exaltări violente. O tîmpenie. Se sparg capete și lumea are impresia că se rezolvă ceva.

– Slavă Domnului că gîndești așa; nici eu nu sînt de acord cu chestiile astea, draga mea. Vorbesc serios, zise Phyllis, reacționînd la privirea întrebătoare a fiicei ei.

– Vezi tu, mami, oamenii care iau azi deciziile vor trebui înlocuiți cu alții care vor lua alte decizii, care să-și plece urechea la problemele *reale*, fără să mai născocească unele false sau să le exagereze pe cele mărunte, doar spre propriul lor folos.

– Poate că tatăl tău va reuși să scoată în evidență... lucruri de acest fel. Dacă le va susține cu date concrete, nu vor mai avea încotro și vor trebui să-l asculte.

– Oh, cum să nu. Or să-l asculte. Or să încuviințeze dînd din cap, lăudîndu-l. Și pe urmă, se vor forma alte comitete cu sarcina de a investiga comitetul *lui*, apoi un comitet care să le cerceteze *pe toate*. Așa va fi; așa e întotdeauna. Între timp, nu se schimbă nimic. Nu-ți dai seama, mami? Oamenii de *sus* trebuie să se schimbe *primii*.

Phyllis studia chipul îmbujorat al fetei.

– E foarte cinic ce spui tu, zise ea, cu simplitate.

– Presupun. Dar am impresia că nici tu și nici tata nu sînteți prea departe de o atitudine asemănătoare.

– Cum adică?

– Păi, totul mi se pare într-un fel... tranzitoriu. Vreau să zic, Lillian nu e aici, casa asta nu e tocmai pe gustul lui tăticu'...

– În privința casei, motivele sînt clare; nu prea există altele disponibile. Și știi bine că tăticu' nu poate suferi hotelurile.

Phyllis vorbea rapid, cu dezinvoltură. Nu considera necesar să pomenească de faptul că mica vilă de oaspeți, din

spate, era plasată ideal pentru cei doi inşi de la serviciile secrete, care le fuseseră repartizaţi. Denumirea citită într-un raport de la Robert Webster era „1600 Patrol".

– Spuneai că e doar pe jumătate mobilată...

– N-am avut timp să ne ocupăm.

– ... continui să predai la Bridgeport.

– Am promis; era aproape de casă.

– Ai spus că nici măcar nu sînteţi siguri pe program.

– Iubito, nu mai lua afirmaţii izolate şi fără nici o legătură între ele, ca să le foloseşti pentru a-ţi susţine o părere preconcepută.

– Haide, mami, zău aşa, nu te apuci să acuzi pe cineva luîndu-te doar după notele de subsol.

– Ba s-ar putea. Am văzut enorm de multe note care pot induce în eroare. Şi neesenţiale, pe deasupra... Pentru tatăl tău, această activitate este extrem de importantă. I-a fost foarte greu să ia nişte decizii; a suferit mult. Să nu mai insinuezi că nu tratează problema cu seriozitate. Sau că se preface.

– Aoleu! Emit unde negative, zise Pam, ridicîndu-se de pe pat, jenată că o necăjise pe mama ei. N-am spus aşa ceva, mami. N-aş putea spune niciodată aşa ceva despre tati. Sau despre tine. Adică, despre *amîndoi*.

– Atunci, înseamnă că am înţeles eu greşit, zise Phyllis pornind spre birou, fără nici un scop anume. Îi era necaz pe ea; n-avea nici un sens să se ia de Pam pentru faptul că repeta ce spunea toată lumea prin Washington, persoane mult mai avizate decît fiica ei.

N-avea să se schimbe nimic. Asta spunea toată lumea.

– Am vrut doar să spun că poate tata nu e sigur, atîta tot...

– Bineînţeles, zise Phyllis, întorcîndu-se spre fiica ei, cu un zîmbet înţelegător. Şi s-ar putea să ai dreptate... în privinţa

dificultăţii de a schimba situaţia. Totuşi, trebuie să-i acordăm credit, ce zici?

Mulţumită că mama ei surîdea, fata rosti, zîmbind:

– Trăsnet! Păi, poate reuşeşte să facă din Marină o flotă aptă să navigheze!

– Ce încîntaţi ar fi ecologiştii! Hai, du-te să scoţi farfuriile alea. Steve o să vină înfometat.

– Lui îi e veşnic foame, remarcă Pam, ducîndu-se la uşă.

– Apropo, pe unde se ascunde eroul nostru? Întotdeauna se fofilează cînd e treabă de făcut.

– E afară, în spate. Se uită la casa aia de păpuşi supradimensionată şi la aleea aia cretină, de parcă cine a făcut-o a rămas fără beton.

– Monticellino, draga mea.

– Mami, ce înseamnă cuvîntul ăsta?

– Puiul lui Monticello, presupun.

– Ohoho! Grozav!

Trevayne închise uşa de la mica vilă de oaspeţi, satisfăcut încă o dată că echipamentul pentru „1600 Patrol" fusese instalat corect şi funcţiona. Existau acolo două difuzoare, care redau orice zgomot din holul clădirii principale şi din living, cînd se călca pe un întrerupător aflat sub covor. Încercase şi el: auzise deschizîndu-se uşa din faţă, apoi o scurtă conversaţie între fiica lui şi poştaş, după care vocea lui Pam care îi striga maică-sii că primise o scrisoare recomandată.

Fiecare încăpere din clădirea principală avea un număr care corespundea cu unul dintre numerele de pe panou. Nici un obiect şi nici o persoană nu puteau trece printr-o fereastră fără să nu activeze scanner-ul electronic.

Îi rugase pe cei doi agenţi secreţi ca atunci cînd veneau copiii, la sfîrşit de săptămînă, să aştepte în timpul zilei în

maşină, la oarecare distanţă. Andy bănuia că tipii aveau dispozitive suplimentare în maşini, conectate cu echipamentul din vila de oaspeţi, însă prefera să nu-i întrebe. Avea să găsească o modalitate să le spună copiilor de „1600 Patrol", dar nu voia să-i alarmeze; în nici un caz nu trebuiau să afle motivele pentru care existau toate aceste măsuri de protecţie. Cei doi îşi făcuseră astfel programul încît lucrau în ture, şi erau destul de simpatici.

Înţelegerea lui cu Robert Webster – cu preşedintele – era relativ simplă. Soţia sa avea să beneficieze de pază permanentă; termenul era „supraveghere de securitate", şi nu „protecţie". Se părea că prima formulă permitea o „libertate de mişcare mai mare", fiind totodată şi mai acceptabilă din punctul de vedere al Ministerului Justiţiei. Cei doi copii urmau să se bucure de „supraveghere prin sondaj", zilnic, serviciul fiind asigurat de autorităţile locale, la solicitarea organelor federale. Şcolile trebuiau informate în legătură cu exerciţiul de rutină, şi rugate să coopereze.

Se convenise ca lui Trevayne să i se asigure o „supraveghere de securitate" la parametri minimi. Era puţin probabil ca împotriva lui să aibă loc un atac direct; el refuzase să aibă de-a face cu Justiţia invocînd conflictul posibil de interese. Bobby Webster îi povestise că preşedintele se amuzase cînd fusese informat că Trevayne făcuse obiecţii la expresia „libertate de mişcare mai mare", folosită de Ministerul Justiţiei.

Un fost procuror general, pe nume Mitchell, îşi lăsase amprenta asupra acestui limbaj manipulativ.

Trevayne auzi un claxon şi ridică privirea. Microbuzul, condus de fiul lui, trecuse de poartă şi se pregătea să intre pe alee. Era încărcat în spate pînă sus; Andy se întrebă cum putuse Steve conduce fără să aibă vizibilitate prin oglinda retrovizoare.

Băiatul parcă maşina în faţă. Cînd coborî, Andy îşi dădu seama, oarecum mîhnit, dar şi uşor amuzat, că pletele băiatului căpătaseră o formă aproape biblică.

– Bună, tati, zise Steve zîmbind; purta cămaşa peste pantalonii destul de largi. Cum e cu intangibilitatea incredibilului?

– Ce să fie cu ce?! întrebă Andy, dînd mîna cu fiul său.

– Aşa scria în *Times*.

– Exagerează.

Pînă seara, casa a fost „organizată" – mult mai bine decît crezuse Andy că se poate. Împreună cu fiul lui, descărcase maşina; apoi, cu mînecile de la cămaşă suflecate, aşteptaseră ordinele lui Phyllis; aceasta îi pusese să mute mobilele, de parcă ar fi fost nişte piese de şah. Steve anunţa că tarifele pe oră ale noii firme de mutat mobilierul, „Trevayne & Trevayne", creşteau rapid, dublîndu-se ori de cîte ori vreo piesă masivă trebuia mutată la loc, în poziţia iniţială. La un moment dat, fluierase strident şi decretase patetic că urma o pauză sindicală pentru o bere.

Tatăl lui, care fusese degradat la funcţie de vicepreşedinte, prin votul unanim al unei singure persoane, ajunse la concluzia că ajutorul lui era un negociator tare şiret. Pauza de bere a intervenit între o canapea şi două fotolii – puse absolut alandala.

Pe la cinci şi jumătate, Phyllis era tare încîntată: cutiile şi sforile fuseseră depozitate în spatele casei, iar în bucătărie domnea ordinea; Pam coborî la parter, anunţînd că paturile erau făcute, cel al fratelui ei într-un fel care, spera ea, va fi apreciat.

– Dacă ai avea un IQ cu un punct mai puţin, ai fi o plantă, spuse Steve.

Proprietarul iniţial al celebrului Monticellino – sau „ăla"

cum i se spunea fără prea multă afecţiune – instalase in bucătărie o piesă foarte agreată – un grătar cu cărbuni.

S-a decis ca Andrew să se ducă cu maşina la Tawning Spring, să caute o măcelărie şi să se întoarcă acasă cu cel mai mare muşchi de vacă pe care îl putea găsi. Lui Trevayne, ideea i s-a părut excelentă; în drum, putea să se oprească şi să mai schimbe o vorbă cu băieţii de la „1600 Patrol".

Zis şi făcut. Constată cu plăcere că avusese dreptate: sub bordul automobilului guvernamental erau montate cadrane radio, asemeni celor cu care e dotată o navă spaţială.

Excelent.

Grătarul cu cărbuni avea un mare dezavantaj: umplea de fum tot parterul. Cum asta implica deschiderea tuturor ferestrelor, Trevayne îşi aminti de întrerupătorul de sub covor, care acţiona panoul din casa de oaspeţi, călcă pe el, în timp ce îl boscorodea în gura mare pe *ăla,* cu grătarul *lui* prăpădit.

– Ştii ce cred eu, mami, zise Steven Trevayne, uitîndu-se la taică-său care făcea vînt cu uşa de la intrare, încercînd să scoată fumul – că n-ar strica să-i dai drumul cu o barcă cu pînze, suferă pe uscat.

– Ba eu cred că mai bine i-ai da ceva să mănînce, mami, adăugă Pam. Ce spuneai? Că stă aici de trei săptămîni, fără nimic de mîncare.

Trevayne, văzîndu-i rîzînd, îşi dădu seama cît de ridicole păreau gesturile şi vociferările lui.

– Fiţi cuminţi, că altfel vă anulez abonamentul la *Child Life*.

Muşchiul era bun. S-au mai luat cîteva decizii privitoare la măcelărie şi la grătarul *ăluia.* Pam şi Phyllis au adus cafeaua, în timp ce Andy şi Steve strîngeau ultimele farfurii.

– Ce-o fi făcînd Lillian în casa aia mare, de una singură, întrebă Pam.

– Aşa-i place ei, zise Steve, turnîndu-şi în cafea jumătate

de cană de smîntînă groasă. Oricum, şi-a pus în cap să-i concedieze pe grădinari. Zice că mami e prea indulgentă cu ei.

– Nu sînt nici indulgentă, nici severă. Pur şi simplu nu mă prea întîlnesc cu ei.

– Ba ar trebui să mai arunci şi tu un ochi. Mai ţii minte? făcu Steve, întorcîndu-se spre sora lui. Ne-a zis cînd am dus-o în oraş cu maşina, luna trecută, că nu-i place faptul că firma de grădinărit îşi tot schimbă personalul. E nevoită să piardă prea mult timp cu explicaţiile şi, în plus, aranjamentele de stînci şi pietre se strică de tot. E foarte conservatoare.

Brusc, dar cu discreţie, Andy ridică privirea spre fiul lui. Un amănunt, aproape insignifiant, îi reţinuse atenţia. De ce firma de grădinărit îşi schimba personalul? Era o afacere de familie, şi cum era vorba de o familie de italieni foarte numeroasă, nu exista niciodată criză de mînă de lucru. Mai devreme sau mai tîrziu, lucraseră toţi la Barnegat. Se hotărî să verifice ce se întîmpla la firma de grădinărit, făcînd nişte investigaţii la Aiello Landscapers. Era decis să îi concedieze.

– Lillian ne ocroteşte, zise el, schimbînd vorba. Ar trebui să-i fim recunoscători pentru asta.

– Sîntem. Permanent, replică Phyllis.

– Cum mai merge cu comitetul, tati? întrebă Steve, turnîndu-şi nişte cafea peste smîntîna groasă din cană.

– Subcomitet, nu comitet; diferenţa nu e semnificativă decît la Washington. Am adunat aproape tot personalul. Birourile sînt puse la punct. Apropo, avem foarte puţine pauze de bere.

– O conducere neinspirată.

– Exact, încuviinţă Andy.

– Cînd te-apuci să-i razi? întrebă băiatul.

– Să-i rad?! De unde-ai mai scos şi cuvîntul ăsta?

– Din desenele animate de sîmbătă dimineaţă, interveni Pam.

– Tatăl tău s-a mirat că l-ai folosit în legătură cu el, zise Phyllis, remarcînd expresia îngrijorată a soţului ei.

– Păi, n-ai de gînd să fii mai dur decît Nader? făcu Steve, zîmbind fără prea mult umor.

– Avem funcţii diferite.

– Oh? Zău, tati?

– Ralph Nader se ocupă de problemele generale ale consumatorului. Pe noi ne interesează obligaţiile contractuale specifice, care ţin de acordurile guvernamentale. E o mare diferenţă.

– Aceiaşi indivizi, spuse fiul lor.

– Nu neapărat.

– În cea mai mare parte, adăugă fata.

– Nu tocmai.

– Foloseşti calificative, zise Steve, sorbind din cană, cu ochii la taică-său. Ceea ce înseamna că nu eşti sigur.

– Poate că n-a avut încă vreme să-şi dea seama, Steve, spuse Phyllis. Asta nu înseamnă că ar fi vorba de vreo ezitare.

– Ba este, Phyl. O ezitare legitimă. Nu sîntem siguri. Şi nu contează dacă e vorba de aceiaşi indivizi pe care îi vînează şi Nader. Ne ocupăm de abuzuri specifice.

– Totul face parte dintr-un ansamblu mai mare, zise Steve. Interesele legitime.

– Ia stai un pic, spuse Trevayne, turnîndu-şi nişte cafea. Nu prea ştiu ce înţelegi tu exact prin „interese legitime", dar presupun că vrei să spui „bine finanţate". Da?

– Exact.

– Datorită unei finanţări substanţiale s-au putut realiza o sumedenie de lucruri bune. Aş aminti, în primul rînd, cercetarea în domeniul medical; apoi, tehnologiile avansate din agricultură, construcţii, transporturi. Rezultatele acestor proiecte care s-au bucurat de o finanţare masivă sînt folositoare tuturor. Sănătate, alimente, locuinţe; interesele

legitime pot avea contribuţii enorme. Nu crezi că e valabil?

– Ba da. Cînd e vorba de realizarea contribuţiei lor şi nu e doar o intenţie mascată de a obţine profituri.

– Vrei să spui că motivaţia este profitul?

– Parţial, da.

– S-a dovedit destul de viabil. Mai ales cînd se face o comparaţie cu alte sisteme. Competiţia este intrinsecă, ceea ce duce la diversificarea ofertei şi implicit la scăderea preţurilor.

– Să nu mă înţelegi greşit, tăticule, spuse fiul. Nimeni nu se opune profitului ca motivaţie, ci doar situaţiei cînd profitul devine unica motivaţie.

– De acord, zise Andrew, ştiind pe pielea lui ce înseamnă asta.

– Zău, tată?

– Chiar nu crezi că aş putea fi de acord?

– Ba aş vrea să te cred. E nostim să citeşti ce spun reporterii şi ziariştii, în general, despre tine. E un sentiment plăcut să ştii.

– Atunci, ce te deranjează? întrebă Phyllis.

– Nu ştiu exact. Cred că m-aş simţi mai bine dacă tati ar fi supărat, sau *mai* supărat, poate.

Andrew şi Phyllis se uitară unul la celălalt. Phyllis se grăbi să vorbească:

– Supărarea nu e o soluţie, dragul meu. Este o stare de spirit.

– Nu prea constructivă, Steve, adăugă Trevayne, scuzîndu-se parcă.

– Doamne Sfinte! Dar e un început, tati. Adică, poţi face ceva. E o ocazie reală. Dar ai s-o ratezi dacă te agăţi de „abuzurile specifice".

– De ce? *Astea* sînt de fapt punctele de pornire.

– Ba nu, nu sînt. Sînt ca mizeriile care înfundă scurgerile.

Pînă să apuci să combaţi fiecare punctuleţ, te îneci în canal. Intri pînă la gît.

– Nu-i nevoie să duci analogia pînă la capăt, îl întrerupse Phyllis.

– ... în o mie şi una de fapte nerelevante, pe care firmele de avocatură puternice le tot amînă prin tribunale.

– Dacă te înţeleg bine, zise Andrew, eşti partizanul bisturiului. Metoda asta de vindecare poate fi mai rea decît boala. E periculos.

– OK. Poate e niţel cam exagerat, zîmbi Steve Trevayne, uşor crispat. Dar nu uita că asta e părerea „celor care vor veni". Ne pierdem răbdarea, tăticule.

Trevayne stătea în picioare îmbrăcat cu halatul de baie, în faţa minusculelor uşi duble care se deschideau spre balconul nepractic. Era unu noaptea; se uitase împreună cu Phyllis la un film vechi, la televizorul din dormitor. Năravul acesta era nostim, căci filmele vechi au adesea efecte sedative.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Phyllis din pat.

– Nimic. Tocmai am văzut trecînd maşina; oamenii lui Webster.

– Nu dorm în vilă?

– Eu le-am propus, dar s-au eschivat, zicînd că mai aşteaptă o zi-două.

– Probabil că nu vor să-i deranjeze pe copii. Una e să le spui că e vorba de precauţii de rutină luate pentru preşedinţii subcomitetelor, şi alta e să vadă nişte străini bîntuind prin jurul casei.

– Cam aşa ceva. Steve a fost destul de direct, nu crezi?

– Mda... făcu Phyllis, încruntată, îndesîndu-şi perna. Nu cred că trebuie să te frămînte prea mult ce-a spus el. E tînăr. Seamănă cu prietenii lui: generalizează. La vîrsta lor,

nu pot – sau nu vor – să accepte complicațiile. Preferă metoda bisturiului.

– Iar peste cîțiva ani vor avea posibilitatea să o aplice.

– Atunci n-or să mai vrea.

– Nu mai fi atît de sigură. Uneori am impresia că ăsta e tot tîlcul... Iar a trecut mașina aia.

PARTEA a II-a

13

Se făcuse aproape şase şi jumătate; restul personalului plecase de mai bine de o oră. Trevayne stătea la birou, cu piciorul drept proptit neglijent pe scaun şi cu cotul rezemat pe genunchi. În jurul biroului, privind diagramele mari răsfirate pe el, se aflau personajele-cheie ale subcomitetului, patru bărbaţi pe care superiorii lui Paul Bonner de la Apărare se văzuseră nevoiţi să-i „aprobe", fără nici un fel de tragere de inimă.

Exact în faţa lui Trevayne, se afla un tînăr avocat, pe nume Sam Vicarson. Andrew îl întîlnise pe acest om energic şi sincer cu prilejul unei audieri pentru o sponsorizare la Danforth Foundation. Vicarson pledase – cu vigoare – cauza unei organizaţii de artă din Harlem, care se discreditase şi cerea din nou sprijin. Logic ar fi fost ca fondurile să nu le fie acordate, însă scuzele inventive găsite de Vicarson referitoare la erorile organizaţiei fuseseră atît de convingătoare încît Danforth aprobase reînfiinţarea. Trevayne făcuse investigaţii în legătură cu Sam Vicarson, aflînd că făcea parte din noua pleiadă de avocaţi cu conştiinţă socială dezvoltată, care îmbinau angajamentele „directe" şi lucrative din timpul zilei cu munca de noapte în „vitrina" ghetourilor. Era un tip sclipitor, isteţ şi cu incredibile resurse interioare.

În dreapta lui Vicarson, aplecat deasupra biroului, se afla Alan Martin, în urmă cu şase săptămîni revizor la uzinele Pace-Trevayne din New Haven. Martin era un bărbat de vîrstă

mijlocie, de meserie analist statistician; serios și prudent, excelent în privința detaliilor și ferm în convingerile sale, atunci cînd ajungea să ia o hotărîre. Era evreu și gusta ironiile pline de un umor blînd pe care le auzise încă din copilărie.

În stînga lui Vicarson, pufăind dintr-o pipă mare, stătea Michael Ryan care, la fel ca tipul de lîngă el, era tehnician. Atît Ryan cît și John Larch erau specialiști în domeniile lor – aeronautică și, respectiv, tehnica construcțiilor. Ryan, rumen la față, comunicativ, gata oricînd să rîdă, dar teribil de grav cînd avea în față planul unui avion, avea aproape patruzeci de ani. Larch era geniul contemplativ, aparent posac, cu trăsături fine și parcă veșnic obosit. Mintea lui, însă, nu dădea nici un semn de oboseală. Toate acele patru minți lucrau constant și rapid.

Cei patru bărbați formau nucleul subcomitetului; nici că s-ar fi putut găsi niște persoane care să corespundă mai bine cu obiectivele urmărite de Comisia de Apărare.

– În regulă, zise Trevayne. Le-am verificat pe toate părțile, făcu el, arătînd plictisit spre diagrame. V-ați adus fiecare contribuția la întocmirea lor; le-ați studiat individual, fără a fi la curent cu comentariile făcute de ceilalți. Bun, acum, hai să-i dăm drumul.

– Momentul adevărului, Andrew? întrebă Alan Martin, ridicîndu-se. Moartea vine după-amiaza tîrziu?

– Rahat, exclamă Michael Ryan, scoțîndu-și pipa din gură și zîmbind. Moarte în arenă.

– Cred că ar trebui să le facem sul și să le oferim celui care dă prețul cel mai mare, zise Sam Vicarson. S-ar putea să m-apuce pasiunea pentru traiul dulce din Argentina.

– Te-ai trezi în Tierra del Fuego, Sam, remarcă John Larch, ferindu-se de fumul care ieșea din pipa lui Ryan.

– Cine vrea să înceapă? întrebă Trevayne.

Patru glasuri răspunseră în cor. Fiecare insistent, vrînd

să domine. Alan Martin, care ridicase mîna, avu cîştig de cauză.

– Din punctul meu de vedere, toate răspunsurile de pînă acum au fisuri. Dar, cum auditurile se referă în general la proiecte cu fluctuaţii legate de furnizorii intermediari, era de aşteptat. Interviurile cu personalul sînt în general satisfăcătoare. Cu o singură excepţie. În toate cazurile importante s-au dat cifrele finale. ITT a avut reţineri, dar pînă la urmă a acceptat. Iarăşi, o excepţie.

– OK, opreşte-te deocamdată aici, Alan. Mike şi John. Aţi lucrat separat?

– Ne-am verificat pe parcurs, spuse Ryan. S-au produs – şi se produc – multe dublări, cum spunea şi Alan, în zonele furnizorilor intermediari. Am verificat: Lockheed şi ITT au dat dovadă de cooperare. ITT apasă pe butoanele computerelor şi scoate cartelele; Lockheed e centralizat şi mai primeşte încă şocurile.

– Mi se pare normal, îl întrerupse Sam Vicarson. Doar se folosesc şi de banii mei.

– M-au rugat să-ţi mulţumesc, zise Alan Martin.

– GM şi Ling-Tempco au probleme, continuă Ryan. Dar, ca să fiu sincer, nu e atît eschivare, cît mai degrabă dorinţa de a identifica cine e răspunzător pentru această situaţie. Unul dintre agenţii noştri a stat o zi întreagă la General Motors – în birourile unde se proiectează turbinele – discutînd cu un tip, care încerca să ia legătura cu şeful unei unităţi. Pînă la urmă s-a dovedit că el era responsabil.

– Mai există şi cutremurele obişnuite într-o corporaţie, adăugă John Larch. Mai ales la GM; conformismul şi spiritul iscoditor nu fac casă bună.

– Oricum, în general am obţinut ce vrem. Litton a înnebunit. S-a ţăcănit de-a binelea. Tipii finanţează; asta îi exclude de la orice aplicare practică. Am de gînd să cumpăr

acţiuni de la băieţii ăştia. Pe urmă, ajungem la marea enigmă.

– Îi vine şi ei rîndul, zise Trevayne, trăgîndu-şi piciorul de pe scaun şi luîndu-şi o ţigară. Tu ce părere ai, Sam?

Vicarson îi făcu o plecăciune lui Andrew, prostindu-se.

– Aş vrea să profit de această ocazie ca să mulţumesc zeilor că m-au adus în contact cu atîtea firme prestigioase de avocatură. Sărmanul meu cap vîjîie neputincios.

– În traducere, zise Alan Martin, le-a furat registrele.

– Sau argintăria, spuse Ryan, pufăind din pipă.

– N-aţi ghicit. Am jonglat, totuşi, cu multe oferte de serviciu... Nu are nici un sens să recapitulăm ceea ce ni s-a părut satisfăcător. Nu sînt de acord cu Mike; eu cred că eschivări şi evaziuni au fost din belşug. Sînt de acord cu John; cutremure în corporaţie – delirium tremens – există peste tot. Dar, cu suficientă perseverenţă, obţii răspunsurile; măcar atît cît să poţi satisface cererea. În afară de un lucru... „Excepţia" lui Alan şi „enigma" lui Mike. Pentru mine e un puzzle juridic, cum nu întîlneşti nici în Blackstone.

– Bun, iată-ne ajunşi şi aici, zise Trevayne, aşezîndu-se. Genessee Industries.

– Exact, spuse Sam. Genessee.

– Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, zise Andrew, strivind ţigara abia începută.

– Cum adică? întrebă Larch.

– Cu ani în urmă, îi răspunse Trevayne, ca să fiu mai exact acum douăzeci de ani, Genessee ne-a plimbat cu vorba pe Doug Pace şi pe mine, luni de zile. Prezentări după prezentări. Tocmai mă însurasem şi băteam drumul cu Phyl pînă la Palo Alto. Le-am dat tot ce-au vrut. Le-a mers atît de bine încît pînă la urmă ne-au dat pe uşă afară şi, folosind variante ale proiectelor noastre, s-au apucat singuri de producţie.

- Simpatici indivizi, zise Vicarson. Şi nu i-ai putut acuza de furt de licenţă?

– Nu. Tipii sînt tari. Şi oricum nu poţi breveta principiul lui Bernoulli. Au făcut variaţia în domeniul toleranţelor metalurgice.

– Original şi imposibil de dovedit, remarcă Michael Ryan, scuturîndu-şi pipa în scrumieră. Genessee are laboratoare în vreo zece state, şi face teste şi probe într-un număr cel puţin dublu. Puteau antedata machetele prin declaraţii autentificate, iar tribunalele habar n-ar fi avut ce se întîmplă. Ar fi cîştigat fără probleme.

– Exact, recunoscu Andrew. Dar asta-i altă poveste, pentru altă dată. Avem şi-aşa destule pe cap. Unde rămăsesem? Ce vom face?

– Daţi-mi voie să conturez problema, zise Alan Martin, luînd diagrama de carton pe care scria „Genessee Industries". Fiecare diagramă măsura şaizeci pe şaizeci de centimetri; deasupra subdiviziunilor, erau marcate chenare cu denumirile. Dedesubt şi la dreapta fiecărui titlu erau inserate datele referitoare la zonele angajamentului contractual, tehnologie şi construcţii, operaţii financiare şi complicaţii legale – de obicei în legătură cu operaţiile financiare. Zeci de numerotări tip index îl trimiteau pe cititor la un dosar sau altul.

– Avantajul tabloului financiar, continuă el, este că domină toate celelalte zone... În ultimele săptămîni am trimis sute de chestionare – acţiune de rutină, le-au primit toate firmele. Aşa cum ştiţi, au fost codificate, aidoma cupoanelor de reclamă din ziare. Prin aceste coduri am putut afla momentul expedierii şi locul. Am continuat, apoi, cu intervievarea personalului. În cazul companiei Genessee am descoperit nişte mutări anormale. Răspunsurile pe care ne aşteptam să le primim de la departamentele logic îndrituite să le dea erau transferate altora – ceea ce nu mai era deloc logic.

Personalul executiv, pe care oamenii noştri s-au dus să îl intervieveze *de rutină*, nu mai era în funcţiile respective. Genessee îi trimisese la alte divizii şi filiale; la sute, poate mii de mile distanţă. Ba pe unii chiar peste ocean... Am început să purtăm discuţii cu conducerea sindicatului. Aceeaşi poveste, doar un pic mai subtilă. S-a răspîndit consemnul în toată ţara – de la o coastă la cealaltă – fără discuţii. Compatrioţii încercau să ia decizii în privinţa amestecului guvernamental. Pe scurt, Genessee Industries a trecut printr-un proces de cosmetizare şi muşamalizare, masiv şi eficient.

– Nu întru totul eficient, zise Trevayne, cu calm.

– Andrew are dreptate, se băgă în vorbă şi Martin. Nu uitaţi că Genessee are peste două sute de mii de angajaţi, contracte de milioane de dolari la fiecare cincisprezece minute – sub un nume sau altul – şi proprietăţi imobiliare care rivalizează cu cele ale Ministerului de Interne. Cît timp chestionarele au continuat să vină înapoi, avînd în vedere şi diversificarea de la Genessee, tentativa de muşamalizare putea trece neobservată.

– Nu-ţi scăpa ţie aşa ceva, rechinule, zise Vicarson, instalîndu-se pe braţul unui fotoliu şi luînd diagrama Genessee de la Martin.

– N-am spus că sînt chiar atît de grozavi.

– Ce m-a frapat pe mine, continuă Sam, deşi poate pentru Mike, John şi Al n-a fost chiar aşa un şoc, e mărimea acestei firme Genessee. Are o structură absolut incredibilă. Sigur, de ani de zile tot auzim Genessee în sus, Genessee în jos, dar pînă acum nu m-a prea impresionat. Te gîndeşti, OK, e o companie. Frumos; arată bine. Dar asta, incredibil, are mai multe nume decît o carte de telefon.

– Şi nici o acţiune antitrust, zise Andrew.

– Gesco, Genucraft, SeeCon, Pal-Co, Cal-Gen, See Cal... Dumnezeule, ce combinaţii! făcu Sam Vicarson, arătînd

cu degetul pe diagrama firmei Genessee, în dreptul rubricii „filiale". Mă obsedează ideea că există probabil zeci de alte filiale, pe care noi nu le-am depistat.

– Dă-le-ncolo, zise John Larch, cu o mină suferindă. Și-așa avem destulă bătaie de cap.

14

Maiorul Paul Bonner parcă pe malul rîului, în spațiul rezervat clădirii Potomac Towers. Se uită lung, prin parbriz, la apă, care, o dată cu apropierea toamnei, își încetinise parcă curgerea. Se împlineau exact șapte săptămîni de cînd venise prima oară cu mașina în această parcare; șapte săptămîni de cînd îl cunoștea pe Andrew Trevayne. Începuse slujba de om de legătură fără nici un fel de tragere de inimă, plin de resentimente atît față de om, cît și față de funcția primită. Resentimentul față de funcție se menținea, ba poate chiar creștea; îi venea însă greu să găsească vreun motiv pentru care tipul să-i displacă.

Asta nu însemna că era de acord cu nenorocirea aia de subcomitet al lui Trevayne; nici gînd. Mare porcărie! O mizerie născocită de politicieni cocoțați la vîrf, cu singurul scop de a muta – sau cel puțin a dilua – responsabilitatea cu privire la ceea ce era necesar de făcut. De-aia era maiorul Paul Bonner atît de ostil; nimeni nu putea nega o necesitate - absolut nimeni! Și, totuși, toată lumea, confruntată cu realități cunoscute, se prefăcea șocată, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că era adevărat.

Timpul era inamicul. Nu oamenii. Cum de nu-şi dădeau seama?! Nu învăţaseră asta din programul spaţial? Desigur. Apollo 14 a costat douăzeci de milioane, cînd a fost lansat în februarie 1971. Dacă ar fi fost programat, însă, pentru 1972, ar fi costat zece milioane; şase luni mai tîrziu, poate cinci pînă la şapte milioane şi jumătate. Timpul era factorul suprem în afurisita aia de economie civilă şi, întrucît ei, militarii, trebuiau să ţină seama de timp, erau nevoiţi, totodată, să accepte şi penalităţile economice civile.

De-a lungul acestor săptămîni încercase să-l impresioneze pe Andy Trevayne cu teoria lui, însă acesta recunoştea doar că era vorba de *un* factor, şi nu de *factorul*-cheie. Trevayne susţinea că teoria lui Bonner era simplistă, şi rîdea în hohote cînd Bonner reacţiona exploziv la auzul acestui termen. Pînă şi maiorul zîmbise – „simplist" era tot un fel de eufemism pentru „cretin", ca şi „civilul", termenul pe care el îl folosea.

Şah mat.

Trevayne recunoscuse, însă, că eliminînd timpul, scăpai în bună parte de corupţie; dacă lumea ar fi avut timp, ar fi fost posibil să se mai aştepte, pînă cînd preţurile deveneau convenabile. Cu asta era de acord, dar reprezenta doar un aspect, insista el. Trevayne cunoştea piaţa. Corupţia mergea mult mai departe decît cumpărarea timpului.

Bonner ştia că Trevayne avea dreptate.

Şah mat.

Cu toate acestea, diferenţa fundamentală dintre cei doi bărbaţi consta în importanţa pe care o acordau factorului timp. Pentru Bonner era precumpănitor; pentru Trevayne, nu. Civilul susţinea că exista o inteligenţă internaţională de bază care putea împiedica holocaustul global. Maiorul nu era de aceeaşi părere. Văzuse inamicul, se luptase cu el, fusese martorul fanatismului care îl mînase pe adversar în luptă. Din

holurile austere ale capitalelor naționale, fanatismul se infiltra pe teren în rîndul comandanților și al batalioanelor; de aici, cobora pînă la trupele rămase fără uniforme și lihnite de foame. Și era un sentiment puternic. Bonner nu avea o viziune atît de simplistă încît să reducă inamicul la o etichetă politică; îi explicase asta lui Andy. Inamicul nu era comunist, marxist, maoist sau lumumbaist. Astea erau doar niște denumiri comode.

Pe trei cincimi din glob inamicul ieșea din ignoranță fiind propulsat înainte prin ideea de revoluție; ideea de a avea în sfîrșit – după veacuri – propria identitate. Și, o dată dobîndită această identitate, dorea să o impună restului lumii.

Nu contau motivele, nici măcar justificările; nu contau raționamenele, pline de teorii motivaționale și de artificii diplomatice. Inamicul era format din oameni. Cîțiva inși care controlează milioane peste milioane; iar acești cîțiva, cu tehnologia și puterea lor recent descoperite, erau supuși slăbiciunilor omenești și propriilor angajamente fanatice.

Restul lumii trebuia să fie pregătit să-l trateze cu hotărîre, energic și triumfător pe acest inamic. Puțin îi păsa lui Paul Bonner care era numele adversarului. Suficient că exista.

Toate acestea însemnau timp. Timpul trebuia cumpărat, indiferent de preț sau de tertipurile meschine ale furnizorilor.

Bonner coborî din mașină și o porni agale spre intrarea în bloc. Nu se grăbea. Ar fi preferat nici să nu fie acolo. În nici un caz azi. Căci azi începea adevărata lui misiune, cea pentru care fusese pregătit și instruit. De astăzi trebuia să înceapă să le aducă superiorilor de la Apărare informații concrete.

Se așteptase la asta de la bun început, firește. Înțelesese că nu fusese ales ca om de legătură pentru Trevayne datorită unor calificative excepționale. Nici nu era cazul, mai ales pentru acest gen de slujbă. Mai mult chiar; știa că toate

întrebările banale care i se puseseă pînă atunci nu făceau decît să pregătească ce avea să urmeze. Pe superiorii lui nu-i interesau chestiunile lumeşti de genul: Cum mai merge? Birourile sînt bune? Personalul face faţă? Cum e Trevayne? E simpatic?... Nu, coloneii şi generalii aveau altceva în minte.

Bonner se opri în faţa treptelor şi privi în sus. Trei avioane Phantom 40s, cu dîra albă de la motoarele cu reacţie profilată clar pe cerul albastru, se îndreptau spre vest, la mare altitudine. Nu se auzea nici un zgomot; abia se zărea conturul a trei mici triunghiuri, ca nişte minuscule vîrfuri de săgeţi argintii, care străpungeau graţios coridoarele aeriene ale orizontului.

Forţă de atac – încărcături de bombe şi rachete capabile să nimicească cinci batalioane; manevrabilitate de zbor – cunoaştere desăvîrşită a dinamicii de la nivelul zero la sol pînă la o înălţime de peste 200 000 metri; viteză – Mach trei.

La asta se rezuma totul.

Păcat că trebuia să se întîmple *aşa*.

Gîndul îi zbură la ceea ce se petrecuse în aceeaşi dimineaţă, cu numai trei ore în urmă. Stătea în birou, încercînd să priceapă ceva din evaluarea noilor instalaţii de la Benning, făcută de un locotenent-colonel. Era o prostie; raportul punea accentul mai mult pe aprecierea vanitoasă făcută de ofiţer în privinţa propriilor observaţii, şi nu pe echipament. Cerinţa prevăzuse o înlocuire de 80%; aceeaşi cerinţă care dusese la demiterea din funcţie a ofiţerului numit anterior. Un joc al Armatei în care erau angajate mediocrităţi.

În timp ce Bonner scria avizul negativ în josul paginii, auzi interfonul. I se transmitea ordinul de a se prezenta numaidecît la etajul cinci – la „Brasswares"*, cum îi spuneau

---

* „Vase de alamă" (l. engl., nota trad.).

toți subordonații generalului de brigadă Cooper. Lester Cooper – un bărbat cu părul alb, dur, slobod la gură, exponent al cerințelor Pentagonului, fost comandant la West Point, unde tatăl lui deținuse aceeași funcție. Un om al Armatei și pentru Armată.

Generalul fusese foarte explicit: îi precizase nu numai ce trebuia să facă, ci și, fără a folosi cuvinte precise, de ce fusese ales pentru această sarcină. Aidoma majorității strategiilor militare, totul era simplu – simplist? – și la obiect. În numele necesității militare, Paul Bonner trebuia să fie informator. În cazul unei disfuncționalități, era direct răspunzător.

Armata, însă, avea să-i poarte de grijă. Așa cum îi mai purtase odată de grijă în Asia de sud-est, protejîndu-l și arătîndu-i toată recunoștința.

Nu era decît o chestiune de priorități; generalul fusese foarte clar în această privință. Ordonase să fie totul clar.

– Trebuie să înțelegi, maiorule. Noi sprijinim eforturile acestui Trevayne. Comandanții Statelor Majore unite ne-au cerut să cooperăm, sub toate formele, ceea ce am și făcut. Nu-l putem lăsa, însă, să prejudicieze producția vitală. Dumneata ai sarcina să veghezi să nu se întîmple așa... Bun, ești în termeni amicali cu el. Ai...

Pe parcursul următoarelor cinci minute, generalul de brigadă Cooper ajunse aproape să-și piardă informatorul. Făcu aluzie la cîteva întîlniri ale lui Bonner cu Trevayne, pe care maiorul nu le menționase în nici un raport și despre care nu pomenise nimic în birou. Nu exista nici un motiv pentru a raporta; fusese vorba de întrevederi cu caracter social, care n-aveau nici un fel de legătură cu Ministerul Apărării. Una dintre situații se referea la un week-end pe care maiorul îl petrecuse cu familia Trevayne, în Connecticut, la High Barnegat. În alt caz, fusese vorba de o mică petrecere

organizată de amanta lui Bonner, o femeie divorţată, pe nume McLean, în cinstea lui Andy şi a lui Phyllis. Altă dată, o partidă de călărie într-o după-amiază de toamnă şi un grătar la iarbă verde în ţinutul de vînătoare din Maryland. Nici unul dintre aceste evenimente nu avea nici cea mai mică legătură cu subcomitetul lui Trevayne sau cu sarcina de om de legătură pe care o primise Bonner; în nici una dintre situaţii nu fusese vorba de fonduri guvernamentale. Maiorul se enervase.

– Domnule general, de ce am fost sub supraveghere?

– N-ai fost. Trevayne este sub supraveghere.

– Şi ştie?

– S-ar putea. În mod cert ştie de patrulele care fac de gardă prin rotaţie. Ordin de la Casa Albă.

– Şi astea au rolul de a-l supraveghea?

– Sincer vorbind, nu.

– De ce nu... domnule?

– Această întrebare îţi cam depăşeşte atribuţiile, Bonner.

– N-aş vrea să intru în dezacord cu generalul, dar cum am primit însărcinarea să... acţionez în imediata apropiere a lui Trevayne, cred că ar trebui să fiu informat despre asemenea chestiuni. Din cîte înţelesesem eu, agenţii fuseseră trimişi de „1600" ca un mijloc de precauţie. Întrucît au aceste atribuţii importante, iar noi numim personal suplimentar, am impresia că o să ajungem să ne dublăm sau să acţionăm în contradictoriu.

– Ceea ce înseamnă că ai obiecţii ca eu să citesc informaţii pe care dumneata nu le-ai furnizat, aşa cum cerea misiunea.

– Da, domnule. Aceste informaţii nu aveau nimic de-a face cu misiunea mea. Trebuia să fiu pus la curent dacă s-a hotărît să se treacă la supraveghere. Fără nici un motiv, poziţia mea a fost prejudiciată.

– Eşti cam căpos, maiorule.

– Cred că nici n-aş fi primit sarcina asta dacă nu eram.

Generalul de brigadă se ridică de pe scaun şi se duse spre masa lungă de lîngă perete. Întorcîndu-se, se rezemă de ea, cu faţa spre Bonner.

– Bine, accept observaţia referitoare la „acţionarea în contradictoriu". Nu pretind că avem o relaţie de lucru solidă cu toată lumea din această Administraţie. Şi nici nu neg că în jurul preşedintelui există o serie de persoane ale căror raţionamente, după părerea noastră, lasă de dorit. Nu, maiorule, nu avem de gînd să-i lăsăm pe cei de la „1600" să ne controleze supravegherea... sau s-o filtreze.

– Vă înţeleg, domnule general. Dar rămîn la părerea că ar fi trebuit să fiu informat.

– A fost o scăpare, Bonner. Altfel nu ţi-aş fi spus; sper că asta elimină orice bănuială.

Cei doi ofiţeri se priviră în ochi cîteva clipe. Ajunseseră la înţelegere – Bonner era acceptat din acel moment în cele mai înalte eşaloane ale Apărării.

– S-a înţeles, domnule general, zise Bonner, calm.

Generalul Cooper se întoarse cu faţa spre masa lungă şi deschise un biblioraft gros, cu coperte de plastic.

– Vino încoace, maiorule. Aceasta este cartea. Subliniez, carte, soldat.

Bonner citi cuvintele dactilografiate pe prima pagină: GENESSEE INDUSTRIES.

Bonner intră pe uşa de sticlă în Potomac Towers şi păşi pe carpeta albastră groasă, îndreptîndu-se spre lifturi. Dacă cronometrase totul bine şi informaţiile telefonice erau corecte, însemna că ajungea în biroul lui Trevayne cu cel puţin o jumătate de oră înainte ca acesta să se întoarcă.

Devenise o figură atît de familiară în apartamentul unde Trevayne îşi avea birourile, încît toată lumea îl saluta neprotocolar. Bonner ştia că micul staff civil îl accepta întrucît

îl considera o anomalie. Soldatul profesionist, plăcut la înfăţişare, ştia să fie agreabil în conversaţie, strecurînd mereu cîte o glumă. Cînd descoperă un om în uniformă – mai ales genul de uniformă împopoţonată cum se cere zilnic la Pentagon – care contrazice parcă atitudinile acceptate ale profesiei, civilii devin iute prietenoşi.

Nu era nici o problemă să aştepte la Trevayne în birou. Avea de gînd să-şi scoată tunica şi să rămînă în pragul uşii, glumind cu secretara acestuia. Apoi, putea intra ca din întîmplare într-una dintre celelalte încăperi – cu cravata desfăcută, cu gulerul descheiat – pentru a sta de vorbă cu alţi angajaţi, ca de pildă Mike Ryan sau John Larch. Poate chiar şi cu tînărul avocat strălucit, Vicarson. Era pregătit să le spună cîteva bancuri – cu generali pompoşi şi caraghioşi. În cele din urmă, va afirma că nu vrea să-i mai deranjeze şi se va retrage în biroul lui Trevayne ca să citească ziarul. Ei urmau să protesteze, amabili, iar el, zîmbind, avea să le propună să bea un pahar după serviciu.

Totul va dura şase sau şapte minute.

Pe urmă se va întoarce în biroul lui Trevayne, trecînd din nou pe lîngă secretară – de data asta complimentînd-o pentru rochie sau coafură, şi se va îndrepta spre fotoliul de la fereastră. Numai că nu va citi ziarul şi nici nu se va instala în fotoliu, ci se va duce la fişetul de pe peretele din dreapta, îl va deschide şi va alege sertarul cu litera G. Genessee Industries, Palo Alto, California.

Apoi se va întoarce la fotoliu. Va avea la dispoziţie maximum cincisprezece minute, pentru a-şi lua notiţe.

Toată operaţia avea să dureze mai puţin de douăzeci şi cinci de minute. Exista un singur risc: secretara lui Trevayne sau vreun alt membru al staff-ului putea intra în birou cînd fişetul era deschis. În acest caz, nu-i rămînea decît să spună

că îl găsise deschis, pretinzînd că acţionase din pură „curiozitate".

Cum fişetul nu rămînea niciodată deschis, maiorul Paul Bonner avea să-l descuie cu o cheie pe care i-o dăduse generalul de brigadă Lester Cooper.

Nu era decît o chestiune de priorităţi; iar lui Bonner îi era greaţă.

15

Trevayne urcă în fugă treptele Capitoliului, conştient de faptul că fusese urmărit. Ştia acest lucru, întrucît de la birou pînă în centrul oraşului făcuse două opriri, abătîndu-se din drum: la o librărie de pe Rhode Island Avenue, unde traficul era lejer, şi, sub impulsul momentului, în Georgetown, la reşedinţa ambasadorului Hill. Ambasadorul nu era acasă.

Pe Rhode Island Avenue remarcase un Pontiac cenuşiu, care parcase în spatele lui, cam la o sută de metri – auzise roţile din spate ale maşinii frecîndu-se de bordura trotuarului.

Douăzeci de minute mai tîrziu, îndreptîndu-se spre uşa din faţă a casei lui Hill, din Georgetown, auzise claxonul strident al unei furgonete care trecea încet pe strada pietruită: şoferul pornise la agăţat fete. Zîmbise, tabloul anacronic îi trezea amintiri din adolescenţă, cînd locuia la Boston.

Pe urmă îl văzu din nou; acelaşi Pontiac cenuşiu. Se afla în spatele furgonetei care abia se tîra, iar şoferul maşinii părea agasat; strada era îngustă, furgoneta masivă, aşa că Pontiacul nu putea depăşi.

Cînd ajunse în capul scărilor, la Capitoliu, Trevayne își propuse să verifice incidentul cu Webster, de la Casa Albă. Poate că Webster desemnase gărzi separate pentru el, deși asemenea precauții nu erau necesare. Asta nu însemna că brava; dar, pur și simplu, ajunsese acum o figură foarte cunoscută, rar întîmplîndu-se să circule de unul singur. După-amiaza aceasta constituia o excepție.

Ajuns pe ultima treaptă, se răsuci și privi spre stradă. Pontiacul cenușiu nu se zărea pe nicăieri, dar erau acolo zeci de automobile – unele parcate, cu șoferii înăuntru, altele care se deplasau încet. Nu era exclus ca vreuna din acele mașini să fi primit prin radio, din Georgetown, comanda de a prelua filarea.

Intră în clădire și se duse direct la biroul de informații. Se făcuse aproape patru și era așteptat la biroul de Statistică Națională, înainte de terminarea programului. Nu prea știa ce putea afla din informațiile furnizate de biroul de Statistică Națională, asta dacă reușea să obțină vreuna; bineînțeles, reprezenta o variantă, o conexiune posibilă între fapte aparent fără nici o legătură.

Statistica Națională era un laborator computerizat, care ar fi trebuit să își aibă sediul la Finanțe. Faptul că nu era așa nu reprezenta decît o nouă inconsecvență în acest oraș al contradicțiilor, se gîndi Trevayne. Biroul de Statistică Națională oferea lunar date pe regiuni legate de situația locurilor de muncă direct afectate de proiectele guvernamentale. Dubla activitatea altor zece instituții, dar era oarecum diferit, în sensul că informațiile pe care le furniza erau generale; noțiunea de „proiecte" includea totul de la plata parțială a autostrăzilor naționale pînă la contribuțiile federale la construcția școlilor; de la fabrici de avioane pînă la reamenajarea parcărilor. Cu alte cuvinte, era un mijloc de a explica alocarea banilor proveniți din impozite, aspect sub

care era invocat necontenit şi din belşug de politicieni pentru a-şi justifica existenţa. Cifrele se puteau împărţi, fireşte, în două categorii, dar rar se întîmpla aşa. Totalurile erau, întotdeauna, mai impresionante decît sumele componente.

Apropiindu-se de uşa Statisticii Naţionale, Trevayne îşi schimbă părerea în privinţa amplasării biroului; în fond, era foarte potrivit ca Statistica Naţională să se afle lîngă cei care aveau cel mai mult nevoie de ea. Ca, de exemplu, el însuşi.

Trevayne puse hîrtiile pe masă. Era cinci şi cîteva minute şi citea în cabina micuţă de aproape o oră. Se frecă la ochi şi văzu că unul dintre custozi se uita prin uşa de sticlă; se apropia ora închiderii şi funcţionarul abia aştepta să plece acasă. Trevayne avea de gînd să-i dea o bancnotă de zece dolari, pentru osteneala de a fi rămas peste program.

Ce schimb grotesc! Informaţii referitoare – în mare – la două sute treizeci milioane dolari, contra unui bacşiş de zece dolari.

Găsise ceva – două majorări de o sută patruzeci şi opt de milioane şi respectiv optzeci şi două de milioane, fiecare fiind în principal rezultatul unor contracte de apărare – codificate în diagrame „DF"; ambele „neprevăzute", dacă ce citea el în ziar era exact. Un chilipir picat din cer pentru fiecare parte.

Şi, totuşi, ambele fuseseră prezise cu o precizie incredibilă de cei doi candidaţi la realegere în statele respective: California şi Maryland. Senatorii Armbruster şi Weeks. Armbruster: bondoc, îndesat şi fumător de pipă. Şi Alton Weeks, aristocratul rafinat din Eastern Shore, Maryland.

Armbruster se confruntase cu un contracandidat dur. Şomajul în nordul Californiei era periculos de ridicat, chiar dacă doar temporar, iar sondajele de opinie indicau că atacurile oponentului lui Armbruster legate de faptul că acesta nu izbutise să aducă contracte guvernamentale aveau deja efect

asupra electoratului. În ultimele zile ale campaniei, Armbruster a introdus brusc o informaţie, care probabil că l-a ajutat să cîştige. El a insinuat că era pe punctul de a obţine bani de la Apărare, aproximativ o sută cincizeci de milioane, cifră suficientă pentru a declanşa procesul de revigorare a părţii de nord a statului.

Weeks, confruntat nu atît cu competiţia electorală, cît mai ales cu un deficit bănesc în campanie era şi el constrîns. Situaţia banilor din vistieria statului Maryland devenise critică, iar prestigioasa familie Weeks nu voia să subscrie pentru toată suma necesară. Potrivit ziarului *Sun* din Baltimore, Alton Weeks s-a întîlnit în particular cu o serie de oameni de afaceri din Maryland, cărora le-a comunicat că Washingtonul îşi lărgea baierele pungii. Se putea conta pe minimum optzeci de milioane care urmau să fie direcţionate spre industria din Maryland... Resursele financiare pentru campania lui Weeks au devenit brusc substanţiale.

Totuşi, alegerea ambilor senatori avusese loc cu şase luni înainte de alocarea sumelor respective. Nu era exclus ca ambii să se fi referit la întîmplare la cifrele ce urmau să fie alocate pentru Apărare, altfel nu se explică cum de avansaseră sume atît de exacte. Exceptînd situaţia în care au existat aranjamente; aranjamente legate mai mult de politică, decît de securitatea naţională. De altfel, ambii senatori au tratat cu acelaşi furnizor pentru Armată – Genessee Industries.

Armbruster finanţase dezvoltarea noilor interceptoare Norad la mare altitudine, proiect discutabil de la bun început.

Weeks izbutise să găsească fonduri pentru o acţiune la fel de suspectă, propusă de o filială din Maryland a firmei Genessee: o îmbunătăţire a reţelei radar de coastă, „justificată" prin două avioane izolate care trecuseră prin ecranul de coastă în urmă cu cîţiva ani.

Trevayne adună hîrtiile şi se ridică în picioare. Îi făcu semn prin geam funcţionarului şi băgă mîna în buzunar.

Ajuns în stradă, se gîndi să se ducă la o cabină telefonică şi să îl sune pe William Hill. Trebuia să se vadă cu Hill în legătură cu un alt „proiect", referitor la spionajul naval care, din cauza lui Trevayne, putea ieşi la iveală în cîteva zile, dacă nu chiar ore. De aceea fusese mai devreme în Georgetown; nu era genul de subiect care să poată fi discutat la telefon.

Ministerul Marinci fusese autorizat să echipeze patru submarine atomice cu cele mai sofisticate instrumente de spionaj electronic, echipamentul urmînd să fie instalat în douăsprezece luni de la primirea autorizaţiei. Termenul trecuse deja de mult; două dintre firmele de aparatură electronică cu care se încheiase contract dăduseră faliment, astfel încît cele patru submarine continuau să fie absolut inoperabile.

În timpul activităţii preliminare desfăşurate de staff-ul lui Trevayne, un locotenent furios, comandant al unuia dintre cele patru submarine, criticase făţiş toată operaţiunea. Zvonul că un ofiţer din marină se plînsese cu prilejul unei audieri oficiale ajunsese la urechile unui ziarist agresiv din Washington, pe nume Roderick Bruce, care ameninţase că va da totul publicităţii. Central Intelligence Agency şi Ministerul Marinei au intrat, evident, în panică. A dezvălui în presă informaţii despre instalaţiile electronice folosite pe submarine era periculos; a recunoaşte, însă, că s-au săvîrşit fărădelegi dubla pericolul, iar a admite faptul că în prezent vasele nu erau operaţionale echivala cu o invitaţie adresată chinezilor şi ruşilor de a-şi etala ostentativ puterea militară.

Situaţia fiind delicată, subcomitetul lui Trevayne era blamat pentru crearea unor riscuri ce depăşeau cu mult valoarea binelui pe care l-ar fi putut realiza.

Trevayne ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să se

apeleze la sloganul „amestecului periculos". În sinea lui se pregătise pentru asta şi îşi exprimase clar opoziţia faţă de îngroparea incompetenţei – sau mai rău – deghizarea ei sub etichetele de „secret" şi „top secret". Prea uşor se atribuiau aceste etichetări; chiar dacă se ajungea la ele fără rea intenţie, era vorba doar de nişte aprecieri subiective.

Mai existau şi alte aprecieri de pe poziţii opuse. Or, el n-avea de gînd să cedeze pînă ce nu erau analizate şi celelalte opinii. Dacă bătea în retragere, subcomitetul lui devenea neputincios şi nu-şi putea permite să admită un asemenea precedent.

Mai exista şi un aspect colateral – nedovedit, doar un zvon, dar în concordanţă cu tot ce aflau. Din nou Genessee Industries.

În cercurile de avocaţi, se discuta pe la spate că Genessee se pregătea să liciteze pentru a prelua instalaţia electronică a submarinelor. Se spunea că Genessee provocase falimentele şi crease suficiente probleme de derulare a contractelor celorlalţi doi furnizori, astfel încît acordurile lor cu Ministerul Marinei să nu mai aibă nici o valoare.

Trevayne intră într-o farmacie şi se duse la cabina telefonică, unde formă numărul lui Hill.

Desigur, ambasadorul îl primea numaidecît.

– În primul rînd, ipoteza celor de la CIA că ruşii şi chinezii habar n-au de situaţie este ridicolă. Submarinele alea stau pe plaja din New London de luni de zile; la o cercetare sumară se observă imediat starea lor.

– Atunci am dreptate să insist?

– Eu aşa aş zice, îi răspunse Hill, aşezat la masa de mahon care îi servea drept birou. Ţi-aş sugera, de asemenea, să le faci pe plac celor de la CIA şi de la Marină şi să stai de vorbă cu ziaristul ăla, Bruce; vezi dacă nu-l poţi convinge s-o lase mai

moale. Le e frică, într-adevăr, chiar şi numai pentru pielea lor.

– N-am nici o obiecţie. Vreau doar să nu fiu pus în situaţia de a le spune oamenilor mei că renunţăm la un proiect.

– Nu cred că e cazul... Aşa cum nu cred c-o vei face.

– Vă mulţumesc.

William Hill se rezemă de spătarul fotoliului. Dacă tot isprăvise cu sfaturile, avea chef de conversaţie.

– Ia spune-mi şi mie, Trevayne. Au trecut două luni. Cum e?

– O nebunie. Ştiu că e un cuvînt cam tare, dar cred că redă cel mai bine situaţia. Economia celei mai mari corporaţii din lume este condusă de nişte smintiţi... Sau, poate, asta e imaginea ce se vrea promovată.

– Presupun că te referi la faptul că toţi fug de răspundere.

– Exact. Toţi se feresc de decizii.

– Trebuie evitată cu orice preţ răspunderea, îl întrerupse Hill, cu un zîmbet inofensiv. Nici din afară nu pare altfel. Fiecare se ridică pînă la propriul lui nivel de incompetenţă.

– Pot accepta asta în sectorul privat. E o formă de pierdere-de-supravieţuire, dacă putem accepta un asemenea termen. Dar e controlabil, atunci cînd se doreşte să existe un control. Însă e vorba de bani din domeniul privat, nu de banii publici... Aplicată la cazul de faţă, această teorie ar trebui să nu stea în picioare în administraţia publică. Dă-i omului timp suficient pentru a ajunge într-o funcţie ce implică luarea de decizii şi se va simţi în siguranţă. Jocurile nu sînt necesare. Sau n-ar trebui să fie.

– Simplifici exagerat de mult.

– Ştiu, dar e un început, zise Trevayne, sesizînd amuzat că folosea cuvintele băiatului său.

– Asupra oamenilor din acest oraş există presiuni formidabile, ce se soldează adesea cu ostracizarea, care poate

fi la fel de importantă ca şi securitatea garantată tuturor, cu excepţia celor puternici. Zeci de departamente, inclusiv Pentagonul, vor să se implice în numele „interesului naţional"; producătorii pretind contractele şi trimit „factori de influenţă" plătiţi gras să le obţină; sindicatele îi joacă pe degete, învrăjbindu-i unii cu alţii, ameninţă cu greve şi votează. În cele din urmă, senatorii şi congresmenii – districtele lor strigă după beneficiile economice derivate din întreg... Unde îl găseşti pe insul independent sau incoruptibil, fără un asemenea sistem?

Trevayne observă că Marele Billy Hill stătea cu ochii pironiţi pe perete, holbîndu-se la ceva ce nimeni altcineva n-ar fi putut vedea. Ambasadorul nu adresase această întrebare oaspetelui său, ci lui însuşi. La vîrsta lui, William Hill era un cinic absolut.

– Răspunsul, domnule ambasador, rezidă în faptul că pe de o parte sîntem o naţiune a legii, iar pe de altă parte ne comportăm ca o societate relativ liberă, în care funcţionează sistemul de balanţe şi verificări.

Hill rîse. Era rîsul obosit al unui bătrîn, care nu-şi pierduse încă vitalitatea.

– Vorbe, Trevayne, vorbe. Invoci legea economiei malthusiene – care poate fi redusă la faptul că omului îi este dat să dorească mai mult, în detrimentul celuilalt – iar cîştigul revine celui care a pariat pe suma mai mare... sau a pus mîna pe banca cea mai tare. Asta au descoperit prietenii noştri din Uniunea Sovietică; de ce teoriile lui Marx şi Engels rămîn valabile? Nu poţi schimba condiţia umană.

– Aici, nu sînt de acord; nu în privinţa ruşilor, ci referitor la condiţia umană. Se schimbă tot timpul. Am văzut asta de nenumărate ori, mai ales în perioadele de criză.

– Criză, desigur. Asta înseamnă frică. Frică la nivel colectiv. Individul îşi subordonează dorinţele individuale

supravieţuirii tribale. De ce crezi că strigă mereu „pericol" semenii noştri socialişti? Atîta lucru au învăţat şi ei... Au mai învăţat, de asemenea, că nu poţi proiecta crize ad infinitum; şi asta e împotriva condiţiei umane.

– Mă întorc atunci la balanţe şi verificări... şi la societatea liberă. Vedeţi dumneavoastră, eu cred efectiv că acest sistem funcţionează.

Hill se aplecă în faţă, rezemîndu-se cu coatele de masă şi-l privi pe Trevayne, cu un aer amuzat:

– Acum ştiu de ce Frank Baldwin e de partea dumitale. Semeni cu el în multe privinţe.

– Sînt măgulit, dar n-am crezut că între noi există vreo asemănare...

– Oh, ba da. Ştii, adesea se întîmplă să stau de vorbă cu Frank Baldwin, cum stăm noi doi acum. Ceasuri în şir. La vreun club sau în bibliotecă... înconjuraţi de toate astea, făcu Hill, arătînd cu mîna dreaptă, oarecum ironic, spre toată camera. Uite aşa, doi moşnegi, care stau la taifas şi dau verdicte, sorbind cînd şi cînd din coniacul nostru scump în timp ce servitorii trag cu coada ochiului, să vadă dacă nu ne lipseşte ceva. Confortul este prima preocupare pentru... leşurile noastre de bogătaşi istoviţi şi prăpădiţi. Bun, deci, stăm aşa tolăniţi şi forfecăm toată planeta, fiecare încercînd să-l convingă pe celălalt că partea asta a lumii va face aşa, iar partea aia va proceda aşa...Cam la asta se reduce totul, să ştii... Să anticipezi interesele opuse; motivele nu mai sînt o problemă. Doar un modus vivendi. Chestiunea se rezumă la *ce* şi *cum;* nu la *de ce.*

– Supravieţuirea tribală.

– Exact... Iar Frank Baldwin, cel mai dur cămătar, omul a cărui semnătură poate însemna falimentarea naţiunilor mici, îmi spune, cum îmi spui şi dumneata acum, că dincolo de fraudele violente – această înşelătorie generală – există o

soluție realizabilă. Eu îi zic că nu există; oricum, nu în sensul în care folosește el cuvîntul. Adică, nu există o soluție aplicabilă permanent.

– Schimbarea se va produce tot timpul. Dar sînt de acord cu el; trebuie să existe o soluție.

– Soluția, Trevayne, constă în perpetua căutare a unei soluții. Cicluri de creștere și descreștere. Asta e soluția voastră. *Paratus**, paratus.

– Parcă spuneați că aceste lucruri sînt împotriva condiției umane; națiunile nu ar putea proiecta crize ad infinitum.

– Nu e nimic contradictoriu. Presiunea se reduce în mod constant datorită descreșterilor, care reprezintă momentele cînd se poate respira.

– Prea periculos; trebuie să existe o modalitate mai bună.

– Nu în lumea asta. Am trecut de etapa în care ar fi fost posibil.

– Iarăși nu sînt de acord. Tocmai am ajuns în punctul în care devine obligatoriu.

– Perfect. Hai să luăm funcția dumitale actuală. Ai văzut deja destule; cum intenționezi să-ți implementezi balanțele și verificările? Problemele dumitale nu diferă mult de sfera mai largă a națiunilor aflate în interacțiune; ba chiar sînt similare în multe privințe. De unde începi?

– De la găsirea unui tipar. Un tipar cu scheme comune pentru orice situație; sau pe aproape, oricum.

– Inspectorul general a făcut lucrul ăsta, așa că am ajuns să constituim Comisia Alocărilor pentru Apărare. Națiunile Unite au procedat la fel și ne-am pomenit cu Consiliul de Securitate. Crizele continuă să existe; nu s-a schimbat aproape nimic.

– Nu trebuie să ne dăm bătuți.

---

* Lux (lat., nota trad.).

– Atunci, îl întrerupse Hill, cu un zîmbet triumfător, soluţia este să continuăm să căutăm soluţia. Acum ai înţeles ce am vrut să spun? Cît timp continuă căutarea, avem aer ca să respirăm.

Trevayne se foi în fotoliul de piele, căutîndu-şi poziţia. Era acelaşi fotoliu, reflectă el, în care şezuse la întrunirea convocată în pripă, cu zece săptămîni în urmă.

– Nu pot accepta acest lucru, domnule ambasador. E ceva prea labil, prea supus erorii. Eşafoadele nefinisate sînt riscante. Vom găsi soluţia.

– Repet. De unde începi?

– Am început deja... N-am glumit cînd am pomenit de stabilirea unui tipar. O singură întreprindere, suficient de mare, ca să necesite o finanţare enormă; suficient de complexă, să angreneze sute de furnizori. Un proiect cu ramificaţii în cel puţin zece state federale... L-am găsit.

William Hill nu-şi dezlipea ochii de la Trevayne.

– Urmăreşti să te concentrezi asupra unei singure afaceri, pentru a face din ea un exemplu? întrebă el, pe un ton dezamăgit.

– Da. Asistenţii vor continua să lucreze la alte probleme, nu se va pierde continuitatea, însă eu şi cei patru oameni de bază ai mei ne vom concentra pe o singură corporaţie.

– Am auzit şi eu zvonurile, rosti Hill, încetişor. Poate îţi vei găsi inamicul.

Trevayne îşi aprinse ţigara, urmărind cum se micşorează flacăra brichetei.

– Domnule ambasador, vom avea nevoie de ajutor.

– De ce? întrebă Hill, mîzgălind ceva pe un carneţel. Mişcările creionului erau deliberat controlate şi furioase.

– Întrucît se conturează un tipar care ne îngrijorează foarte mult. De fapt, lucrurile stau cam aşa: cu cît tiparul devine mai clar, cu atît ne e mai greu să obţinem informaţiile

specifice: cum avem impresia că am pus mîna pe ceva, cum ne scapă printre degete. Explicațiile își pierd valoarea ajungînd... cum spuneați acum cîteva minute? „Vorbe". „Verifică aici", „verifică acolo", „verifică în altă parte". Elementele specifice trebuie evitate cu orice preț, se pare.

– Ai de-a face, pesemne, cu o organizație foarte întinsă și diversificată, rosti Hill, pe un ton neutru.

– Are un complex de ramuri și filiale; pentru a folosi expresia unuia dintre oamenii mei – „absolut incredibil". Uzinele principale sînt centralizate pe Coasta de Vest, însă birourile din Chicago administrează totul. O adevărată dictatură și...

– Un fel de secțiune transversală prin lista de personalități a liniei West Point–Annapolis, îl întrerupse Hill rapid, dar calm, fără pic de umor în priviri.

– Tocmai voiam să includ un număr de locuitori sus-puși – sau cîndva sus-puși – ai Washingtonului. Cîțiva foști senatori și membri ai Camerei Reprezentanților, trei sau patru oficiali guvernamentali – întorcîndu-ne în timp, firește.

William Hill luă carnețelul pe care mîzgălise și puse jos creionul.

– Ce mă frapează pe mine, Trevayne, e că ancheta dumitale vizează Pentagonul, ambele Camere ale Congresului, vreo sută de firme industriale, sindicatele și cîteva guverne federale.

Hill întoarse carnețelul spre Trevayne.

Pe foaia de hîrtie, sute de liniuțe și hașuri conturau două cuvinte. „Genessee Industries."

16

Îl chema Roderick Bruce, nume artificial ca şi persoana care îl purta. Un nume cu tentă teatrală care te frapa; o persoană slobodă la gură, cu o privire dură, cum îi şade bine unui reporter care se respectă.

Colabora la publicaţii din toată ţara, taxa pentru a conferenţia era de trei mii de dolari şi invariabil o dona – public – pentru diferite opere filantropice; dar ce era surprinzător, colegii de breaslă îl apărau.

Motivele popularităţii de care se bucura în rîndul membrilor celei de-a patra puteri erau totuşi explicabile. Rod Bruce, de pe axa mass-media Washington – New York, nu uita niciodată că se născuse cu numele de Roger Brewster în Erie, Pennsylvania, şi se dovedea întotdeauna generos cu ceilalţi jurnalişti, obişnuind să glumească pe seama imaginii lui publice. Pe scurt, Rod era un tip simpatic, cu excepţia momentelor cînd venea vorba de sursele lui de informaţie şi de curiozitatea pe care i-o stîrnea o ştire sau alta. Pe primele le păzea cu stricteţe, iar în privinţa curiozităţii avea capacităţi nelimitate.

Asta aflase Andrew Trevayne despre Bruce, pe care abia aştepta să-l cunoască. Ziaristul era absolut de acord să discute despre cele patru submarine atomice inoperabile, însă îi spusese clar şi răspicat preşedintelui subcomitetului că, pentru a-i închide gura ca ziarist, trebuia să i se prezinte argumente puternice. Articolul urma să apară în presă peste trei zile.

Într-un gest de ciudată curtoazie, avînd în vedere situaţia, Bruce se oferi să vină la biroul lui Trevayne, din Potomac Towers, la zece dimineaţa.

Trevayne rămase surprins de înfățișarea lui Bruce cînd acesta intră. Nu de cum arăta, căci chipul îi era cunoscut din nenumăratele fotografii publicate de-a lungul anilor în presă – trăsături clare, ochi mari, păr destul de lung, ci de talia lui Bruce. Roderick era foarte scund, această caracteristică fiind accentuată și de haine. Costum închis la culoare, convențional. Amintea de poza unui băiețel îmbrăcat frumos pentru slujba de duminică, publicată pe prima pagină în *Saturday Evening Post*. Părul lung era singurul semn de independență, acea independență tipică băieților, nu unui ziarist trecut de cincizeci de ani.

Intrînd în birou, în urma secretarei, Bruce îi întinse mîna lui Trevayne. Andrew avu un sentiment de jenă; se ridică și ocoli masa de lucru. Văzut de aproape, Bruce părea și mai scund.

Roderick Bruce avea experiența întîlnirilor oficiale. Îi zîmbi lui Trevayne, strîngîndu-i mîna cu putere:

– Nu te lăsa păcălit de statura mea; mi-am pus pantofii cu ascensor... Mă bucur să te cunosc, Trevayne.

Cu această scurtă introducere, Bruce rezolvase două obiective. Cu umor, eliminase situația jenantă creată de statura lui și spunîndu-i lui Trevayne pe nume îi dăduse de înțeles că se aflau pe picior de egalitate.

– Mulțumesc. Ia loc, te rog. Privind spre secretară, care se pregătea să iasă, Andy spuse: Marge, nu-mi da nici o legătură, te rog. Închide și ușa, mulțumesc. Apoi se duse spre locul lui, în timp ce Roderick Bruce se instală pe un fotoliu în fața biroului.

– Bați ceva drum pînă la birourile astea, n-am ce zice.

– Îmi pare rău; sper că nu te-a deranjat excursia. Ne-am fi putut întîlni în oraș; de-aia am sugerat să luăm prînzul împreună.

– Nu face nimic. Am vrut să cercetez cartierul; multă

lume vorbeşte despre zona asta. Ciudat, n-am văzut golani sau rockeri turbaţi.

– P-ăştia îi ţinem ascunşi în debara.

– Bun răspuns; s-a notat, făcu Bruce, scoţînd un carneţel minuscul, adaptat parcă la mărimea lui, în care mîzgăli cîteva cuvinte, în timp ce Trevayne rîdea cu poftă. Nu se ştie niciodată cînd ai nevoie de un citat autentic.

– N-a fost prea grozav.

– Bine, fie, dar oricum omenos. O mulţime dintre glumele muşcătoare ale lui Kennedy erau deopotrivă omenoase şi geniale.

– Care dintre ei?

– Jack. Cele ale lui Bobby erau muncite, elaborate. Jack era un om instinctiv... şi glumeţ, într-un mod vulnerabil.

– Înseamnă că pot fi mîndru de asemenea comparaţii.

– Nu-i prea rău, într-adevăr. Numai că dumneata nu candidezi la nimic, aşa că nu contează, ce zici?

– Dumneata ai scos carneţelul, nu eu.

– Şi scos va rămîne, domnule Trevayne... Vrei să stăm de vorbă despre patru submarine, fiecare costînd aproximativ o sută optzeci de milioane care zac de pomană pe uscat? Şapte sute douăzeci milioane dolari irosiţi aiurea... Dumneata ştii asta şi eu de asemenea. De ce n-ar trebui să afle şi oamenii care au dat aceşti bani?!

– Poate că ar trebui.

Bruce nu se aşteptase la acest răspuns. Îşi schimbă poziţia pe scaun, aşezîndu-se picior peste picior. Andy se întrebă dacă ziaristul ajungea cu picioarele la podea.

– Şi asta e bună. Nici nu mă mai obosesc s-o notez, o ţin minte, zise Bruce, închizîndu-şi carneţelul. Atunci, presupun că n-ai nici o obiecţie să public articolul.

– Ca să fiu sincer cu dumneata, n-am absolut nici o obiecţie. Alţii au.

– Atunci, de ce ai vrut să ne întîlnim?

– Pentru a pleda... cazul lor, cred.

– I-am refuzat. De ce nu te-aş refuza şi pe dumneata?

– Fiindcă eu sînt partea dezinteresată; mă pot obiectiva. Părerea mea e că ai motive temeinice de a face public un fiasco extrem de costisitor şi dacă aş fi în locul dumitale aş da drumul articolului fără să ezit. Pe de altă parte, nu am experienţa dumitale. N-aş şti unde trebuie trasă linia între relatarea unei incompetenţe flagrante şi zona securităţii naţionale. Aş risca intrînd pe acest domeniu delicat.

– Oh, Trevayne, zău aşa, exclamă Roderick Bruce, agasat, renunţînd la poziţia picior peste picior. Am mai auzit argumentul ăsta şi nu ţine, crede-mă!

– Eşti sigur?

– Din motive mult mai valabile decît bănuieşti dumneata.

– Dacă aşa stau lucrurile, domnule Bruce, zise Trevayne, scoţînd un pachet de ţigări, trebuia să fi acceptat invitaţia mea la masă. Am fi putut avea o conversaţie plăcută pe durata prînzului. Nu ştii, dar te citesc cu interes.

– Ţigară?

Roderick Bruce se holbă la Trevayne, cu o mutră posacă. Cum nu primi nici un răspuns, Trevayne îşi luă o ţigară şi se rezemă de spătarul scaunului, aprinzînd-o.

– Doamne Sfinte! Chiar vorbeşti serios, zise Bruce, calm.

– Sigur că da. Presupun care sînt motivele valabile la care te-ai referit în privinţa zonelor de securitate naţională. Dacă aşa stau lucrurile, şi ştiu al naibii de bine că n-ai ajuns unde eşti minţind în această privinţă, nu mai am nici un argument.

– Dar divulgarea acestor informaţii nu te va ajuta, aşa-i?

– Nu, deloc. Ba dimpotrivă. Dar asta e problema mea, nu a dumitale.

Bruce se aplecă uşor în faţă:

– Nu-i nevoie să ai o problemă... Şi puţin îmi pasă dacă există microfoane în cameră.

– Ce să existe?!

– Nu-mi pasă dacă mă înregistrează. Dar presupun că n-ai aşa ceva aici. Facem un tîrg, Trevayne... Eu nu-ţi bag beţe-n roate; nu ai probleme cu porcăria din New London. Simplu ca bună ziua. Ba îţi dau şi o listă selectivă.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Să începem cu ziua de ieri, zise Bruce, vîrîndu-şi carneţelul în haină, cu un gest teatral, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că avea toată încrederea. Sucea între degete pixul de aur. Ai petrecut ieri o oră şi douăzeci de minute la biroul de Statistică Naţională; de la patru şi ceva pînă după ora de închidere. Ai cerut ultimele optsprezece luni. Consumînd ceva timp, ce-i drept, oamenii mei ar putea parcurge toate dosarele alea şi ar descoperi, probabil, ce ai încercat să găseşti. Dar hai să fim serioşi; sînt mii de pagini acolo şi vreo sută de mii de tăieturi din presă. Pe mine mă frapează faptul că te-ai înhămat singur la treaba asta. N-ai apelat la secretară sau la vreun asistent. Ai jucat tare. Ce-ai obţinut?

Trevayne încerca să prevadă implicaţiile din spatele cuvintelor lui Bruce.

– Dumneata ai fost Pontiacul cenuşiu. M-ai urmărit cu un Pontiac cenuşiu.

– Fals, dar interesant.

– Ai mers pe Rhode Island Avenue şi pe urmă în Georgetown, în spatele unui camion.

– Îmi pare rău, tot fals. Dacă aş fi pus să fii urmărit, nu te-ai fi prins niciodată. De ce te-ai dus la Statistica Naţională? Asta e primul punct pe listă. Dacă informaţia e valoroasă, o las baltă cu submarinele.

Trevayne se gîndea tot la Pontiac. Imediat ce scăpa de

Bruce, îl va suna pe Webster la Casa Albă... Aproape că uitase de Pontiac.

– Nu facem nici un tîrg, Bruce. Oricum, nu merită. Era vorba de informaţii generale, pentru a fixa cadrul unor probleme.

– Bine, îmi bag oamenii pe hîrţoagele de la Statistica Naţională. Aflăm noi... Punctul doi, e ceva mai dur. Circulă zvonul că acum şase săptămîni, după apariţia destul de spectaculoasă la audierea în faţa comisiei senatoriale, te-ai întîlnit cu moşul din Nebraska, doar cu cîteva ore înainte de accidentul din Fairfax; şi aţi avut un schimb dur de cuvinte. E adevărat, şi despre ce a fost vorba?

– Singura persoană care ar fi putut auzi această conversaţie este un tip pe nume Miller... Laurence Miller, dacă mi-aduc bine aminte. Şoferul. Întreabă-l pe el. Dacă tot ţi-a dat informaţiile astea, de ce nu-ţi spune mai mult?

– Îi e leal moşului. A mai primit ceva şi prin testament; nu vrea să vorbească. Zice că nu ascultă niciodată ce se vorbeşte pe bancheta din spate.

– Nici aici n-am bătut palma. A fost un dezacord onorabil. Dacă Miller îţi spune altceva, în locul dumitale n-aş înghiţi găluşca.

– Nu eşti în locul meu... Încă un punct; ultima dumitale şansă, Trevayne. Dacă eşti prins, o să fiu o mare pacoste. Ba s-ar putea să pomenesc de faptul că ai „pledat cazul" – renunţarea la articol. Ce zici de asta?

– Eşti revoltător, piticule. Cred că n-am să te mai citesc de-acum încolo.

– Sînt cuvintele dumitale.

– Da, dar scoase din context.

– Povesteşte-mi despre Bonner.

– Paul Bonner? Trevayne avea senzaţia neplăcută că acest ultim punct era, de fapt, adevăratul motiv al prezenţei

ziaristului acolo. Asta nu însemna că întrebările precedente ar fi fost inofensive, ci doar inacceptabile – însă glasul jurnalistului trăda un grad de concentrare, iar amenințarea părea mai directă.

– Maiorul Paul Bonner, fără inițială la mijloc, număr de serie 158-3288; Forțele Speciale, Secția Spionaj, în prezent angajat la Ministerul Apărării. Rechemat din Indochina, în 1970, după ce a stat trei luni în izolare într-o pușcărie militară – secția pentru ofițeri, firește – așteptînd Curtea marțială. Nu s-a permis nici un interviu; nu s-a furnizat nici o informație, în afară de o mică expresie sugestivă, născocită de un general: „ucigașul din Saigon". La acest Bonner mă refer eu, domnule Trevayne. Și dacă într-adevăr ești un cititor fidel al articolelor mele, știi perfect că am afirmat că maiorul ăsta țăcănit ar trebui închis la balamuc, și nu lăsat să circule liber pe străzi.

– Cred că ziarul ăsta mi-a scăpat.

– Perioada respectivă, mai bine zis. Care e funcția lui Bonner? De ce ți-a fost atribuit? Îl cunoști dinainte? Dumneata ai cerut?

– Vorbești îngrozitor de repede.

– Sînt îngrozitor de preocupat.

– Să luăm întrebările pe rînd. Bonner e doar om de legătură trimis de la Apărare. Dacă am nevoie de ceva, se ocupă el. Astea sînt cuvintele lui și, apropo, s-a dovedit teribil de eficient. Habar n-am de ce mi-a fost atribuit; mai știu, de asemenea, că nu-i prea încîntat de slujba asta. Nu-l cunosc dinainte, așa că e limpede că nu aveam de ce să-l cer.

– OK, zise Bruce, cu ochii la Trevayne. Făcu cîteva mișcări verticale în aer, cu pixul de aur, gest iritant ca și atitudinea lui dinainte. Se verifică; așa a fost programat... Acum, ia spune... chiar crezi că e așa?

– Ce să cred?

– Că „ucigaşul din Saigon“ e doar un mesager? Chiar crezi asta?

– Sigur că da. A fost util. S-a ocupat de birourile astea, a aranjat transportul şi a făcut rezervări pentru deplasările şi călătoriile în ţară. Indiferent care ar fi opiniile lui, acestea n-au nici o legătură cu ceea ce face el aici.

– Ai pomenit de staff-ul pe care îl ai. Te-a ajutat la angajarea oamenilor?

– Nu, fireşte, zise Trevayne, constatînd că ridicase glasul, aducîndu-şi aminte că Paul Bonner vrusese să-l ajute să îşi „angajeze“ un staff. Pentru a anticipa o altă întrebare, continuă el, convingerile maiorului Bonner diferă considerabil de ale mele. Am înţeles amîndoi acest lucru şi nu avem nici unul pretenţia că am putea să îl influenţăm pe celălalt. Cu toate astea, am încredere în el. Nu e implicat în activitatea noastră propriu-zisă.

– Ba eu aş zice că e foarte implicat. Prin funcţia pe care o îndeplineşte e în măsură să ştie ce faceţi, cu cine stai de vorbă, ce companii investighezi.

– Genul acesta de informaţii nu e nicidecum secret, domnule Bruce, îl întrerupse Trevayne. Sincer să fiu, nu văd unde vrei să ajungi.

– E limpede. Dacă anchetezi o bandă de hoţi nu apelezi la cel mai mare tîlhar din oraş ca să te ajute.

Trevayne îşi aminti de reacţia pe care o avusese iniţial Walter Madison, cînd auzise de Bonner. Avocatul remarcase că Apărarea nu folosea mijloace prea subtile.

– Cred că îţi pot astîmpăra neliniştea, domnule Bruce. Maiorul Bonner nu e nicidecum responsabil de deciziile pe care le iau eu aici. Nu discutăm cu el aspectele legate de munca noastră decît în termeni extrem de generali şi, dacă nu mă înşel, de obicei în glumă. El se ocupă de detaliile de rutină; şi, apropo, mult mai puţin acum, decît la început. Secretara mea

a preluat majoritatea acestor responsabilităţi şi nu apelează la Bonner decît atunci cînd are probleme. Ministerul Apărării se pricepe să facă rezervări la cursele aeriene sau să localizeze persoane din firme care au contract cu Pentagonul. Repet, e foarte folositor.

– Recunoaşte, însă, că prezenţa lui aici e ciudată.

– Militarii nu sînt renumiţi pentru sensibilitatea lor, domnule Bruce. Cred că asta poate fi un lucru bun... Uite, bunăoară, ne ocupăm de sistemul economic al Ministerului Apărării; avem nevoie de un om de legătură. De ce l-a desemnat Armata pe Bonner, n-aş putea să-ţi spun. Dar aşa a fost şi omul s-a dovedit eficient. Nu zic că a demonstrat imaginaţie. Oricum, însă, e un bun soldat. Am convingerea că ar îndeplini orice sarcină i-aş da, indiferent de sentimentele personale.

– Frumos spus.

– Nu văd alt mod de a o spune.

– Vrei să zici că tipul nu încearcă să reprezinte punctul de vedere al Pentagonului?

– În puţinele ocazii cînd i-am cerut părerea, a reprezentat *cu precădere* punctul de vedere militar. M-aş fi alarmat dacă ar fi fost altfel. Dumneata, nu?... Dacă încerci să scoţi la iveală cine ştie ce conspiraţie, o să fii dezamăgit. Folosind chiar logica dumitale, domnule Bruce, ştiam şi noi ce reputaţie are Bonner. Aflasem. Fireşte, asta a reprezentat un motiv de nelinişte, dar acesta s-a dovedit neîntemeiat.

– Nu-mi spui ce vreau eu să aflu, Trevayne.

– Am impresia că dumneata vrei să găseşti un titlu cu litere de-o şchioapă care să sugereze că Bonner împiedică activitatea subcomitetului. Că a fost numit în această funcţie pentru a putea să le transmită superiorilor lui informaţii secrete. Ţi-am mai spus, Bruce, am citit articolul dumitale. O

încercare foarte frumoasă şi logică. Dar ireală. E foarte evident, fir-ar să fie, ştii şi dumneata asta.

– Spune-mi cîteva dintre opiniile lui. S-ar putea să mă mulţumesc cu atît. Ce reprezintă, după el, „punctul de vedere militar?“

Trevayne îl studia pe ziaristul mărunţel. Tipul devenise irascibil, simţind că pierdea ceva ce dorea cu disperare. Andy îşi aminti de contrastrategia cumplită născocită de Paul Bonner împotriva ipoteticului marş al păcii – trupele, reprimarea rapidă – şi îşi dădu seama că aşa ceva şi-ar fi dorit Roderick Bruce să publice.

– Eşti paranoic. Ai fi în stare să te mulţumeşti cu orice, numai să-l poţi incrimina pe Bonner, nu-i aşa?

– Te-ai prins, Trevayne, aşa e. Fiindcă merită să fie incriminat. E un cîine turbat, care ar fi trebuit gazat de mult.

– Cam dură învinuirea. Înseamnă că ai şi susţinători... Spune-le lor, dacă poţi argumenta ce zici.

– Îl acoperă pe nemernicul ăsta. Toţi îl acoperă. De sus în jos, tipul e ca un teritoriu sacru. Chiar şi cei care îl detestă – de la rîul Mekong la portul Danang – nu suflă o vorbă. Asta mă intrigă. Mă gîndeam că, poate, şi dumneata simţi acelaşi lucru.

– Eu nu dispun de informaţiile dumitale. Am şi-aşa destule probleme, ca să nu-mi mai creez altele din frînturi de adevăruri şi minciuni. Altfel spus, nu mă interesează maiorul Bonner.

– Poate că ar trebui să te intereseze.

– Am să mă mai gîndesc.

– Mai gîndeşte-te, atunci, la ceva. Îţi dau un răgaz de două zile. Ai avut conversaţii cu Bonner; a petrecut un weekend cu voi, în Connecticut. Sună-mă şi povesteşte-mi ce-aţi vorbit şi cum a fost. Este posibil ca ceea ce ţi-a spus să ţi se pară irelevant, însă coroborat cu ce ştiu cu poate fi impor-

tant. S-ar putea să-ţi faci dumitale şi ţării, totodată, un mare serviciu.

Trevayne se ridică de pe scaun, privind în jos la reporterul pipernicit.

– Foloseşte-ţi tacticile de Gestapo în altă parte, domnule Bruce. Aici, nu prind.

Roderick Bruce ştia din experienţă care erau pentru el dezavantajele de a sta în picioare, aşa că rămase aşezat, sucind între degete pixul de aur.

– Nu-ţi fă un duşman din mine, Trevayne. E o prostie. Pot modela povestea asta cu submarinele astfel încît dumneata să fii intangibil. Lumea va fugi de dumneata. Poate chiar mai rău, va rîde.

– Cară-te, pînă nu te dau afară.

– Ce faci, domnule preşedinte, intimidezi presa? Ameninţi cu violenţă fizică pe unul de statura mea?

– Zi-i cum vrei, dar pleacă de-aici, îi spuse Trevayne, calm.

Roderick Bruce se ridică încet, vîrîndu-şi pixul de aur în buzunarul de la piept.

– Două zile, Trevayne. Aştept să mă suni. Acum eşti supărat, dar ai să te lămureşti pînă la urmă, vei vedea.

Trevayne se uită după băieţelul-moşneag care se îndrepta cu paşi mărunţi spre uşă. Bruce nu întoarse capul; puse mîna pe clanţă, deschise uşa şi ieşi.

Generalul de brigadă Lester Cooper lovi cu pumnul în masa lungă. Se congestionase la faţă şi venele de pe gît îi deveniseră proeminente.

– Stîrpitura naibii. Fir-ar el să fie de năpîrstoc nenorocit! Ce dracu' o fi urmărind?

– Nu ştim, încă. Orice e posibil, îi răspunse Robert Webster, din cealaltă parte a încăperii. Noi bănuim că e vorba

de Bonner; am luat în calcul această posibilitate, cînd l-am băgat în joc.

– Voi ați luat în calcul. Nouă nu ne trebuia așa ceva.

– Știm perfect ce facem.

– Aș prefera să mă convingeți și pe mine. E detestabil să știi că te poți dispensa de oricine ai avea chef.

– Nu fi ridicol. Spune-i lui Bonner că s-ar putea ca vechiul lui prieten, Bruce, să îl vîneze din nou, așa că ar fi bine să aibă grijă, zise Webster, apropiindu-se de Cooper zîmbind ușor. Dar nu-l speria prea tare, să nu devină excesiv de prudent; doar spune-i, atît. Știe că Trevayne e sub supraveghere; să nu cumva să afle de la altcineva ce vrea Bruce.

– Am înțeles... Totuși, cred că n-ar strica să găsiți o modalitate de a-l potoli. N-ar trebui să-și bage nasul prea mult.

– Va veni și asta cu timpul.

– Mai bine acum. Cu cît așteptăm mai mult, cu atît riscul e mai mare. Trevayne e pornit pe Genessee.

– Exact! De asta nu facem nici o mișcare bruscă. Mai ales acum. Trevayne n-o să ajungă nicăieri. În schimb, Roger Brewster ar putea.

17

ndrew Trevayne privea pe fereastră apele Potomacului. Frunzele copacilor se îngălbeniseră, culoarea undelor era cenușie. Congresul umplea ziarele de vorbărie, și nu de realizări. La Washington era toamnă.

Întrunirea mersese bine. Oamenii lui adunaseră, confidențial, suficiente date pentru a justifica confruntări cu un număr de persoane din staff-ul firmei Genessee Industries. Și mai ales cu o anumită persoană – James Goddard, singurul om din Genessee Industries care deținea răspunsurile.

San Francisco. Aceasta era următoarea oprire.

Fusese un efort deosebit de eficace din partea tuturor și extrem de dificil din cauza metodelor neortodoxe cerute de Andy. Doar o mică parte din activitate se derulase în birou, de cele mai multe ori oamenii lucrînd în subsolul casei pe care Trevayne o închiriase în Tawning Spring. Era vorba de Alan Martin, Michael Ryan, John Larch și neîmblînzitul Sam Vicarson. Inițial, concepuse aceste metode de a ține în secret întreaga activitate din motive extrem de simple. Cînd s-au primit ultimele răspunsuri de la uzinele Genessee și de la furnizorii din toată țara se ajunsese la un volum enorm. Fișete întregi se umpluseră doar în cîteva săptămîni. Apoi, pe măsură ce aceste rapoarte s-au dovedit absolut nesatisfăcătoare, Trevayne și-a dat seama că Genessee urmărea să le boicoteze activitatea, copleșindu-i cu informații inutile. Doar colaționarea răspunsurilor voluminoase a devenit în sine o muncă de selecție și compilare extrem de dificilă, avînd în vedere caracterul evaziv al documentelor primite.

Pe Andrew a început să-l obsedeze tactica folosită de Genessee Industries. Singura modalitate de a descîlci ițele acestei afaceri încurcate era aceea de a urmări fiecare fir în parte, prin nenumăratele labirinturi întortocheate, pînă la origine, adunînd în același timp dezinformările și pe cei responsabili de difuzarea lor. Era o sarcină complexă, așa că părea logic ca acest domeniu al activității subcomitetului să fie concentrat într-un singur loc, unde ambianța plăcută și confortabilă să le permită să lucreze pînă seara tîrziu și în week-end.

De la acest raționament simplu, s-a ajuns la un alt motiv care a determinat fixarea sediului pentru această activitate. Amestecul din afară. Indirect și extrem de subtil, Ryan și Larch au fost abordați și chestionați în legătură cu anchetele subcomitetului referitoare la Genessee. Subtil și mai în glumă, li s-au făcut aluzii la sume de bani și la vacanțe în Caraibe. Numai că nimeni nu glumea, ceea ce Ryan și Larch au priceput perfect.

Pe lîngă aceste două tentative de racolare, s-au mai produs alte trei incidente în care Genessee era pilonul central, tot la modul subtil și indirect, în conversații aluzive.

Sam Vicarson a fost invitat de un vecin de apartament la clubul rustic din Chevy Chase. Începută ca o mică petrecere între cunoștințe, întîlnirea s-a preschimbat rapid într-o băută pe cinste. Cunoștințele au devenit brusc prieteni apropiați; cîțiva „prieteni" au ajuns rapid în raporturi de dușmănie. Pînă seara, se băuse deja zdravăn; Sam Vicarson s-a trezit pe terenul de golf cu soția unui congresman mărunt din California.

După cum i-a povestit lui Trevayne, recunoscînd că poate au fost episoade pe care le uitase, fiind prea băut, tînărul și înflăcăratul avocat, împreună cu femeia, puseseră mîna pe un cărucior de pe terenul de golf, se deplasaseră cu el cîteva sute de metri, după care rămăseseră în pană. Tipa se speriase; situația fusese neplăcută, însă ea o provocase, deoarece se simțise atrasă de Sam. O porniră amîndoi înapoi spre club, dar se întîlniră nas în nas cu congresmanul și cu un amic al acestuia.

Ce a urmat a fost urît, rapid și de neuitat. Congresmanul era beat criță și incoerent; a plesnit-o pe femeie peste gură și, împleticindu-se, s-a dat la Vicarson. Sam a pășit înapoi, încercînd să se apere de atacul tipului, cînd necunoscutul care era de față a intervenit în conflict, imobilizîndu-i brațele congresmanului și împingîndu-l cu fața la pămînt.

Străinul îl îndemna pe congresman să se potolească, spunîndu-i că se dădea prosteşte în spectacol.

Neînsemnatul congresman din California a făcut tentativa inutilă de a zvîcni în sus, ca să scape, zbierînd apoi spre cel care îl ţinea ţintuit:

– Să mă laşi dracului în pace cu afurisitul ăla de Palo Alto!

Femeia a luat-o la fugă pe pajişte spre parcare.

Necunoscutul i-a tras una peste gură congresmanului, cu dosul palmei, după care, ridicîndu-l în picioare, l-a împins după tipă.

Sam Vicarson a rămas pe gazon, conştient, cu toată băutura ingurgitată, că, în mod cu totul inexplicabil, fusese dejucată o mare înscenare.

Palo Alto. Genessee Industries.

Trevayne ştia că tînărul avocat avea să fie mult mai circumspect pe viitor faţă de invitaţiile primite de la vecini.

Al doilea incident i-a fost povestit lui Trevayne chiar de secretara lui. Fata se găsea în ultima fază a unei logodne pe cale de a se destrăma, cînd, brusc, contrar înţelegerii dintre ei, fostul logodnic îi ceruse să se mute din nou la ea. Întrucît relaţia era moartă, iar despărţirea avusese loc în termeni amicali, fata nu înţelegea motivul acesti reveniri. Individul s-a explicat că avea nevoie să se întoarcă – doar pentru cîteva zile. De dragul aparenţei. Iar dacă cineva se interesa, să susţină că el îi pusese o sumedenie de întrebări. Pe care, de fapt, nu voia să i le pună.

Tipului puţin îi păsa; pleca din Washington şi avea nevoie de cîteva recomandări. Mulţumită ei, le-a obţinut.

În ziua cînd a plecat la Chicago, unde îl aştepta noua slujbă, i-a telefonat fostei lui logodnice:

– Spune-i şefului tău că o mulţime de lume de pe Ne-

braska Avenue se interesează de GIC. Tipii sînt foarte duri Şi fata i-a spus.

GIC. Genessee Industries Corporation.

Cel de-al treilea şi ultimul incident, Trevayne l-a aflat de la Franklyn Baldwin, bancherul newyorkez care îl recrutase.

Baldwin a venit la Washington ca să participe la nunta unei nepoate. Fata se mărita cu un englez, ataşat la ambasada Angliei, descendent dintr-o familie de viconţi. Cum se exprimase Baldwin, „cea mai anostă ceremonie din istoria nupţială. Nimic nu s-a schimbat pe lumea asta; spune-i unei americance că fiica ei şi-a găsit unul cu titlul nobiliar şi ai să vezi că nu mai e în stare să organizeze o nuntă, ci o sumbră încoronare".

Această introducere făcută de Baldwin era un fel de a spune că bancherul părăsise recepţia de îndată ce găsise un pretext. Primise o invitaţie din partea unui vechi prieten, un diplomat la pensie, care îi sugerase să invoce oboseala bătrîneţii şi să plece împreună spre o staţiune plăcută din Virginia.

Zis şi făcut. S-au dus acasă la un prieten comun, un contraamiral, tot pensionar, care, spre surprinderea lui Baldwin, îi aştepta.

La început, zicea Baldwin, a fost încîntat de conspiraţia poznaşă a vechilor lui amici; îi dădea senzaţia că erau iarăşi tineri şi se eschivau cu ingeniozitate de obligaţiile neplăcute.

Vizita prelungindu-se, însă, Baldwin a început să se enerveze. Ceea ce ar fi trebuit să fie o întîlnire plăcută se dovedea cu totul altceva. Cel care a stricat atmosfera a fost amiralul, care a pomenit de articolul lui Roderick Bruce despre submarinele atomice eşuate pe uscat.

În cele din urmă, continuase Baldwin, bancherul se lansase într-o dispută înfierbîntată; la urma urmei, de Comisia de Apărare el răspundea. Trevayne fusese aprobat în

unanimitate, nu numai de comisie, ci şi de preşedinte şi de Senat. Aceste aprobări erau valabile; Armata – inclusiv Ministerul Marinei – ar face bine să accepte această realitate.

Amiralul nu voia să accepte acest lucru. Cînd Baldwin se pregătea de plecare, fostul funcţionar de la Marină sugerase că era foarte posibil ca aprobarea de ieri să se transforme în respingerea de azi. Mai cu seamă dacă Trevayne continua să hărţuiască una dintre marile instituţii – *„instituţii,* bagă de seamă" – de care depindea în bună măsură întreaga naţiune – „auzi dumneata, *depindea,* fir-ar să fie, aşa a zis!". Această *instituţie* era Genessee Industries.

Continuînd să privească fix la rîu, Andrew reflecta că, în fond, el *nu ştia* decît de aceste cinci episoade – contactarea lui Ryan şi Larch, Sam Vicarson la Chevy Chase, logodnicul secretarei şi amiralul Franklyn Baldwin. Cîte oare n-or mai fi fost, de care el habar n-avea? Personalul subcomitetului număra douăzeci şi cinci de oameni; mai fuseseră oare şi alţii contactaţi? Mai existau variaţiuni pe aceeaşi temă, implicînd amestecuri din afară, de care n-avea să afle?

Nu putea să convoace o şedinţă cu tot personalul şi să le ceară angajaţilor să spună dacă li se întîmplase să fie abordaţi pe această temă; metoda îi displăcea profund şi ştia în plus că n-ar obţine nimic. Dacă o persoană fusese contactată şi nu pomenise nimic, nu se va hotărî să vorbească. Faptul că preferase să tacă pînă atunci ar fi putut părea incriminator. Iar dacă, admiţînd prin absurd, în subcomitet exista vreun informator, informaţia pe care acesta ar putea-o divulga n-ar avea nici o valoare, deoarece pînă în acea după-amiază documentele esenţiale privitoare la Genessee Industries fuseseră păstrate la Tawning Spring.

Dosarele de la birou despre Genessee – toate cele semnificative – erau clar marcate cu bandă adezivă pe care scria: „Probleme curente. Complet. Satisfăcător". Altele, care

conțineau tranzacții minore ale firmei Genessee, purtau eticheta: „Probleme curente. În curs de rezolvare". Acestea erau fără importanță.

Codificarea „Satisfăcător" nu se născuse din suspiciune; pur și simplu, era mai comodă. Doar cinci persoane – cei patru asistenți principali și Trevayne – ar fi avut motiv să utilizeze aceste dosare și fiecare cunoscînd semnificația termenului. Dacă, cine știe cum altcineva ar fi dat de ele, nu era nevoie de explicații prea savante.

„Satisfăcător" era suficient.

Andrew plecă de la fereastră și se duse spre masa lui de lucru, unde cele trei carnete erau puse unul peste altul. Carnete cu însemnări despre Genessee, firele parțial nedescîlcite ale păienjenișului; o mică breșă înlăuntrul unui labirint de oglinzi strîmbe. Se întreba încotro duceau? Se mai întreba, de asemenea, ce ar face un om ca Roderick Bruce – Roger Brewster – dacă acestea s-ar afla în posesia lui?

Roderick Bruce, năpîrstocul ucigător de balauri.

Pe el, însă, nu-l ucisese. În ciuda amenințărilor lansate de ziarist, acesta se arătase deosebit de discret în privința rolului lui Andy în povestea cu submarinele. Îi făcuse chiar un fel de compliment:

„Durul și neimpresionabilul președinte al subcomitetului rămîne inabordabil pentru cadrele superioare panicate din departamentele de spionaj. Lasă relațiile cu mass-media în seama altora – ceea ce s-ar putea să nu fie o manevră prea isteață, însă genul acesta de deșteptăciune nu e necesară în slujbe ca a lui. Tot ce pot face aceștia e să-l dea jos, ceea ce probabil că și vor face. Oare asta vrea el?"

Trevayne se întreba ce-l determinase pe Bruce să nu dea în vileag insistențele de a renunța la publicarea articolului. Oricum nu conta. Nu dădea doi bani pe Roderick Bruce și nici pe faptul că era citit de atîta lume. În nici un caz, nu avea

de gînd să îl sune pe Bruce. Indiferent care ar fi fost adevărul despre Paul Bonner – chiar cu structura sa preponderent antediluviană –, tipul era demn de încredere. Convingerile lui proveneau din nelinişti la care reflectase îndelung, şi nu din reacţii bruşte şi pripite la lumea aflată în permanentă schimbare. Bonnerii din lumea asta trebuiau convinşi, nu sacrificaţi ca ţapi ispăşitori în disputele ideologice. Mai presus de toate, convinşi.

Trevayne luă carnetul de deasupra, care avea marcat pe colţul din dreapta cifra I roman. Acesta conţinea itinerarul său imediat; primul popas, San Francisco.

Rutină. Nimic esenţial.

Aşa fusese aranjat. Aşa era descris. Preşedintele subcomitetului făcea doar un tur al companiilor de pe Coasta de Vest – cîteva dintre ele. Dacă directorii vizaţi şi-ar fi dat osteneala să verifice – ceea ce aveau să facă în mod cert –, puteau răsufla uşuraţi constatînd că Andrew Trevayne se oprea la vreo zece firme. Cu un asemenea program, nu putea realiza ceva semnificativ. Cîtorva, chiar, li se sugerase fără jenă că preşedintele subcomitetului ar accepta cu plăcere, în funcţie de vreme, o partidă de golf sau cîteva seturi de tenis.

Aşadar, atmosfera turneului era stabilită. Existaseră chiar unele zvonuri cu privire la o demisie timpurie a subcomitetului. Se vorbea că periplul lui Trevayne prin ţară era un fel de adio, că simboliza încetarea unei misiuni imposibil de realizat. Asta şi voia.

Dacă Roderick Bruce ar fi avut acces la carnetele cu însemnări despre Genessee, acest lucru n-ar mai fi fost posibil. Bine că nu s-a întîmplat aşa! Acum trebuiau evitate cu orice preţ acuzaţiile şi condamnările la modul general. Situaţia era mult prea complicată pentru a trage doar nişte concluzii simpliste.

Telefonul îi întrerupse gîndurile întortocheate. Era trecut

de ora cinci; îi lăsase pe toţi să plece mai devreme. Era singur.

– Alo?

– Andy? Paul Bonner, la telefon.

– Ce ciudat! Tocmai la tine mă gîndeam.

– Sper că frumos.

– Nu neapărat. Ce-ai mai făcut? Nu te-am mai văzut de vreo două săptămîni.

– Am fost plecat. În Georgia. La fiecare şase luni, mă trimit ăştia la Benning, să mă menţin în formă. Cel puţin aşa îşi închipuie ei.

– Slabe şanse. Doresc să-ţi atenueze ostilitatea, sau să le mai lase pe cucoanele din Washington să-şi tragă şi ele sufletul.

– Mai bine decît cu băile reci. Ce faci diseară?

– Cinez cu Phyl, la L'Avion. Vrei să vii cu noi?

– Sigur. Dacă nu deranjez.

– Absolut deloc.

– O să avem ocazia să discutăm un pic despre turneul ăsta aiurit pe care vrei să-l faci.

– Ce?!

– Îmi reiau rolul de majordom, şefule. Vrei ceva, pocneşti din degete sau fluieri şi dau fuga şi rezolv.

– N-am ştiut, zise Trevayne, pe un ton şovăitor.

– Tocmai am primit ordinul. Din cîte am înţeles, o să jucăm golf şi nişte partide de tenis. Ai devenit şi tu mai uman.

– Cam aşa ceva. Ne vedem la L'Avion.

Trevayne puse receptorul în furcă şi se uită la carnetul despre Genessee, pe care îl mai ţinea în mîna stîngă.

Ministerului Apărării nu i se solicitase un asistent militar. De fapt, Pentagonul nici nu fusese informat despre această călătorie. Cel puţin nu de către biroul lui.

18

Mario de Spadante coborî din lift la etajul doi al Aeroportului San Francisco şi se îndreptă spre salonul cu pereţi de sticlă. Avea un mers rapid, de o agilitate remarcabilă pentru un bărbat atît de corpolent. Ocolea şi depăşea pasageri şi funcţionari; se enervă, cînd un hamal negru îi blocă drumul cu un bagaj voluminos. Împinse uşa de sticlă a salonului şi trecu rapid pe lîngă stewardesă, răspunzîndu-i la întrebarea nerostită printr-un gest cu mîna. Grupul lui era deja instalat; la o masă din colţ, îl aşteptau doi bărbaţi.

– Dacă nu te deranjează remarca mea, domnule de Spadante, am impresia că eşti exagerat de agitat.

– Ba mă deranjează, domnule Goddard. Mă deranjează foarte mult, întrucît am convingerea că eşti un mare idiot, rosti de Spadante, pe un ton blajin; doar răguşeala este ceva mai accentuată decît de obicei. Se întoarse spre celălalt, un bărbat ceva mai în vîrstă, îmbrăcat elegant. Îl chema Allen. Webster a dat vreun semn de viaţă?

– Nu l-am mai auzit de la New York, înainte ca Baldwin să îl contacteze pe acest Trevayne. Mai bine stopam totul în faşă.

– Marii mahări n-au ascultat, fiindcă sugestia ta a fost deopotrivă tîmpită şi inutilă. Am luat eu alte măsuri; totul a fost sub control – inclusiv procedurile de urgenţă. Asta pînă acum, zise de Spadante, întorcîndu-şi privirea spre Goddard. Chipul angelic al lui Goddard era în continuare congestionat din cauza furiei provocate de insulta italianului. Goddard era un bărbat de vîrstă mijlocie, destul de gras, cu fruntea nu prea lată, prototipul directorului de firmă, ceea ce şi era la

Genessee Industries. De Spadante se holbă la Goddard. Era rîndul directorului, lucru pe care acesta îl ştia perfect.

– Trevayne ajunge mîine dimineaţă, pe la zece şi jumătate. Am aranjat să-l ducem la dejun.

– Sper să mîncaţi bine.

– N-avem nici un motiv să ne aşteptăm ca întrevederea să fie altceva decît ni s-a spus: o întrunire amicală. Una dintre multele de acest fel. Are programate întîlniri la vreo şase firme, aflate la sute de kilometri distanţă, şi asta doar pe parcursul cîtorva zile.

– Mă ucizi, domnule „Stai-un-pic". M-aş tăvăli pe jos de rîs, dar mi-e frică să nu mă lovesc... „N-avem nici un motiv..."! Bravo, băiete! Cum zic puştanii... eşti *tare*, mă!

– Eşti jignitor, domnule de Spadante, zise Goddard, scoţîndu-şi batista şi tamponîndu-şi bărbia.

– Nu mă lua pe mine cu „jignitor". Nimic nu-i mai jignitor pe lumea asta decît prostia. Poate doar prostia înfumurată.

De Spadante i se adresă lui Allen, cu ochii pironiţi pe Goddard:

– Ia zi, unde l-aţi găsit Măriile voastre pe *capo-zuccone* ăsta?

– Nu e prost, Mario, ripostă Allen, încetişor. Goddard a fost cel mai bun contabil pe care l-a avut vreodată GIC. El a conceput strategia economică a companiei în ultimii cinci ani.

– Un conţopist! Un conţopist împuţit care se şterge pe bărbie! Cunosc eu genul.

– N-am de gînd să vă mai suport insultele, zise Goddard, trăgîndu-şi scaunul şi pregătindu-se să se ridice. Mîna lui de Spadante ţîşni spre el şi, înşfăcîndu-l de braţ, îl strînse bine, cu puterea celui învăţat cu munca brută şi metodele dure.

– Şezi. Stai locului. Avem probleme mai importante decît intenţiile tale... Sau ale mele, domnu' contabil.

– De ce eşti aşa sigur? întrebă Allen.

– Am să-ţi spun. Poate aşa ai să înţelegi şi de ce sînt atît de agitat. Şi furios, de asemenea... De săptămîni întregi nu auzim decît că totul merge ca pe roate. Că nu sînt probleme majore; doar cîteva aspecte care trebuie reglate, ceea ce se şi face. Apoi ne ajunge la urechi vestea că pînă şi chestiunile esenţiale pot fi apreciate drept „satisfăcătoare". Gata, kaput... totul merge strună. Pînă şi eu am luat plasă.

De Spadante dădu drumul scaunului, însă continuă să-i ţintuiască cu privirea pe cei doi bărbaţi, mutîndu-şi privirea de la unul la celălalt.

– Numai că ce să vezi?! continuă el. Doi indivizi tare ciudaţi, din New York, se hotărăsc să facă o verificare. Sînt niţel cam iritabili, fiindcă iau o leafă ca să rezolve probleme. Cînd nu găsesc nici o problemă, o caută cu luminarea, decît să rişte să le scape ceva. Preiau cinci – doar cinci – anchete extrem de importante care au fost returnate. Toate cinci au fost acceptate ca satisfăcătoare – ni s-a spus. Tipii trimit informaţii suplimentare la biroul lui Trevayne. Nimic care nu s-ar fi putut explica, dacă s-ar fi cerut. Dar nu s-a cerut. E nevoie să vă mai spun ce s-a întîmplat?

Goddard, care stătea cu batista în mînă, se tamponă iarăşi pe bărbie. Se vedea pe faţa lui cît îi era de frică.

Şopti, încordat, trei cuvinte:

– Rateu din dubluri.

– Dacă limbajul ăsta aiuristic se traduce prin „dosarele de la birou erau false", ai perfectă dreptate, domnu' contabil.

Allen se aplecă în faţă:

– Asta ai vrut să spui, Goddard?

– În esenţă, da. Numai că am sărit peste o etapă. Rămîne întrebarea dacă dosarele de la birou au revenit la statutul „în curs de rezolvare".

– Nu e cazul, spuse Mario de Spadante.

– Înseamnă că există un al doilea rînd de dosare.

– Bravo. Pînă şi noi, aşa tonţi cum sîntem, ne-am prins de asta.

– Dar unde? întrebă Allen, începînd să-şi piardă cumpătul.

– Ce contează? Tot nu poţi schimba ce scrie acolo.

– Totuşi, ne-ar ajuta tare mult dacă am şti, adăugă Goddard; nu mai era ostil, ci foarte speriat.

– Trebuia să te gîndeşti la chestiile astea de acum două luni, în loc să faci pe deşteptu'. „Întruniri amicale".

– N-am avut motive...

– Oh, tacă-ţi fleanca! Te-ai făcut fleaşcă pe bărbie... Mulţi o să se ducă dracului. Dar o să avem grijă ca alţii să nu păţească aşa ceva. Mai avem şi noi anumite metode pentru cazuri extreme. Noi ne-am făcut tema.

Brusc, cu o încrîncenare mută, Mario de Spadante încleştă pumnul şi se strîmbă.

– Ce te-a apucat? făcu tipul pe care îl chema Allen, holbîndu-se neliniştit la italian.

– Ticălosul ăla de Trevayne! şopti de Spadante, cu glasul răguşit de furie. Onorabilul – halal onorabil, lua-l-ar naiba – subsecretar! Conu' Clorox!... Porc nenorocit şi împuţit. La aşa ceva nu m-aşteptam.

Maiorul Paul Bonner îl privea pe Trevayne peste culoarul dintre scaune. Bonner avea loc la fereastră, pe partea dreaptă a avionului 707; Trevayne, aşezat între Alan Martin şi Sam Vicarson, se afla pe partea opusă. Toţi trei studiau un document.

Castori, se gîndi Bonner. Zeloşi, insistenţi, cioplesc copacii, ca trunchiurile să se prăbuşească şi rîurile să fie barate. Evoluţia naturală e zădărnicită? Trevayne ar zice că e un fel de echilibru ecologic.

Rahat.

Mult mai importantă e irigarea cîmpurilor din vale, decît supraviețuirea cîtorva castori zeloşi. Castorii vor să usuce pămîntul, să sacrifice recoltele în numele unor interese de care doar lor le pasă. Mai există şi alte interese, înspăimîntătoare, pe care animalele mai mici n-au cum să le înțeleagă. Doar leii le înțeleg; pentru că ei sînt conducătorii. Conducătorii cutreieră maiestuos pădurile şi junglele; ei ştiu unde se află animalele de pradă. Castorii nu ştiu.

Paul Bonner cunoştea jungla aceasta; se tîrîse prin mocirla mişcătoare, infestată de vermină. Privise ochii aceia de aproape, întruchiparea urii nemărginite. Înțelesese că trebuie să-l ucidă pe posesorul urii, să distrugă ochii aceia. Altminteri, risca să moară.

Duşmanul lui.

Duşmanul lor.

Ce naiba să ştie castorii ăştia?

Văzu că Trevayne şi cei doi asistenți ai lui începeau să-şi pună hîrtiile în serviete. Urmau să ajungă în curînd la San Francisco; se aprinseseră semnalele ce indicau apropierea aterizării: „puneți-vă centurile de siguranță" şi „fumatul interzis". Mai aveau cinci minute.

Şi pe urmă?

Ordinele pe care le primise nu mai erau atît de precise. În schimb, însă, atmosfera la Apărare – partea care avea de-a face cu Trevayne – era mult mai încordată. După ce cinase cu Andy şi Phyllis, generalul Cooper îl interogase şi îl descususe de parcă ar fi fost un infractor. Generalul de brigadă mai avea puțin şi îl lovea damblaua. Cum de Trevayne nu-i anunțase pe cei de la Apărare că pleca în turneu? Care era itinerarul exact? De ce atît de multe opriri, atîtea şedințe? Voia doar să inducă în eroare?

În cele din urmă, Bonner se înfuriase. Habar n-avea care

sînt răspunsurile, nici nu se gîndise la asta. Dacă generalul dorea informații precise, trebuia să îi fi spus. Bonner îi reaminti lui Cooper că îi furnizase peste cincizeci de rapoarte separate despre Potomac Towers. Informații furate din dosarele lui Trevayne, lucru pentru care putea fi oricînd condamnat.

Înțelegea motivele, le accepta, își asuma riscurile și se baza pe discernămîntul superiorilor. Dar, fir-ar să fie de treabă, clarvăzător nu era!

Reacția generalului de brigadă la izbucnirea lui îl uluise pe Bonner. Atitudinea lui Cooper devenise ezitantă; roșu la față, generalul începuse să se bîlbîie, ceea ce lui Bonner i se părea incredibil pentru un om uns cu toate alifiile, cum era Cooper. Era limpede că generalul de brigadă Cooper se confrunta cu date absolut noi, pe care nu avusese încă timpul să le evalueze.

Și i se făcuse frică.

Bonner se întrebase ce se întîmpla. Ce anume îi provocase o asemenea teamă? Maiorul știa că nu era singurul individ care aducea informații din Towers. Mai cunoștea cel puțin încă două persoane care se ocupau de asta. Una era o stenodactilografă brunetă, care lucra la Trevayne. Îi văzuse fotografia și raportul pe biroul lui Cooper, împreună cu cîteva chitanțe de decont prinse dedesubt. Procedura standard.

Cea de a doua persoană era un tip blond, de vreo treizeci de ani, absolvent al Cornell, pe care, dacă ținea bine minte, Trevayne îl angajase pentru a-i face pe plac unui vechi prieten. Într-o seară, pe cînd pleca de la serviciu, Bonner îl văzu pe blond intrînd prin spate. Se ducea la lifturile de serviciu, folosite de informatori. Ajuns în stradă, ridicase privirea: în biroul generalului de brigadă Cooper, lumina era aprinsă.

Cooper era prea supărat pentru a fi evaziv sau măcar subtil, așa că îi dădu lui Bonner un ordin clar: orice spunea Trevayne, sau cei doi asistenți care îl însoțeau – oricît de

nesemnificativ ar fi părut – trebuia memorat şi raportat prin telefon direct lui Cooper, folosind un număr special. Trebuia să afle tema oricărei întîlniri, indiferent cu cine, legată de Genessee Industries. Putea cheltui oricît, putea promite orice fel de imunitate i s-ar fi cerut, cu condiţia să afle cît mai multe date.

Orice fel de date.

Cu părere de rău, Bonner recunoscu în sinea lui că generalul de brigadă avea, totuşi, dreptate. Nu-i plăcea să se molipsească de la furia – sau panica – altora, însă acum nu mai avea cum să dea înapoi. Trevayne n-avea nici un drept să-şi bage nasul în Genessee. Cel puţin nu într-atît încît să-l facă pe Cooper să fie aşa de îngrijorat. În felul ei, firma Genessee Industries era o componentă necesară a apărării naţiunii. În mod cert, mult mai importantă decît orice aliat din afară. Şi, categoric, mult mai demnă de încredere.

Avioanele de vînătoare – jeturi cu rachete – erau mai bune decît oricare altele din familia lor. Apoi cele paisprezece modele diferite de elicoptere, de la combinaţiile cu motor cu reacţie – cele masive pentru trupe, cele pentru vehicule şi cele pentru transportul armelor – pînă la „şerpii“ silenţioşi, care strecurau bărbaţi ca el în ascunzătorile din junglă. Urmau blindaje realizate în zecile de laboratoare Genessee; se concepeau pe puţin o sută de tipuri diferite de învelişuri protectoare menite să salveze mii de metri pătraţi de carne omenească de gloanţele de calibru mare şi aruncătoarele cu napalm. Şi artileria – Genessee deţinea zeci de fabrici de armament şi, slavă Domnului, erau cele mai bune şi mai distrugătoare arme de pe pămînt.

Forţă de atac! Putere!

Fir-ar să fie de treabă! De ce nu puteau pricepe şi ăia? Nu era doar posesiunea în sine! Era protecţia! Protecţia lor!

De unde dracu' să știe castorii?
De unde dracu' să știe Trevayne?

19

James ieși afară, pe pajiștea din spatele casei. Soarele, aflat la asfințit, scălda dealurile Los Altos în nuanțe de galben și portocaliu. Ca de obicei, priveliștea avu un efect calmant asupra lui Goddard. Acesta fusese principalul motiv pentru care acceptase să riște în urmă cu doisprezece ani. Cumpărase casa din Los Altos, mult prea scumpă, dar ajunsese la Genessee în faza în care ori te așteptai ca viitorul să-ți aducă o asemenea casă, ori te împăcai cu gîndul că nu aveai nici un viitor în firmă.

De fapt, nu fusese o aventură chiar atît de riscantă. În urmă cu doisprezece ani, tocmai își începuse ascensiunea rapidă în cadrul unuia dintre cercurile interioare de la Genessee Industries. Prin natura activității pe care o desfășura a reușit să supraviețuiască și chiar să ajungă proprietarul unui birou pe colțul clădirii.

În cele din urmă, a acces la etajul de sus – președinte, Divizia San Fanscisco.

Uneori, însă, presiunea devenea insuportabilă. Ca acum, de pildă.

Ședința cu Trevayne din acea după-amiază îi tocase nervii, și asta în primul rînd pentru că obiectivele, inițial, fuseseră absolut neclare. Puțin de-aici, puțin de dincolo. S-a dat din cap, în semn de încuviințare, s-au aruncat multe zîmbete, urmate de alte mișcări ale capului sau doar de priviri

goale. Notițe luate în momente aparent nepotrivite; întrebări banale puse de banalii asistenți ai lui Trevayne. Unul era evreu; se vedea limpede. Celălalt, jignitor de tînăr.

Întrunirea fusese, pe ansamblu, dezlînată, fără disciplina impusă, îndeobște, de o ordine de zi. Ca reprezentant al firmei Genessee, Goddard încercase să propună un plan de discuții și să stabilească o schemă a informațiilor ce urmau să fie furnizate, dar fusese refuzat cu blîndețe de Trevayne; președintele subcomitetului juca neconvingător rolul unchiașului sfătos – toate subiectele aveau să fie discutate și lămurite. Ședința din acea dimineață avea drept scop doar stabilirea zonelor generale de responsabilitate.

Zonele generale de responsabilitate.

Pentru mintea lui James Goddard, expresia aceasta fusese ca un șoc electric.

Se mulțumise, însă, să încuviințeze din cap, așa cum făcuseră și cei trei adversari ai lui. Un dans ritual de inducere în eroare, conchise el.

După încheierea întrunirii, pe la vreo trei și jumătate, plecase din sala de conferințe și se întorsese în biroul lui, unde, față de secretară, invocase o durere de cap insuportabilă. Trebuia să iasă la aer, să șofeze fără țintă ca să se poată gîndi bine la tot ceea ce spusese în cele două ore și jumătate, cît durase ședința. Căci, în ciuda stilului nebulos, se spuseseră multe. Problema era că nu se rostiseră cifre. El la cifre se pricepea. Știa pe dinafară rapoarte întregi din anii precedenți. Putea să ia cîteva numere izolate și să facă proiecte care, cu o marjă de eroare de patru la sută, se dovedeau corecte. Îi uimea pe așa-numiții economiști – teoreticieni universitari, de obicei evrei – cu rapiditatea și acuratețea analizelor sale de piață și precizia statisticilor de personal.

Pînă și Armbruster, senatorul de California, apelase la sfatul lui în urmă cu un an. Refuzase orice plată; în fond,

Armbruster reprezenta opţiunea sa electorală, iar Genessee n-avea cum să fie afectat de asta. Acceptase, totuşi, un dar simbolic prin intermediul unui prieten de-al senatorului. Un permis valabil zece ani pe liniile aeriene Trans Pacific Airways.

Soţiei lui îi plăcea în Hawaii, deşi de fiecare dată trebuia să o asigure că localnicii nu găteau carne de pisică.

Plecase de la birou şi şofase vreo douăzeci de kilometri pe şoseaua de coastă, pînă în Ravenswood, pe urmă dincolo, spre Fair Oaks.

Ce urmărise, de fapt, Trevayne?

Ori de cîte ori Goddard încercase să explice nişte costuri excedentare sau nişte cheltuieli subestimate – aceste tipuri de explicaţii constituind, în fond, menirea şi rolul subcomitetului – i se dăduse de înţeles că nu avea nici un sens să dezvolte expunerea. Despre toate aspectele se discutase doar la modul general; valabilitate, funcţionabilitate, capacităţi operaţionale, tehnologie, proiecte, proiectanţi, executanţi.

Noţiuni abstracte şi categorii profesionale de mijloc.

Care naibii putea fi scopul unei asemenea întruniri?

Apropiindu-se, însă, de panta care ducea spre casa lui izolată, cu priveliştea liniştitoare de pe muntele în miniatură, James Goddard, contabil-preşedinte-de-divizie la Genessee Industries, înţelese cu o claritate înfricoşătoare scopul şedinţei lui Trevayne – numele. Doar nume de persoane.

Aşa se explicau însemnările grăbite în momente aparent nepotrivite, întrebările banale puse de asistenţii lui anoşti.

Nume de persoane. Asta urmăreau să afle.

Angajaţii lui apăreau mereu în ziare. Acel inginer şef, acel proiectant, specialistul în resurse umane, un analist statistician. Numele treceau aparent neobservate, printre opinii fără însemnătate.

Nu erau cifre! Nu erau numere!

Doar oameni.

Persoane anonime.

Asta urmărea să afle Trevayne.

Mario de Spadante spusese că o mulţime de oameni se vor duce dracului.

Oameni.

Persoane anonime.

Făcea şi el parte din această categorie?

James Goddard urmărea cu privirea zborul unui cioroi, care ţîşni în jos, şi se ridică la fel de iute din spatele unui copac, drept spre cer, fără nici o pradă în plisc.

– Jimmy!... Jimmyyy!

Glasul soţiei lui – gutural, dar într-un fel totodată şi nazal – avea întotdeauna acelaşi efect asupra lui, indiferent dacă îl striga de la fereastră sau îi vorbea peste masă, în sufragerie. Îl irită.

– Da?

– Zău aşa, Jim, dacă ieşi pe pajişte, scoate naibii şi telefonul afară. Am şi eu convorbirile mele, să ştii.

– Cine?

– Unul pe care îl cheamă Spad... de Spadetti, sau aşa ceva. Un macaronar. E pe fir.

Aruncînd o ultimă privire pretenţioasei lui privelişti, James Goddard porni spre casă. Măcar un lucru era clar. Mario de Spadante avea să beneficieze de cele mai bune servicii ale unui „contabil". Goddard se pregătea să-i povestească, pas cu pas, toate etapele discuţiei cu Trevayne; nimeni nu se pricepea mai bine la aşa ceva decît un „contabil". Numai că Mario de Spadante n-avea să afle şi concluziile la care ajunsese „contabilul".

„Contabilul" ăsta nu era de dat afară.

*

Paul Bonner intră pe uşa cafenelei de la subsol; era aidoma multor altor localuri care primiseră autorizaţia de a funcţiona în subsolurile clădirilor din San Francisco. Sunetele amplificate, gata să-ţi spargă timpanele, scoase de o mică formaţie muzicală îi represau simţurile, pe care nici măcar spectacolul cu fete pe jumătate goale nu reuşea să le mai trezească. Localul era o porcărie.

Se întreba ce efect ar fi obţinut dacă ar fi apărut în uniformă. Se simţea deplasat chiar îmbrăcat în jeans şi cu un bluzon. Îşi desfăcu repede cravata şi o vîrî în buzunar.

Colcăia de droguri, mai mult haşiş, decît marijuana.

Se duse în capătul din spate al barului, scoase un pachet de ţigări Gauloise şi rămase cu el în mîna stîngă. Comandă un whisky – de fapt, zbieră, ca să se facă auzit – şi apoi constată cu mirare că băutura era un fel de zeamă acrişoară.

Încerca să-şi păstreze echilibrul, fiind permanent îmbrîncit şi împins de băutorii bărboşi şi de chelneriţele pe jumătate dezbrăcate, dintre care multe priveau pe furiş obrazul lui bărbierit frumos şi părul tuns scurt.

Îşi dădu seama că omul îl văzuse. Stătea în picioare, cam la doi metri şi jumătate de el, în jeans şi sandale, cu un fel de sveter gros de bumbac, în loc de cămaşă. Dar ceva nu era în regulă cu părul tipului, se gîndi Bonner. Avea plete bogate, pînă la umăr, însă păreau cumva prea îngrijite, prea lucioase; da, asta era. Tipul purta perucă. O perucă foarte reuşită, însă total nepotrivită cu locul şi cu înfăţişarea generală a posesorului.

Discret, Bonner ridică pachetul de Gauloise şi săltă paharul, în semn de salut.

Tipul se apropie şi cînd ajunse lîngă Bonner se aplecă şi îi spuse la ureche:

– Simpatic local, ce zici?

– Mda, e cam... copleşitor. Dar nu s-ar zice că nu te-ai integrat. Sigur eşti tipul cu care am treabă? Am zis clar că nu vreau să am de-a face cu intermediari.

– Astea sînt hainele mele civile, domnule maior.

– Foarte potrivite. Şi-acum, hai s-o-ntindem de-aici.

– Oh, nu, omule! Aici rămînem să discutăm.

– Imposibil! De ce?

– Fiindcă ştiu ce efect au vibraţiile astea asupra înregistrărilor.

– Să n-aud de benzi şi de înregistrări. Haide, fii rezonabil. Nu-mi pot permite aşa ceva; m-aş linge pe bot de orice funcţie.

Tipul cu ţoale bălţate şi cu părul pieptănat frumos îl privi mai atent pe Bonner.

– Bravo, eşti tare. Nu mă gîndisem la asta. Eşti tare, pe cuvînt!... Haide, ieşi cu mălaiu'.

Bonner puse la loc pachetul de Gauloise în buzunarul de la cămaşă şi îşi scoase portofelul. Extrase din el trei bancnote de cîte o sută de dolari şi i le întinse.

– Poftim.

– Asta-i bună, dom' maior, nimic de zis! Păi, de ce nu-mi dai mai bine un cec?

– Cum adică?

– Pune-l pe barman să le schimbe.

– N-o să vrea.

– Încearcă.

Bonner se întoarse spre bar şi rămase mirat văzîndu-l pe barman lîngă ei. Acesta îi zîmbi maiorului şi întinse mîna. Cîteva secunde mai tîrziu, Bonner ţinea în mînă bancnote de cinci, de zece şi de douăzeci de dolari. Întinse banii omului de contact.

– OK. Hai s-o frigem, omule. Batem străzile, ca băieţii. Dar de vorbit, vorbim unde zic eu, s-a înţeles?

– Bine.

Cei doi bărbaţi o porniră spre sud, pe O'Leary Lane.

croindu-şi agale drum prin ceea ce mai rămăsese din triburile din Haight-Ashbury. Tarabele de pe trotuar şi negustorii ambulanţi dovedeau din plin că triburile acceptaseră economia de tip „lasă-mă-ca-să-te-las". Pe O'Leary Lane se cîştigau bani frumoşi.

– Presupun că, în conformitate cu mijloacele dumitale tipice de precauţie, n-ai notat nimic pentru mine.

– Bineînţeles că nu. Dar asta nu te împiedică pe dumneata să iei notiţe, dacă vrei. Am reţinut totul.

– Întrunirea aia, naiba s-o ia, a ţinut aproape trei ceasuri.

– N-am ajuns degeaba contabil şef la Jim-Genessee! Am memorie bună, maiorule. Pletosul arătă spre stînga, unde era o alee. Hai într-acolo. E mai puţină agitaţie.

Se rezemară de un zid de cărămidă plin de postere semipornografice, majoritatea zdrenţuite şi mîzgălite cu graffiti; felinarele de pe O'Leary Lane luminau exact cît să li se vadă feţele. Bonner izbuti să-l facă pe omul său de legătură să se posteze astfel încît lumina să cadă pe chipul lui. Paul Bonner avea obiceiul să privească faţa omului în timpul unui interogatoriu – indiferent dacă se afla undeva pe teren sau pe o străduţă din San Francisco.

– Ia zi, omule, de unde vrei să încep?

– Sări peste ceai şi prăjituri. Ia-o de la chestiunile majore; revenim ulterior la cele mai puţin importante.

– În regulă. În ordine descrescătoare... Costurile excedentare pentru E-90 – mai precis, proiectarea transformărilor la metalele aripilor cerute de inovaţiile din laboratoarele de la Houston. Iniţial, dacă mai ţii minte, au fost concepute cu ajutorul dispozitivului de la Rolls-Royce.

– Ce-i cu ele?

– Cum adică, ce-i cu ele? Inovaţiile alea au costat o sută cinci milioane; asta-i cu ele.

– Mare scofală, se ştia.

– N-am spus că nu se ştia. Dar gaşca lui Trevayne voia să afle date. Poate că a existat un decalaj de timp la care voi nu v-aţi gîndit... Dar asta nu-i treaba mea. Nu sînt J. Edgar; eu furnizez informaţii, dumneata le evaluezi. Nu spunea aşa dobitocul ăla?

– Continuă. Bonner îşi scoase un carneţel cu spirală şi începu să scrie.

– Mai departe. În sud, la Pasadena... Uzinele au o întîrziere de opt luni la producerea matriţelor pentru plăcile blindate mari. Asta-i pe nasoale, omule. Au un morcov atît de mare, încît nu cred să-şi mai revină vreodată. Tulburări sindicale, reclamaţii de poluare, modificări ale proiectelor, componentele de bază ale aliajului; au dat de dracu'. Armbruster o să trebuiască să ia pe cauţiune uzinele alea şi, pe deasupra, să se mai descurce şi cu ăia de la ecologie.

– Şi ce-a vrut Trevayne?

– Ciudat. S-a arătat oarecum compătimitor. Greşeli nevinovate, preocupări legate de mediul înconjurător; chestii din astea. Nu s-a oprit la problema mălaiului; părea mai interesat de soarta băieţilor care aveau probleme... Mai departe. Chiar aici, în preaiubitul nostru nord-vest. Liniile de la sud de Seattle. După cum ştii, acolo se face o mică diversificare; Genessee a preluat firma Bellstar Companies şi-a plătit o groază de impozite ca să o pună pe picioare. Pînă acum e un mare chix.

– Astea-s uzinele de rachete, nu?

– Rachete, combustibil de propulsie, piste de lansare... un Peenemünde al Pacificului, cum numim noi cu drag această harababură.

– Sînt necesare. Trebuie să funcţioneze în continuare...

– Aha, aşa care va să zică, domnu'. Ia mai scuteşte-mă cu evaluările astea, omule. Ce, ai uitat?

– Ştiu, nu-i treaba dumitale... Bun, deci ce-i cu ele?

– Păi, sînt culmea pierderilor, adică, fără glumă, regina pierderilor, băiete. Nu degeaba a intrat Trevayne ăsta la bănuieli. Ce treabă avea Genessee să cumpere aşa ceva?!

– Vezi că ieşi din teren.

– E rîndul meu să fac evaluări, rîse contabilul cu peruca pletoasă. Terenul a ieşit din teren, reluă el. Fiindcă vreo cîţiva s-au apucat să facă evaluări... Trevayne vrea mai multe informaţii despre Bellstar. Numai că şi aici, la fel ca la Pasadena şi Houston, face săpături în dosarele de personal. Sincer să fiu, nu pricep; n-o să afle nimic din ele. E o mutare greşită din partea lui.

Bonner notă ceva în carneţel.

– N-a fost ceva mai precis?

– Nu, omule. Nu putea. Trevayne ăsta al dumitale ori e un mare prostănac, ori e prea comod.

În celălalt capăt al străduţei, apăru un beţiv. Un turist, în mod cert, îmbrăcat cu sacou, pantaloni largi, cravată şi pe cap cu un chipiu al Legiunii americane. Se rezemă de cărămizile zidului, trase fermoarul de la pantaloni şi se apucă să urineze. Contabilul se întoarse spre Bonner.

– Hai s-o-ntindem de-aici. E mizerabil. „Codiţa" aia, maiorule, ascultă-mă pe mine, e doar în imaginaţia dumitale.

– N-ai să mă crezi, poate, omule, dar pe eroii ăştia profesionişti nu pot să-i sufăr.

– Ba te cred, omule. S-ar zice că nimic ce-i bun nu-ţi place... Ştiu o cîrciumă un pic mai încolo. Hai să mergem şi să isprăvim o dată.

– Cum adică să isprăvim?! Păi, nici n-am început încă. Cred că mai ai de vorbit de vreo două sute nouăzeci de dolari.

– Ne descurcăm noi, pifanule!

Ceva mai tîrziu, cam după un ceas şi vreo zece minute, Bonner reuşise să îşi umple cu notiţe carneţelul. Simţea că nu aruncase degeaba cei trei sute de dolari; profitase măcar din

plin de amintirile contabilului. Tipul era uimitor; dacă era să-i dai crezare, putea să-şi aducă aminte fraze întregi, expresii exacte.

Ce însemnau toate astea avea să decidă, totuşi, altcineva. Din toate informaţiile adunate, Bonner pricepuse că Trevayne şi ai lui acoperiseră destule subiecte, fără să facă prea multe săpături. Totuşi, nu excludea posibilitatea ca părerea lui să fie greşită. Alţii, mai pricepuţi, îşi vor spune cuvîntul.

– Cam asta e tot, maiorule, zise omul de la Genessee, cu plete false. Sper că te va ajuta să dai niscaiva „lovituri"; asta dacă eşti cu adevărat tipul soldatului, şi nu vreun papagal de propagandist.

– Şi dacă a doua alternativă ar fi valabilă?

– Atunci, sper să bagi la fund GIC.

– Văd că eşti flexibil.

– Cauciuc curat. Am mentalitate de cîine vagabond. Eu sînt propria mea cauză.

– Probabil că nu-i rău să trăieşti aşa.

– Foarte confortabil... Vouă trebuie să vă mulţumesc pentru confortul ăsta.

– Ce?

– Oh, da, omule! Acum cîţiva ani chiar mă îmbrăcam aşa. Adică, vreau să zic că pentru mine conta! Proteste, marşuri pacifiste, maratoane pentru Gangele secat, toţi oamenii mi-erau fraţi – negri, albi şi galbeni; voiam să schimb lumea... Pe urmă, drăgălaşilor, m-aţi trimis în Vietnam. Nasol pe-acolo, omule. Era să rămîn fără stomac. Şi pentru ce?

– Era de aşteptat ca genul ăsta de experienţă să-ţi reînnoiască energiile; să-ţi dea elan, adică, să schimbi lumea.

– Poate unora, dar nu mie. Am plătit un tribut prea mare. Sfinţii sînt nişte codoşi, iar Iisus Hristos nu e superstar. E doar ceva tare nasol. Vreau să trăiesc pentru mine.

Bonner se ridică de la măsuţa împuţită.

– Las' pe mine, dau eu zvon în ţară. Poate te fac ăn președinte la Genessee Industries.

– N-ar fi exclus… Hei, pifanule, n-am glumit, să ştii. Vreau să trăiesc pentru mine. Dacă Trevayne iese pe piaţă, îl las să liciteze; bagă bine la cap.

– S-ar putea să fie periculos pentru tine. Nu se ştie dacă nu te las fără stomac de tot. Nu-i nevoie să mă gîndesc de două ori.

– Te cred… Dar sînt cinstit cu lucrurile astea. Te sun pe tine întîi şi-ţi dau şansa să faci o ofertă mai bună… Asta dacă tipu' iese pe piaţă.

Bonner privi lung chipul zîmbitor al contabilului, întrebîndu-se dacă nu cumva făcuse o mare greşeală întîlnindu-se în această seară. Tipul de la Genessee se juca cu el într-un mod foarte „nesănătos". Bonner se aplecă peste masă, cu mîinile încleştate pe tăblie, şi rosti calm, dar ferm:

– Dacă aş fi în locul dumitale, aş avea grijă să nu stau cu fundu-n două luntre. Băştinaşii pot deveni foarte neprietenoşi.

– Relaxează-te, maiorule. Voiam doar să te văd în mişcare; faci ca un titirez… Las-o baltă. Mă simt bine cu ce mi-a mai rămas din stomac… Ciao.

Paul se ridică în picioare. Spera să nu mai fie nevoit să dea ochii cu individul acesta ciudat şi bolnăvicios. Cel mai prost tip de informator – dar şi cel mai bun meseriaş; un şobolan de canal, care bîntuie prin tunelele cu murdării, fără să se teamă de lumina soarelui, pe care o dispreţuieşte. Un ins căruia nu-i pasă decît de el însuşi. Ceea ce, oricum, şi recunoscuse.

– Ciao.

20

Tînărul avocat, Sam Vicarson, nu văzuse niciodată Fisherman's Warf*. Ştia că dorinţa era o prostie, dar aşa îşi pusese el în gînd. Iar acum avea două ceasuri la dispoziţie, pînă la şedinţa de la ora cinci şi jumătate, în camera lui Trevayne. Preşedintele subcomitetului vrusese să le ofere prin cele două ceasuri libere un fel de premiu pentru buna purtare din timpul întrunirii de la Genessee.

Sam Vicarson sugerase că n-ar fi stricat să le dea mai bine nişte gratificaţii academice.

Taxiul opri în faţa unui bar cu fructe de mare, care avea în faţă coşuri pline cu alge şi plase mari de cînepă atîrnate la uscat.

– Aici începe cheiul, domnule. Drept înainte, pe lîngă apă. Vreţi să mergeţi undeva anume? Poate la Di Maggio?

– Nu, mulţumesc; e perfect aşa.

Vicarson îi plăti şoferului şi coborî din taxi. Sesiză imediat mirosul greu de peşte şi se întrebă – avînd în vedere înfăţişarea jalnică a locului – dacă exista canalizare. Zîmbind în sinea lui, porni pe strada cu prăvălii ciudate şi baruri „de atmosferă", cu bărci de pescari legănîndu-se pe suporţi şi plase de pescuit întinse peste tot. O aventură pe jumătate de kilometru, pregătită minuţios de o Cameră de Comerţ foarte pricepută.

Avea să fie distractiv. Distracţii pentru două ceasuri.

Intră în nenumărate magazine şi, amuzîndu-se, trimise cărţi poştale cîtorva prieteni cinici – cele mai oribile cărţi poştale cu putinţă. Le cumpără lui Trevayne şi Alan Martin

---

* Cheiul Pescarului (engl., nota trad.).

cîte o lanternă, de vreo zece centimetri lungime, în formă de rechin; botul se aprindea cînd apăsai pe aripioarele dorsale.

Se plimbă pînă în capătul cheiului, unde bărcile erau ceva mai autentice; sau, mai precis, tipii din jurul lor se străduiau să-şi cîştige existenţa din exploatarea adîncurilor apei, şi nu a turiştilor. Porni înapoi, oprindu-se cam din douăzeci în douăzeci de metri, să privească echipajele, care îşi descărcau capturile marine. Peştii erau fascinanţi. Forme diferite; culori pestriţe pe un fond cenuşiu predominant; ochii aceia fără pleoape, mari şi goi.

Vicarson se uită la ceas. Era aproape patru şi un sfert. Pînă la Mark Hopkins făcea douăzeci de minute cu taxiul; voia să mai aibă timp şi pentru un duş. Asta însemna că dispunea de aproximativ cincisprezece minute ca să bea ceva într-unul dintre barurile de la malul apei.

Cînd ridică a doua oară privirea de la ceas, continuînd să-şi facă tot felul de calcule, văzu doi bărbaţi ce se aflau la circa cincisprezece metri distanţă. Tipii îl priveau. Văzîndu-se observaţi, se răsuciră repede şi începură să discute – mult prea rapid şi prea artificial. Mai tîrziu îşi dădu seama Vicarson ce făcuse. Întrucît soarele se reflectase strălucitor pe ecranul ceasului, Sam se răsucise ca să mai verifice o dată ora, profitînd de umbra trupului; făcuse mişcarea în ultima secundă. Tipii fuseseră luaţi prin surprindere.

Vicarson ezita. Nu cumva imaginaţia lui o luase razna stimulată de permanentul îndemn al lui Trevayne de a fi prudenţi?

Un grup de eleve însoţit de ghizi adulţi începu să se răspîndească în partea de jos a cheiului. Se pregăteau să ia cu asalt capătul danei, printre chicote de rîs şi mustrări părinteşti. Se puseseră în mişcare; turiştii se dădură la o parte să facă loc Trupei 36, Oakland Brownies.

Vicarson intră în grup, scuzîndu-se cu glas tare, în timp

ce-şi croia drum printre oameni. Sub privirile critice ale cîtorva adulţi, izbuti să iasă în partea opusă, cam la zece metri de stradă. Se repezi pe şosea şi coti la dreapta, intrînd în fluxul uman ce venea dinspre apă. Ceva mai încolo zări o cafenea aglomerată unde reclama te îmbia să bei „băuturi ca în Golf" şi intră rapid pe uşă. Barul era în formă de potcoavă, cu partea deschisă spre intrarea din faţă (barul propriu-zis se mula după contururile ciudate ale clădirii, care se întindea deasupra apei).

„Băuturi ca în Golf", într-adevăr.

Vicarson se instală pe o latură a potcoavei, ca să poată ţine sub observaţie atît partea de nord a docului, cît şi strada. Comandă un Fisherman's Punch* şi aşteptă, întrebîndu-se dacă aveau să apară din nou cei doi bărbaţi.

Ceea ce se şi întîmplă. Numai că acum li se mai alăturase un al treilea. Un ins solid şi cam obez, pe la vreo cincizeci de ani.

Sam Vicarson îl recunoscu; nici nu era greu să-l uite, date fiind împrejurările în care se întîlniseră.

Ultima oară şi singura dată cînd îl văzuse pe tipul ăsta corpolent fusese la o partidă de golf în plină noapte, la trei mii de mile distanţă, la Chevy Chase, în Maryland. Ăsta era tipul care îi răsucise braţul congresmanului beat din California, trîntindu-l la pămînt.

Trevayne stătea în picioare la fereastra camerei de hotel şi asculta descrierea lui Vicarson, fără a face comentarii. Tînărul avocat îl descrisese pe Mario de Spadante. Şi dacă nu greşea, dacă de Spadante se afla în San Francisco, însemna că intrau în joc aspectele colaterale legate de Genessee Industries, pe care el nu le luase în calcul.

Mario de Spadante trebuia cercetat amănunţit. „Flăcăul

* Punciul Pescarului (engl., nota trad.).

cîte o lanternă, de vreo zece centimetri lungime, în formă de rechin; botul se aprindea cînd apăsai pe aripioarele dorsale.

Se plimbă pînă în capătul cheiului, unde bărcile erau ceva mai autentice; sau, mai precis, tipii din jurul lor se străduiau să-şi cîştige existenţa din exploatarea adîncurilor apei, şi nu a turiştilor. Porni înapoi, oprindu-se cam din douăzeci în douăzeci de metri, să privească echipajele, care îşi descărcau capturile marine. Peştii erau fascinanţi. Forme diferite; culori pestriţe pe un fond cenuşiu predominant; ochii aceia fără pleoape, mari şi goi.

Vicarson se uită la ceas. Era aproape patru şi un sfert. Pînă la Mark Hopkins făcea douăzeci de minute cu taxiul; voia să mai aibă timp şi pentru un duş. Asta însemna că dispunea de aproximativ cincisprezece minute ca să bea ceva într-unul dintre barurile de la malul apei.

Cînd ridică a doua oară privirea de la ceas, continuînd să-şi facă tot felul de calcule, văzu doi bărbaţi ce se aflau la circa cincisprezece metri distanţă. Tipii îl priveau. Văzîndu-se observaţi, se răsuciră repede şi începură să discute – mult prea rapid şi prea artificial. Mai tîrziu îşi dădu seama Vicarson ce făcuse. Întrucît soarele se reflectase strălucitor pe ecranul ceasului, Sam se răsucise ca să mai verifice o dată ora, profitînd de umbra trupului; făcuse mişcarea în ultima secundă. Tipii fuseseră luaţi prin surprindere.

Vicarson ezita. Nu cumva imaginaţia lui o luase razna stimulată de permanentul îndemn al lui Trevayne de a fi prudenţi?

Un grup de eleve însoţit de ghizi adulţi începu să se răspîndească în partea de jos a cheiului. Se pregăteau să ia cu asalt capătul danei, printre chicote de rîs şi mustrări părinteşti. Se puseseră în mişcare; turiştii se dădură la o parte să facă loc Trupei 36, Oakland Brownies.

Vicarson intră în grup, scuzîndu-se cu glas tare, în timp

ce-şi croia drum printre oameni. Sub privirile critice ale cîtorva adulţi, izbuti să iasă în partea opusă, cam la zece metri de stradă. Se repezi pe şosea şi coti la dreapta, intrînd în fluxul uman ce venea dinspre apă. Ceva mai încolo zări o cafenea aglomerată unde reclama te îmbia să bei „băuturi ca în Golf" şi intră rapid pe uşă. Barul era în formă de potcoavă, cu partea deschisă spre intrarea din faţă (barul propriu-zis se mula după contururile ciudate ale clădirii, care se întindea deasupra apei).

„Băuturi ca în Golf", într-adevăr.

Vicarson se instală pe o latură a potcoavei, ca să poată ţine sub observaţie atît partea de nord a docului, cît şi strada. Comandă un Fisherman's Punch* şi aşteptă, întrebîndu-se dacă aveau să apară din nou cei doi bărbaţi.

Ceea ce se şi întîmplă. Numai că acum li se mai alăturase un al treilea. Un ins solid şi cam obez, pe la vreo cincizeci de ani.

Sam Vicarson îl recunoscu; nici nu era greu să-l uite, date fiind împrejurările în care se întîlniseră.

Ultima oară şi singura dată cînd îl văzuse pe tipul ăsta corpolent fusese la o partidă de golf în plină noapte, la trei mii de mile distanţă, la Chevy Chase, în Maryland. Ăsta era tipul care îi răsucise braţul congresmanului beat din California, trîntindu-l la pămînt.

Trevayne stătea în picioare la fereastra camerei de hotel şi asculta descrierea lui Vicarson, fără a face comentarii. Tînărul avocat îl descrisese pe Mario de Spadante. Şi dacă nu greşea, dacă de Spadante se afla în San Francisco, însemna că intrau în joc aspectele colaterale legate de Genessee Industries, pe care el nu le luase în calcul.

Mario de Spadante trebuia cercetat amănunţit. „Flăcăul

* Punciul Pescarului (engl., nota trad.).

din construcţii, de la New Haven, care prin muncă şi mila Domnului ajunsese bine" merita să fie analizat cu atenţie. Trevayne nu făcuse pînă acum o asemenea conexiune. Nu avusese, de altfel, nici un motiv s-o facă.

– Nu mă înşel, domnule Trevayne. E acelaşi tip. Cine naiba e?

– S-ar putea să fiu în stare să-ţi răspund după ce dau cîteva telefoane.

– Glumiţi?

– Aş vrea eu... Ne ocupăm de asta mai tîrziu. Hai să vorbim despre această după-amiază, zise Trevayne, îndreptîndu-se spre un fotoliu; Alan Martin şi Sam se aşezară pe canapea, punînd documentele şi hîrtiile pe măsuţa de cafea din faţă. Am avut timp să rumegăm bine şi să căpătăm un pic de perspectivă. Care e părerea ta, Alan? Cum crezi că a mers?

Contabilul de vîrstă mijlocie aruncă o privire spre hîrtii. Cu degetele pe rădăcina nasului, vorbi ţinînd ochii închişi.

– Pe Goddard îl apucase frica, dar s-a străduit din răsputeri să nu lase să se vadă. Martin deschise ochii. Era mirat totodată şi cam derutat. Îşi tot apăsa buricele degetelor pe masă; se vedea cum i se mişcau tendoanele. Uite, am luat nişte notiţe, zise, adunînd nişte foi de pe masă. Una dintre primele chestii care l-au descumpănit a fost treaba cu problemele sindicale de la Pasadena. Nu cred că se aştepta la aşa ceva. Nu i-a convenit cînd Sam a insistat să afle numele negociatorului care reprezenta personalul angajat.

– Cum îl cheamă? întrebă Trevayne.

– Manolo. Ernest Manolo, răspunse Vicarson, uitîndu-se la hîrtiile de pe masă. Contractul n-a fost prea dur din punctul de vedere al condiţiilor locale, dar dacă ar fi folosit ca un fel de îndrumar la nivel naţional puteţi fi siguri că ar face senzaţie.

– Şi va fi folosit în calitatea asta?

– Depinde de Manolo şi ai lui, presupun. Deznodămîntul

ar fi ceva de genul unei reciprocități bazate pe principiul „ce ție nu-ți place, altuia nu-i face", replică Vicarson.

– Vrei să spui că sindicatele i-au delegat acest tip de autoritate acestui... Manolo?

– Manolo a fost, inițial, destul de ponderat; are, însă, o ascensiune rapidă și nu așteaptă să fie delegat. Își ia singur. E genul de instigator – de cruciat, într-un fel. Ca Chavez; dar cu avantajul că are școală. A studiat economia la Universitatea din New Mexico.

– Continuă, Al, zise Trevayne, scoțînd un plic din buzunar.

– Cred că l-ai făcut praf pe Goddard cînd nu te-ai arătat interesat de niște cifre subestimate, legate de Genessee. Tipul avea dosarele despre Pittsburgh Cylinder Company; producția de armături și blindaje de la Detroit; oțel aliaj – tot Detroit; laboratoarele din Houston; Green Agency, reclamă, New York și Dumnezeu mai știe ce altceva. Era pregătit să ne îngroape sub tomuri de justificări... Am obținut, totuși, numele șefului proiectării, de la Houston. Numele lui nu a apărut în nici unul dintre dosarele noastre, pînă acum. Ralph Jamison. Goddard nu mai pricepea nimic; un pîrlit de laborant în spatele unei tranzacții de o sută cinci milioane dolari... Pe urmă, cînd l-am întrebat de proiectele de la Bellstar era să treacă cu degetele prin masă. Absolut de înțeles; Genesse a avut probleme antitrust cu Bellstar.

– Vorbind în calitate de cel mai strălucit avocat aici de față, zise Sam Vicarson, zîmbind cu gura pînă la urechi, dacă hotărîrea în cazul Bellstar ar fi fost pronunțată de oricine altcineva decît de bătrînul judecător Studebaker, s-ar fi făcut recurs demult.

– Sam, ce-ți veni cu asta acum? Ai mai spus-o și altă dată.

– Oh, Dumnezeule! Domnule Trevayne, întrebaţi orice avocat specialist în legislaţia trusturilor. Dosarul Genessee-Bellstar a fost plin de găuri. Cazul i s-a dat lui Joshua Studebaker. Moş Josh nu-i chiar un nume în magistratură, dar oricum, cît de cît e cunoscut. Ar fi putut merge mai departe, dar preferă să stea în Seattle. E tăcut şi e de culoare, domnule Trevayne. Cînd e vorba de ţînci bătuţi cu biciul, de rahitism, de cei care scurmă pămîntul pentru un cartof, fii sigur că dai de moş Josh. Chiar a trecut prin aşa ceva. Nici măcar Justiţia nu-l mai poate scoate din ale lui.

– N-am ştiut toate astea, zise Alan Martin, fascinat de proaspetele informaţii dobîndite. N-am auzit niciodată de el.

– Nici eu, zise Trevayne.

– Nu-i de mirare. Studebaker se străduieşte din răsputeri să nu iasă în evidenţă. Nu dă interviuri, nu scrie cărţi; se limitează la articole despre chestiuni legale complexe în cele mai sofisticate jurnale de drept. De vreo patruzeci de ani s-a îndeletnicit cu complicarea şi simplificarea hotărîrilor judecătoreşti... Unii zic că în ultimii ani mai are scăpări – au început să-l înţeleagă.

– Spuneai că este intangibil? întrebă Trevayne.

– Din cîteva motive. E genial, e negru, excentric în stilul lui şi are o capacitate înspăimîntătoare de înţelegere a noţiunilor legale abstracte. Vreţi să vi-l desenez?

– E negru şi a reuşit singur în viaţă, zise Alan Martin, resemnat.

– A urcat piscul cel mai înalt al muntelui.

– Omiţi o informaţie destul de importantă... sau, în fine, o apreciere, zise Trevayne.

– De ce a pronunţat el hotărîrea? întrebă Sam Vicarson, aplecîndu-se în faţă. V-am spus că e renumit pentru noţiunile complexe... abstracte. A folosit expresia „strădanie omenească în masă" pentru a aprecia, iar apoi a anula

neregularitățile de la Genessee. A justificat anumite relații economice îndoielnice stabilind necesitatea unor „motive compatibile" în cazul finanțării pe scară largă. În cele din urmă, a aruncat cîrligul; în două vorbe, guvernul nu a făcut dovada necesității unei competiții viabile.

– Ce-nseamnă asta? întrebă Alan Martin, care nu pricepuse nimic. Altceva decît că ai parcurs documentele alea afurisite?

– Nimeni altcineva n-a avut acces la pradă.

– Ceea ce n-are nimic de-a face cu legalitatea situației, zise Trevayne.

– Concluzia? făcu Sam, rezemîndu-se de speteaza canapelei. Ori moș Josh s-a întors la adevărul esențial prin acrobații juridice, ori a avut ulterior un motiv. Sincer să fiu, nu pot accepta cea de a doua variantă. Nu... un „motiv compatibil", ca să folosesc cuvintele judecătorului. În fine, e o enciclopedie ambulantă în materie de științe juridice. Chiar dacă mulți dintre noi sîntem convinși că există „găuri", el e capabil să le astupe pe toate.

– Deci, așa stau lucrurile cu Bellstar. Trevayne își însemnă ceva pe spatele plicului pe care îl ținea în mînă. Altceva, Alan?

– Goddard s-a înfuriat – adică a început să clipească, să zîmbească și era cît pe-aci să-și rupă unghiile în lemnul mesei – cînd ai abordat problema lui Armbruster. Senatorul reprezintă un domeniu care îi e interzis. Nu cred că și-a dat seama ce urmărești. Nici eu, sincer să fiu... Armbruster a fost ca un ghimpe pentru marile corporații, mai ales pentru monoliți ca Genessee. N-a putut înțelege întrebarea ta – presupunînd că a fost consultat în privința statisticilor despre forța de muncă.

– Da, Armbruster n-a fost consultat. El a făcut consultarea.

– Tot nu înţeleg.

– Senatorul liberal a făcut cîteva reflecţii destul de neliberale în timpul ultimelor alegeri.

– Ei bravo, glumeşti?! exclamă Vicarson, căscînd ochii mari.

– Aş vrea eu, îi răspunse Trevayne.

– Ultimul lucru pe care mi l-am notat – am lăsat chestiile juridice în seama lui Sam – a fost felul cum au scăldat-o, cu toţii, în privinţa lobby-ului pentru avioane. Erau tobă de date la capitolul ăsta. După procentele lor, ei răspund de maximum douăzeci şi doi la sută din finanţarea lobby-ului. Totuşi, potrivit statisticilor puse la dispoziţie de lobby, Genessee răspunde de douăzeci şi şapte la sută, ceea ce ştim noi, şi probabil de încă vreo douăzeci la sută procent îngropat şi uitat. Dacă aş demara o verificare suplimentară şi aş implica în chestia asta Green Agency din New York, pun pariu că aş mai găsi încă douăzeci la sută. Ştiu, fir-ar să fie, că Genessee a stors pe puţin şapte milioane de la lobby, dar refuză să recunoască. Ascultaţi-mă pe mine, ăştia au mai multe etichete pentru relaţiile publice decît găseşti în catalogul Sears Roebuck.

Etichete. O naţiune de etichete, îşi zise Andrew Trevayne.

– Cine conduce agenţia Green din New York?

– Aaron Green, răspunse Sam Vicarson. Filantrop, patron al artelor, editor de poezie pe cheltuiala lui. E mare tipu'.

– Coreligionar de-al meu, adăugă Alan Martin, doar că el provine din „gaşca“ de la Birmingham, nu din New Britain, Connecticut, unde cînd eram puştani mîncam kielbasa* sau încasam pumni de la polonezi... Asta-i tot ce-am notat.

Etichete, o naţiune de etichete.

---

* Un fel de cîrnat afumat, cu usturoi (engl., nota trad.).

Discret, Andrew Trevayne își mai notă ceva pe spatele plicului.

– Nota zece, promovat, rabin Martin. Ei, și-acum să vedem dacă îl trecem clasa și pe tînărul Sam!

– După toată dovada de erudiție pe care v-am dat-o?! Sînteți un tip dur, domnule președinte.

– Nu negăm că ești erudit, nu-i așa, Alan? Nu negăm nici că ai gust la cadouri, zise Trevayne luînd lanterna-rechin de pe măsuță și apăsînd pe aripioara dorsală. Nu se aprinse nici o lumină în botul animalului. Mi-ești dator cu o baterie... Bun, deci, ce o să ne ofere cărturarul nostru?

– Rahat... Ciudat, nu pot să sufăr cuvîntul ăsta, dar îl folosesc mereu. Acum, chiar că se potrivește, spuse el, ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre televizor.

– Care-i rahatul? întrebă Trevayne.

– Termenul e *no-volotore*. În fine, e termenul meu, zise Vicarson, întorcîndu-se cu fața la Martin și Trevayne. Goddard a avut un avocat în această după-amiază, dar nu și-a dat seama ce naiba a transpirat. *No-volotare;* nu putea oferi nimic. Tipul era de față pentru a veghea ca nimeni să nu-l contrazică din punct de vedere legal – atîta tot. N-avea voie să știe prea multe. Oribilă poziție.

– Of, Doamne, iar mă repet, zise Martin, dar nu pricep nimic.

– Prostovanule, zise Vicarson, aruncînd cu o scrumieră goală spre Martin, care o prinse fără nici un efort, cu mîna stîngă. Tipul a fost acolo de fațadă. Pîndea ce făceau ambele părți, ca un arbitru părtinitor. Ciulea urechile la expresii, cerca clasificări. Te-ai prins?... Se asigura că un posibil dosar, pe viitor, va fi absolut curat. Și, ascultați-mă pe mine, nimic din ce s-a spus în după-amiaza asta nu s-ar putea folosi într-un proces, încheie Vicarson.

– Bine, domnule Blackstone*. Şi de ce mă rog te deranjează atît de mult chestia asta? întrebă Trevayne, schimbîndu-şi poziţia pentru a-şi putea concentra toată atenţia asupra tînărului Sam.

– Simplu ca bună ziua, şefu'. Nimeni nu pune un avocat, mai ales un avocat de corporaţie, într-o asemenea situaţie, decît dacă face pe el de frică. Îi spui omului ceva!... Tipul ăla habar n-avea de nimic. Crede-mă, domnule Trevayne, era mai în ceaţă decît noi.

– Foloseşti tactica judecătorului Studebaker. Noţiuni abstracte, zise Trevayne.

– Nu tocmai; doar pentru început. Brusc, Vicarson renunţă la agitaţia juvenilă şi se întoarse rapid la canapea. Se aşeză şi luă de pe măsuţa de cafea una dintre foi. Mi-am luat şi eu nişte notiţe. Nu atît de elaborate ca cele ale lui Al – mă feream de ăia răi –, dar m-am gîndit şi eu la cîteva lucruri... În primul rînd, ce-aţi zice de acuzaţia de complicitate?

Cei doi se uitară unul la altul, apoi la Vicarson.

– Parcă spuneai că nimic din ce s-a spus acolo n-ar putea fi folosit într-un proces, remarcă Trevayne, aprinzîndu-şi o ţigară.

– E vorba de un calificativ – nu de o situaţie foarte concretă. În combinaţie cu alte informaţii şi cu multe scăpări reprezintă o posibilitate.

– Care anume? întrebă Martin.

– Lui Goddard i-a scăpat că el – „el" fiind Genessee Industries – nu a fost pus la curent cu normele pentru oţel, fixate de Comisia de Import a preşedintelui, în martie anul trecut, înainte de difuzarea oficială a datelor. Faptul că firmei Genessee i s-a livrat din Japonia, la prima telegramă, o grămadă de oţel în lingouri Tamishito a fost pus pe seama

* Sir William Blackstone (1723–1780), jurist englez (nota trad.).

condițiilor de piață favorabile și a priceperii echipei comerciale. Am dreptate?

Trevayne încuviință din cap; Martin se juca amuzat cu mica lanternă ciudată.

– Și? întrebă el.

– În august, Genessee a emis nişte titluri de valoare. Cam de o sută de milioane de dolari...Noi, avocații, sîntem cu ochii în patru la chestii din astea. Dar divaghez... L-a preluat un birou din Chicago, „Brandon and Smith"; foarte mare, foarte aristocratic. Dar de ce tocmai din Chicago? Sînt o groază de firme de felul ăsta la doi paşi, în New York.

– Haide, Sam, zise Trevayne. Unde vrei să ajungi?

– A trebuit să vă spun toate astea ca să aveți o viziune de ansamblu... Acum două săptămîni, Compania „Brandon and Smith" și-a luat un al treilea partener principal. Pe unul, Ian Hamilton, membru ireproşabil al baroului şi... Vicarson nu apucă să mai continue, căci Andrew se aplecă în față, cu plicul în mînă.

– Ian Hamilton a făcut parte din Comisia de Import a președintelui.

– Comisia a fost suspendată oficial după ce raportul a fost transmis la Casa Albă. În februarie; acum nouă luni. Deşi nu se știa dacă președintele va accepta recomandările, era de așteptat – și se cerea din punct de vedere juridic – ca toți cei cinci membri ai comisiei să nu pomenească nimic despre ceea ce descoperiseră.

Trevayne se rezemă de spătar și mai notă ceva pe plic.

– Bun, Sam... E un aspect care poate fi investigat în continuare. Altceva?

– Chestii mărunte, dar poate alegi ceva din ele.

Cei trei bărbați mai discutară încă patruzeci și cinci de minute. Trevayne nu își mai notă nimic pe spatele plicului. În timpul conversației, Andy pregăti nişte martini, din

ingredientele cerute prin room service.

Disecţia întrunirii de la Genessee era aproape încheiată.

– În glumă fie zis, ne-ai cam stors creierii, domnule Trevayne, zise Vicarson. Dar dumneata ce părere ai?

Trevayne se ridică de pe fotoliu, ţinînd plicul ridicat. Se apropie de cei doi asistenţi care stăteau pe canapea şi-l lăsă să cadă pe măsuţa de cafea.

– Cred că am obţinut ceea ce urmăream.

Vicarson luă plicul şi se trase lîngă Martin. Citiră numele înscrise acolo cu grijă:

ERNEST MANOLO – Pasadena
RALPH JAMISON – Houston
JOSHUA STUDEBAKER – Seattle
MITCHELL ARMBRUSTER – DC
AARON GREEN – NYC
IAN HAMILTON – Chicago

– O listă foarte completă, Andrew, zise Alan Martin.

– Foarte, într-adevăr. Fiecare dintre ei a participat nemijlocit la o operaţie Genessee desfăşurată în împrejurări neobişnuite şi costisitoare. E valabil oricum ai întoarce-o, de-aia e şi aşa de interesant. Manolo – reglementări sindicale; Jamison – proiectare, producţie; Studebaker – o hotărîre judecătorească deosebit de îndoielnică – şi federală, totodată; Armbruster – drept în Senat – mai sînt şi alţii în zona aceea, dar nici unul nu a avut de-a face direct cu Genessee din California; Aaron Green distribuie o mare parte dintre resursele financiare ale unui lobby naţional, în favoarea firmei GIC… Ian Hamilton? Cine ştie? Dar intru în agitaţie cînd un tip cu relaţiile pe care le are el la preşedinţie ajunge atît de aproape de nişte titluri de valoare de o sută milioane dolari, emise de un antreprenor important al Apărării.

– Şi ce vrei să faci? întrebă Martin, luînd plicul de la Sam. Cred că putem obţine informaţii de fond despre fiecare.

– E posibil fără să stîrnim curiozitatea acolo unde nu trebuie?

– Cred că da, zise Sam Vicarson.

– Simțeam eu că așa vei răspunde, replică Andy, zîmbind. Vreau ca fiecare individ de pe lista asta să fie verificat amănunțit, și asta rapid. Pe urmă, vreau ca Manolo, Jamison și Studebaker să fie intervievați și confruntați, în ordinea enumerării, cu negocierile sindicale din Pasadena, modificările de proiecte de la laboratoarele din Houston și decizia instanței din Seattle în dosarul Bellstar. Se prea poate să nu obținem nimic, fiind vorba în fiecare caz de acțiuni izolate, dar nu-mi vine să cred. Sper că vom descoperi o schemă sau un tipar de funcționare a firmei Genessee. Chiar dacă aceste cazuri nu au legătură între ele, vom putea afla multe despre metodele folosite de Genessee.

– Cum rămîne cu ultimii trei? Senatorul, Green și Hamilton? întrebă Martin.

– Îi lăsăm în pace pînă îi intervievăm pe ceilalți, zise Trevayne. Important e să ne mișcăm repede, și să nu se prindă nimeni de ceea ce facem. Pentru a folosi un „bonnerism", un atac clește prin surprindere; nimeni nu mai apucă să născocească explicații... Acum sîntem la plimbare și distracție; s-a dus vestea că toți trei am pornit într-o vizită de rutină la diferitele uzine – de la San Francisco pînă la Denver. Foarte bine, de ochii lumii așa să rămînă. Continuăm periplul. Doar că se vor mai înregistra și cazuri de absenteism.

– Absenteism? Ce mai e și asta? se miră Vicarson, fascinat de manipulările rapide ale lui Andrew.

– Alan, vreau să te duci pînă la Pasadena, să dai de Manolo. Ai experiență în problemele sindicale; mai ții minte că am negociat amîndoi chestiuni de acest gen cu ani în urmă, prin New England? Află cum a izbutit Manolo să se descurce fără vreun grangure de la sindicate, și cum se face că e atît de

tăcut în această privință; de ce nu s-a elaborat o politică sindicală concretă. Manolo ar fi trebuit încoronat și mutat la sediul din Washington. Or, nu s-a întîmplat așa.

– Cînd să mă duc?

– Mîine dimineață. Dacă Sam poate procura suficiente date biografice despre Manolo, ca să ai de la ce să pornești.

– Va fi o noapte lungă, dar cred că am să mă descurc, zise Vicarson, luîndu-și notițe.

– Eu am să iau legătura cu Mike Ryan, inginer de aeronautică; are cam același domeniu ca Jamison la Houston. Îl pun să se ducă la laboratoarele Genessee și să afle cum a izbutit Jamison să scape cu o transformare care a costat o sută cinci milioane. Ce fel de om trebuie să fii ca să ți se încredințeze o asemenea responsabilitate... Sam, dacă mai găsim ceva timp la noapte, crezi că poți face săpături și despre Jamison?

Vicarson puse creionul jos.

– Un tip cu o funcție ca a lui la laboratoarele Genessee nu se poate să nu aibă un dosar special, nu-i așa?

– Absolut, răspunse Alan Martin.

– Am un amic la FBI, destul de dezumflat. Am fost colegi de școală. N-a făcut parte din tabăra lui Hoover*, dar oamenii acestuia nu știu asta. O să ne ajute; n-o să se prindă nimeni.

– Bun. Și acum e rîndul tău, Sam. Adună toate informațiile pe care le poți găsi despre hotărîrea în dosarul Bellstar, hotărîrea dată de Studebaker. Citește-o pînă o înveți pe de rost. Imediat ce se întoarce Alan, pleci la Seattle. Studebaker e misiunea ta.

– Plăcerea e de partea mea, zise Vicarson. Tipul e un titan; poate așa îi mai scade din prestanță.

* John Edgar Hoover, director FBI (1924–1972) (nota trad.).

– Să sperăm că o să-i scadă acolo unde trebuie, răspunse Trevayne.

– Andrew? Alan Martin părea îngrijorat. Ziceai că vrei ca toate astea să se facă fără să se prindă nimeni. Va fi dificil. Cum vei explica absenteismul?

– Acum cîțiva ani, Henry Kissinger i-a păcălit pe toți „touristas“ din Taiwan; în loc să se afle în camera lui de hotel, el era la Beijing.

– OK, răspunse Martin, numai că el beneficia de facilități de transport speciale. Dacă cineva stă cu ochii pe noi – și știm al naibii de bine că așa e –, nu-i va fi greu să afle ce rezervări la avioane se fac.

– Bună remarcă, răspunse Trevayne, adresîndu-se amîndurora. Vom beneficia și noi de facilități de transport. Am să-l sun pe cumnatul meu, Doug Pace, la New Haven. Poate aranja să închiriem avioane aici și în DC. Și Ryan o să fie supravegheat.

– Tot abil ai rămas, Andrew, zise Martin. Chiar dacă Doug face apoplexie, tot ne rezolvă treaba.

– Încă nu m-a iertat că te-am răpit de-acolo, să știi.

– Nevastă-mea îi duce supă de pui la birou. I-e frică nu care cumva să nu mă mai primească înapoi, zîmbi Martin; Andrew rîse.

– Domnule Trevayne? interveni Sam Vicarson, cu ochii pironiți la notițele lui.

– Da?

– După mine, există o problemă.

– Doar una? întrebă Martin. Atunci, răsuflu ușurat.

– Cred că e o problemă majoră. De unde știm că în momentul în care tipii ăștia – Manolo, Jamison, Studebaker – dau cu ochii de noi nu intră în panică și nu sună conducerea de la Genessee?

– Asta e într-adevăr o problemă. Cred că singura

modalitate de a o rezolva este să recurgem la amenințări concrete. Fiecăruia trebuie să i se spună de la început că nu reprezintă decît o verigă dintr-un lanț mult mai mare, care stă în atenția noastră. Interviurile sînt confidențiale; încălcarea caracterului de confidențialitate poate fi condamnabilă, avînd în vedere că e vorba de Apărare. S-ar putea invoca și Actul de Securitate Națională.

– Articolul 358! exclamă Vicarson, mîndru de el. Asta am prins-o de la Bonner, într-o dispută verbală.

– Încercăm... Bun, aveți amîndoi multă treabă, iar eu trebuie să dau niște telefoane. Ce-a zis Paul, cinează cu noi?

– Nu, răspunse Sam. A zis că iese la agățat. Golanul naibii, nici măcar nu mi-a propus să-l însoțesc.

– Riscă să ajungă la tribunal pentru corupere de minori, zise Martin, chicotind.

– Mersi, taică Ben-Gurion.

– Bun, deci ne împrăștiem, zise Trevayne, aplecîndu-se să ia plicul. Poimîine sîntem în Boise, Idaho, la filiala ITT. Alan, încearcă să te coordonezi cu noi, ca să ne putem întîlni toți trei acolo. Te sun în cameră după ce vorbesc cu Doug. Sam, de la Boise, pleci la Seattle.

– Intră într-un subcomitet și vei vedea toată lumea, zise Sam Vicarson, golind paharul cu martini.

Trevayne stătea lungit pe pat, cu capul pe pernă. Dăduse toate telefoanele. Lui Phyllis îi era dor de el; în absența lui, se întorsese la Barnegat. Viața era anostă; nu se întîmpla nimic. Pam și Steve se descurcau la școală. Pam luase un fel de premiu la chimie. De unde talentul ăsta? Phyllis invitase familia Swanson a doua zi la cină. Erau încă necăjiți din cauza incidentului cu heroina.

Cumnatul lui promisese să se ocupe de avioanele private. Contractele vor fi făcute pe numele lui Pace, decolarea

urmînd să aibă loc, probabil, de la micul aeroport particular de lîngă Redwood City, şi nu de pe aeroportul internaţional din San Francisco. De asemenea, cu discreţie, dar temeinic, cumnatul lui urma să investigheze şi să afle cu ce se îndeletnicea Mario de Spadante în zona Hartford-New Haven. Nu era dificil; în cadrul firmei, de Spadante concentra toată puterea în mîna lui. Puteau apărea – sau puteau fi născocite – nenumărate probleme care ar fi necesitat atenţia lui imediată.

Trevayne luă legătura cu Mike Ryan, care se afla încă la birou, în Potomac Towers. Ryan îi însenină seara lui Andrew, spunîndu-i că îl cunoştea pe Ralph Jamison. Îl cunoştea, de fapt, chiar foarte bine. Fuseseră amîndoi specialişti consultanţi la Lockheed.

– E ţăcănit de-a binelea, Andy, dar e as în metalurgie. Un geniu, efectiv. Las' că-l storc eu de tot ce ştie!

Pe Ryan urma să-l sune direct Doug Pace, din New Haven: înţelegea motivele pentru care totul trebuia păstrat secret şi era convins că îl putea manipula pe Jamison în acest domeniu. Ryan va încerca să termine treaba la timp, astfel încît să se poată întîlni cu ei la Boise. Dacă nu izbutea, trebuia să vină la Denver, următorul popas al periplului.

Andrew mai dădu un ultim telefon la Washington, lui Robert Webster, pe linia privată de la Casa Albă. Îl prinse în cele din urmă acasă. Îi ceru lui Webster să adune tot ce putea despre Mario de Spadante.

Webster acceptă.

Trevayne coborî privirea spre plicul boţit de cît îl strînsese între degete; scrisul se desluşea însă, clar:

ERNEST MANOLO – Pasadena
RALPH JAMISON – Houston
JOSHUA STUDEBAKER – Seattle
MITCHELL ARMBRUSTER – DC

AARON GREEN – NYC
IAN HAMILTON – Chicago

Acesta era adevăratul itinerar. Şase oameni care ar putea eventual să îl ajute să înțeleagă aparenta măreție a firmei Genessee Industries.

21

Sam Vicarson păşi în micul terminal pentru pasageri de la aeroportul din Ada County, la zece mile de Boise. Jetul Lear, procurat de Douglas Pace, îl adusese înapoi din Tacoma; la Tacoma, închiriase o maşină ca să ajungă la Seattle, pentru a se întîlni cu judecătorul Joshua Studebaker.

O întîlnire pe care avea s-o țină minte tot restul vieții, dar pe care nu i-o putea relata decît lui Andrew Trevayne. Singur, fără Alan Martin, fără Mike Ryan. Era prea personal ce aflase, pentru a ajunge şi la urechile altora.

Vicarson ştia că Mike sosise la Boise, venind din Houston, cu cîteva ore în urmă; Alan se întorsese de două zile de la interviul cu Manolo, cînd el pleca la Seattle cu avionul închiriat. Urmau să se întîlnească în acea seară, în camera de hotel a lui Trevayne. Trebuiau să încerce să pună cap la cap toate informațiile căpătate. Era absolut necesar ca Sam să îl vadă pe Trevayne înainte de această întîlnire. Acesta trebuia să ştie ce era de făcut.

Vicarson se simțea obosit, epuizat şi deprimat; se gîndea să se oprească la un bar să bea ceva, dar ştia că ar fi greşit. Risca să se îmbete criță, ceca ce n-ar fi fost plăcut pentru nimeni. Mai ales pentru Joshua Studebaker.

*

Alan Martin privea fix pe geamul maşinii. Era singur. Andrew plecase ceva mai devreme de la întîlnirea cu filiala ITT, fără nici un fel de explicaţie. Sam Vicarson sunase de la aeroport; apăruse o problemă.

Pe indicatorul de pe autostradă scria: „Boise, Idaho; Capitala statului; Populaţia 73 000; Centrul Bazinului Columbia".

Lui Alan îi venea greu să se gîndească la Boise, la toate întrunirile inutile pe care le făceau ca să salveze aparenţele. Nu-i ieşea din cap Pasedena şi un tip mărunt şi aprig, pe nume Ernest Manolo. Un tip aprig, incredibil de tînăr. Andrew nu discutase despre Manolo. Voia s-o facă numai după ce se adunau cu toţii, în acea seară. Exista o logică: păstrarea informaţiei. Andrew avea dreptate; mai bine să-şi golească toţi sacul cînd se vor strînge laolaltă.

Nu era vorba neapărat de Manolo. Şi de data asta Andrew avusese dreptate. Manolo era doar un mic mecanism, o spiţă dintr-o roată înspăimîntătoare.

Ernest Manolo, negociator sindical pentru tot sudul Californiei, avea propriul său fief.

Cîţi alţii asemeni lui mai erau în ţară?

Michael Ryan şedea într-un separeu din cafeneaua hotelului. Îi era ciudă pe el însuşi. N-ar fi trebuit să se arate în lume atît de ostentativ; mai bine ar fi luat o cameră şi ar fi aşteptat acolo pînă îl suna Trevayne.

La naiba!

Nu-i trecuse prin minte!

Prima persoană cu care se întîlnise în afurisita aia de cafenea fusese Paul Bonner! Acesta rămăsese surprins, fireşte. Ryan nu izbuti să dea nici o explicaţie plauzibilă, şi atunci mirarea lui Bonner s-a preschimbat în altceva.

Ceva ce se putea citi clar în ochii soldatului.

La naiba!

Neglijența asta, constată Ryan, se datora unui vechi prieten, Ralph Jamison. Tîmpit, nebun, țăcănit – Jamison falsificase niște decizii pentru a obține în favoarea firmei Genessee Industries o sută cinci milioane din fondurile Apărării.

Cum de putuse face așa ceva?

Vîndut cu totul firmei Genessee Industries. Jamison, însurat și divorțat de trei ori, cu patru copii făcuți cu nu-se-știe-cine, cu prostioarele lui demne de cel mai slab film porno, ajunsese la mîna lor. Genessee avea grijă de Ralph Jamison. Jamison îi spusese că așa se proceda îndeobște. „Mami Gen' are grijă de talentații ei". Conturi în bănci din Zürich!

Ce nebunie!

Trecuseră trei zile de cînd Trevayne și asistenții săi plecaseră din San Francisco, însă James Goddard nu și-i putea scoate din minte. Ceva nu fusese în regulă. Ultimele două ședințe însemnaseră doar un disconfort prelungit. Fără contabil. Contabilul nu mai fusese de față. Or, absența lui Martin nu avea nici un sens. Alan Martin era omul cifrelor, la fel ca și el. Fără Martin, se treceau cu vederea prea multe detalii; Martin ar fi prins toate amănuntele.

Trevayne glumise pe seama asistentului său spunînd că Martin rămăsese captiv la hotel din cauza unor probleme cu „apa din San Francisco".

După ultima întrevedere, Goddard hotărîse să se intereseze. În fond, dădea dovadă de solicitudine. Puse mîna pe telefon și sună la hotelul „Mark Hopkins". Alan Martin plecase de două zile. De ce mințise Trevayne? De ce mințise și celălalt asistent, Vicarson? Unde se dusese Martin?

Plecase oare să strîngă informații suplimentare legate de cele aflate cu prilejul ședințelor avute?

Date aflate de la el; de la James Goddard, preşedintele Diviziei din San Francisco a firmei Genessee Industries?

Şi ce date? Care anume?

Cum să afle despre ce era vorba fără să-i alarmeze pe alţii?

Asta era important. Mario de Spadante spusese că s-ar putea ca unii să fie disponibilizaţi, pentru ca cei aflaţi mai sus să rămînă. Goddard ştia că era considerat de neînlocuit. Doamne Sfinte, da, era omul cifrelor. El aranja sumele, făcea prognozele pe baza cărora se luau deciziile. Nici nu ştia exact cine lua acele decizii, dar fără el nu ar fi putut-o face.

El era cheia de boltă... o cheie de boltă. În acelaşi timp, era conştient că sub atenţia pe care i-o acordau, sub respectul pe care formal i-l arătau, exista un anumit dispreţ. Dispreţul pe care ţi-l stîrneşte un om care poate doar să propună şi niciodată să dispună.

Un „conţopist". Dar conţopistul ăsta nu era de dat afară.

Goddard făcu semn unui taxi, iar cînd maşina trase lîngă trotuar se decise să se întoarcă la birou şi să ia de acolo o serie de documente foarte confidenţiale. Avea să le pună cu grijă pe fundul servietei şi să le ducă acasă.

Cifre. Cifrele lui. Cifrele firmei Genessee. Nu nume.

Ştia cum să se descurce cu cifrele.

Omul trebuie să se protejeze singur.

Andrew Trevayne sări din taxi şi intră în holul hotelului. Îi promisese lui Sam Vicarson că-l va chema la el în cameră. Înainte de asta, însă trebuia să discute cu Bonner. Indiferent de ce afla de la Sam, Alan şi Mike Ryan, trebuia neapărat să se urce în acea seară în avionul închiriat de Doug şi să se ducă la Washington. Apoi, în funcţie de ce afla de la cei trei asistenţi ai lui despre Manolo, Jamison şi Studebaker, era

foarte posibil ca de la Washington să se ducă la New York şi, în continuare, la Chicago.

Mitchell Armbruster. Aaron Green. Ian Hamilton.

Indiferent de situaţie, venise vremea să îl folosească pe Paul Bonner.

Bonner îl aştepta la bar. Întîlnirea urma să fie scurtă. Trevayne avea unele ezitări. Făcea, însă, ceea ce trebuia să facă. Folosindu-l pe Paul Bonner, Washingtonul avea să fie convins de „legitimitatea“ faptului că, temporar, abandona subcomitetul. Dar mai era un aspect. Se angaja efectiv şi de bună voie în aproape acelaşi tip de manipulare pe care fusese chemat să-l dea în vileag – înşelăciunea premeditată. Diferenţa, aprecia el, consta în faptul că nu exista nici un profit financiar; pentru o vreme acest raţionament i se păru absolut justificabil. Mai existau însă şi altfel de „profituri“, de recompense la fel de importante. El nu avea nevoie de bani... Nu cumva urmărea cu asiduitate alte scopuri decît de a face bani?

Nu putea zăbovi prea mult asupra acestui subiect; hotărîrea fusese luată.

Urma să retrăiască – pentru a obţine nişte informaţii – una dintre cele mai dificile perioade din viaţa lui.

În urmă cu şase ani, Phyllis se internase în spital pentru nişte analize. Pe atunci, mamografia nu fusese încă pusă la punct, iar ei îi apăruseră nişte noduli la sîn. Încercase să se stăpînească şi să nu exteriorizeze ce simţea, conştient că cei mici bănuiau că situaţia era mult mai gravă decît li se spusese.

Acum, după şase ani, avea să-i prezinte lui Paul Bonner aceeaşi situaţie pretinzînd că e de actualitate. O relatare vagă, înnegurată de îndoieli şi temeri. Şi o rugăminte: nu voia Bonner să participe la următoarele întîlniri ale subcomitetului cu doi dintre furnizorii firmelor General Motors şi Lockheed? Vor fi la Denver în următoarele cîteva zile. Întrunirile aveau nevoie de „greutatea“ lui Bonner. Sam Vicarson era pur şi

simplu prea tînăr, iar Alan Martin nu avea, după toate aparențele, suficientă autoritate. Asistenții urmau să-l pună la curent și astfel el, Andrew Trevayne, să se poată întoarce acasă, la nevastă.

Phyllis se interna într-un spital particular, vineri după-amiaza. Nimeni altcineva, în afară de Sam și Alan, nu știa nimic despre analize. Chiar și celor doi tipi de la „1600", care locuiau la proprietatea din Barnegat, li se spusese doar că Phyllis își făcea niște investigații. Într-un fel sau altul, Trevayne urma să revină la Denver luni.

După ce goliră paharele, Andy constată că îi venea greu să-l privească pe Paul Bonner. Maiorul era sincer neliniștit pentru el, acceptase să facă orice, numai să-l scape pe Andy de griji.

Of, Doamne! își zise Trevayne. În națiunea asta de etichete omul ăsta este dușmanul meu. Și totuși, uită-te la ochii lui! Sînt înspăimîntați – pentru mine.

Paul Bonner pășea agale pe coridorul hotelului, îndreptîndu-se spre camera lui. Descuie ușa, intră și o închise, trîntind-o cu atîta forță încît două tablouri – niște reproduceri jalnice alese de administrația din Boise, complet lipsită de gust – vibrară pe perete. Se duse spre birou, unde trona permanent o sticlă de whisky și își turnă un pahar plin.

Apoi încă unul, pe care îl goli la fel de repede.

Era perfect posibil, reflecta el, să rămînă în cameră pînă la sfîrșitul zilei, să mai comande o sticlă și să se îmbete încet, dar sistematic.

Treaba asta, însă, ar încurca toate planurile. Risca să fie prea mahmur a doua zi dimineață la întîlnirea cu Alan Martin și Sam Vicarson, care urmau să-i dea toate informațiile necesare despre cei doi furnizori din Denver. Rahat! Ce tîmpiți sînt castorii. Și castorul șef care se preta la un joc murdar –

un joc murdar foarte personal –, acela de a construi un dig. Nu-l crezuse capabil pe Andrew Trevayne să se tăvălească într-o asemenea mocirlă. Nici măcar cei animați de o ură puternică nu și-ar fi folosit nevestele pentru așa ceva. Nu s-ar coborî niciodată la genul ăsta de șantaj sentimental. Nici un pic de demnitate, nici un pic de forță adevărată.

Bonner își luă paharul, se așeză pe pat și puse mîna pe telefon. Îi dădu operatoarei numărul privat din Washington al generalului de brigadă Lester Cooper.

În mai puțin de un minut obținuse informațiile esențiale.

–... nevastă-sa e acoperirea. Zice că pleacă să fie cu ea; ar urma să se interneze, citez, într-un spital particular, am încheiat citatul; investigații pentru cancer. E o minciună.

– Ești sigur?

– Absolut sigur, fir-aș al naibii, răspunse Bonner, dînd pe gît restul de whisky din pahar.

– De ce? Nu crezi că ești cam necioplit?!

– Fiindcă n-ați auzit tot! zbieră Bonner; era conștient că îi vorbea prea tăios superiorului său, dar nu se putea abține. Era prea furios pe Trevayne. Alan Martin a dispărut o zi și jumătate; Vicarson a fost plecat două zile. Fără nici un fel de explicații. Pe urmă, azi după-amiază, de cine naiba credeți că dau aici, în Boise... de Mike Ryan. Se întîmplă ceva, generale. Pute.

Generalul de brigadă Cooper făcu o pauză înainte de a vorbi. Vocea lui trăda frică:

– Nu ne putem permite să greșim, Bonner.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule general, sînt un om cu experiență; am interogat tot felul de indivizi, care de care mai șmecheri. Trevayne e un începător, îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar abia învață să mintă. Îi venea greu să se uite la mine.

– Trebuie să aflăm unde au fost ceilalți trei... Am să pun

să se facă investigaţii la liniile aeriene. E necesar să aflăm.

– Lăsaţi-mă pe mine să fac asta, domnule general. Bonner nu voia ca amatorii de la Pentagon să intre în joc. Aici nu operează decît vreo şase linii aeriene. Aflu de la ele încotro au zburat ăia.

– Sună-mă imediat ce afli ceva. Misiune prioritară, maiorule. Între timp, o pun sub supraveghere pe nevastă-sa. Pentru orice eventualitate; în cazul în care tipul îşi face apariţia.

– Vă pierdeţi timpul, domnule. Fata e tare cooperantă. Echipa „1600" poate să jure că se duce să-şi facă nişte analize. O fi Trevayne ăsta un ticălos de mincinos, dar sînt convins că ştie cum să procedeze. E pe teren nou, acum, aşa că va fi prudent.

22

Sam Vicarson se rezemă de birou, în timp ce Trevayne se instală într-un fotoliu.

– Ei bine, consiliere, zise Andrew, ridicînd privirea, ce-i cu întrevederea asta între patru ochi? Ce s-a întîmplat?

– Joshua Studebaker a făcut o greşeală acum patruzeci de ani şi ăştia îl pun acum să plătească. Tipul crede că toate hotărîrile judecătoreşti date de-a lungul anilor s-ar putea duce pe apa sîmbetei dacă este chemat în faţa instanţei. Orice hotărîre de-a lui ar deveni suspectă în oricare tribunal din ţară.

Trevayne fluieră uşor.

– Dar ce-a făcut? L-a împuşcat pe Lincoln?

– Mai rău. A fost comunist. Nu genul radical, bun de

scos în faţă, ci tipul marxistului instruit la Kremlin, cu arta organizaţiei de bază... Primul judecător de culoare de la vest de Munţii Stîncoşi şi-a petrecut cinci ani – cum zicea el – prin odăi slab luminate pentru a pregăti cazurile ce urmau să fie prezentate de colegii practicanţi, introducînd în tribunale un limbaj manipulativ, în numele cauzei.

– Colegii lui practicanţi?

– A fost dat afară din barou în Missouri. Cîştigase un apel la Curtea Supremă; după aceea, a devenit indezirabil. A trecut în clandestinitate, a aterizat la New York şi a intrat în mişcare. L-a prins febra roşie. Timp de cinci ani a crezut cu adevărat că acesta era răspunsul la întrebările lui.

– Şi ce-are asta de-a face cu Genessee Industries? Cu decizia în dosarul Bellstar?

Vicarson trase scaunul de sub birou şi se aşeză călare pe el, cu braţele sprijinite pe spătar.

– Avocaţii de la Genessee i-au dat de înţeles că îl au la mînă. Foarte subtil. Ameninţări voalate, dar explicite, că îl puteau da în vileag.

– Şi tipul a marşat.

– Nu-i chiar atît de simplu, domnule Trevayne. De aceea am dorit să ne vedem singuri, fără ceilalţi... Nu vreau să scriu un raport despre Studebaker.

– Cred că n-ar strica să te explici, se auzi vocea tăioasă a lui Andrew. Nu poţi lua tu această decizie.

Sam Vicarson încercă să explice.

– Joshua Studebaker era un om la şaptezeci de ani. Un negru masiv, cu însuşiri minunate, fiul unui muncitor agricol itinerant pe nume Joshua, aşa cum şi tatăl acestuia fusese tot Joshua. În 1907, în timpul unuia dintre ultimele programe de reformă ale lui Theodore Roosevelt, tînărul Joshua a fost selecţionat pentru a primi o minimă educaţie la şcoală.

Şcolarizarea, sponsorizată în mod excepţional de guvern, a durat şapte ani, cu şase ani mai mult decît anticipaseră contareformiştii. Pe parcursul acelor ani băiatul a acumulat un bagaj enorm de cunoştinţe. La şaisprezece ani, însă, i s-a spus că s-a terminat; trebuia să fie recunoscător pentru ce i se oferise. Nu putea fi vorba de un drept dobîndit prin naştere, mai cu seamă în anul 1914, în statul Missouri, SUA.

Joshua Studebaker nu s-a dat bătut. A căutat, a cerşit, a furat şi s-a luptat pentru a continua studiile. În vremea aceea, se mutau din loc în loc, în funcţie de recolte, dar îşi continua şcoala. Trăia în sărăcie, prin hangare de cale ferată şi magazii cu acoperişuri din metal ruginit. La douăzeci şi doi de ani, Joshua Studebaker a găsit un mic colegiu experimental, care l-a pregătit pentru drept. La douăzeci şi cinci era avocat. La douăzeci şi şapte, uimise baroul din Missouri cîştigînd un apel la Curtea Supremă.

Dar în Missouri nu era dorit. Curînd a fost dat afară din barou. L-au pus la punct şi l-au învăţat să-şi vadă lungul nasului.

Au urmat ani de restrişte; cîştiga cu greu o bucată de pîine – preda cînd era posibil prin diverse şcoli, dar cel mai adesea făcea muncă fizică. Diploma de avocat nu mai avea nici o valoare. După anii '20, avocaţii de culoare nu au mai avut nici un fel de căutare; cu atît mai mult unul dat afară din barou.

Studebaker şi-a îndreptat paşii spre Chicago, unde a luat legătura cu discipolii lui Eugen Debs, care îşi trăia ultimii ani scriind şi ţinînd conferinţe în rîndurile intelectualilor socialişti. Talentele lui Joshua au fost remarcate de extremiştii din cercurile lui Debs, aşa că a fost trimis la New York – în miezul fierbinte al partidului comunist.

În următorii cinci ani, a fost un manipulator juridic, ascuns sub anonimat, care a făcut treaba radicalilor fruntaşi.

Se răfuia cu Edenul care îl izgonise atît de nedrept din grădina lui.

Pe urmă a fost ales președinte Franklin Roosevelt. Marxiștii au intrat în panică deoarece Roosevelt s-a apucat să salveze sistemul capitalist, implementînd cu îndrăzneală reforme sociale pe care leniniștii le considerau ale lor.

Marxiștii i-au cerut lui Joshua Studebaker să intre într-o nouă etapă operațională. I s-a dat ordin să formeze o subcelulă elitistă, al cărei ultim scop era pregătirea unor echipe menite să dezorganizeze programele de reformă guvernamentale. Trebuiau sabotate birourile, taberele de lucru, centrele de distribuire a hranei; trebuiau furate dosare, trebuiau distruse arhivele cazurilor legate de dezvoltarea socială; urmau să se folosească toate metodele și tacticile pentru întîrzierea vindecării suferințelor economice aduse de „depresiunea", care își mai făcea simțit încă efectul.

„Mi s-a părut îngrozitor că m-au ales pe mine", îi spusese Joshua Studebaker lui Sam Vicarson. „Mi-au înțeles greșit zelul... Ca gînditor, ca strateg, poate că acceptam principiul violenței. Dar nu puteam fi de acord cu el, cînd rezultatele loveau în cei neajutorați".

După ce a citit în ziar despre urmările unui incendiu devastator la un sediu al Civilian Conservation Corps din New York, Joshua Studebaker s-a dus la Ministerul Justiției.

Venise vremea cînd fiii rătăcitori erau bine primiți; vremea acceptării celor care puteau da un ajutor Administrației Roosevelt ca să elimine urmele doctrinei comuniste. Joshua corespundea. Fără multă tevatură a fost angajat de guvern și și-a recăpătat toate privilegiile juridice. Pentru prima oară în viață, Joshua Studebaker nu mai trebuia să fugă, nu mai trebuia să critice vehement ororile – reale și nereale – care îl urmăriseră. Edenul a devenit o grădină productivă, fără nici un șarpe.

Şi, în cele din urmă, ca şi cum cercul verificărilor s-ar fi închis, lui Joshua Studebaker i s-a acordat funcţia de judecător, o premieră pentru zona situată la vest de Munţii Stîncoşi, avînd în vedere că era vorba de un negru. Acest „experiment" nu ridica probleme – clientela fiind alcătuită în mare parte din muncitori forestieri aflaţi în trecere şi indieni tacomack. Totuşi nu se putea spune că nu era vorba de un post de judecător.

Studebaker a fost „promovat" în Seattle abia mai tîrziu, culmea ironiei, în timpul demenţei McCarthy. Era revoltător ca un radical, cîndva periculos, să fie astfel înaintat în funcţie.

– Treizeci de ani a luptat împotriva pledoariilor tipic avocăţeşti, domnule Trevayne. Vă garantez eu asta; uitaţi-vă la cărţile de drept, la argumentele juridice utilizate de mii de avocaţi în birourile de consultaţii juridice din ghetouri, din mahalalele oraşelor. Ştiu despre ce e vorba, domnule. Am fost şi eu acolo. De la interdicţia de a frecventa o anumită zonă pînă la detenţie, de la procese neîntemeiate pînă la drepturi restrictive, Studebaker a fost omul care s-a ridicat împotriva grupurilor ce îşi urmăresc doar interesele proprii. Totul poate fi periclitat, dacă dăm în vileag ce a reprezentat el.

– De ce? întrebă Andrew, iritat. Pentru un lucru petrecut acum patruzeci de ani, Sam? Eşti iraţional.

– Nu, domnule, nu sînt! Nu s-a căit niciodată, nu a făcut nici o declaraţie publică, nu şi-a cerut iertare... Deciziile lui judecătoreşti au fost interpretate, din punct de vedere ideologic, ca fiind de centru stînga. Dacă i se dă în vileag trecutul, vor fi etichetate altfel.

Etichete. O naţiune de etichete, îşi zise Trevayne.

– Nu pricepi? continuă Vicarson. Nu de el îi pasă. Ce-l interesează cu adevărat e munca lui. Şi, indiferent de motive – sau chiar justificări – a avut o atitudine subversivă. În

adevăratul înțeles al cuvîntului. Aceasta pune sub semnul întrebării orice hotărîre majoră pe care a pronunțat-o.

– Și ăsta-i motivul pentru care nu vrei să scrii raportul?

– Da, domnule. Trebuie să-l cunoașteți pentru a putea înțelege. E un om în vîrstă; dar un mare om. Nu se teme pentru el; nu cred că anii care i-au mai rămas de trăit contează prea mult pentru el. Important e ce a realizat.

– Nu cumva uiți ceva, Sam? întrebă Trevayne, rostind rar fiecare cuvînt?

– Ce anume?

– Hotărîrea în dosarul Bellstar. N-ai spus că e plină de găuri? Chiar vrei să-i lăsam pe avocații de la Genessee să scape basma curată, deși e vorba de un caz flagrant de corupție?

Vicarson zîmbi trist.

– Părerea mea e că și-au pierdut vremea degeaba. E posibil ca Studebaker să fi ajuns la aceeași hotărîre și fără ei. Firește, nu vom afla niciodată, dar tipul e teribil de convingător.

– În ce sens?

– L-a citat pe Hofstader: antitrustul este „apetitul anemic pentru reformă". Și pe Galbraith: tehnologia modernă a adus cu sine „statul industrializat". Competiția, în sine, nu mai reprezintă un regulator intrinsec și viabil. Uriașele resurse economice cerute de tehnologia noastră determină o concentrare a finanțării... O dată acest lucru acceptat – și legea trebuie să opereze cu chestiuni de ordin practic –, responsabilitatea de a acționa ca regulator, ca protector al consumatorului revine guvernului și legii. Civilizatorului, dacă vrei... În termeni simpli, țara avea nevoie de produsele Bellstar. Compania se scufunda; doar Genessee Industries avea suficiente resurse economice pentru a-și asuma responsabilitatea.

– Ţi-a spus el asta?

– Aproape textual. N-a fost atît de limpede în sentinţă; cel puţin pentru mine. Mi-a spus că nu sînt un discipol prea strălucit.

– Dar dacă avea convingerea asta, de ce n-a spus doar atît? De ce a trebuit să-ţi mai povestească toate celelalte?

Sam Vicarson se ridică de pe scaun. Chipul lui exprima agitaţie şi stînjeneală.

– Din păcate, cred că eu l-am forţat. I-am spus că, dacă nu voi înţelege sentinţa în cazul Bellstar, dacă mi se va părea dubioasă – atunci va fi obligat să facă o clarificare publică. A refuzat categoric. M-am simţit îngrozitor, dar i-am spus că nu voi lăsa lucrurile aşa şi îl voi da în judecată.

– Şi eu aş fi procedat la fel.

Vicarson sta la fereastră şi privea cerul de deasupra oraşului Boise.

– Nu se aştepta la aşa ceva; cred că nu realiza că avem puterea de a-l chema în faţa instanţei.

– Nu ne-am folosit niciodată de acest prerogativ, spuse Trevayne.

Vicarson se întoarse:

– L-a şocat, domnule Trevayne. Arăta îngrozitor. Şi nu se gîndea la el, crede-mă.

Trevayne se ridică de pe fotoliu, se postă în faţa tînărului şi rosti încetişor, dar ferm:

– Scrie raportul, Sam.

– Te rog...

– Nu-l înregistrezi. Mi-l dai mie. Un exemplar, zise Andrew îndreptîndu-se spre uşă. Ne vedem la ora opt. În camera mea.

23

Măsuţa de cafea servea drept birou comun. Rapoartele şi notele se aflau în dosare, în faţa fiecăruia. Şedinţa din camera lui Trevayne începuse cu descrierea lui Ernest Manolo, preşedintele Sindicatului strungarilor din sudul Californiei şi negociator cu drepturi depline din partea AFL-CIO*, făcute de Martin. Potrivit spuselor acestuia, Ernest Manolo arăta ca un toreador.

– Umblă întotdeauna flancat de nişte picadori personali; doi zdrahoni.

- Gărzi de corp? întrebă Trevayne. Şi dacă da, în ce scop?

– Da, asta sînt şi are nevoie de ele. Ernie Durul – aşa i se apune, Ernie Durul – are o grămadă de duşmani în sindicatul lui.

– Mamă Doamne, dar de ce? se miră Andrew, care stătea pe canapea lîngă Sam Vicarson. Le-a rezolvat o mulţime de probleme.

Vicarson se pregătea să intervină, dar Martin răspunse repede:

- Sam ştie. Ţine de biografia tipului. Apropo, flăcăule, îi zise Martin tînărului avocat, ai făcut treabă bună.

– Mersi, răspunse Vicarson, abătut. N-a fost greu. Cînd a candidat pentru funcţie, a pus în circulaţie o mulţime de materiale de propagandă.

* American Federation of Labor and Congress of Industrial Organization = organizaţie sindicală formată în 1955 (nota trad.).

– De aceea umblă peste tot însoţit de cei doi prieteni, continuă Martin. Ernie Durul are douăzeci şi şase de ani. A trebuit să treacă peste o mulţime de sindicalişti cu vechime ca să pună mîna pe funcţia asta. Or, multora nu le-a prea plăcut cum a procedat.

– Adică? întrebă Mike Ryan, care stătea vizavi de Martin.

– Mulţi dintre sindicalişti cred că a folosit bani murdari. Nu puteau fi decît murdari, aşa considerau ei, pentru că erau mulţi. Cînd a preluat funcţia, şi-a adus un staff complet nou. Oameni tineri, deştepţi, cu facultate. Nu genul care să urle argumente pe la şedinţe, ci tipul de specialişti care prezintă documente cu grafice şi scheme bine întocmite. Nostalgicilor nu le plac chestiile astea.

– Şi, totuşi, spuse Andrew, le-a obţinut un contract destul de bun. Aşa se cheamă, Alan, nu?

– Aşa se cheamă şi problema lui Ernie Durul. Deopotrivă arma lui cea mai bună şi manevra lui cea mai suspectă... Niciodată nu s-a obţinut mai rapid o reglementare de acest fel la Genessee. Fără înfruntări majore, fără negocieri nopţi de-a rîndul; cînd s-a parafat, n-a fost nici o sărbătorire; nu s-a dansat pe străzi de bucurie. Nimeni nu l-a felicitat; nici o vorbă bună de la veterani ca Meany şi băieţii lui din Consiliul Sindicatelor. Important este că reglementarea din sudul Californiei nu va fi utilizată ca îndrumar în altă parte.

Aplecîndu-se în faţă, Mike Ryan zise:

– Eu sînt inginer, nu analist al mişcării sindicale. E ceva neobişnuit în asta?

– Ba bine că nu, răspunse Martin. Orice contract de muncă important serveşte drept bază pentru negocierile următoare. Nu, însă, şi acesta.

– De unde ştii? întrebă Trevayne.

– L-am încolţit pe Manolo. I-am spus că sînt mirat, ba

chiar uimit că nu i s-au recunoscut meritele, că organizaţia Consiliului Sindicatelor din DC l-a pus pe linie moartă. I-am spus că îi ştiu pe cîţiva dintre şmecherii ăia de-acolo că pot ridica problema... Manolo n-a vrut să audă de propunerea mea. De fapt, era al naibii de supărat. S-a băgat în graficele lui şi în statisticile privind forţa de muncă în regiune. A repetat de mai multe ori decît aş vrea să-mi amintesc că nătărăii de sindicalişti bătrîni nu pricep nimic din noile teorii economice jurisdicţionale. Ce e aplicabil în California nu poate fi şi în Arkansas... Ei, aţi început să pricepeţi?

– E omul lui Genessee. Ei l-au băgat acolo şi l-au cumpărat ca să facă ce vor ei, interveni Vicarson.

– Aşa procedează în toată ţara – inclusiv în Arkansas, zise Martin. Genessee Industries a hotărît să îşi controleze piaţa muncii. Am făcut o verificare de suprafaţă în această după-amiază, bazată pe tiparul regional al lui Manolo. E doar o analiză de suprafaţă, nu uitaţi, dar am găsit deja similitudini cu companiile şi filialele Genessee din douăzeci şi patru de state.

– Iisuse Hristoase, şopti Mike Ryan.

– Crezi că Manolo o să dea fuga să ne toarne la Genessee? Asta ne-ar putea crea probleme în clipa de faţă, spuse Andrew, încruntat.

– Nu cred. Nu pot garanta, dar după părerea mea ştie că se află într-o situaţie critică. I-am spus că sînt absolut satisfăcut şi cred că a înghiţit gogoaşa. I-am dat de înţeles, totodată, că aş fi foarte fericit dacă întîlnirea noastră nu ar deveni subiect de discuţie publică. Dacă se implică şi alţii – mai ales conducerea de la Genessee – va trebui să rămîn mai multă vreme la Pasadena... Cred că o să-şi ţină gura.

– Bun, deci aşa stau lucrurile cu Manolo. Ce-i cu Jamison ăsta din Houston, Mike?

Parcă ezitînd, Ryan se întinse să ia dosarul de pe măsuţa

de cafea. Apoi îl privi pe Trevayne, timp de cîteva secunde fără să spună nimic. Expresia de pe fața lui trăda nedumerirea. În cele din urmă, zise:

– Nu știu cum să formulez ce am de zis. Am ascultat relatarea lui Al și m-am trezit încuviințînd din cap și rostind în sinea mea „Da, sigur, exact așa e". Am avut impresia că Alan descria Houstonul. Și, probabil, Palo Alto, Detroit, Oak Ridge și alte vreo douăzeci de ateliere și laboratoare Genessee. Înlocuiți doar „piețe de muncă" prin „comunitate științifică", mînjiți-i un pic mai mult pe judecători și veți constata că e același meci.

Michael Ryan ajunsese pe aeroportul internațional din Houston folosind tot un avion închiriat de Douglas Pace. După ce făcuse o verificare la laboratoarele Genessee, îl găsise pe Ralph Jamison, specialist în metalurgie, la un club de iahting din Galveston Bay. Localul se afla în Megans Point, un fel de Riviera sudică, raiul texanilor îmbogățiți din petrol.

Ryan simulase surpriza revederii, iar Ralph Jamison nu bănuise nimic. Cei doi se împrieteniseră pe cînd se aflau la Lockheed. Două minți strălucite. Firi expansive amîndoi, erau dornici de distracții și de băuturi bune.

După-amiaza se preschimbă treptat în seară, iar apoi în noapte tîrzie. Lui Ryan i se părea că Jamison ocolea continuu întrebările legate de proiectele pe care le derula la Genessee, lucru frustrant, întrucît nu părea nicidecum firesc. Se întîmplă de cele mai multe ori ca specialiștii în aeronautică, mai ales cei care beneficiază de dosare speciale, să discute liber despre munca lor.

– Pe urmă mi-a venit o idee, Andy, zise Mike Ryan, întrerupîndu-și povestirea. M-am hotărît să-i ofer o slujbă.

– Unde? întrebă Trevayne, zîmbind. Și în ce ar fi constat?

– Dar, ce, parcă mai contează! Eram amîndoi chercheliți; el mai tare decît mine, din fericire... I-am dat de înțeles că

aveam sarcina să angajez personal pentru un laborator. Firma la care lucram, i-am zis eu, avea nevoie de un om ca el. De fapt, i-am spus, venisem special să-l caut. I-am oferit de trei ori, poate de patru ori mai mult decît îmi imaginam eu că poate cîştiga la Genessee.

– Mda, te-ai arătat al naibii de generos, zise Alan Martin. Ce te făceai dacă accepta?

Ryan privi fix în jos, spre măsuţa de cafea. În ochii lui se citea tristeţea.

– Intuiam că nu va accepta, zise el, ridicînd privirea. Sau că nu putea accepta.

Confruntat cu o ofertă incredibilă, pe deasupra fermă, venită din partea unui om care – beat sau treaz – n-ar fi făcut-o dacă nu primea autorizaţia necesară, Ralph Jamison trebuia să găsească nişte explicaţii pe măsura refuzului său ilogic. La început, cuvintele îi veniseră cu uşurinţă: lealitate, proiecte curente care îl implicau în activitatea firmei Genessee, probleme de laborator pe care nu le putea abandona...

Ryan para fiecare argument cu o iritare crescîndă, pînă cînd Jamison – deja incoerent şi copleşit de faptul că nu-i venea să creadă că Ryan îi făcuse o ofertă atît de tentantă – şi-a dat drumul la gură, fără să vrea.

– N-ai cum să pricepi. Genessee a avut grijă de noi. De noi toţi.

– A avut grijă? repetă Trevayne cuvintele relatate de Mike Ryan. De ei toţi?... Cine anume? Ce-a vrut să spună?

– A trebuit să pun cap la cap tot ce-am aflat. N-a spus nimic clar, cu o singură excepţie. Toate minţile strălucite, toţi specialiştii excepţionali, mai ales laboranţi şi proiectanţi, sînt plătiţi pe şest.

– Sau cum s-ar spune pe sub masă, zise Alan Martin.

– Da, răspunse Ryan. Şi nu cu sume derizorii, ci cu bani

mulţi, depuşi îndeobşte în afara ţării, cam pe la Zürich sau Berna. Conturi bancare codificate.

– Venituri nedeclarate, interveni Martin.

– Cărora nu li se poate da de urmă, adăugă Sam Vicarson, fiindcă nimeni nu pomeneşte de vreo fraudă, iar Elveţia nu recunoaşte legile fiscale ale nici unei ţări. Chiar şi atunci cînd acestea sînt încălcate; din punctul de vedere al elveţienilor nu e vorba de nici o fraudă.

– Procedeul ăsta a demarat mai demult, din cîte înţeleg eu, zise Ryan. Genessee identifică un nou venit, cu potenţial real şi se apucă să-i facă curte. Oh, mai întîi verifică persoana; lucrează încet, din aproape în aproape. Caută slăbiciuni – apropo, asta a recunoscut Ralph, dar vom ajunge şi acolo – iar cînd le găsesc le „polenizează" încrucişat cu gratificaţii sănătoase, dar ascunse. În zece-cincisprezece ani, un tip ajunge să aibă puşi deoparte vreo sută – o sută cincizeci de mii de dolari. Al naibii de ademenitor.

– Şi e inexorabil legat de Genessee Industries, zise Trevayne. E o cîrdăşie; tipul face ce îi spune Genessee să facă. În caz contrar, se ajunge la altceva. Presupun că plăţile sînt făcute prin... să spunem nişte intermediari „consumabili".

– Exact.

– Încearcă să faci o apreciere generală, Mike; cam cîţi Ralph Jamison crezi că există acolo? întrebă Trevayne.

– Păi, dacă ne gîndim, Genessee are o sută de instalaţii – generale şi filiale – ca laboratoarele de la Houston; nu la fel de mari, dar categoric foarte importante. Socoteşte la fiecare astfel de instalaţie şapte pînă la zece specialişti de marcă. Deci şapte sute pînă la o mie, în total.

– Şi indivizii ăştia controlează deciziile de proiectare, liniile de producţie? întrebă Trevayne, notînd ceva într-un carnet.

– În ultimă instanţă, da. Ei poartă răspunderea pentru hotărîrile din aceste domenii.

– Aşadar, pentru cîteva milioane pe an, Genessee îşi asigură obedienţa unui sector puternic al comunităţii ştiinţifice, zise Andrew, mîzgălind peste cifrele pe care le scrisese. Nişte oameni care au puterea de control asupra, să zicem, peste o sută de instalaţii de proiectare, care la rîndul lor iau decizii pentru toate uzinele Genessee şi filialele lor. Linii de asamblare şi contracte ce implică miliarde de dolari.

– Da. Presupun că numărul creşte an de an; tipii o încep de tineri. Pe chipul lui Ryan apăruse iarăşi acea expresie abătută şi nedumerită. Ralph Jamison e un caz trist, Andy. El nu e ca alţii. Are o mare problemă.

– Bea de stinge, zise Alan Martin, cu blîndeţe, văzînd durerea din ochii lui Ryan.

Ryan se uită la Martin, zîmbi şi făcu o pauză, înainte de a-i replica încetişor:

– La naiba, tipul e amator la capitolul ăsta. Iese şi el din casă de Anul Nou... Ralph e efectiv genial. Are contribuţii importante în domeniul cercetării metalurgice – n-ajungeam noi niciodată pe Lună fără el –, dar se consumă total muncind în laborator. I s-a întîmplat să lucreze şi şaptezeci şi două de ore la rînd. Laboratorul ăla e viaţa lui.

– Şi asta era problema de care vorbeai? întrebă Andy.

– Da. Fiindcă nu mai are timp de altceva. Fuge de orice implicări personale; îi e o frică de moarte de ele. A avut trei neveste – alese repede. De la ele are patru copii. Femeile l-au stors cu pensii alimentare şi de întreţinere. Îşi iubeşte puştanii la nebunie şi îşi face atîtea griji pentru ei fiindcă se cunoaşte pe sine şi le ştie şi pe fetele cu care i-a făcut. Asta a recunoscut faţă de mine. În fiecare an, în februarie, se duce la Paris, unde un angajat Genessee îi dă douăzeci de mii peşin, pe care îi depune la Zürich, pentru copii.

– Şi ăsta e unul care ne-a ajutat să ajungem pe Lună, remarcă Sam Vicarson, calm, studiindu-l pe Trevayne. Toţi cei din cameră îşi dădeau seama că Sam se gîndea la altă persoană.

Toţi ştiau că fusese la Seattle, Washington, să se întîlnească cu Joshua Studebaker.

Andrew acceptă cuvintele lui Vicarson, apelul lui mut şi se întoarse spre Ryan:

– Dar nu sugerezi să nu ţinem seama de informaţiile obţinute de la Jamison, nu-i aşa, Mike?

– Doamne fereşte, nici gînd? zise Ryan, oftînd din greu. Nu vreau să-l pun la zid, dar ce-am aflat despre Genessee Industries mă sperie îngrozitor; efectiv mă sperie. Ştiu ce se produce în atelierele şi în laboratoarele alea.

– E vorba de un aspect fizic, nu sociologic, interveni iute şi ferm Vicarson.

– Mai devreme sau mai tîrziu cele două aspecte se contopesc, dacă nu s-a şi întîmplat deja, răspunse Ryan.

– Mulţumesc, Mike. Vocea lui Trevayne lăsa de înţeles că pe moment preşedintele subcomitetului nu avea chef să mai discute pe marginea subiectului respectiv.

Vicarson se aplecă şi îşi luă dosarul.

– OK, cred că a venit rîndul meu, zise el, ridicînd din umeri cu un gest ce sugera mult mai mult decît simpla resemnare.

– Îmi permiteţi, vă rog? îl întrerupse Andrew.

– Ce e? făcu Sam mirat, uitîndu-se la Trevayne.

– Sam s-a întîlnit cu mine mai devreme. Raportul Studebaker nu e complet. Nu încape îndoială asupra faptului că a fost abordat şi ameninţat de Genessee, însă nu ştim în ce măsură lucrul acesta a influenţat sentinţa în dosarul antitrust referitor la Bellstar. Judecătorul susţine că nu a existat nici o

influență; justifică hotărîrea judecătorească în termeni juridici și filozofici, folosind definiții contemporane. Știm perfect că Ministerul Justiției nu a avut nici un interes să continue acțiunea sa, spuse Trevayne.

– Dar l-au contactat? întrebă Alan Martin, îngrijorat. Și l-au amenințat?

– Da.

– Cu ce l-au amenințat? întrebă Ryan.

– Am să vă rog să mă mai păsuiți cu răspunsul.

– E ceva chiar atît de ordinar? întrebă Martin.

– Cred că nu e relevant, zise Trevayne. Dacă se va dovedi relevant, raportul o va consemna.

Ryan și Martin se uitară unul la celălalt, apoi la Vicarson. Martin i se adresă lui Trevayne:

– Aș fi cel mai mare dobitoc să mă apuc să pun la îndoială raționamentul tău, Andrew, după atîția ani.

– Bun, deci, ce mai e nou? întrebă Ryan, pe un ton degajat.

– Plec diseară la Washington. Paul Bonner crede că mă duc în Connecticut; am să vă explic... Genessee Industries elimină progresiv toate verificările și balanțele. A venit vremea să ne ocupăm de senatorul Armbruster.

24

Generalul de brigadă Lester Cooper pășea pe aleea pietruită ce ducea spre intrarea unei case dintr-o suburbie a orașului. Felinarul de pe pajiște era aprins; pe tăblița

de metal de dedesubt, atîrnată de o bară cu ajutorul a două lănţişoare, scria: „The Knapps; 37 Maple Lane".

Senatorul Alan Knapp.

Mai e cel puţin încă un senator înăuntru, îşi zise Cooper, urcînd treptele. Mută geanta diplomat în cealaltă mînă şi apăsă pe butonul soneriei.

Knapp deschise uşa, vădit iritat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cooper, e aproape zece. Am zis ora nouă!

– N-am avut nimic nou pînă acum douăzeci de minute, răspunse generalul, scurt. Nu-i plăcea Knapp; era obligat să-l tolereze, nu să fie şi politicos. N-am considerat că e vorba de o vizită de curtoazie, domnule senator.

Knapp simulă, cu greu, un zîmbet.

– OK, generale, las-o mai moale cu artileria. Poftim înăuntru... Scuză-ne dacă sîntem cam supăraţi.

– Aveţi toate motivele, fir-ar să fie, remarcă generalul Cooper, păşind în hol.

Knapp intră în salon înaintea generalului. Elegantă cameră, comentă Cooper în sinea lui, văzînd mobila rustică franţuzească, covoarele albe, moi şi acele Object d'art decorative împrăştiate peste tot. Knapp provenea dintr-o veche familie de bogătaşi.

Senatorul Norton, din Vermont, părea deplasat în această ambianţă. Colţuros şi necioplit, acest american din New England nu se potrivea nicidecum cu scaunul fin pe care era aşezat. Celălalt tip, însă – Cooper nu-l cunoştea – părea foarte dezinvolt pe canapeaua pe care se instalase. Purta un costum cu croială englezească, dintr-o stofă cu dunguliţe subţiri.

Cel de-al patrulea bărbat aflat acolo era Robert Webster de la Casa Albă.

– Pe Webster şi Norton îi cunoşti, generale. Dă-mi voie

să ţi-l prezint pe Walter Madison... Madison, generalul Cooper.

Cei doi îşi dădură mîna. Knapp îi arătă lui Cooper un scaun şi spuse:

– Domnul Madison este avocatul lui Trevayne.

– Cum? făcu generalul de brigadă, privindu-l întrebător pe senator.

– E-n regulă, Cooper, îl linişti Norton, foindu-se pe scaunul tapiţat, fără a mai da alte explicaţii.

Webster, postat în picioare lîngă pian, cu un pahar sondă în mînă, se dovedi mai înţelegător:

– Domnul Madison e la curent cu problemele noastre; cooperează cu noi.

Generalul de brigadă îşi descuie servieta diplomat, o deschise şi scoase dinăuntru cîteva pagini dactilografiate. Cu un gest elegant, Madison se instală mai bine, picior peste picior, întrebînd calm:

– Ce mai face Andrew? N-am mai vorbit cu el de cîteva săptămîni.

Cooper ridică privirea din hîrtii. Se vedea limpede că întrebarea lui Madison i se părea absolut tîmpită:

– Are treabă, spuse el pe un ton sec.

– Ce-ai aflat? îl descusu Norton, nerăbdător. Se ridică şi se duse spre canapea – în capătul opus celui unde se afla Madison. Knapp se uita în continuare la Cooper; se aşeză pe un fotoliu, în dreapta generalului.

– Maiorul Bonner şi-a petrecut toată după-amiaza şi seara încercînd să afle rezervările la avion făcute de subcomitet. Nu a găsit nici una. Gîndindu-se că au folosit, poate, nume false, s-a apucat să verifice toţi pasagerii de sex masculin care au plecat şi au sosit din şi în aeroportul din Boise în ultimele zile. Toate identităţile s-au dovedit reale. A

trecut la avioanele particulare; acelaşi răspuns. Cooper făcu o scurtă pauză: voia ca politicienii să remarce temeinicia cu care personalul Ministerului Apărării îşi îndeplinea sarcinile de serviciu. A interogat, apoi, cîţiva piloţi, continuă el, şi a aflat că mai există un aeroport folosit doar pentru zborurile necomerciale, dotat cu o pistă de mărime medie. O mie cinci sute de metri, suficient pentru jeturile mici. Este situat la vreo doisprezece kilometri de Boise. Se numeşte Ada County Airport.

– Generale? Era rîndul lui Knapp să fie nerăbdător. Militarul folosea de obicei multe perifraze cînd venea vorba de o problemă pe care nu o rezolvase. Sînt convins că maiorul Bonner e un ofiţer competent, dar aş prefera să treci la subiect.

– Voi face şi asta, domnule senator, dar nu înainte de a vă oferi aceste informaţii, fiindcă e bine să le aveţi. Sînt strîns legate de acţiunile subcomitetului.

– Îmi retrag cuvintele. Continuă, te rog.

– La Ada County traficul satisface, în principal, sfera firmelor. Planurile de zbor indică, în general, doar pilotul, compania şi, poate, cadrul de conducere care a comandat avionul. Rareori şi pasagerii. Iniţial, Bonner a crezut că intrase într-un impas. Trevayne cunoaşte o mulţime de oameni, care circulă cu propriile avioane; nu era greu ca membrii staff-ului său să fie pasageri neînregistraţi... Pe urmă, însă, i-a dat de capăt: două jeturi Lear, angajate pe numele de Douglas Pace.

Brusc, Walter Madison renunţă la poziţia picior peste picior şi se aplecă în faţă.

– Cine naiba mai e şi Douglas Pace ăsta? întrebă Norton.

– Cumnatul lui Trevayne, răspunse Walter Madison.

Robert Webster fluieră uşor. Generalul Cooper se întoarse spre Knapp.

– Aşadar, Trevayne nu numai că a evitat toate liniile

aeriene comerciale, dar pe deasupra a recurs la un aeroport izolat şi la planuri de zbor sub un alt nume.

Deşi nu era convins că precauţia lui Trevayne necesita această explicaţie sofisticată din partea lui Cooper, Knapp îl lăsă totuşi pe general să-şi savureze satisfacţia.

– Bună treabă... Şi de unde au venit avioanele astea?

Cooper se uită în jos la hîrtii:

– Potrivit informaţiilor obţinute, primul Lear a fost identificat la San Francisco, unde Controlul de Trafic Aerian a confirmat ca destinaţie a aparatului San Bernardino. La Controlul de Trafic Aerian nu s-a înregistrat nici o modificare a planului de zbor.

– Cum? făcu senatorul Norton, veşnic agasat de felul sec în care militarii se exprimau despre noţiuni care lui îi erau complet străine.

Webster, aflat tot lîngă pian, se arătă din nou înţelegător; de data asta, în favoarea lui Norton:

– Un plan de zbor poate fi modificat la cîteva minute după decolarea avionului, domnule senator. Informaţia respectivă este înregistrată de Controlul Traficului Aerian.

Norton îl privi peste umăr pe Webster cu un respect suspicios. Habar n-avea despre ce vorbea acesta. Cooper continuă:

– Cît timp avionul s-a aflat la San Bernardino, Trevayne a rămas în San Francisco. Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre Alan Martin.

– Ăsta-i contabilul şef de la firma Pace-Trevayne, din New Haven, aşa-i? întrebă Knapp.

– Da, replică generalul. San Bernardino se află la douăzeci de minute de Pasadena. Uzinele Genessee; au existat o grămadă de probleme acolo.

Knapp se uită la Norton.

– Continuă, generale, făcu el.

– Jetul Lear a plecat joi dimineaţa, cu destinaţia Boise, Idaho. A rămas la aeroportul Ada County doar o oră şi a decolat apoi în direcţia Tacoma, Washington. Bonner confirmă că în acel moment Alan Martin s-a întors, iar Sam Vicarson, avocatul acela tînăr, a fost scos din scenă.

– Tacoma! strigă Norton, furios. Ce dracu' mai e şi în Tacoma?

Robert Webster goli paharul; se cam ameţise. Privindu-l de sus pe dezordonatul senator din New England, spuse:

– Domnule senator Norton, Tacoma se afla în statul Washington. La o oră de mers cu maşina, pe coasta Oceanului, se găseşte un oraş numit Seattle. Exact lîngă oraş se află un complex de clădiri, cu garduri de trei metri de jur-împrejur. Întîmplarea face că locul are legătură cu Genessee Industries. Se numeşte Bellstar.

– Oh, Doamne! exclamă Norton, fără să se mai uite de astă dată la asistentul de la Casa Albă. Se holba la Knapp, care i se adresa generalului Cooper:

– Cum e cu al doilea jet Lear? Ai date despre el?

– Absolut totul, răspunse Cooper. Avionul a venit la Boise de la aeroportul internaţional din Houston. Punctul de origine este Dulles Airport. Informatorii noştri de la Potomac Towers ne-au comunicat că un inginer specialist în aeronautică, pe nume Michael Ryan, a lipsit de la serviciu. Bonner confirmă că Ryan şi-a făcut apariţia în Boise.

– Înseamnă că Ryan a fost la Houston, zise Alan Knapp, încetişor. Putem presupune că s-au dus la laboratoarele Genessee. Acolo există registre de evidenţă. Hai să aflăm cu cine s-au întîlnit acolo, zise el, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre un birou elegant, pe care se afla un telefon franţuzesc. Ştiu pe cine trebuie să sun.

– Nu te mai obosi, domnule senator. Am sunat noi, deja. Ryan nu s-a dus la laboratoare.

Knapp se opri şi se întoarse spre Cooper:

– Eşti sigur? Vreau să zic, de unde eşti atît de sigur?

– Şi noi ştim pe cine să sunăm. Eu, vreau să spun. Cei doi se priveau fix. Şah mat. Ofiţerul de carieră îi spusese răspicat acestei oficialităţi alese că există uşi pe care militarii le pot deschide fără nici un efort, în timp ce politicienii nici nu le pot găsi măcar. Knapp înţelese.

Existau asemenea uşi.

– Perfect, generale. Ryan n-a fost la laboratoare. Unde a fost, atunci? De ce s-a dus la Houston?

– Cum am aflat abia acum o oră că nu a fost la firma Genessee, n-am avut timp să mă interesez.

– Dar poţi s-o faci?

– Repet, e nevoie de timp.

– N-avem timp! interveni Norton, de pe canapea. Fir-ar să fie! Trăim vremuri grele!

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, terminaţi cu tîmpeniile! zbieră Kanpp.

– Ia stai un pic!

– Bine, bine! se înmuie Knapp. Iartă-mă, Jim... Dumneata ce crezi că trebuie făcut, domnule general?

– Mă gîndeam că o să stăm de vorbă... Şi o să analizăm bine situaţia.

Robert Webster plecă de lîngă pian şi zise:

– Trevayne trimite un analist financiar de marcă la Pasadena. Ca să vadă pe cine? Şi de ce?... Un inginer aeronautic – unul dintre cei mai buni, apropo – la Houston. Se prea poate ca Ryan să nu fi mers la laboratoare, dar e limpede că a fost la Houston să vadă pe cineva care are legătură cu ele... Şi un avocat la Bellstar. E periculos. Nu-mi place deloc,

remarcă Webster sorbind din paharul proaspăt umplut. Trevayne se apropie de jugulară, mormăi el.

– Eu cred – începu Walter Madison, rezemîndu-se de spătarul canapelei – că ar trebui să vă reamintiți cu toții că Andrew nu ar putea, nu poate să descopere altceva decît cazuri de corupție minoră. Și ar fi foarte bine să reușească. I-ar satisface firea puritană.

– Cam evazivă exprimarea, Madison, zise Knapp întorcîndu-se la scaunul lui. Își amintea cît de nedumerit fusese avocatul la audierea aceea, cu luni în urmă. Îl uimea acum calmul lui.

– E pur și simplu adevărat. Din punct de vedere legal, orice costuri suplimentare la Genessee au fost extrem de bine justificate. Or, el asta verifică; asta îl interesează. Am stat săptămîni întregi și am examinat toate întrebările venite de la Congres. Am folosit cei mai buni oameni pentru a analiza fiecare problemă. Un furt minor, da; Andrew îl va depista. Dar nimic mai mult.

– Se presupune că ești un om cumsecade, zise Norton. Sper ca aceia care cred asta să nu se înșele.

– Vă asigur că sînt, domnule senator. Onorariul meu stă mărturie.

– Eu tot vreau să aflu ce-a urmărit Trevayne. Vei afla, generale? întrebă senatorul Knapp.

– În patruzeci și opt de ore.

25

Vineri dimineaţa se afla la Washington şi nimeni nu ştia asta. Jetul Lear a aterizat la Dulles la şapte şi jumătate, iar la opt şi zece Trevayne intra în casa închiriată din Tawning Spring. A făcut un duş, s-a schimbat şi a stat o oră liniştit, să-şi adune gîndurile şi să se mai destindă după oboseala acumulată în timpul zborului cu avionul de la Boise. De obicei, lucra bine sub tensiune, deoarece se străduia să evite ca tensiunea şi epuizarea să fie simultane – epuizarea mentală. Era conştient acum că, în următoarele cîteva zile, trebuia să fie atent. Se putea foarte uşor ca mintea şi imaginaţia lui să fie cuprinse de o stare de anxietate care l-ar împiedica să gîndească limpede.

Telefonă şi ceru un taxi, cu care se deplasă la Washington, la clădirea Senatului.

Era ora zece şi douăzeci şi cinci; senatorul Mitchell Armbruster urma să revină la birou în cîteva minute. Nu mai avea nimic important în program. Armbruster trebuia să apară cel tîrziu la zece şi jumătate, pentru întîlnirea de rutină, de vineri dimineaţa, cu staff-ul lui.

Andy stătea pe coridor lîngă uşa lui Armbruster şi aştepta. Rezemat de perete, răsfoia fără chef *Washington Post*. Şi de data asta editorialul critica lucrările Congresului; Camera era condamnată pentru atitudinea indecisă pe care o avea, iar Senatul înfierat pentru eludarea chestiunilor pertinente.

Sfîrşit de noiembrie la Washington; perfec normal.

Trevayne îşi dădu seama că Armbruster îl zărise primul. Mic şi îndesat, senatorul se oprise practic din mers; rămăsese încremenit locului de mirare. Sesizînd brusc lipsa oricărei

mişcări în jurul lui, Trevayne ridică ochii din ziar.

Armbruster îşi reluă atitudinea degajată şi relaxată, apropiindu-se de Trevayne. Zîmbi cald, dar scurt, cum făcea el, şi îi întinse mîna lui Trevayne.

- Domnule Trevayne, ce surpriză plăcută. Credeam că eşti în statul meu şi că savurezi minunăţiile pitoreşti ale Pacificului.

– Am fost, domnule senator. Apoi m-au dus în Idaho. Am socotit însă necesar să fac o scurtă întoarcere neplanificată... Ca să mă întîlnesc cu dumneavoastră.

După ce îşi dădură mîna, Armbruster îl privi întrebător pe Trevayne, fără să mai zîmbească.

– Ce abordare directă... Din păcate, agenda mea pe ziua de azi e plină. Poate mîine dimineaţă. Sau, dacă vrei, am putea bea ceva pe la cinci şi jumătate. Cina e dată.

- Permiteţi-mi să vă sugerez că este foarte urgent, domnule senator. Am nevoie de ajutor şi de sfatul pe care mi-l puteţi oferi în virtutea funcţiei dumneavoastră. E vorba despre statisticile legate de forţa de muncă din nordul Californiei.

Pentru o fracţiune de secundă, Mitchell Armbruster încetase parcă să mai respire. Tăcu cîteva momente, cercetînd din priviri chipul lui Trevayne.

– Prefer să nu discutăm aici, în biroul meu... Hai să ne întîlnim peste o oră.

– Unde?

– Rock Creek Park. Lîngă pavilionul de afară. Ştii unde?

– Da, ştiu. Peste un ceas... A, domnule senator, încă o sugestie. Ar fi bine să ascultaţi întîi ce am să vă spun şi abia după aceea să luaţi legătura cu alte persoane.

– Am remarcat deja că eşti foarte direct, domnule Trevayne... Voi păstra tăcerea; asta pentru că te cred un om de onoare. Asta am spus-o şi cu alte ocazii. În timpul audierii.

– Da, aşa e. Peste un ceas, domnule.

*

Cei doi bărbaţi se plimbau pe aleea străjuită de copaci în Rock Creek Park; tipul scund şi bondoc îşi aprindea tot timpul pipa. Trevayne îşi dădu seama că pipa era pentru Armbruster un fel de cîrjă psihologică. Îşi amintea cum, în timpul audierii, Armbruster se tot jucase cu ea – sucind-o practic neîncetat –, ba curăţind-o de resturile arse, ba ştergînd-o cu atenţie. Acum, aici, în Rock Creek Park, la plimbare pe alee, o ţinea între dinţi atît de strîns încît muşchii maxilarului îi ieşeau în evidenţă.

– Prin urmare, ai ajuns la concluzia că am profitat de funcţia pe care o am pentru a realiza avantaje personale, zise Armbruster calm, privind drept în faţă.

– Aşa e, domnule. Nu ştiu cum m-aş putea exprima altfel. Aţi determinat finanţarea maximă ce putea fi suportată de Genessee Industries; v-aţi asigurat că este suficientă pentru stoparea şomajului – oricum, vă sprijineau economiştii; şi pe urmă, aţi garantat sumele. A trebuit să obţineţi sprijin atît din partea sindicatelor, cît şi a conducerii. Aşa aţi cîştigat alegerile.

– Şi a fost ceva rău în asta?

– A fost o înşelătorie politică, cu costuri enorme. Ţara va plăti pentru asta mult timp de-acum încolo... Da, eu zic că a fost rău.

– Oh, ce vă pasă vouă, bogătaşi fără griji?! Cum rămîne cu miile de familii pe care le reprezint? În anumite zone, şomajul ajunsese la 12–13%! Era o prioritate pentru electoratul de acolo şi sînt al naibii de mîndru că am putut fi de folos. E nevoie să îţi amimtesc că sînt cel mai în vîrstă senator din statul California, tinere? ... Dacă vrei să ştii adevărul, Trevayne – Armbruster făcu o pauză şi ridică privirea spre Andy, chicotind gutural, cum îi era obiceiul – eşti cam ridicol.

Trevayne rîse şi el cu poftă, dar sesiză expresia dură şi iscoditoare din ochii lui Armbruster.

– Cu alte cuvinte, sînt ridicol fiindcă nu-mi dau seama că ce aţi făcut dumneavoastră a fost o dovadă de strategie bună – „bună" în toate sensurile cuvîntului – şi de viziune economică sănătoasă? Şi în concordanţă cu obiectivele industriei de apărare?

– Ai perfectă dreptate. Perfectă dreptate, tinere.

– A fost o chestiune de priorităţi? O urgenţă... impusă de starea electoratului?

– Eşti aproape poetic. Păi, normal dacă nu judeci.

– Vreţi să spuneţi că asta se întîmplă zilnic.

– De cîteva sute de ori pe zi, ceea ce ştii şi dumneata la fel de bine. În Cameră, în Senat, în fiecare agenţie din Washington. De ce naiba crezi că ne găsim în oraşul ăsta?

– Chiar şi cu asemenea sume extraordinare de bani?

– Specificarea aceasta e relativă.

– Contracte în valoare de sute de milioane, asta e tot relativ?

– Unde naiba vrei să ajungi? Parcă ai fi un puşti de zece ani.

– Doar o singură întrebare, domnule senator. Cît de des sînt perfectate cu Genessee Industries aceste aranjamente fezabile economic şi sănătoase politic? Mă refer la întreaga ţară.

Mitchell Armbruster se opri. Se aflau pe un mic podeţ de lemn, construit peste unul dintre pîrîiaşele din Rock Creek Park. Armbruster stătea în picioare lîngă balustrada din stejar şi privea apa care curgea dedesubt. Scoase pipa din gură şi o scutură, bătînd-o de lemn.

– De-asta ai apărut... aşa neprogramat, remarcă el, fără nici un fel de emoţie.

– Da.

– Ştiam că aşa e... de ce eu, Trevayne?

– Fiindcă am putut face legătura concretă, şi uşor de

probat. Cred că e doar o coincidenţă că s-a întîmplat aşa. Sincer, aş fi preferat să fie altcineva; numai că n-am timp.

– Timpul e chiar atît de important?

– Dacă ceea ce cred eu s-a întîmplat, da, e important.

– Eu sînt neînsemnat. Lupt pentru supravieţuirea politică, pentru a putea susţine un punct de vedere pe cale să dispară. E important să fac asta.

– Povestiţi-mi.

Tacticos, Armbruster scoase o pungă de tutun din buzunarul sacoului şi se apucă să-şi umple pipa. Îl privi de cîteva ori pe Trevayne, iscoditor, întrebător. În cele din urmă, îşi aprinse pipa, rezemîndu-se cu coatele de balustrada podeţului.

– Ce crezi că e de povestit? Intri într-o organizaţie, înţelegi hotărîrile ei, regulile fundamentale. Pe măsură ce mergi mai departe, descoperi că pentru a realiza anumite obiective acele hotărîri trebuie neapărat ocolite. Altminteri, nu-ţi poţi face treaba. Dacă eşti devotat acelor obiective, adică implicat pasional, devii o fiinţă foarte frustrată. Începi să te îndoieşti de propriile tale capacităţi, de virilitatea ta politică. Ai senzaţia că ai devenit eunuc... Apoi, după un timp – la început foarte subtil – ţi se spune că există modalităţi, dacă încetezi să mai zbieri din gura aia mare şi liberală. Dacă încetezi să întorci totul cu josul în sus prin argumentele tale retorice. Dacă înveţi să fii mai conciliant... E uşor să asimilezi; ei numesc asta procesul de maturizare. Tu, în schimb, îţi zici că faci în sfîrşit ceva. Vezi binele pe care îl faci; dai doar un pic, dar primeşti atît de mult în schimb... Fir-ar să fie, zău că merită! Hotărîrile capătă numele tău, amendamentele la fel. Tu vezi binele... doar binele.

Armbruster obosise practic de propria lui logică, analizată şi reanalizată permanent în mintea lui mereu activă. Trevayne ştia că trebuia să-l enerveze, să-l facă să reacţioneze.

– Cum e cu Genessee Industries?

– Asta e cheia! exclamă Armbruster, întorcînd brusc capul spre Andy. E pîlnia... Acceptată de toţi; ce să-ţi spun mai mult? E gaura de mină pe care o umplem mereu cu apă, nu seacă niciodată... Înseamnă Mamă, Dumnezeu, Ţară, Liberali, Conservatori, Republicani, Democraţi, Bull Moose*, Comunele, toate la un loc! E răspunsul la foamea oricărui animal politic... Şi lucrul cel mai straniu e că face treabă bună. Asta e cu adevărat remarcabil.

– Nu cred că asta aţi ales, domnule senator.

– Bineînţeles că nu, tinere!... Mai am încă doi ani de mandat; pe urmă, nu mai candidez. Voi avea şaizeci şi nouă de ani. E destul... Atunci, poate, am să stau liniştit şi am să analizez.

– Avînd funcţia de director la Genessee?

– Probabil. De ce nu?

Trevayne se rezemă cu spatele de balustradă şi îşi scoase ţigările. Armbruster îi oferi foc.

– Mulţumesc... Daţi-mi voie să pun totul în perspectivă, domnule senator.

– Fă chiar mai mult decît atît. Ieşi din grafic; urmăreşte-i pe profitori; exact ceea ce trebuie să facă subcomitetul dumitale. Genessee nu intră în categoria lor. O fi firma asta prea mare, dar produce. Se prezintă bine la orice control minuţios.

Era rîndul lui Trevayne să rîdă. Zgomotos şi batjocoritor.

– Se prezintă bine la orice control şi verificare fiindcă e prea mare şi mult prea complicat să poată fi verificată! Ştiţi şi dumneavoastră la fel de bine ca mine ce se întîmplă în... cum aţi zis? – „fiecare agenţie din Washington". Steagul nu va fi arborat, domnule senator, deşi Genessee Industries, „gaura

* Membru al partidului condus de Theodore Roosevelt în campania prezidenţială din 1912 (nota trad.).

de mină", este cel de-al cincizeci şi unulea stat. Diferenţa constă în faptul că celelalte cincizeci îi sînt îndatorate. Obligate, cred, într-un mod foarte periculos.

– Exagerezi.

– Ba nu, atenuez. Genessee nu are nici o constituţie, nici un sistem bipartid, nu are verificări şi balanţe... Ce vreau să aflu de la dumneavoastră, domnule senator, este cine sînt prinţii. Cine cîrmuieşte acest regat autonom şi independent, în permanentă expansiune? Şi nu mă refer la structura corporaţiei.

– Nu ştiu ca vreo persoană... să cîrmuiască. În afară de conducerea firmei.

– Care conducere? I-am cunoscut şi eu; pînă şi pe tipul cu banii, Goddard. Chestia asta n-o cred.

– Mă refer la comitetul director al firmei.

– E prea simplu. Ăştia sînt doar nişte cărţi de vizită la un dineu.

– Ei, atunci, nu-ţi pot răspunde. Am spus „nu pot", şi nu „nu vreau" să-ţi răspund.

– Sugeraţi cumva că lucrurile s-au cam... răsturnat?

– Mda, cred că expresia e mult mai precisă decît îţi închipui dumneata.

– Cine reprezintă Genessee în faţa Senatului?

– Oh, Doamne, zeci de oameni. Genessee figurează în cel puţin douăsprezece comitete. E factorul predominant din domeniul aviaţiei.

– Aaron Green?

– L-am întîlnit pe Green, fireşte. Nu pot spune că nu-l cunosc.

– El e de fapt tipul cu socotelile?

– E proprietarul unei agenţii de publicitate, dacă la asta te referi. Şi mai are alte zece sau douăzeci de firme.

– N-a fost un calambur, domnule senator. Socotelile la

care mă refer eu depăşesc domeniul publicitar, deşi pot fi considerate ca parte a lui.

– Nu prea te înţeleg.

– Am stabilit că Aaron Green administrează între şapte şi douăsprezece milioane pe an – poate chiar mai mult – cu scopul de a convinge birocraţia din Washington de motivarea patriotică a firmei Genessee Industries şi...

– Toţi banii înregistraţi.

– Cei mai mulţi îngropaţi. Oricine are acest gen de responsabilitate fiscală deţine, în general, şi autoritatea aferentă.

– Faci presupuneri.

– Categoric. Despre sume incredibile de cheltuieli mărunte. An după an... Green ţine hăţurile?

– Fir-ar să fie, băiete, cauţi răufăcătorii cu lumînarea! „Conducători", „regate"... Cel de-al cincizeci şi unulea stat! Armbruster izbi violent cu pipa de balustradă, scuturînd resturile de tutun. Nişte bucăţele de scrum aprins îi căzură senatorului pe mînă, dar Armbruster, furios, nu părea să simtă durerea arsurii.

– Ascultă-mă bine. În toată cariera mea politică, m-am ciocnit cu mahării! N-am dat înapoi. Citeşte cîteva dintre discursurile pe care le-am rostit la convenţii! Eu am fixat strategia politică! Dacă mai ţii minte, un grup întreg de politicieni de dreapta m-au lăsat pur şi simplu baltă la cea de-a cincizecea convenţie! N-am şovăit; aveam dreptate!

– Mi-aduc aminte. Aţi fost un erou.

– Aveam dreptate. Asta contează... Dar greşeam în acelaşi timp. Nu te aşteptai să auzi asta, aşa-i? Am să-ţi spun şi unde greşeam. N-am încercat să înţeleg. Nu m-am străduit suficient să ajung la rădăcinile gîndirii lor, la temelia temerilor lor. N-am încercat să folosesc forţa raţiunii. M-am mulţumit doar să condamn. Am descoperit răufăcătorii, am ridicat sabia

mîniei şi am distrus hoardele lui Lucifer... Cîţiva oameni foarte destoinici au ieşit din sală în acea zi şi nu s-au mai întors niciodată.

– Faceţi cumva o paralelă?

– Bineînţeles, tinere. Îţi închipui că ţi-ai găsit răufăcătorul – emisarul lui Lucifer. Răufăcătorul dumitale este un concept – grandoarea. Şi eşti gata să tragi în ţeapă pe oricine acceptă vreo latură a ei, scoţînd sabia mîniei tale... Or, asta poate fi o eroare tragică.

– De ce?

– Fiindcă firmei Genessee Industries i se datorează o bună parte din binele social. Nişte realizări foarte progresive. Ştiai, bunăoară, că datorită firmei Genessee există în cele mai nenorocite ghetouri din California clinici pentru drogaţi, centre de îngrijire medicală pe timpul zilei, unităţi medicale mobile? Ştiai, spune?! Un centru de perfecţionare la Cape Mendocino, pentru foşti puşcăriaşi, considerat drept model în activitatea de reabilitare socială? Genessee îl finanţează, domnule Trevayne. Există chiar şi Clinica „Armbruster" de cercetare în domeniul cancerului, din San Jose. Da, îmi poartă numele, Trevayne; eu am convins firma Genessee să doneze terenul şi o bună parte din echipament... Coboară sabia, tinere.

Trevayne se întoarse cu spatele, pentru a evita să-l privească pe Mitchell Armbruster. Pentru a nu fi obligat să contemple un individ care vînduse voturile a milioane de oameni pentru nişte bucăţi de marmură a căror valoare se scade din impozit.

– Atunci, nu văd de ce ar fi rău să se spună totul pe faţă! Să ştie toată ţara ce noroc are. Lumea va afla deopotrivă de produsele superioare ale firmei Genessee, dar şi de operele ei filantropice.

– Fă asta şi ai să vezi că vor opri programele.

– De ce? Fiindcă li se mulţumeşte public?

– Ştii şi dumneata la fel de bine că ori de cîte ori comunitatea oamenilor de afaceri se angajează în asemenea proiecte îşi rezervă dreptul de a difuza doar acele informaţii pe care ea le consideră necesare. Ar fi distruşi.

– Ar fi suspecţi.

– Cum doreşti. Cei care pierd sînt amărîţii din ghetouri şi din mahalale. Vrei să porţi răspunderea pentru aşa ceva?

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule senator, eu vreau ca cineva să-şi asume răspunderea.

– Nu toată lumea are norocul dumitale, Trevayne. Nu putem sta toţi cu nasul pe sus, în poziţii atît de privilegiate, de unde să privim în jos, superiori şi detaşaţi, de ce nu şi cu dispreţ – la lupta ce se dă dedesubt. Cei mai mulţi dintre noi ne angajăm în această luptă şi facem tot ce ne stă în putinţă. Spre binele altora şi al nostru, deopotrivă.

– Domnule senator, n-am de gînd să discut cu dumneavoastră în contradictoriu pe tema filozofiei utilitariste. Dumneavoastră sînteţi orator, eu – nu. Poate că, de fapt, nici nu avem motive de dispută. Spuneaţi că mandatul dumneavoastră expiră peste doi ani; eu am la dispoziţie cam două luni ca să închei raportul. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, cred că aţi acţionat cu bună-credinţă; aţi contribuit la binele multor oameni. Se prea poate ca dumneavoastră să fiţi de partea îngerilor, şi eu cel care face pacte cu Lucifer. Cine ştie?!

– Facem toţi ce putem. Şi cît putem mai bine.

– Repet, cine ştie?! Nu vă băgaţi peste cele două luni ale mele şi o să fac şi eu tot ce-mi stă în putinţă să nu vă creez nici o problemă în cei doi ani care v-au mai rămas. Un compromis simplu, domnule senator.

*

Jetul Lear în care călătorea Trevayne urcă rapid pînă la altitudinea de croazieră de 11 660 metri. Urma să aterizeze la aeroportul din Westchester în aproximativ o oră. Se hotărîse să îi facă o surpriză lui Phyllis, care se afla la Darien Hospital. Avea nevoie de prezența ei odihnitoare, de confortul umorului ei blînd, de raționalitatea ei esențială. Voia, totodată, să-i aline temerile; lui Phyllis îi fusese frică, însă, altruistă, nu-l împovărase cu temerile ei.

Apoi, a doua zi dimineață, după-amiază sau seara urma Aaron Green.

Mai rămîneau doi.

Aaron Green, New York.

Ian Hamilton, Chicago.

26

Maiorul Paul Bonner se trezi dîndu-i ordine generalului de brigadă Lester Cooper. Ordine de a folosi doar cei mai buni agenți CID* pentru a acoperi zona dintre Pasadena, Houston și Seattle. Și asta pentru a interoga personalul de la Genessee sau Bellstar în legătură cu diferitele chestiuni discutate la ședința din San Fancisco. La Houston, întrucît se stabilise deja că Ryan nu se dusese la laboratoare, agenții trebuiau să ia legătura cu personalul NASA. Imposibil ca Ryan să nu fie cunoscut măcar de cîțiva dintre cercetătorii de marcă; poate așa izbuteau să dea de capătul firului.

* Criminal Investigation Department (nota trad.).

Bonner sugeră chiar şi ce acoperiri să folosească aceşti agenţi: subcomitetul primise tot felul de ameninţări – scrisori, telefoane etc. Era genul de acoperire care ducea cu uşurinţă la conversaţii ample. Civilii sînt dornici întotdeauna să ajute armata cînd vine vorba de protecţia cuiva. Simpla încredere înfrîngea toate reticenţele, mai ales cînd ancheta nu avea nimic de-a face cu ei.

Imposibil să nu apară ceva.

În cazul în care apărea, Bonner îl rugase pe general să-l anunţe înainte de a întreprinde ceva sau de a trece la confruntări. Îl cunoştea pe Andrew Trevayne mai bine decît Cooper, mai bine decît oricine de la Apărare. În consecinţă, le putea da sugestii bune.

Generalul de brigadă era încîntat să poată împărţi răspunderea cu „tînărul tiran".

Ultima cerere pe care Bonner i-a adresat-o superiorului său a fost aceea de a i se pregăti un avion de vînătoare de la baza Forţelor Aeriene din Billings, Montana.

Dacă va deveni necesar, îl va urmări pe Andrew Trevayne.

Şi avea să devină necesar dacă va afla pe cine se dusese să vadă Trevayne. Că plecase la Washington, ştia – aflase din planul de zbor înregistrat de Controlul Traficului din Ada County –, dar pe cine?

Exista o şansă să afle, însă trebuia să aştepte pînă dimineaţa. Lua micul dejun cu Alan şi Sam; se întreba dacă va fi prezent şi Mike Ryan. După micul dejun, Martin şi Vicarson aveau o ultimă şedinţă scurtă la Boise; se întîlneau cu toţii la aeroport să ia un avion la amiază, cu destinaţia Denver.

În cele aproximativ două ore pe care urma să le aibă la dispoziţie, maiorul Paur Bonner voia să întreprindă nişte acţiuni de recunoaştere.

Paul îi petrecu cu privirea pe Alan Martin și Sam Vicarson, care părăseau restaurantul hotelului pentru a se duce la întîlnirea de lucru din Boise.

Așteptă pînă cei doi ieșiră pe ușă, se ridică rapid de la masă și porni după ei. În holul hotelului, Martin se opri la standul de ziare, în timp ce Vicarson se duse la biroul de informații. Bonner stătea cu spatele la ei, prefăcîndu-se că studiază afișele cu „Distracții nocturne". După treizeci de secunde, Vicarson se întoarse lîngă Martin și porniră amîndoi spre ieșire. Bonner se duse la fereastră, de unde îi văzu suindu-se într-un taxi.

Intenționa să cerceteze întîi camera lui Vicarson. Sam părea ceva mai apropiat de Trevayne sau, oricum, era persoana căreia Andy îi delega mai multă autoritate. Dacă recepționerul îl va refuza, Bonner îi va spune că Sam uitase niște documente importante. La recepție, se afla același funcționar care îi înregistrase cînd sosiseră împreună. Dacă tipul se lăsa greu, Bonner era decis să-l facă praf arătîndu-i cîteva legitimații trase în plastic.

Cînd Bonner ceru cheia, funcționarul i-o întinse fără să-i ceară explicații.

Ajuns în camera lui Vicarson, începu cu sertarele biroului. Goale, constată Bonner zîmbind. Sam era tînăr. Trăia cu ce păstra în valiză și în dulap.

Valiza era plină de lucruri nespălate: cămăși, șosete și lenjerie de corp. Vicarson nu era doar tînăr, ci și neîngrijit, constată Bonner.

Închise valiza, o luă de pe pat și, cum masa de lucru era cea mai apropiată, se hotărî să caute în singurul sertar existent. Se folosise hîrtie de scris, nu și plicuri. Luă coșul și scoase dinăuntru două foi mototolite.

Pe una dintre ele erau cifre cu semnul dolarului alături.

Bonner își dădu seama că era vorba de informații legate de un subfurnizor al firmei Lockheed, despre care îi auzise, de altfel, discutînd.

Și pe cealaltă erau cifre, dar nu dolari. Și cîteva însemnări: „7.30-8.00 Dls; 10.00-11.30 SA Qu. Date-Grn. NY".

Bonner privea la foaia de hîrtie. Cifrele „7.30-8.00" reprezentau ora de sosire a lui Trevayne; aflase asta de la Controlul Traficului Aerian de pe aeroportul Ada. Grupajul „10.00-11.30 SA Qu." era indescifrabil. La fel și ultima însemnare „Date - Grn. NY". Scoase un pix și copie cuvintele pe o foaie curată, o împături și o vîrî în buzunar. Mototoli la loc cele două hîrtii și le aruncă în coșul pe care îl puse jos, pe podea.

Atacă apoi dulapul lui Vicarson: despărți pantalonii de sacouri și se apucă să caute prin buzunare. Găsi ce căuta în buzunarul de la piept al celui de-al doilea sacou. Era o foaie împăturită meticulos, ruptă dintr-o agendă micuță, amestecată cu niște tichete de bagaje. Exact genul de însemnare pe care și-o face un tip inteligent, dar neglijent, cînd vrea să nu uite ceva ce i se pare vital. Iată ce scria acolo: „Armbruster. US $ 178 mil. Dublări. Nici o rugăminte de la Apărare. Un răstimp de șase luni. Garanții confirmate de cont. șef de la J.G., L.R. Plătit L.R. US$ 300. L.R. oferă date supl. despre Pasadena, Bellstar etc. Preț – 4 cifre".

Bonner se holba la notiță, din ce în ce mai furios. Oare chiar Sam Vicarson se întîlnise cu „L.R." într-o pivniță aglomerată și prost luminată din San Francisco, unde putea rău a hașiș, iar barmanul îți schimba bucuros bancnotele mari în mărunțiș? I se spusese oare lui Sam că putea să-și ia cîte notițe poftea, cu condiția să nu-i ceară lui „L.R." să scrie ceva? Și „L.R." îi turnase pesemne lui Vicarson gogorița cu stomacul spulberat și cu dorința arzătoare și justificabilă de a

fura de la oricine se putea fura? Sam nu era doar tînăr și neglijent; mai era naiv și amator, deopotrivă. Plătea pentru supoziții și minciuni și pe urmă uita să își distrugă notițele. Bonner își arsese carnețelul. Ce ușor e să uiți – mai cu seamă cînd ești un castor cretin.

Maiorul se hotărî numaidecît să își pună în aplicare amenințarea; intenționa să îl găsească pe „L.R." și să-i facă praf stomacul. Dar asta mai tîrziu.

Acum, trebuia să dea de Trevayne. Andrew trebuia să priceapă că șobolanii de canal se îndeletniceau cu minciuni. Minciunile și jumătățile de minciuni erau marfa lor. Găsește oponenți și dă-le hrană – frînturi, fărîme, aperitive. Întotdeauna cu promisiunea că vor urma informații vitale, absolut explozive.

Mai bine, creează oponenți.

Trevayne nu se afla la căpătîiul unei neveste bolnave – ce artificiu ieftin și grosolan –, ci la Washington pentru a se întîlni cu senatorul din California. Armbruster era un om destoinic, un prieten al firmei Genessee, un prieten puternic. Dar era senator și senatorii se sperie ușor. Pretind că nu e așa, dar de fapt se sperie mereu.

Bonner băgă în buzunar notița lui Vicarson și ieși din cameră. Ajuns jos în hol, înapoie cheia la recepție și se duse la un telefon cu plată; nu putea folosi aparatul din camera lui – la hotel, numerele se înregistrează. Sună la aeroport și ceru serviciul de operații.

Avionul de vînătoare de la Forțele Aeriene din Billings, Montana, trebuia să fie pregătit numaidecît. Planul de zbor – direct Andrews Field, Virginia. Permis prioritate absolută, Ministerul Apărării.

Pornind spre lift pentru a se duce în camera lui, unde urma să își facă bagajul, în mintea lui Paul Bonner se formulaseră două motive pentru care trebuia să dea de

Trevayne. Unul profesional, celălalt personal.

Trevayne se implicase, iar o dată cu el implicase şi nenorocitul ăla de subcomitet al lui, într-o vînătoare de vrăjitoare care trebuia să înceteze imediat. Intraseră în nişte jocuri pe care nu le înţelegeau. Nu ştiau regulile junglei. Castorii nu au cum să le cunoască.

Celălalt motiv era acea minciună foarte personală.

Dezgustător.

27

Phyllis Trevayne stătea pe fotoliu şi îl asculta pe soţul ei care vorbea patrulînd încolo şi încoace prin salonul spitalului particular.

– Pare ca un extraordinar monopol, cu protecţie statală şi federală.

– Nu doar protecţie, Phyl. Participare. Participare activă a legislativului şi a juridicului. Asta înseamnă mai mult decît un monopol propriu-zis. E ca un fel de cartel gigantic, care nu poate fi definit.

– Nu înţeleg. Chestie de semantică.

– Nu şi cînd unul dintre rezultate este alegerea unui senator vîrstnic din cel mai populat stat din ţară. Sau cînd o hotărîre pronunţată de un jurist eminent compromite Ministerul Justiţiei. Această hotărîre – chiar dacă în cele din urmă se face apel împotriva ei şi este anulată – va costa milioane... miliarde, pînă să treacă prin instanţă.

– Ce vrei să afli de la ultimii doi? Green şi Ian Hamilton?

– Probabil cam acelaşi lucru. La niveluri diferite.

Armbruster a folosit termenul „pîlnie", referindu-se la firma Genessee. Cred că se aplică şi în cazul lui Aaron Green. Green este pîlnia în care se toarnă sume enorme din banii casei, iar el îi alocă, an de an... În schimb, pe mine Hamilton mă sperie. E consilier prezidenţial de ani de zile.

Phyllis sesiză teama din glasul soţului ei. Se dusese la fereastra de lîngă pat şi stătea rezemat de pervaz, cu faţa aproape lipită de geam. Era o după-amiază înnorată. Pînă seara avea să ningă.

– Cred că ar trebui să fii prudent, înainte de a formula nişte ipoteze.

Andy întoarse capul spre soţia lui, zîmbindu-i cu afecţiune, oarecum uşurat.

– Dacă ai şti tu de cîte ori nu mi-am repetat asta în minte; e lucrul cel mai dificil.

– Păi, e normal să fie aşa.

Telefonul aflat pe noptieră sună. Phyllis se duse să răspundă. Andy rămase lîngă fereastră. Numai patrula 1600 şi doctorul ştiau că era acolo. Nimeni altcineva.

– Sigur că da, Johnny, zise Phyllis, dîndu-i receptorul soţului ei. E John Sprague.

Trevayne plecă de lîngă fereastră. Doctor în medicină, John Sprague era un prieten cu care copilărise la Boston. Prieten atunci, ca şi acum. În plus, medicul lor de familie.

– Da, Johnny?

– Nu ştiu ce intenţii ai momentan, dar operatoarea zice că te caută cineva la telefon. Dacă nu eşti aici, convorbirea e preluată, în mod normal, de medicul soţiei tale. Pot să mă descurc, Andy.

– Cine e la telefon?

– Un tip pe care îl cheamă Vicarson.

– Extraordinar băiatul ăsta.

– O fi. Are şi bani de convorbiri interurbane.

– Ştiu, sună de la Denver. Poţi să ceri să-mi dea legătura aici sau trebuie să mă duc la centrală?

– Te rog! Bineînţeles că se poate. Închide. O să sune peste două secunde.

– E plăcut să dai lovitura.

– E şi mai plăcut să ai bani. Hai închide odată, bogătaşule.

Trevayne apăsă pe butonul telefonului. Ţinînd receptorul în mînă, se întoarse spre Phyllis:

– E Sam Vicarson. Nu i-am spus că vin aici. Urma să-l sun eu mai tîrziu, după ce termina cu şedinţele. E la Denver, acum. Nu credeam că a terminat, deja.

După felul în care vorbea soţul ei, Phyllis îşi dădu seama că era foarte tulburat.

Se auzi sunetul telefonului: scurt, aproape ca un semnal.

– Sam?

– Mi-am încercat norocul, gîndindu-mă că ai venit acolo cu maşina; de la aeroport mi-au spus că jetul Lear mergea la Westchester.

– S-a întîmplat ceva? Cum au mers întîlnirile cu subfurnizorii firmelor GM şi Lockheed?

– Şedinţe scurte şi la obiect. Trebuie să realizeze costuri mai bune; i-am ameninţat că altminteri vor avea parte de penalizări. Dar nu de-asta am sunat. E vorba de Bonner.

– Ce-a făcut?

– A plecat.

– Cum?!

– A şters-o pur şi simplu. N-a venit la şedinţe, a părăsit hotelul din Boise azi-dimineaţă şi n-a apărut la întîlnirea cu noi, la aeroport. Nici un cuvînt, nici un mesaj, nimic. Ne-am gîndit că e bine să ştii.

Andy strînse receptorul în mînă. Încerca să judece rapid; îşi dădea seama că Vicarson aştepta instrucţiuni.

– Cînd l-ai văzut ultima oară?

– Azi-dimineață la micul dejun, în Boise.

– Cum ți s-a părut?

– Bine. Un pic cam tăcut, dar în regulă. Cred că era obosit sau mahmur. Urma să ne întîlnim la aeroport. N-a venit.

– S-a discutat și despre mine?

– Normal. Cît de îngrijorați sîntem pentru soția dumitale, ce bine te ții într-o astfel de situație; chestii de genul ăsta.

– Atîta tot?

– Nu, a întrebat cu ce zbor ai plecat aseară; zicea că ai niște legături tare proaste, că ar fi putut să-ți facă rost de un jet de la Apărare, ca să...

– Și la asta cum ai răspuns, Sam? îl întrerupse Trevayne, tăios.

– Nici o problemă. I-am spus că noi n-am știut. Am luat-o în glumă, zicînd că, la banii dumitale, probabil că le-ai dat naibii de legături... și ți-ai cumpărat un avion.

Andy mută receptorul în cealaltă mînă și îi făcu semn lui Phyllis să-i aprindă o țigară. Îi vorbea lui Vicarson calm și sigur pe el:

– Ascultă-mă bine, Sam. Uite ce vreau să faci. Trimite o telegramă, o telegramă de rutină, superiorului lui Bonner... Nu. Stai așa; nu știm cine e ăla. Adresează-o ofițerului care răspunde de personalul Ministerului Apărării. Scrie că presupui că lui Bonner i s-a dat un concediu, pentru un motiv oarecare. Întreabă cu cine să luăm legătura la Washington dacă avem nevoie de ajutor. Dar să pară că ideea ne-a venit după aceea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Sigur. Tocmai am remarcat că lipsește. Probabil că nici nu ne-am fi dat seama, dacă nu urma să luăm masa împreună, sau așa ceva.

– Exact. Precis așteaptă o reacție din partea noastră.

– Dacă acolo se știe că a dispărut.

*

Mario de Spadante, în cămaşă, şedea la masa din bucătărie. Nevastă-sa, o femeie obeză, strîngea farfuriile; fiică-sa, tot obeză, puse o sticlă de Strega în faţa tatălui ei. Fratele mai mic al lui Mario şedea în faţa acestuia şi bea cafea.

Mario le făcu semn cu mîna soţiei şi fiicei să iasă din încăpere. Rămas singur cu fratele lui, turnă lichidul galben într-un pahar de coniac şi ridică privirea.

– Continuă. Fii clar şi precis.

– Nu prea mai am ce să-ţi spun. Întrebările mi s-au părut dubioase: Unde e domnu' de Spadante?... Nu putem discuta decît cu domnul de Spadante... Ca şi cum cineva n-ar fi vrut decît să afle unde eşti. Pe urmă, cînd am auzit că sînt de la Torrington Metals – acolo lucrează fratele lui Gino –, ne-am dumirit. Tipul ăla, Pace, partenerul lui Trevayne, era cel care dorea informaţia.

– Şi i-ai spus că sînt în Miami.

– I-am indicat şi hotelul, ăla unde tipii ăia zic de fiecare dată că tocmai ai plecat.

– Bun. Deci, Trevayne s-a întors pe Coasta de Est?

– Aşa se pare. Nevastă-sa e la un spital din Darien. Analize pentru cancer.

– Mai bine i-ar face lui nişte analize. Trevayne e un om bolnav; habar n-are cît de bolnav e.

– Spune, Mario, ce vrei să fac?

– Află exact unde stă în Darien, sau dacă nu cumva face naveta de la Greenwich ori la vreun motel. În Darien mişună destui indivizi ca el... Cînd îl găseşti, dă-mi de ştire. Înainte, n-are nici un sens să mă cauţi. Am fost în Vegas; sînt stors, Augie, stors.

Augie de Spadante se ridică de la masă.

– Mă duc acolo. Am să te sun... Dacă îl găsesc în după-amiaza asta?

– Sunt. Nu asta ţi-am spus?

– Dar eşti lefter.

– Îmi revin repede... Prea multă lăbăreală, pînă acum; prea multe rahaturi din astea alternative. E vremea să-l zgîlţîim pe Trevayne. Abia aştept. Îmi mai scot pîrleala pentru acum nouă ani... Papiţoi obraznic! Vită încălţată! înjură de Spadante, scuipînd pe masa din bucătărie.

28

Cina de la spital n-a fost asemeni celor obişnuite în spitale. John Sprague trimisese o ambulanţă – fără sirenă – la cel mai bun restaurant din zonă; maşina se întorsese cu două tăvi de muşchi de vită şi languste, împreună cu două sticle de Chateauneuf du Pape. Doctorul Sprague îi reaminti totodată prietenului său din copilărie că se apropie donaţiile de Anul Nou. Phyllis încerca şi ea să-l facă pe soţul ei să discute altceva decît problemele legate de subcomitetul acela care îl absorbea cu totul, dar nu reuşi. Vestea dispariţiei lui Paul Bonner îl nedumerea şi îl înfuria deopotrivă pe Andy.

– Dacă i-a venit ideea, pur şi simplu, să-şi ia liber cîteva zile? Poate că s-a săturat şi el. Din cîte îl cunosc, nu m-ar mira s-o fi făcut.

– Da, dar nu după povestea sfîşietoare pe care i-am turnat-o deunăzi. Era gata să pună în mişcare tot corpul militar al armatei, să facă orice i-aş fi cerut. Întîlnirile alea două la care l-am rugat să se ducă erau o nimica toată pe lîngă ce ar fi fost în stare să facă pentru mine.

– Dragul meu, zise Phyllis, punînd paharul de vin pe

măsuța cu rotile și cuibărindu-se pe fotoliu cu picioarele sub ea. Cuvintele lui Andrew o neliniștiseră. Îmi place de Paul. Oh, știu că are concepții total opuse și că voi doi vă contraziceți tot timpul, dar îmi place de el... Nu l-am văzut niciodată furios. Pare întotdeauna atît de drăguț, gata să rîdă cu poftă și să se distreze. Dacă te gîndești bine, s-a purtat foarte frumos cu noi.

– Unde vrei să ajungi? Sînt de acord cu tine.

– Și, totuși, cred că e tare supărat, dacă e în stare să facă ce face.

– De acord cu tine. Altceva.

– Nu mi-ai spus pînă acum că i-ai turnat povestea aia atît de... sfîșietoare. Mi-ai zis că i-ai comunicat doar că fac niște analize.

– N-am vrut să dau mai multe detalii, fiindcă nu sînt prea mîndru de ce am făcut.

– Nici eu, să știi... Motiv pentru care revin la Paul. Dacă zici că a acceptat povestea aia despre mine, iar acum a dispărut fără să sufle o vorbă, cred că a aflat adevărul și încearcă să dea de tine.

– Exagerezi, ce naiba!

– Nu tocmai. Cred că Paul are încredere în tine – a avut încredere în tine. Nu era de acord cu tine, dar avea încredere în tine. Dacă e așa furios cum bănuim amîndoi, nu se va mulțumi cu explicații incomplete sau amînate pe mai tîrziu.

Trevayne înțelegea logica soției lui. Corespundea perfect cu firea lui Paul Bonner. Un om care își studia semenii, îi clasifica și le dădea etichete doar după ce era convins că li se potriveau, îi înfrunta pe cei care îi luau în batjocură raționamentul și nu se baza decît pe el însuși. Totuși, ipoteza lui Phyllis pleca de la ideea că Paul aflase adevărul – adevărul despre ea. Era imposibil. Doar trei oameni știau asta. Sam Vicarson, Alan Martin și Mike Ryan. Imposibil.

– Nu se poate, zise Andy. N-are cum să știe.

– Minți, Trevayne, zîmbi Phyllis.

– Mint, dar am început să mă pricep. Paul m-a crezut.

Se instalară mai bine în fotolii, și Andy dădu drumul la televizor să vadă știrile de la ora șapte.

– Poate aflăm că a plecat din Boise și a declanșat cine știe ce război pe undeva. După mintea lui, asta ar fi o tactică diversionistă, zise Trevayne.

– Cum dai mîine de Green? De unde știi dacă e în oraș?

– Nu știu. Deocamdată... Dar am să iau legătura cu el. Plec la Barnegat cam peste o oră; Vicarson așteaptă să-l sun la zece. O să-mi spună ce-a putut afla despre Green, așa că împreună o să găsim cumva o soluție... Știi, Phyl, în ultima săptămînă am descoperit un lucru foarte interesant.

– Spune-mi și mie, abia aștept.

– Zău, vorbesc serios, zise Andy, ducînd la buze paharul cu vin. Părea oarecum distrat. Toate tîmpeniile astea despre așa-numita activitate de culegere a informațiilor secrete, sau spionaj, cum vrei să-i spui, e de fapt ceva foarte simplu; adică, de-a dreptul copilăresc. Ca un joc. Bău și puse paharul la loc pe măsuța cu rotile. Privind spre soția lui – acea ființă atît de drăguță și de înțelegătoare – adăugă repede: numai că la jocul ăsta nu participă copii.

Mario de Spadante ședea în pat și se uita la știrile de la ora șapte. O strigase pe nevastă-sa de două ori. Prima oară, ca să-i aducă niște Coca-Cola de la gheață, iar a doua oară ca să împingă televizorul ceva mai încolo, astfel încît crucifixul de aur de deasupra pernei să nu se mai reflecte pe ecranul aparatului. Apoi îi spuse că vrea să se culce. Femeia ridicase din umeri; de ani de zile dormeau în camere separate. De fapt, trăiau în lumi diferite. Aproape că nici nu-și vorbeau, decît la nunți și la înmormîntări sau cînd veneau pe la ei

nepoţeii. Dar ce casă frumoasă avea acum. Cu grădină mare şi bucătărie spaţioasă; ba chiar şi o limuzină, cu şofer.

Intenţiona să coboare în bucătăria spaţioasă, să gătească ceva şi să se uite la televizorul ei. Poate îi va telefona vreunei prietene, de la elegantul aparat franţuzesc de pe poliţa de marmură.

În primele trei minute ale jurnalului nu fusese nimic important, iar Mario ştia că în următoarele douăzeci şi cinci de minute n-aveau să fie decît „umpluturi" presărate cu reclame. Luă telecomanda şi închise televizorul. Era obosit, dar din alte motive decît cele pe care i le spusese fratelui său. Se oprise în Las Vegas; cu amorul isprăvise repede, descotorosindu-se iute de tîrfa cu care era. Îl asaltau telefoanele. Nici nu se apropiase de mesele de joc, fiindcă unul dintre apeluri fusese de la Webster, omul de legătură de la Casa Albă. Fusese nevoit să plece din Vegas miercuri, cu un zbor de noapte, la Washington.

Pînă şi flegmaticul Webster începea să-şi cam piardă cumpătul. Mario înţelese că toată lumea stătea cu mîinile în sîn şi făcea planuri. Pentru orice eventualitate.

Tîmpenii!

Există o vreme de trăncănit şi o vreme de tăiat în carne vie. Terminase de montat microfoane la sistemul electric de la Barnegat.

Trevayne trebuia să cadă. Acum.

Un raport cuminte de la alt subcomitet încîrligat, primit cu calm şi respect de la cei care îl cereau – îngropat şi uitat. Aşa se vor petrece lucrurile.

Soneria telefonului îl agasă pe de Spadante. Enervarea îi trecu, însă, repede, văzînd butonul aprins care indica linia lui personală. Toată lumea ştia că numărul acesta era folosit doar pentru chestiuni importante.

– Da?

– Mario? Augie la telefon. E aici.

– Unde?

– La spital.

– Eşti sigur?

– Absolut. În parcare, e o maşină închiriată, cu o etichetă adezivă pe care scrie Westchester Airport. Am verificat. A fost luată azi după-amiază la trei şi jumătate. Pe numele lui.

– De unde suni?

Fratele lui de Spadante îi spuse.

– L-am pus pe Joey să stea la pîndă, adăugă el.

– Rămîi unde eşti. Zi-i lui Joey să se ia după el, dacă îl vede că pleacă; să nu-l scape cumva! Dă-i lui Joey numărul de-aici. Vin cît pot de repede.

– Ascultă, Mario. Sînt doi tipi la spital. Unul afară, la intrare, celălalt undeva înăuntru. Tipul ăsta iese din cînd în cînd.

– Ştiu. Ştiu cine sînt tipii. Or să se care de-acolo într-o jumătate de oră. Spune-i lui Joey să nu se arate.

De Spadante ţinu apăsat cu degetul butonul telefonului, după care îi dădu drumul. Formă numărul privat al lui Robert Webster, de la Casa Albă. Webster se pregătea să plece acasă şi se enervă constatînd că de Spadante sunase la numărul acela.

– Ţi-am spus, Mario.

– Bagă de seamă. Vorbesc eu acum. Sper că nu vrei să te trezeşti cu două hoituri pe cap!

Cu expresii grosolane, aproape necodificate, de Spadante îi dădu ordin să-i scoată numaidecît de-acolo pe cei doi de la patrula 1600. Nu-i păsa cum, numai să-i ia de-acolo.

Mario puse receptorul în furcă şi se dădu jos din pat. Se îmbrăcă repede şi, după ce îşi pieptănă părul rar, deschise sertarul de sus de la birou de unde scoase două obiecte: un

revolver calibru 38 şi o bucată de metal negru, cu patru inele legate unul de altul, deasupra unei bucăţi plate de fier, cu striuri.

Cu pumnul încleştat, această armă albă putea smulge falca unui om. Cu palma deschisă, obiectul acesta sinistru smulgea carnea de pe oase.

Beneficiind de o autorizaţie specială, jetul F-40 ateriză pe pista cinci a Bazei Andrews a Forţelor Aeriene. La capătul pistei de aterizare avionul viră şi se opri. Maiorul coborî, îi făcu cu mîna pilotului şi porni repede spre jeepul care îl aştepta.

Paul Bonner îi ordonă şoferului să îl ducă imediat la Baza de operaţii. Şoferul apăsă pe acceleraţie fără să crîcnească. Maiorul părea un tip dur, genul de individ cu care n-avea nici un rost să încerci să fii prietenos.

Bonner intră rapid în Baza de operaţii şi ceru să i se pună la dispoziţie un birou pentru zece-cincisprezece minute. Ofiţerul de serviciu, un locotenent-colonel care doar cu cîteva minute în urmă sunase la minister să afle „ce mama mă-sii de autorizaţie specială are papagalul ăsta de Bonner", îi oferi biroul lui. Locotenent-colonelul aflase ce autorizaţie avea maiorul Bonner de la un aghiotant al generalului de brigadă Lester Cooper.

Paul îi mulţumi locotenent-colonelului, cînd acesta închise uşa de la birou, lăsîndu-l singur. Maiorul puse numaidecît mîna pe telefon şi formă numărul privat al lui Cooper. Se uită la ceas. Arăta două şi patruzeci de minute, ceea ce pe Coasta de Est însemna şase fără douăzeci. Îşi propti receptorul sub bărbie şi se apucă să îşi potrivească ceasul după ora locală; nu apucă să termine, că Cooper răspunse la telefon.

Generalul era furios; despotul de la Pentagon n-avea nici un drept să ia decizii care să-l ducă peste trei sferturi din ţară fără să aibă permisiunea de a face acest lucru.

– Domnule maior, cred că se cuvine să primim o explicaţie, zise generalul, pe un ton sec şi concis, ştiind că Bonner se aştepta la această mustrare.

– Nu cred că avem timp de aşa ceva, domnule general.

– Ba, eu cred că da! Ţi-am satisfăcut cererea cu avionul de la Billings la Andrews. Acum, cred că ai face mai bine să ne explici... Nu te-ai gîndit că şi eu trebuie să dau nişte explicaţii?

– Nu, nu m-am gîndit, minţi Bonner. Nu vreau să ne certăm, domnule general; încerc să fiu util, pentru noi toţi. Şi cred că pot face asta, dacă reuşesc să dau de Trevayne.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

– A primit informaţii de la un psihopat.

– Cum? De la cine?

– Unul dintre oamenii lui Goddard, acelaşi care a tratat şi cu noi.

– Oh, Doamne!

– Ceea ce înseamnă că tot ce-am aflat noi ar putea fi o mare gogoriţă... Tipul e bolnav, domnule general. Nu umblă după bani; trebuia să-mi fi dat seama cînd a cerut atît de puţin. Dacă ce ne-a turnat nouă ar fi fost la obiect, putea să ceară de trei ori mai mult şi nici n-am fi crîcnit.

– Ce ţi-a turnat dumitale, domnule maior. Nu nouă. Insinuarea lui Cooper îi dădu de gîndit lui Paul Bonner. Nu i se mai întîmplase să treacă prin aşa ceva.

– Bine, domnule general. Ce mi-a turnat mie... Dar ce am aflat de la el, v-am transmis dumneavoastră, care aţi acţionat în consecinţă. Eu n-am acces în cercurile alea.

Lester Cooper îşi stăpîni furia. Într-un fel Bonner îl ameninţa. Prea multe ameninţări; generalul se cam săturase de ele. Nu era capabil să facă faţă acestor asalturi permanente de subtilităţi.

– Nu e vorba de nesubordonare, domnule maior. Nu

făceam decît să mă refer la domeniul informaţiilor secrete. Sîntem solidari în afacerea asta.

– Care afacere, domnule general?

– Lasă, ştii foarte bine! Erodarea influenţei militare; scăderea accelerată a necesităţilor de apărare. Sîntem plătiţi pentru a menţine standardul de pregătire a acestei ţări, şi nu pentru a asista cum se dezintegrează!

– Ştiam eu că aşa sînteţi, domnule general, zise Bonner. Şi nu minţea, ci avea doar mari dubii în privinţa capacităţii superiorului său de a face faţă situaţiei. Cooper scuipa clişeele Pentagonului, de parcă ar fi fost revelaţii biblice. Tipul nu era chiar sigur pe sine, or împrejurările necesitau o stabilitate perfectă. În acest moment de îndoială, Bonner luă o hotărîre care nu era de datoria lui să o ia. Nu-i va dezvălui lui Cooper motivele reale pentru care venise la Washington. Cel puţin deocamdată, pînă discuta cu Trevayne.

– ... din moment ce ai catadicsit să fii de acord, domnule maior, te aştept la mine în birou pe la orele 19.00. Adică peste un ceas şi un sfert, zise Cooper.

– Domnule general, dacă e ordin, mă supun, desigur. Dar ţin să subliniez, domnule, că fiecare minut scurs fără a-l căuta pe Trevayne poate avea consecinţe grave... De mine, ascultă.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, iar Bonner înţelese că, în fine, cîştigase.

– Ce-ai să-i spui?

– Adevărul – aşa cum îl văd eu. A discutat cu cine nu trebuia. Un psihopat. Şi, poate nu doar cu unul. Dacă această sursă este caracteristică pentru celelalte contacte pe care le are – şi probabil că este, căci toţi se cunosc între ei –, trebuie să i se spună că primeşte date deformate.

– Unde e acum? Bonner sesiză tonul ceva mai destins al generalului.

– Tot ce ştiu e că se află la Washington. Dar cred că pot da de el.

Paul auzea respiraţia grea a lui Cooper. Generalul de brigadă se străduia să lase impresia că decizia lui era înţeleaptă şi bine gîndită, cînd în realitate era singura pe care o putea lua.

– Sună-mă pe la ora 23.00 şi raportează-mi cum ai progresat. Voi fi acasă.

Bonner era tentat să se opună ordinului; n-avea intenţia să îl sune pe general la ora 23.00 decît dacă nu realiza nimic.

După ce îşi aprinse una dintre rarele ţigări pe care le fuma, Bonner ridică iarăşi receptorul şi îl sună pe un prieten care lucra la Army G-2. După nici un minut, avea numerele de telefon ale senatorului Mitchell Armbruster, de la birou şi de acasă.

Îl găsi acasă.

– Domnule senator, trebuie să dau de Andrew Trevayne.

– Şi de ce mă suni pe mine? Tonul perfect neutru îl trăda pe Armbruster. Bonner înţelese brusc sensul însemnării lui Sam Vicarson: „10.00-11.30 SA Qu.".

Senatorul fusese la o şedinţă în plen; intervenţia lui era programată în acest interval de timp, iar Trevayne trebuia să ştie acest lucru, dacă avea de gînd să ia legătură cu el.

– N-am timp de explicaţii, domnule senator. Presupun că v-aţi întîlnit cu Trevayne pe la prînz... Bonner se opri, aşteptînd o negare sau o confirmare. Absenţa oricărui răspuns ţinea loc de confirmare. E absolut necesar să dau de el. În cîteva cuvinte, ţin să vă spun că a primit informaţii inexacte, informaţii ce compromit nenumărate persoane, cărora nu li se poate reproşa nimic, printre care vă număraţi şi dumneavoastră, domnule.

– Habar n-am despre ce vorbiţi, domnule maior... Bonner, parcă?!

– Domnule senator! Ministerul Apărării poate face dovada unei cereri prioritare pe termen lung de o sută şaptezeci şi opt de milioane dolari. Asta nu vă dă de gîndit?

– N-am nimic de spus...

– Ba s-ar putea să aveţi, dacă nu-l găsesc pe Trevayne ca să-i zic că are de-a face cu duşmani ai acestei ţări! Nu ştiu cum m-aş putea exprima mai clar.

Tăcere.

– Domnule senator Armbruster!

– A cerut şoferului să-l ducă la Dulles Airport.

– Vă mulţumesc, domnule.

Bonner trînti receptorul. Rezemat de spătarul scaunului, îşi duse mîna la frunte. Oh Doamne, epoca mobilităţii instantanee! Apoi sună la Dulles, la serviciul de control al traficului aerian.

Jetul Lear, închiriat de Douglas Pace, părăsise aeroportul la două şi şaptesprezece minute după-amiaza. Destinaţia: Westchester, New York. Ora de sosire: trei şi douăzeci şi patru.

Aşadar, Trevayne se dusese acasă – sau în apropierea casei. Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, urma să se vadă cu soţia lui – mai cu seamă în aceste împrejurări dificile. Sigur că da, se ducea la nevastă-sa! De neconceput să n-o facă. Andy avea privilegiul de a fi însurat cu o femeie pentru care avea ceva mai mult decît iubirea propriu-zisă. Trevayne era în stare să străbată kilometri întregi doar pentru a fi în compania ei, chiar şi pentru perioade scurte de timp. Majoritatea bărbaţilor însuraţi pe care îi ştia ar fi preferat, dimpotrivă, să parcurgă mii de kilometri, ore în şir, numai să scape de nevestele lor.

Paul se duse la uşă şi o deschise. Locotenent-colonelul stătea în picioare lîngă un panou cu instrumente şi studia nişte foi.

– Domnule colonel, am nevoie de un pilot. Vrei, te rog, să dai ordin să se facă alimentarea şi verificarea avionului, cît mai repede cu putinţă?

– Hei, ia stai aşa, domnule maior! Andrews Field nu e la cheremul dumitale.

– Am nevoie de un pilot, colonele. Al meu e la post de peste douăzeci şi patru de ore.

– Asta te priveşte pe dumneata.

– Colonele, vrei să-ţi dau numărul de-acasă al generalului Cooper să-i spui şi lui că treaba asta mă priveşte pe mine? O fac cu mare plăcere.

Locotenent-colonelul îl privi iscoditor pe maior:

– Eşti de la contraspionaj?

Bonner aşteptă cîteva secunde, înainte de a vorbi:

– Ştii bine că nu-ţi pot răspunde.

– E ca şi cum ai făcut-o.

– Vrei numărul de-acasă al generalului?

– Ai să capeţi pilotul pe care îl ceri... Cînd vrei să decolezi?

Paul ridică privirea spre ceasul de pe perete. Pe Coasta de Est era ora şapte.

– Acum un ceas, colonele.

29

Bonner obţinuse numele spitalului privat de la patrula de securitate 1600. Pe urmă, a stabilit ruta împreună cu Andrews Transport, a cerut o maşină care să îi fie pusă la dispoziţie cînd ajungea la Westchester şi i-a mulţumit locotenent-colonelului cu toată sinceritatea de care era capabil.

Maşina se dovedi a fi o limuzină pe care un caporal de

armată de la un post total obscur din Nyack, New York, o adusese la aeroportul din Westchester.

Întrucît caporalul se aştepta să fie şoferul lui Bonner, maiorul îi dădu douăzeci de dolari numai să-l vadă plecat înapoi la baza aceea din Nyack, netrecută pe nici o hartă. Bonner îl mai informă, totodată, pe caporal, că n-avea nici un rost să revină a doua zi înainte de amiază. Caporalul era încîntat.

Bonner ajunse cu maşina la porţile de fier ale spitalului şi se angajă pe aleea circulară. Ceasul de la bord arăta 9.35. Două indicatoare luminoase îndrumau maşinile spre parcarea din celălalt capăt al clădirii. Bonner n-avea de gînd să respecte această regulă aşa că, trăgînd mai pe dreapta – ca să lase loc de trecere altor vehicule – parcă lateral. Începuse să fulguiască, dar zăpada se topea înainte de a ajunge pe sol. Coborî din maşină, aşteptîndu-se să se trezească din clipă în clipă cu patrula 1600. În fond, venise cu un vehicul de la Armată. Era pregătit să le facă faţă. Să le explice, la nevoie.

Nu se vedea nimeni.

Bonner era derutat. Citise instrucţiunile precise pe care membrii patrulei 1600 trebuiau să le respecte. În cazul unor clădiri de tipul acestui spital particular, cu o singură intrare pentru vehicule şi avînd doar trei etaje, un om trebuia să rămînă afară, iar celălalt înăuntru, ambii păstrînd permanent legătura prin radio. Tipii de la patrula 1600 erau cei mai buni. Nu se puteau abate de la reguli decît în caz de urgenţă.

Pentru a se convinge că nu era doar un caz de supraveghere fără contact, Bonner ocoli încet maşina, vorbind clar, cu glas tare, dar fără să strige.

– Bonner, Paul, Maior, DOD* „O mie şase sute", te rog răspunde... Repet „O mie şase sute", te rog răspunde.

---

* Department of Defense (lb. engl.) = Ministerul Apărării (nota trad.).

Nimic nu tulbură tăcerea nopţii.

Paul Bonner duse mîna la centură, pe sub tunică, scoase pistolul „de civil", un revolver cu ţeava scurtă 44, cu care puteai preschimba o fiinţă omenească într-un cadavru zburător şi porni în fugă pe alee, spre intrarea în spital. Nu-şi dădea seama ce se petrecea înăuntru. Uniforma pe care o purta putea acţiona ca factor de intimidare sau de provocare; oricum constituia o ţintă. Vîrî pistolul în buzunarul tunicii, menţinînd degetul pe trăgaciul armei; cu degetul mare, ridică piedica; putea trage oricînd prin materialul hainei.

Apăsă încetişor pe clanţă şi deschise brusc uşa masivă, speriind-o pe asistenta atrăgătoare, care stătea la biroul din hol. Tînăra citise pînă atunci liniştită; nici urmă de panică în interiorul clădirii. Se apropie de ea şi rosti calm:

– Domnişoară, mă numesc Bonner. Din cîte ştiu, aveţi internată aici o pacientă, doamna Andrew Trevayne.

– Da... domnule colonel.

– Maior, mulţumesc.

– Nu m-am priceput niciodată la tresele de pe epoleţi, zise fata, amabilă, ridicîndu-se de pe scaun.

– Pînă şi eu mă mai încurc; mai ales cu cei de la Marină, zise Bonner, privind în jur în speranţa de a-i zări pe cei de la patrula 1600. Nu văzu pe nimeni.

– Da, doamna Trevayne este la noi. Ştia că veniţi? Ora obişnuită de vizită a doamnei a trecut, domnule maior.

– De fapt, eu îl caut pe domnul Trevayne. Mi s-a spus că îl pot găsi aici.

– Din păcate, n-aveţi cum să-l mai vedeţi. A plecat acum o oră.

– Oh? Atunci, poate... îmi permiteţi să discut cu şoferul doamnei Trevayne. Din cîte ştiu eu, s-au luat măsuri să aibă un şofer şi un secretar; cred...

– E-n regulă, domnule maior, zise asistenta, zîmbind.

Registrul nostru e plin de „căpitani şi regi" şi de indivizi care au grijă ca aceştia să nu fie deranjaţi. Presupun că vă referiţi la acei domni care au sosit cu doamna Trevayne. Drăguţi băieţi.

– La ei mă refeream. Unde sînt?

– Categoric, domnule maior, în seara asta aveţi ghinion. Au plecat înaintea domnului Trevayne.

– Au spus cumva încotro? Trebuie să stau imediat de vorbă cu ei.

– Nu... Domnul Callahan, cel care stătea pe coridor, a primit un telefon pe la şapte şi jumătate. A zis că li s-a dat liber în seara asta. Mi s-a părut că se bucură.

– Cine era la telefon? Vreau să zic, ai cumva idee de unde a fost sunat? se interesă Bonner, încercînd în zadar să-şi ascundă îngrijorarea.

– Centralista. Asistenta înţelesese expresia din ochii lui Paul. Vreţi s-o întreb dacă mai ţine minte?

– Te rog.

Fata se duse grăbită spre o uşă albă de lemn, aflată în dreapta, în spatele biroului, şi o deschise. Bonner zări o centrală telefonică şi o femeie de vîrstă mijlocie aşezată în faţa aparatelor. Cît de diferite erau lucrurile în spitalele particulare; pînă şi centralele telefonice erau ferite de amestecul celor din afară. Aici, totul părea discret, personal, atît de puţin public; şi foarte elegant.

Asistenta se întoarse:

– A fost o convorbire interurbană, din Washington DC. Pentru domnul Callahan, care o însoţeşte pe doamna Trevayne.

– Şi a plecat imediat? Neliniştea lui Paul se preschimbă în teamă. Din mai multe motive. Trebuia să existe o explicaţie şi era absolut necesar ca el s-o cunoască.

– Exact, răspunse fata. Domnule maior? Vreți să folosiți telefonul?

Bonner răsuflă ușurat remarcînd intuiția asistentei.

– Da, efectiv. E vreun...

– E un aparat în sala de așteptare. Acolo, zise ea, arătînd ușa deschisă din cealaltă parte a holului. Pe masa de la fereastră. Spune-ți operatoarei să taxeze convorbirea pe camera... 212. N-o să vă deranjeze nimeni.

– Ești tare drăguță.

– Sînteți foarte încordat.

„Sala de așteptare", era de fapt, un salonaș discret, elegant, frumos mobilat, cu covoare pe jos.

Paul îi dădu operatoarei numărul din Washington și, imediat „1600 Security" răspunse.

– Tot maiorul Bonner. Cu dumneata am...

– Ce s-a întîmplat unde?

– Aici. La Darien. Cine i-a învoit pe cei doi?

– Învoit? Ce tot spuneți acolo?

– Oamenii au fost învoiți. Pe la șapte și jumătate sau așa ceva. De ce?

– Nimeni nu a învoit pe nimeni, Bonner. Ce naiba tot îndrugi?

– Tipii nu sînt aici.

– Caută mai bine, domnule maior. Sînt acolo. Poate că nu vor să afli dumneata, dar...

– Ascultă-mă ce-ți spun, au plecat. Aveți un individ pe nume Callahan?

– Așteaptă un pic. Să iau registrul... Da, Callahan și Ellis. Sînt de serviciu pînă la două noaptea...

– Sînt pe naiba! Callahan a primit un telefon de la Washington. La șapte și jumătate. A plecat; i-a spus asistentei că el și partenerul lui au seară liberă.

– Ce nebunie! Nu s-a dat nici o învoire. Dacă s-ar fi dat,

aş fi ştiut şi eu; ar fi fost trecută în registru. Ce naiba, Bonner, în cazuri din astea eu sun de obicei.

– Vrei să spui că acest Callahan minte? Tipul nu-i aici; pe cuvîntul meu. Şi nici celălalt.

– Callahan n-ar avea nici un motiv să mintă. Pe de altă parte, n-ar fi putut să fie învoit decît dacă era sunat de aici. N-ar fi putut.

– De ce?

– În fine, sînt nişte proceduri de rutină... Codurile de identificare se schimbă la fiecare 24 ore. Parolele astea sînt strict secrete şi bine păzite. Înainte de a accepta instrucţiunile, ar fi trebuit să i se dea un anumit cod. Ştii dumneata...

– Păi, asta-nseamnă că vreun şmecher a pus laba pe codurile voastre, din moment ce băieţii au şters-o.

– Aiureală curată!

– Uite ce e, nu vreau să ne certăm; bagă imediat următoarea echipă.

– Trebuie să intre abia la două.

– Acum!

– Or să se enerveze îngrozitor; s-ar putea să dau de bucluc dacă se află.

– Bine, atunci ia pe cineva din zonă! Vreau ca postul acesta să fie acoperit în cincisprezece minute! Puţin îmi pasă dacă aduci aici cercetaşii din Darien! Şi află cine l-a sunat pe Callahan.

– Gura mai mică, domnule maior. Nu dumneata eşti şef aici.

– Da' nici dumneata, dacă permiţi să se întîmple o asemenea porcărie!

– Hei, ia stai un pic! Ştii cine s-ar fi putut să-i învoiască?

– Cine?

– Trevayne.

– Era sus în cameră, cu nevastă-sa, cînd a sunat telefonul.

– Şi dacă le spusese mai dinainte... Poate că pe Callahan l-a sunat cineva în interes personal. Tipii ăştia mai au şi ei neveste şi familii, dacă nu ştiai. Lumea nici nu se gîndeşte la asta. Şi eu sînt in situaţia lor.

– N-aş prea zice, filfizonule. Fă cum îţi zic eu; pun serviciul de securitate de la DOD să te verifice, să ştii, încheie Bonner, iritat, trîntind receptorul. Pe urmă, însă, se gîndi la sugestia tipului de la „1600". Dacă Andy discutase cu patrula, s-ar putea să nu le fi dat liber, ci să-i trimită pe undeva. Era posibil. Şi, dacă era posibil, însemna că Andy se aştepta ca o situaţie de criză să apară undeva. Altminteri nu ar fi lăsat-o pe Phyllis expusă unor riscuri, fie şi pentru o scurtă perioadă de timp.

Dar, dacă nu el învoise patrula, însemna că altcineva o făcuse. Fără autorizaţie.

Ori Andrew Trevayne punea la cale o capcană, ori căzuse el într-una.

Paul ieşi pe hol.

– Hei! A mers bine? îl întîmpină asistenta.

– Sper. Mi-ai fost de un real ajutor şi va trebui să apelez din nou la bunăvoinţa dumitale... Noi ne ocupăm de pază şi securitate, aşa că păcătuim întotdeauna printr-o prudenţă excesivă. Aveţi pe-aici vreun paznic de noapte?

– Da, doi.

Cu calm, Bonner ceru ca unul dintre paznici să fie postat lîngă uşa lui Phyllis, iar celălalt în hol, ceea ce nu contravenea probabil obligaţiilor de serviciu pe care le aveau. Le explică că se făcuse o simplă eroare de programare şi că era necesar – din punct de vedere formal, dacă nu din alt motiv – ca paznicii să ocupe posturile indicate. În scurt timp, urmau să sosească înlocuitorii.

– Am înţeles, domnule maior, zise fata, foarte calmă.

– Parcă ai spus camera 212. Asta e la etajul doi,

presupun? Aş vrea să o văd pe doamna Trevayne. Se poate?

– Sigur că da. Sus pe scări, la stînga. Camera din capătul coridorului. Să o anunţ?

– Dacă trebuie, da. Dar aş prefera să nu suni.

– Nu sun.

– Mulţumesc... Eşti foarte drăguţă. Ţi-am mai spus asta, nu-i aşa? Uitîndu-se la chipul acela frumos, Paul Bonner recunoscu că avea de-a face cu un om de meserie. Cum era şi el. Intuia că şi fata ştia asta. Foarte rar ai de-a face cu profesionişti.

– Bun, atunci, urc, zise el.

Bonner sui scările în fugă şi continuă să alerge pe coridorul etajului doi. Uşa de la camera 212 era închisă. Ciocăni şi, în clipa în care auzi vocea lui Phyllis, intră.

– Paul! Dumnezeule! exclamă ea. Stătea pe un fotoliu şi citea o carte.

– Phyllis, unde e Andy?

– Calmează-te, Paul! Se vedea limpede că Phyllis se temea pentru soţul ei. Paul Bonner avea o privire fioroasă. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Ştiam eu, continuă ea. Dar tu nu înţelegi. Haide, închide uşa şi lasă-mă să-ţi spun.

– Tu nu înţelegi, iar eu n-am timp de pierdut. Unde s-a dus? Maiorul îşi dădea seama că Phyllis încerca să-l oprească, pentru a-l proteja pe soţul ei. Bonner nu voia să-i spună soţiei lui Andy despre plecarea patrulei, însă trebuia s-o facă să priceapă. Închise uşa şi se apropie de fotoliu. Ascultă-mă bine, Phyllis. Vreau să-l ajut pe Andy... Sigur, sînt turbat de furie din cauza aiurelii cu spitalul, dar discutăm asta mai tîrziu. Acum trebuie să îl găsesc!

– S-a întîmplat ceva. Spaima lui Phyllis căpătă alt motiv. E în pericol?

– Nu sînt sigur, dar s-ar putea.

– Nu băteai tu atîta drum ca să-l urmăreşti de la Boise

sau Denver, dacă nu erai sigur. Despre ce e vorba?

– Te rog, Phyl! Spune-mi doar unde e.

– A plecat cu maşina la Barnegat...

– Nu cunosc zona. Pe unde crezi că a luat-o?

– Merritt Parkway. Cam la o jumătate de kilometru la stînga, cum ieşi din spital. Pe Calibar Lane.

– Ce ieşire de pe şosea?

– Prima, spre Greenwich. Coteşti imediat la dreapta şi intri pe Shore Road. Mergi aproximativ zece kilometri şi se face o bifurcaţie; cea din stînga e Shore Road...

– Cea care devine apoi drum de ţară?

– Acolo începe proprietatea noastră... Paul, ce se întîmplă?

– Trebuie... neapărat să vorbesc cu el. La revedere, Phyl, zise Bonner, deschizînd uşa şi închizînd-o repede după el. Nu voia ca Phyllis să-l vadă alergînd pe coridor.

La ieşirea spre Greenwich, limita de viteză era de patruzeci de kilometri pe oră; avînd grijă să nu derapeze pe carosabilul ud, depăşi maşină după maşină, străduindu-se să vadă cine este înăuntru.

Ajunse la bifurcaţie, mai merse cam doi kilometri, după care intră pe drumul de ţară. Se afla pe proprietatea numită High Barnegat.

Ridică piciorul de pe acceleraţie, reducînd viteza. Ninsoarea se înteţise: mii de fulgi albi dansau în faţa farurilor aprinse. Mai şofase pe acest drum de vreo trei-patru ori, cu ocazia week-end-urilor petrecute cu familia Trevayne, dar tot nu-şi amintea toate curbele.

Frînă brusc. La o sută de metri în faţă, cineva rotea o lanternă în cercuri mici. Un tip venea în fugă spre maşină. Bonner avea geamul deschis.

– Mario, Mario... Sînt eu, Joey. Vocea era insistentă, fără ca omul să strige.

Bonner aştepta pe scaun, cu mîna încleştată pe revolver. Străinul se opri. Probabil că-şi dăduse seama că nu era maşina pe care o aştepta. Avea în faţă o maşină militară, vopsită în maroul acela inconfundabil. Omul duse mîna la haină – spre armă, gîndi Paul.

– Stai! Nu te mişca, altfel trag! Maiorul deschise portiera şi se ghemui podea.

Drept răspuns, străinul trase patru focuri cu un pistol cu amortizor. Trei gloanţe se înfipseră în tabla portierei, iar al patrulea găuri parbrizul deasupra volanului. Bonner auzi paşii tipului care se retrăgea pe drumul acoperit cu zăpadă moale. Ridică brusc capul; din nou pufăitul specific al amortizorului şi un glonţ îi trecu şuierînd pe deasupra frunţii.

Paul ţîşni spre partea din spate a maşinii, protejat de portiera deschisă, şi se aruncă la pămînt. Printre pneurile din faţă îl văzu pe individ alergînd spre pădure, privind înapoi şi ferindu-şi ochii cu mîna de lumina orbitoare a farurilor. Omul se opri la liziera crîngului, ascuns în umbră, la o distanţă de vreo patruzeci de metri. Era limpede că bărbatul voia să revină ca să constate dacă ultimul glonţ îl nimerise pe Paul, dar se temea. Dintr-un motiv anume, nu părăsea scena, nu spăla putina. Apoi se hotărî şi dispăru în pădure.

Bonner înţelese. Tipul cu pistolul ieşise iniţial cu lanterna pentru a opri o maşină pe care o aştepta. Acum, trebuia să ocolească printre copaci vehiculul militar – al cărui şofer trăia sau murise – şi să intercepteze automobilul pe care îl aştepta. Asta însemna că trebuia s-o ia spre vest, prin pădurea deasă a domeniului High Barnegat, pînă într-un punct aflat undeva în spatele lui Paul, pe Shore Road.

Maiorul Paul Bonner avea încredere în sine. Învăţase tactica de luptă la Forţele Speciale, în bazele militare pierdute

prin Laos și Cambodgia, unde viața depindea de uciderea rapidă și silențioasă a inamicului.

Știa că omul cu pistolul, care își ferea ochii de lumina farurilor, nu putea să-i țină piept.

Paul estimă distanța pînă la locul unde individul intrase în pădure. Nu erau mai mult de patruzeci de metri. Avea timp. Dacă se mișca iute – și în liniște.

Țîșni de lîngă mașină înspre pădure, cu coatele lateral, pentru a da la o parte crengile – ca să nu-l plesnească peste față sau să se rupă. Mergea aproape ghemuit, azvîrlind picioarele în față, cu mișcări ca de balet, pentru a testa pămîntul pe care pășea. De cîteva ori izbi cu talpa în ceva tare – un bolovan sau vreo creangă – și ocoli obiectul sau trecu peste el, fără să întrerupă deplasarea trupului. În felul acesta, silențios și rapid, Bonner înaintă cam zece metri prin hățișul pădurii. Își modifică direcția de înaintare oblic spre stînga, astfel încît în clipa în care avea să ajungă suficient de adînc printre copaci, să se afle paralel cu lumina farurilor de pe Shore Road. Găsi un trunchi gros de copac și se ridică în picioare, așezîndu-se astfel încît să poată vedea orice siluetă ar fi trecut între trunchiul arborelui și farurile de pe drum. Paul putea vedea fără să fie văzut.

Stînd așa lipit de scoarța copacului, Bonner își aminti că folosise această tactică de nenumărate ori pentru a pune mîna pe inamic.

Era bine pregătit.

Ce să știe castorii?

Apăru tipul. Se strecura greoi prin pădure, frecîndu-se cu umerii de ramuri, privind spre șosea, cu pistolul ridicat, pregătit să tragă în orice mișca. Ajunse cam la cinci metri de Paul, concentrîndu-și privirea asupra conturului întunecos al vehiculului militar.

Paul alese spațiul cel mai liber dintre el și tipul cu arma.

Trebuia să-i distragă atenţia pentru vreo două secunde; s-o facă astfel încît să-l determine să se oprească exact în locul unde cărările se întîlneau. Se aplecă şi pipăi pe jos, căutînd o piatră sau un bolovan. Găsind ce căuta, se ridică în picioare şi numără în gînd paşii bărbatului.

Aruncă bolovanul cu toată puterea spre maşina aflată pe şosea. Auzind zgomotul făcut de piatra ce lovise capota, tipul încremeni locului şi trase cîteva focuri. Amortizorul scoase cinci pufăituri, iar cînd tipul se ghemui instinctiv pentru a se pune la adăpost, Bonner ţîşni spre el, apucîndu-l concomitent de păr şi de încheietura mîinii drepte şi izbindu-l cu genunchiul stîng în torace. Tipul urlă de durere şi scăpă pistolul din mînă; ceafa i se frînse, iar pielea capului, unde i se smulsese părul, începu să sîngereze.

Nu durase nici zece secunde.

Tipul cu revolverul era imobilizat, cu dureri cumplite în tot trupul – dar, aşa cum calculase Bonner, nu îşi pierduse cunoştinţa.

Bonner îl tîrî pînă la maşină şi-l zvîrli pe scaunul din faţă. Ocoli vehiculul în fugă, se aşeză pe locul şoferului şi demară în trombă, gonind pînă la aleea din faţa casei lui Trevayne.

Omul de lîngă el scîncea, gemea şi implora să fie ajutat.

Paul îşi aminti că aleea din faţa casei lui Trevayne avea o derivaţie care ducea la un garaj mare situat în stînga clădirii. Urmă ramificaţia respectivă şi opri vehiculul militar în faţa garajului deschis. Înăuntru nu era nici o maşină, aşa că intră, în timp ce omul de lîngă el gemea de durere. Bonner parcă automobilul, îl înşfăcă pe tip de gulerul hainei, încleştă pumnul şi îi trase o lovitură zdravănă în bărbie, făcîndu-l să-şi piardă cunoştinţa.

Într-un fel, chibzui maiorul, făcuse un gest omenos; nimic

nu durea mai cumplit decît nişte coaste rupte. Stinse farurile, coborî din maşină şi fugi spre uşa de intrare care era deschisă.

– Oh, domnul maior Bonner. Mi s-a părut că aud o maşină, zise Lillian, servitoarea. Ce mai faceţi, domnule?

– Excelent, Lillian. Unde e domnul Trevayne?

– E jos, în birou. Vorbeşte la telefon de cînd a venit. Îl sun să-i spun că aţi sosit.

Paul îşi aminti biroul lui Andy, izolat fonic, cu vedere spre apă. N-avea cum să audă maşina de acolo.

– Lillian, nu vreau să te sperii, dar trebuie să stingem toate luminile. Şi asta numaidecît.

– Vă rog să mă iertaţi. Lillian era o servitoare modernă, dar în acelaşi timp adeptă convinsă a vechilor tradiţii. Accepta ordine de la patronii ei, nu de la musafirii acestora.

– De unde pot telefona în biroul domnului Trevayne? întrebă Bonner, păşind în hol. Nu avea timp s-o convingă pe Lillian.

– Uite acolo, domnule, răspunse servitoarea, arătînd spre telefonul de lîngă scară. Al treilea buton, apăsaţi pe „signal".

– Paul! Ce-i cu tine aici?

– Îţi explic mai tîrziu. Acum vreau să-i spui lui Lillian să mă asculte. Vreau să fie stinse toate luminile... Vorbesc serios, Andy.

– Dă-mi-o la telefon, zise Trevayne.

– Am înţeles, domnule Trevayne, rosti Lillian.

Dacă se grăbea, îşi zise Bonner amintindu-şi de cele cîteva lămpi de la etaj, nu va dura prea mult. Nu putea s-o ajute; era necesar să discute cu Trevayne.

– Lillian, cînd termini, vino jos în biroul domnului Trevayne. Nu-ţi face griji. Vreau doar să fiu sigur că nu va fi nevoit să se întîlnească acum cu o persoană... pe care nu doreşte să o vadă. Ar fi jenant pentru ambele părţi.

Explicaţia dădu roade. Lillian oftă, mai în glumă, mai în serios. Bonner porni spre scara care ducea la demisol, străduindu-se să pară cît mai relaxat. Cînd ajunse la scară, începu să coboare cîte trei trepte odată.

Trevayne stătea în picioare lîngă biroul acoperit cu foi galbene, rupte dintr-un carnet de însemnări.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întîmplă? Ce-i cu tine aici?

– Vrei să spui că nu te-au sunat nici Sam, nici Alan?

– Sam a sunat. Ai plecat valvîrtej. E... vreo tactică obişnuită ca să poţi să mă iei prin surprindere?

– Oh, taci din gură! Meritai să o fac.

Bonner se îndreptă spre fereastră.

– Ai dreptate. Îmi pare rău.

– N-ai perdele sau obloane, aici?

– Ba da. Sînt electrice. Butoanele laterale. Stai, îţi arăt eu.

– Nu te mişca! strigă Bonner, apăsînd butoanele. Două obloane verticale ieşiră din părţile laterale ale ferestrei. Iisuse! Jaluzele electronice.

– Cumnatul meu; e obsedat de prostioare din astea.

– Un Douglas Pace. Două jeturi Lear. Închiriate din locuri total diferite – San Francisco, San Bernardino, Houston, Boise, Tacoma şi Dulles Airport. Jaluzelele se închiseră şi Bonner se întoarse cu faţa spre Trevayne. Urmară cîteva clipe de tăcere.

– Ţi-ai pus în funcţiune binecunoscuta ingeniozitate, nu-i aşa, Paul?

– N-a fost greu.

– Nici nu mi-am imaginat că ar fi fost greu pentru tine. S-au ivit nişte treburi mai neoficiale. M-ai supraapreciat.

– Iar tu te-ai subestimat. Habar n-ai ce a rămas în urma ta, acolo... Cineva e pe urmele tale, Andy. Cred că nu mai

departe de trei kilometri; asta dacă avem noroc.

– Ce tot îndrugi?

Bonner îi povesti cît putu de repede, înainte ca servitoarea să coboare la demisol. Trevayne reacţionă imediat la vestea despre absenţa patrulei, cuprins de panică la gîndul pericolului prin care trecea Phyllis. Paul îi mai domoli îngrijorarea, explicîndu-i ce măsuri luase. El minimaliză gravitatea ciocnirii din pădurea Barnegat, spunîndu-i doar că rănitul zăcea inconştient în garajul lui Trevayne.

– Cunoşti pe cineva cu numele de Mario?

– De Spadante, răspunse Andy, prompt.

– Mafiotul şef?

– Da. Locuieşte în New Haven. A fost la San Francisco acum vreo două zile. Oamenii lui au încercat să îl acopere, dar presupunem că a fost acolo.

– Vine încoace.

– Păi, o să ne vedem cu el.

– În regulă, dar noi stabilim condiţiile. Nu uita că a reuşit să trimită la plimbare patrula. Asta înseamnă că e în legătură cu cineva – o persoană foarte importantă – din Washington. Omul lui a încercat să mă omoare.

– Asta nu mi-ai spus-o, replică Andrew, pe un ton neutru, de parcă nu l-ar fi crezut pe Paul.

– Ce rost are să pierdem timpul cu amănunte?

Bonner vîrî mîna sub tunică şi scoase o armă, pe care i-o întinse lui Andy. Uite un revolver; l-am reîncărcat. Ai aici şi cartuşe, spuse el apropiindu-se de biroul lui Trevayne, scoţînd din buzunarul de la pantaloni nişte cartuşe pe care le aşeză pe sugativă; erau unsprezece. Puneţi-l la centură. Să n-o sperii pe Lillian... E vreo uşă pe unde să pot ajunge la garaj fără să mai ies prin faţă?

– Uite acolo, spuse Trevayne, arătînd spre o uşă masivă

de stejar. Ieşi pe terasă. Dincolo de fereastră, dai de o alee pietruită, spre stînga.

– Care duce la o uşă laterală a garajului, îl întrerupse Paul, amintindu-şi.

– Exact.

Se auzeau paşii servitoarei, care cobora scara.

– Lillian e fricoasă? întrebă Bonner.

– N-aş prea zice. Stă singură aici, uneori săptămîni de-a rîndul. Ne-am oferit să angajăm pe cineva, care să-i ţină de urît, dar ne-a refuzat. Soţul ei a fost poliţist la New York. Cum rămîne cu Phyllis? Ai zis că verifici, spuse Andrew, privindu-l fix pe Bonner.

– Asta şi făceam, zise Bonner, aplecîndu-se spre telefonul de pe birou, în timp ce Lillian deschidea uşa. Înainte de a o închide, ea apăsă pe întrerupător şi stinse lumina de pe hol. Trevayne o luă deoparte, vorbindu-i încetişor, în timp ce Bonner suna la „1600 Security".

Maiorul îndură cu stoicism văicărelile celor de la „1600", dar răsuflă uşurat aflînd că agenţii care urmau să intre de serviciu erau în drum spre spital, dacă nu chiar ajunseseră deja. Gîndul îi zbură o fracţiune de secundă la asistentă... Phyllis era pe mîini bune. Bonner puse receptorul în furcă. Trevayne i se adresă din celălalt capăt al camerei:

– I-am spus lui Lillian adevărul. Cum m-ai sfătuit tu.

Paul se întoarse şi se uită la servitoare. Deoarece încăperea era luminată doar de veioza de pe birou, nu prea-i putea vedea ochii. Remarcă, totuşi, că trăsăturile puternice ale femeii aceleia de vîrstă mijlocie exprimau calm şi fermitate.

– În ordine, zise Bonner, îndreptîndu-se spre uşa care dădea pe terasă. Mă duc după amicul nostru din garaj. Dacă aud sau văd ceva, revin imediat, cu sau fără el.

– Nu vrei să te ajut? întrebă Trevayne.

– Nu vreau să ieşi din camera asta! Încuie uşa după mine.

30

Individul numit Joey zăcea pe scaunul din faţă al vehiculului militar, cu fruntea rezemată de bordul maşinii. Bonner îl trase afară prin portieră şi îl ridică pe umăr, cărîndu-l ca pe un sac. Ieşi prin uşa laterală a garajului şi porni înapoi spre terasă. O dată ajuns afară, merse pe lîngă garaj spre locul unde aleea cotea la dreapta, şi de unde începea cărarea pietruită care ducea spre partea din spate a casei.

Brusc, se opri. Pe drum, se vedea licărind o lumină. Dacă aprecia corect, distanţa era de cîteva sute de metri, aproape de locul unde tipul prăbuşit pe umărul lui încercase să-l ucidă. Lumina se mişca în sus şi în jos, oscilaţia fiind accentuată de ninsoare. Era un automobil care înainta prin hîrtoapele drumului. Şoferul conducea cu prudenţă şi-l căuta, probabil, pe pistolar.

Paul alergă pînă la uşa biroului şi ciocăni:

– Repede, deschideţi!

Uşa se deschise, şi Bonner dădu buzna înăuntru, azvîrlindu-l pe pistolar pe canapea.

– Dumnezeule, în ce hal arată! zise Andy.

– Mai bine el, decît eu, replică maiorul. Acum, fii atent. Vine o maşină pe drum... Am să te las pe tine să decizi, dar vreau să-ţi prezint punctul meu de vedere înainte de a alege o soluţie.

– Vorbeşti milităreşte. Ceva cu Fifth Avenue, cumva? Sunset Boulevard, iarăşi?

– Termină cu prostiile, Andy!

– Chiar a fost necesar să faci asta? întrebă Trevayne, furios, arătînd spre tipul care zăcea pe canapea.

– Da! Vrei să chemi poliţia?

– Categoric, asta voi face, zise Trevayne pornind spre birou. Bonner i-o luă înainte şi se întinse pe tăblia mesei de lucru, între Andrew şi telefon.

– Ai de gînd să mă asculţi?

– Nu te mai juca de-a războiul, maiorule! Puteţi face ce vreţi, treaba voastră, dar nu aici. Tacticile astea nu mă sperie pe mine, pifanule.

– Oh, Doamne, cum de nu pricepi?!

– Ba tocmai am început!

– Ascultă-mă bine, Andy. Îţi închipui că fac parte dintr-un sistem care e împotriva ta; într-un fel, poate aşa e, dar nu în situaţia de faţă.

– Ai o capacitate remarcabilă de a trasa itinerare. Doug Pace, două jeturi Lear...

– OK. Dar nu şi acum! Tipul ăla din maşină a putut interveni în cazul patrulei. Asta nu e ceva obişnuit.

– Dar ştim amîndoi cum a fost posibil, nu-i aşa, maiorule? Genessee Industries.

– Nu. Nu cu un Mario cum-l-o-mai-chema.

– Ce v-o fi apucat?

– Dă-mi şansa să aflu. Te rog! Dacă chemi poliţia, n-o să ştim niciodată.

– De ce?

– Poliţia înseamnă tribunale, avocaţi şi rahaturi din astea! Dă-mi zece, cincisprezece minute.

Trevayne cercetă chipul lui Bonner. Maiorul nu minţea; era prea furios, prea nedumerit ca să mintă.

– Zece minute.

Paul îşi aminti de Laos. Aproape că-i plăcea. Găsea şi o

explicaţie logică pentru asta, spunîndu-şi că dacă nu poţi pune în practică tot ceea ce ai învăţat ai senzaţia că eşti tras pe sfoară. Alergă pînă la marginea terasei şi, din instinct, privi în jos la treptele care duceau la doc şi la şopronul pentru bărci. Cunoaşte întotdeauna ce te înconjoară; memorează, căci s-ar putea să-ţi fie de folos.

Înaintă pe pajişte, lipit de zidul casei, pînă ajunse în faţă. Nu se mai vedea nici o lumină de faruri în depărtare, nu se auzea nici un zgomot. Deduse că persoana din maşină oprise motorul şi era în alertă.

Bun. Nu cunoştea prea bine zona, dar oricum mai mult decît musafirii aceştia nepoftiţi.

Observînd că zăpada începuse deja să se aştearnă, profită de întuneric şi îşi scoase tunica. Cămăşa kaki era mai puţin vizibilă decît stofa închisă la culoare a uniformei. Un fleac, dar în cazuri din astea nu există fleacuri. O luă la fugă peste pajiştea deschisă şi începu să înainteze în tăcere spre liziera pădurii şi către drumul de ţară.

Două minute mai tîrziu ajunsese în capătul aleii de acces. La cîţiva zeci de metri mai încolo, se zărea conturul unui automobil. În habitaclu străluci jarul unei ţigări aprinse.

Brusc, o lanternă lumină marginea drumului, în direcţia lui. Fasciculul de lumină venea dinspre pădure. Pe urmă se auziră nişte glasuri agitate.

Bonner înţelese numaidecît motivul acelei tevaturi. Lumina lanternei venea dinspre pădure, exact din locul pe unde îl tîrîse pe pistolar spre maşină. Zăpada, afînată şi apoasă, nu acoperise urmele de sînge şi de paşi.

Un al doilea fascicul de lumină se ivi din partea opusă. Trei bărbaţi. Tipul din maşină coborî şi azvîrli ţigara.

Bonner se furişă înainte, cu nervii încordaţi, gata să intre în acţiune. Ajunsese acum la aproximativ treizeci de metri şi

începuse să înțeleagă ce se vorbea. Bărbatul care ieșise din automobil dădea ordine.

El îi spuse individului din dreapta lui să pornească spre casă și să taie firele telefonice. Celui de-al doilea, pe care îl numise „Augie", îi spuse să meargă în spatele mașinii și să stea cu ochii în patru ca să vadă dacă venea cineva. Dacă observa ceva, trebuia să strige.

Individul pe nume Augie, spuse:

– OK, Mario. Nu-mi dau seama ce s-a putut întîmpla!

– Pentru că nu te duce capul, *fratello!*

Așadar, Mario de Spadante își proteja flancurile.

Bun, se gîndi Bonner. Dacă mută artileria, își expune flancurile.

Primul se dovedi naiv. Nici nu și-a dat seama ce i s-a întîmplat. Paul porni pe traseul cablurilor telefonice, sigur că așa va proceda și „locotenentul", și așteptă lîngă un copac, în întuneric. Cînd omul băgă mîna în buzunar după cuțit, Bonner țîșni înainte și îi aplică o lovitură de karate la baza gîtului. Individul se prăbuși, urlînd de durere. Maiorul îi luă cuțitul.

Paul alergă la vale pînă la terasă și ciocăni ușor la ușă. Era momentul să-i calmeze pe ceilalți.

– Paul? întrebă Andrew.

– Da. Ușa se deschise. Totul va merge perfect. De Spadante ăsta e singur, minți el. Stă în mașină; așteaptă probabil să vină amicul lui. Mă duc să vorbesc cu el.

– Adu-l aici, Paul. Insist. Vreau să aud și eu ce are de spus.

– S-a făcut. S-ar putea să dureze un pic. Are mașina ceva mai încolo, pe drum, și vreau să-l abordez pe la spate, ca să nu iasă cu bucluc. Am vrut doar să-ți spun. Să nu te agiți. Îl aduc aici în zece-cincisprezece minute, zise Bonner, și ieși fără să-i mai lase răgaz lui Trevayne să spună ceva.

Lui Bonner nu-i trebuiră nici cinci minute pentru a depăși

maşina lui Spadante prin pădure. Îl văzu pe italianul mătăhălos stînd în picioare lîngă capotă, aprinzîndu-şi o ţigară, cu mîna făcută căuş pentru a proteja flacăra. Sucea, parcă, ceva în mînă. Trecu ţigara în mîna stîngă şi pe urmă făcu ceva ciudat: puse mîna dreaptă pe maşină şi rîcîi capota. Se auzi un sunet aspru, ca un hîrşîit, de neînţeles pentru Bonner.

Tipul pe nume Augie şedea pe un bolovan mare şi alb, la o cotitură a drumului. În mîna stîngă ţinea o lanternă neaprinsă, iar în dreapta un pistol. Privea fix drept în faţă, zgribulit din cauza frigului şi a umezelii. Faţă de Paul se afla pe partea opusă a drumului.

Bonner înjură şi o luă repede de-a-ndăratelea, pentru a trece drumul, fără să fie văzut, în pădurea de vizavi. O dată ajuns acolo, porni spre vest pînă ce ajunse la trei metri de ţintă. Individul nu se clintise şi Paul se întrebă cum să procedeze. Luat prin surprindere, probabil că omul ar fi apăsat pe trăgaci şi, chiar dacă avea o armă cu amortizor, de Spadante ar fi sesizat imediat zgomotul. Dacă arma nu avea amortizor, zgomotul împuşcăturii l-ar fi auzit chiar şi Trevayne şi ar fi telefonat la poliţie. Ori maiorul n-avea chef de poliţie. Deocamdată.

Bonner trebuia să acţioneze rapid, chiar dacă avea să comită o crimă.

Scoase cuţitul luat de la celălalt individ şi porni tiptil înainte. Era un cuţit mare, tăios ca o lamă şi cu vîrful ascuţit. Ştia că dacă va înfige lama cuţitului în diafragma individului, acesta îşi va descleşta degetele brusc, gîtul i se va arcui spre spate şi va scoate nişte sunete.Trebuia să astupe gura omului ca să-l facă să tacă şi, simultan, să-i smulgă pistolul din mînă. Omul putea să moară, dar Bonner nu avea altă alternativă; se trăsese în el cu o armă de foc. Intenţionaseră să-l ucidă. Mafiotul de Mario de Spadante nu va plînge după omul lui.

Bonner ţîşni spre cel care şedea pe piatră. Nici un sunet,

în afară de sforțarea de a da aerul afară cînd trupul rămase inert. Bonner știa că execuția nu fusese perfectă, dar important era că reușise; tipul cu numele de „Augie" murise.

Trase cadavrul în pădure și porni spre mașina lui de Spadante. Ninsoarea se întețise. Apropierea oceanului făcea ca zăpada să fie umedă. Pămîntul de sub tălpi se înmuiase, devenind aproape noroios.

Bonner ajunse în dreptul automobilului. Mario de Spadante nu era acolo. Se aplecă și se tîrî la marginea drumului. Nimeni. Apoi, văzu amprentele pașilor pe zăpadă. De Spadante pornise spre casă. Privind mai atent, constată că primele urme erau despărțite doar de cîțiva centimetri, după care distanța dintre pași se mărea, ca atunci cînd alergi. Ceva îl determinase pe de Spadante să o ia la goană spre casă.

Bonner încercă să ghicească motivul. „Locotenentul" de lîngă firele telefonice era inconștient și va rămîne așa pe puțin trei-patru ore; Paul avusese grijă de asta. Trăsese corpul omului din drum și, scoțîndu-i cureaua, îl legase de picioare.

Atunci ce-l apucase pe de Spadante de o luase la fugă spre casa lui Trevayne?

N-avea timp de speculații. Securitatea lui Trevayne era prioritară, or cu de Spadante în preajma casei, riscul era maxim.

Pentru a cîștiga timp, Bonner porni și el pe drum, urmărind urmele de pași. Acestea deveneau mai clare, mai proaspete, pe măsură ce se apropia de alee. Ajuns aici, instinctul îi dictă să se pună la adăpost și să cerceteze zona, înainte de a-și continua drumul. Grija față de soarta lui Trevayne îl făcu să-și uite instinctul. Pașii duceau la cablurile telefonice, de unde coteau brusc pe alee și mergeau spre partea din față a casei.

Era limpede că de Spadante îl căuta pe cel pe care îl

trimisese să taie firele. Nu se poate să nu-şi fi dat seama că avusese loc o luptă. Se vedeau urmele acolo unde Paul tîrîse corpul în pădure.

Bonner înţelese că se dăduse de gol – sau că putea să se dea de gol dacă nu avea grijă. Desigur, de Spadante remarcase zăpada călcată în picioare şi dîra adîncă făcută de trupul imobil tîrît între ierburile înalte. Probabil că era pregătit să atragă vînătorul în capcană. Se retrăsese din zonă şi venise apoi pe la spate, iar acum aştepta; poate chiar stătea la pîndă.

Paul ţîşni pe treptele de la intrare, unde urmele de paşi se opreau. Apoi constată, cu regret şi admiraţie, ce făcuse mafiotul. De-a lungul clădirii, în spatele tufişurilor, pămîntul era moale, plin de noroi şi de muşchi. Exista acolo o fîşie cam de şaizeci de centimetri lăţime care ducea drept spre colţul clădirii, acolo unde coborau firele de telefon. Aplecîndu-se, Bonner zări urme proaspete de paşi.

De Spadante se retrăsese, pe lîngă casă. Pesemne că aştepta undeva în umbră. Stătea la pîndă să-l prindă pe cel care îi atacase „locotenentul".

De Spadante îl văzuse venind pe drum, apropiindu-se de alee şi aşteptase, poate doar la cîţiva metri, ca Paul să alerge spre treptele de la intrare. Dar unde era acum? Probabil că va apela la tactica vînătorului – sau a celui vînat: se va folosi de urmele existente pe zăpadă, pornind pe itinerarul lor în pădure.

Maiorul nu-şi subestima adversarul. Amîndoi erau nişte animale hăituite, şi în acelaşi timp vînători.

Paul trecu rapid de cealaltă parte a treptelor de la intrare, ţîşni spre spatele casei şi intră pe aleea care ducea la garaj. O dată ajuns lîngă garaj, coti la dreapta pe cărarea pietruită care ducea la terasă şi la treptele de piatră de deasupra docului şi a hangarului cu bărci. În loc să intre pe terasă, el sări peste zidul de cărămidă, ocoli treptele de piatră şi se îndreptă spre

un loc situat deasupra şopronului cu bărci. Acum se afla în vîrful promontoriului, pe partea dinspre ocean a pădurii Barnegat. De acolo se tîrî înspre locul unde îl lăsase pe primul individ. Paul închise ochii de cîteva ori timp de cîteva secunde, ca să se obişnuiască mai bine cu întunericul. Era o teorie neagreată de mulţi medici, însă verificată în practică de cei de la Forţele Speciale. Apoi îl zări pe Mario de Spadante la vreo zece metri, în pădure. Stătea ghemuit lîngă un buştean enorm, cu faţa spre casă. În mîna stîngă avea un revolver, iar cu mîna dreaptă se ţinea de o creangă joasă ca să-şi menţină echilibrul. Italianul se postase la un interval destul de mare de „locotenentul" său. Mario de Spadante voia să poată ajunge rapid la alee, dacă era alertat de omul de pe drum – pe care Bonner îl omorîse.

Bonner se ridică fără să facă zgomot, scoase revolverul şi îl îndreptă înainte. Stătea în picioare lîngă un arbore mare, ştiind că se putea adăposti după el la primul semn de ostilitate.

– Sînt cu pistolul în ceafa ta. Şi nu ratez.

De Spadante încremeni, după care încercă să se răsucească. Bonner urlă:

– Nu te mişca. Altfel, îţi zbor creierii... Deschide palma. Deschide-o, cu degetele întinse! Bun, dă drumul la armă.

Italianul se conformă.

– Cine dracu' mai eşti şi tu?

– Unul pe care n-ai mai apucat să-l bagi în spital, grăsan nemernic ce eşti.

– Ce spital? Nu ştiu de nici un spital.

– Sigur că da, cum să ştii?! Ai venit doar aşa, în inspecţie. Nu ştii pe nimeni cu numele de Joey; nimeni ăsta numit Joey l-a urmărit pe Trevayne şi a rămas să-l spioneze pînă la venirea ta.

De Spadante nu-şi putea stăpîni furia.

– Cine te-a trimis? îl întrebă el pe Bonner. De unde eşti?

– Ridică-te! Încet!

De Spadante izbuti cu greu să se ridice.

– Bine... Bine. Ce vrei de la mine? Ştii cine sînt?

– Ştiu că ai trimis un om aici să taie firele telefonice. Că ai mai postat un altul pe drum. Aştepţi pe cineva?

– Poate... Ţi-am pus o întrebare.

– Mi-ai pus mai multe întrebări. Mişcă-te spre alee. Şi ai grijă, de Spadante. Dacă va trebui să te omor o s-o fac.

– Mă cunoşti! făcu de Spadante, întorcîndu-se.

– Mergi, nu te opri.

– Dacă te atingi de mine, va veni o armată după tine.

– Zău? Poate am şi eu una care să-i ţină piept.

Aflat acum la nici un metru în faţa lui Bonner, de Spadante se întoarse, în timp ce mergea, cu mîinile în faţă, ca să se ferească de crengi. La lumina slabă, ochii lui mari se îngustară, încercînd să vadă mai bine.

– Da... da, cămaşa; catarama strălucitoare. Am văzut. Eşti soldat.

– Dar nu de-al tău. Nu fac parte din familie; eu nu ascult decît de colonei şi generali. Întoarce-te. Continuă să mergi.

Ajunseră la marginea pădurii şi continuară să meargă pe alee.

– Ia ascultă, soldatule. Faci o greşeală. Nici nu ştii cît muncesc eu pentru voi. Mă cunoşti, ştii bine că aşa e.

– Poţi să ne povesteşti despre asta. Ia-o pe lîngă casă. Drept înainte. Pînă la terasa aia.

– Înseamnă că tipul e aici... Unde-i mormolocul ăla de Joey?

– Dacă-mi spui ce te-a apucat de-ai plecat în grabă de lîngă maşină, îţi spun şi eu ce-i cu Joey.

– I-am zis tîmpitului să taie firele şi să semnalizeze cu lanterna. Sînt suficiente zece minute să tai două fire prăpădite.

– Şah. Prietenul tău Joey e înăuntru. Nu-i e prea bine.

Coborîră panta, prin dreapta casei. De Spadante se opri în mijlocul terasei.

– Mişcă-te!

– Stai un pic. Hai să vorbim... Ce strică dacă vorbim nițel. Două minute.

– Hai să zicem că am o problemă cu timpul. Bonner se uitase la ceas. Mai rămăseseră cinci minute pînă cînd Trevayne va telefona la poliție. Poate că de Spadante voia să-i spună ceva important şi nu dorea ca Trevayne să fie de față.

– Dă-i drumul.

– Ce eşti? Căpitan, probabil? Vorbeşti prea bine pentru un simplu sergent.

– Am grad.

– Bine. Foarte bine. Grad. Foarte militar. Ştii ce, te avansez eu, o treaptă, poate două. Ei, ce zici de asta?

– Ce să faci?

– Cum ziceam, poate eşti căpitan. Ce urmează? Maior? Pe urmă, colonel, corect? OK, garantez maior. S-ar putea să-ți obțin şi gradul de colonel.

– Ce porcărie.

– Haide, soldatule, zău aşa. Noi doi n-avem nimic de împărțit. Lasă jos arma aia. Sîntem de aceeaşi parte a baricadei.

– Nu sînt de nici o parte cu dumneata.

– Ce doreşti? Dovezi? Du-mă la un telefon; am să-ți dau dovezi.

Bonner era uluit. De Spadante mințea, fireşte, însă aroganța lui era convingătoare.

– Pe cine vrei să suni?

– Asta-i treaba mea. Codul zonei 202. Ştii despre ce e vorba?

– Washington.

– Merg mai departe. Primele două cifre sînt 88.

Hristoase! 886, se gîndi Bonner. Ministrul Apărării.

– Minţi!

– Repet. Du-mă la un telefon. Înainte să ne vedem cu Trevayne. N-ai să regreţi, soldat... Niciodată.

De Spadante sesiză uimirea întipărită pe chipul lui Bonner. Văzu, de asemenea, cum militarul începea să conştientizeze o realitate nedorită. O realitate inacceptabilă, ceea ce însemna că nu mai avea încotro.

Lui de Spadante îi alunecă piciorul pe panta acoperită cu zăpadă. Nu mult, doar cîţiva centimetri, suficient să-şi dea seama că ar putea aluneca pe pajiştea udă. Îşi recăpătă echilibrul.

– Pe cine vrei să suni la minister?

– Oh, nu. Dacă o să vrea să discute cu tine, să-ţi spună el. Mă duci la un telefon?

– Poate.

De Spadante ştia că soldatul minte. Alunecă şi cu celălalt picior şi se redresă şi de data asta.

– Lua-l-ar dracu' de deal cu gheaţa lui cu tot... Haide, soldatule. Ce-ai amuţit?!

Pentru a treia oară, de Spadante păru să-şi piardă echilibrul. Brusc, în loc să-şi reia poziţia, italianul îl plesni pe Bonner peste încheietura mîinii. Cu palma dreaptă, îl izbi peste antebraţ, sfîşiindu-i carnea. Mîneca lui Paul Bonner se umplu de sînge. Apoi, de Spadante îl pocni în ceafă şi din nou îi smulse carnea cu sălbăticie, de parcă l-ar fi tăiat cu ferăstrăul.

Paul se trase înapoi, conştient că sîngera şi că braţul îi era rănit, dar nu dădu drumul armei. Spadante încercă să i-o smulgă din mînă. Bonner îl izbi pe italian cu genunchiul în vintre, dar fără nici un efect. De Spadante îl lovea în cap cu palmele provocîndu-i alte răni. Paul îşi dădu seama că arma lui de Spadante era un fel de instrument ascuţit ca o lamă, fixat în palma dreaptă. Trebuia să-l înşface şi să-i imobilizeze braţul.

De Spadante era sub el, pe urmă deasupra lui. Se rostogoleau, se suceau şi alunecau pe zăpadă ca două animale într-o încleştare fatală. De Spadante înhăţă cu degetele lui enorme patul revolverului aflat în mîna lui Bonner; acesta izbuti totuşi să se ferească de fierul ascuţit al „boxului" de pe încheieturile degetelor lui de Spadante.

Bonner îl izbea pe italian în testicule. Şuturile acestea repetate începură să-şi facă efectul. De Spadante se mai înmuie. Bonner se repezi adunîndu-şi ultimele puteri. Pistolul bubui. Sunetul se propagă în liniştea nopţii, şi după cîteva secunde Trevayne apăru pe terasă, cu revolverul ridicat, gata să tragă.

Plin de sînge, Paul Bonner se sculă de jos gîfîind. Mario de Spadante zăcea chircit în zăpadă, cu mîinile încleştate pe burdihan.

Paul era ameţit. Totul i se înceţoşa în faţa ochilor; percepea cuvintele cu intermitenţă. Simţea mîini care îl pipăiau pe tot trupul. Nişte degete îl atingeau. Dar cu blîndeţe.

Pe urmă, îl auzi pe Trevayne vorbind. Sau, mai bine zis, izbuti să perceapă o singură propoziţie.

– Repede, un garou.

Apoi totul se cufundă în întuneric.

31

Înainte de a deschide ochii, Paul Bonner simţi ceva umed pe gît. Pe urmă, auzi o voce calmă de bărbat. Îi venea să se întindă, dar cînd încercă, simţi o durere cumplită

în brațul drept. Întîi desluși persoanele, apoi încăperea. Era o cameră de spital.

Lîngă el se afla un doctor – în mod cert, un doctor, după halatul alb. Andy și Phyllis se aflau la picioarele patului.

– Bun venit printre noi, maiorule, zise medicul. Ai trecut prin multe în seara asta!

– Sînt în Darien?

– Da, răspunse Trevayne.

– Cum te simți, Paul? întrebă Phyllis.

– Țeapăn, presupun.

– S-ar putea să rămîi cu niște cicatrice pe gît. Noroc că nu ți-a sfîșiat fața.

– A murit? De Spadante, a murit? Lui Paul îi era greu să vorbească. Nu din cauza durerilor, ci a epuizării.

– Îl operează acum, la Greenwich. Nu prea are șanse, replică doctorul.

– Noi te-am adus aici. El e John Sprague, Paul. Medicul nostru, zise Trevayne, arătînd cu capul spre Sprague.

– Mulțumesc, doctore.

– Oh, n-am făcut mare lucru. Cîteva cusături. Noroc că binefăcătorul nostru, aici de față, te-a strîns pe unde trebuia. Iar Lillian ți-a ținut comprese reci pe gît aproape trei sferturi de ceas.

– Să-i mărești salariul, Andy, zise Bonner, încercînd să schițeze un zîmbet.

– S-a făcut, îl asigură Phyllis.

– Cît timp o să mă țineți înfășat? Cînd pot pleca de aici?

– Cîteva zile, poate o săptămînă. Depinde de tine. Cusăturile alea trebuie să se prindă. Ai niște tăieturi tare urîte pe antebrațul drept și pe ambele părți ale gîtului.

– Zone controlabile, doctore, zise Bonner, ridicînd privirea spre Sprague. Un bandaj simplu din tifon ar fi excelent.

– Mie-mi spui? zîmbi Sprague.

– Întrebam şi eu... efectiv trebuie să ies de-aici. Nu vă fie cu supărare, vă rog.

– Ia stai un pic, zise Phyllis, venind în dreapta lui Paul. I-ai salvat viaţa lui Andy. Ceea ce înseamnă că eşti un bun de preţ, maiorule. Nu vreau să păţeşti ceva. Din cauza ta sau a altcuiva.

– Eşti tare dulce, iubito, mi-a salvat...

– A devenit sentimental, îi întrerupse Trevayne. Ai nevoie de odihnă, Paul. Discutăm mîine dimineaţă. Vin devreme.

– Nu. Nu dimineaţă. Acum, zise Bonner, implorîndu-l pe Andy din priviri. Cîteva minute, te rog.

– Tu ce zici, John? Trevayne se uită în ochii lui Bonner, în timp îi adresă medicului întrebarea.

Sprague îi urmărea pe cei doi bărbaţi.

– Cîteva minute. Peste două şi sub cinci. Presupun că vreţi să rămîneţi singuri. Am s-o conduc pe Phyllis la ea în cameră, zise el, privind spre soţia lui Trevayne. S-a gîndit cumva grijuliul tău soţior să-ţi aducă nişte whisky, sau ne oprim la mine în birou?

– Am adus eu, răspunse Phyllis, aplecîndu-se şi sărutîndu-l pe Paul pe obraz. Niciodată nu-ţi voi putea mulţumi de ajuns. Eşti un bărbat foarte curajos... şi foarte drag. Ne cerem scuze.

John Sprague deschise uşa, poftind-o pe Phyllis să iasă.

Uşa se închise şi cei doi bărbaţi rămaseră singuri.

– Nu mi-am închipuit că se poate întîmpla aşa ceva, zise Bonner.

– Dacă aş fi ştiut că exista un astfel de risc, te-aş fi oprit şi aş fi sunat la poliţie. A fost ucis un om, Paul.

– Eu l-am omorît. Veniseră cu arme să te doboare pe tine.

– Atunci, de ce m-ai minţit?

– M-ai fi crezut?

– Nu sînt sigur. Un motiv în plus de a chema poliția. Nu mi-am închipuit că ar putea merge atît de departe. Este de necrezut.

– „Ar putea", adică noi, nu-i așa?

– În mod evident, nu tu. Puteai să mori; ai fost la un pas... Genessee Industries.

– Greșești. Asta am vrut să dovedesc. Am vrut să ți-l aduc pe grăsanul ăla nenorocit ca să afli adevărul. Bonner constata că îi venea greu să se exprime. Să-l fac să spună adevărul. El nu e Genessee; nu e de partea noastră.

– Nu se poate să crezi așa ceva, Paul. Mai ales după ce s-a întîmplat astă-seară.

– Ba da, se poate. Exact ca informațiile pentru care ai dat bani în San Francisco. Le-ai cumpărat de la un psihopat notoriu. „L.R.". Îl cunosc, i-am dat și eu bani. Trei sute de dolari... Nostim, ce zici?

Trevayne nu se putu abține să nu zîmbească.

– Mda, așa e... N-ai pierdut timpul. Ești inepuizabil. Dar ca să fim exacți, n-a fost vorba de informații false. A fost o confirmare. Aveam cifrele.

– Despre Armbruster?

– Da.

– E un tip de treabă. Gîndește ca tine.

– E un tip tare de treabă. Și foarte trist. Există o mulțime de oameni triști. Asta-i tragedia.

– În Houston? Pasadena? Tacoma? Sau mai degrabă în Seattle?

– Da. Și în jos, pînă în Greenwich. Pe o masă de operație. Numai că despre el nu zic că e trist, ci doar împuțit. A încercat să te ucidă, Paul. Face parte din sistem.

Bonner întoarse privirea. Pentru prima oară de cînd începuseră să discute mai mult sau mai puțin serios, Andy citi îndoiala pe chipul lui Paul:

– N-ai de unde să știi exact.

– Ba da, am. A fost în San Francisco atunci cînd am fost și noi. L-a bruftuluit pe un congresman din California, acum cîteva săptămîni, în Maryland. Congresmanul a făcut greșeala de a pomeni de Genessee cînd era beat criță... Tipul face parte din sistem.

Epuizat, Bonner începu să respire sacadat. Știa că cele cîteva minute se încheiaseră. Nu mai rezista. Nu mai era în stare decît de o ultimă tentativă de a-l convinge pe Trevayne:

– Stai în banca ta, Andy. Ai să stîrnești mult mai multe probleme decît vei putea rezolva. O să scăpăm de canalii. Dai prea multă amploare lucrurilor, exagerezi.

– Am mai auzit chestia asta; nu ține, Paul.

– Principiile... Principiile ale afurisite la care nu renunți din cauza contului tău în bancă?

– Cam așa ceva, presupun. Am spus-o de la început: n-am nimic de cîștigat, dar nici de pierdut. Am repetat-o de cîteva ori... pentru oricine vrea să asculte.

– Vei face mult rău.

– Regret, sincer, vor fi destui. Probabil că, pînă la urmă, am să le dau o mînă de ajutor, dacă asta te mai liniștește.

– Rahat! Puțin îmi pasă mie de oameni. Ce mă frămîntă pe mine e soarta țării ăsteia... Nu e timp pentru ce vrei tu. Nu putem aluneca înapoi! Bonner respira greu.

– Bine, Paul. OK. Ne vedem mîine.

Bonner închise ochii.

– Mîine... ai să mă asculți? Mai gîndește-te dacă n-ar fi bine să ne lași să ne facem singuri curățenie în casă? Vrei să încetezi?... Putem să ne facem singuri curățenie în casă, repetă el, deschizînd ochii și holbîndu-se la Andy.

Trevayne se gîndi cîteva clipe la șobolanul de Roderick Bruce care voia să-l răstignească pe Paul Bonner. Refuzase

să se lase intimidat de amenințările ziaristului. Bonner n-avea să afle niciodată.

– Te respect, Paul. Dacă ceilalți ar fi ca tine, m-aș mai gîndi. Dar nu sînt, iar răspunsul este „nu".

– Du-te la dracu'... Să nu mai vii mîine; nu vreau să te mai văd.

– Bine.

Bonner adormea. Somnul unui om rănit fizic și sufletește.

– Am să mă lupt cu tine, Trevayne...

Cînd Paul închise ochii, Andy ieși încetișor din cameră.

32

Trevayne se trezi înainte de ora șapte. Privind pe fereastra dormitorului, constată că era o dimineață incredibil de liniștită. Stratul de zăpadă avea aproape un metru, suficient ca să acopere, fără a deforma creațiile perfecte ale naturii. Dincolo de brazi și de miile de foioase de pe panta ce ducea spre ocean, apa era calmă, cum se întîmpla adesea în lunile de iarnă; doar valurile care se izbeau de stînci păreau nervoase, căznindu-se parcă să-și păstreze identitatea.

Andrew se hotărî să-și pregătească singur micul dejun. Nu voia s-o sune pe Lillian. Trecuse și ea prin destule.

Întinse paginile galbene pe care le adunase de pe birou pe masa din bucătărie. Scrisese mare, notase în grabă jumătăți de propoziții și însemnări scurte, nume proprii și denumiri de corporații. Erau informațiile adunate de Sam Vicarson despre Aaron Green, majoritatea extrase din *Who's Who*, dar și altele, din dosarele publice de la Securities Exchange; restul – cele

speciale şi obiceiurile personale – le aflase de la un director al Agenţiei Green din New York. Directorul amintit, care conducea compartimentul de creaţie, crezuse că Sam reprezenta un post de televiziune care dorea să facă un documentar despre Green. Ce simplu... Jocuri. Dar nu pentru copii.

Green nu provenea din Birmingham, cum sugerase Alan Martin. În familia lui nu existau nume ca Lehman sau Straus; nu se pomenea de averi germano-evreieşti care să-i înlesnească accesul în venerabilele case Seligman sau Manfried. Aaron Green era un refugiat din Stuttgart, care sosise în SUA în 1939, la vîrsta de patruzeci de ani. Omul nu ştia prea mult despre existenţa lui în Germania, doar că fusese agent de vînzări pentru o mare tipografie, Schreibwaren, cu filiale la Berlin şi Hamburg. Se părea că se însurase pe la vreo treizeci de ani, însă căsnicia luase sfîrşit înainte ca el să părăsească Germania fugind de cizma nazistă. În America, succesul lui Aaron Green a fost discret, dar meteoric. Împreună cu alţi refugiaţi mai în vîrstă, a creat o mică tipografie în Manhattan. Folosind tehnicile avansate cu plăci elaborate la Schreibwaren – care curînd avea să devină tiparniţa propagandei lui Hitler (şi a lui Goebbels) – mica firmă a întrecut companiile concurente mai mari, acoperind diferitele necesităţi de tipărire ale New York-ului. În doi ani, firma se mărise de patru ori; în calitate de reprezentant, Green obţinuse licenţe temporare ale procesului tehnologic de la Schreibwaren în nume propriu.

După intrarea oficială a Americii în război, o dată cu restricţiile referitoare la hîrtie şi tipar, n-au mai supravieţuit decît cei foarte eficienţi. Într-o industrie unde pierderile pot apărea foarte uşor, afacerea lui Green beneficia de un avantaj decisiv: procesul tehnologic de la Schreibwaren reducea factorul de pierdere la un prag uimitor de mic, viteza de

producţie depăşind-o cu mult pe cea a firmelor concurente.

Compania lui Aaron Green a beneficiat de uriaşe contracte de tipărire din partea guvernului.

Contracte pe timp de război.

– Foştii mei asociaţi sînt exponenţii acelui Schlange nazist, eu, însă, mă am bine cu doamna cu torţa. Şi atunci spune-mi, cine-i de partea îngerilor?

Aaron Green a luat cîteva hotărîri care i-au asigurat viitorul: a cumpărat acţiunile partenerilor săi, a mutat fabrica din Manhattan în zona mai ieftină din New Jersey, a scormonit prin dosarele de imigrări şi-a angajat oameni care i-au fost recunoscători, reuşind să repopuleze cu „transplanturi europene" un oraş altminteri muribund.

Preţul terenului în New Jersey era scăzut, dar n-avea să rămînă mereu aşa; statele de plată, din ce în ce mai voluminoase, erau pline de bărbaţi şi femei pentru care patronul însemna un mîntuitor; sindicalismul era de neconceput. Imediat după ce s-a trecut peste şocul iniţial al veştii că „evreimea" s-a mutat în zonă şi a clădit un templu, milioanele lui Aaron Green au fost în siguranţă. Pe măsură ce profitul creştea, Green cumpăra teren în vederea dezvoltării şi a diversificării postbelice.

Garden State Parkway din New Jersey stă mărturie, în zilele noastre, despre intuiţia şi perspicacitatea în domeniul financiar de care dăduse dovadă Aaron Green, îşi zise Trevayne întorcînd o pagină galbenă.

După război, Aaron Green şi-a găsit noi preocupări şi interese. El a prevăzut enormele profituri datorate dezvoltării rapide a industriei de televiziune şi a optat pentru domeniul reclamei – creativitatea cuvîntului vizualizat, vorbit şi scris.

Se părea că perioada postbelică aşteptase intervenţia talentelor lui combinate. Aaron Green a înfiinţat Green Agency, angajînd cele mai strălucite minţi pe care le-a putut

găsi. Cu milioanele pe care le avea a putut racola pe cei mai buni specialişti din agenţiile existente. Facilităţile de tipărire i-au permis să obţină contracte pe care firmele concurente nu le puteau realiza; prin contactele cu cercurile guvernamentale putea evita procesele antitrust şi, în momentul în care veniturile obţinute din televiziune au ajuns o certitudine, brusca supremaţie în domeniul revistelor, ziarelor şi a tipăriturilor a făcut din Green Agency cea mai căutată firmă de reclamă şi publicitate din New York.

Green se recăsătorise. Avea doi băieţi şi o fată şi locuia pe Long Island, într-un conac cu vreo douăzeci de încăperi şi cu nişte grădini ce rivalizau cu Tuilleries. Generos din fire, el făcea nenumărate opere filantropice; publica literatură de calitate, fără să se gîndească la profit şi era un apărător al cauzelor liberale. Contribuia la campaniile electorale, fără să dea prea multă atenţie partidelor, urmărind în schimb posibilitatea unei reforme sociale. Green avea însă un cusur care l-a adus în faţa justiţiei, într-un proces intentat de American Civil Liberties Union în colaborare, deşi fără prea multă tragere de inimă, cu US Employment Service sub acuzaţia că refuza să angajeze etnici germani. Un nume german nevreiesc era suficient pentru a-l descalifica pe orice solicitant.

Aaron Green a achitat amenzile şi şi-a continuat netulburat practica.

Trevayne îşi încheie micul dejun şi încercă să-şi facă o imagine despre Green.

De ce Genessee Industries? De ce sprijinul ascuns acordat acelui scop militarist de care fugise şi pe care era limpede că îl dispreţuia în continuare? Un om care îi ajuta pe cei sărmani şi promova reformele liberale nu putea fi un apărător al Pentagonului.

*

La aeroportul din Westchester, returnă maşina închiriată, aranjă ca jetul să plece în aceeaşi zi, la La Guardia, şi angajă un elicopter pentru a se deplasa la Hampton Bays, pe Long Island.

La Hampton Bays închirie altă maşină şi porni spre sud, către oraşul Sail Harbor unde locuia Aaron Green.

Ajunse la poartă la ora unsprezece ; sesizînd expresia de pe chipul lui Green, cînd acesta îl întîmpină în salon, îşi dădu seama că bătrînul domn fusese pus în gardă.

Frumoasele trăsături semite ale lui Aaron Green erau acoperite de zbîrcituri; pe chipul lui se citeau mînia şi mîhnirea. Glasul – profund, vibrant, cu un uşor accent – răsuna ca un bubuit de tobă.

– E sabatul ebraic, domnule Trevayne. Mă aşteptam să ţii seama de asta; cel puţin atît cît să dai un telefon. Respectăm tradiţia în casa asta.

– Toate scuzele mele; n-am ştiut. Programul meu este foarte încărcat, aşa că m-am hotărît în ultimul moment să vă vizitez. Am fost în vizită la un prieten, în apropiere... Pot să vin altă dată...

– Acum, nu te simţi jignit. East Hampton nu e Boise, Idaho. Hai pe verandă.

Green îl conduse pe Trevayne într-o încăpere spaţioasă cu geamuri de jur-împrejur, care dădea spre pajiştile din spate. Peste tot erau plante, iar pe scaunele din fier forjat vopsite în alb zăceau perne viu colorate. Părea o grădină de vară în mijlocul unei ninsori abundente. Absolut fermecător.

– Vrei nişte cafea? Nişte brioşe dulci? întrebă Green, cînd Andrew se aşeză.

– Nu, mulţumesc.

– Haide, n-aş vrea ca nervii şi temperamentul iute de care dau dovadă să te priveze de nişte prăjituri delicioase. Nu

pot spune acelaşi lucru despre cafea; totuşi bucătăreasa noastră este excelentă, completă Aaron Green, zîmbind afectuos.

– Am meritat din plin reproşurile. Nu merit atîta ospitalitate.

– Bun! Atunci ai s-o ai... Ca să fiu sincer, şi mie îmi place un mic nosh*. Acasă nu mi se prea dă voie; doar la firmă mai pot să gust şi eu cîte ceva între mese.

Green se duse la o masă de fier, cu tăblie de sticlă şi apăsă pe butonul unui interfon alb. Cu vocea lui profundă şi răsunătoare, rosti:

– Shirley, dragă. Oaspetele nostru ar dori nişte cafea şi nişte prăjituri de-ale tale, cărora le-am făcut o reclamă excelentă. Adu suficient pentru două persoane şi nu te mai obosi să-i spui doamnei Green. Mulţumesc, dragă, încheie el şi veni să se aşeze în fotoliu, vizavi de Trevayne.

– Sînteţi deosebit de amabil.

– Nu. Mi-am schimbat doar atitudinea – de la iritare la simţ practic. De aceea par amabil. Nu te lăsa indus în eroare... Mă aşteptam să-mi faci o vizită; nu ştiam exact cînd, nu mă gîndeam că o să fie atît de curînd.

– Deduc că Ministerul Apărării este... supărat. Presupun că v-au contactat.

– Evident. Şi nu numai ei. Provoci reacţii puternice în multe cercuri, domnule Trevayne. Stîrneşti panică printre oameni plătiţi să nu se teamă de nimic. Le-am spus multora că nu mai pupă de la mine nici un sfanţ leafă. Din nefericire – folosesc corect cuvîntul ăsta –, nu sînt angajaţii mei.

– Atunci, n-are rost s-o iau pe ocolite, nu-i aşa?

– Aşa fac doar vînătorii săraci, care nu-şi pot permite o momeală scumpă. Metoda cerea două alternative opuse. Una: vînatul era întotdeauna avantajat datorită simţului olfactiv şi

* Gustare (idiş, nota trad.).

putea să își aleagă cale de evadare. Și doi: o dată stîrnit, vînatul putea să se repeadă la vînător și să atace prin surprindere. Așa nevăzut, cum era... Dumneata ești în stare de mult mai mult, domnule Trevayne. Nu ești sărac și nici lipsit de fantezie.

– Pe de altă parte, ideea de a pune o momeală mi se pare dezgustătoare.

– Excelent! Judeci rapid; îmi place de dumneata.

– Și înțeleg că aveți un alai extrem de leal.

– Ahh! Te-ai păcălit, amice. Alaiul meu – dacă am cu adevărat vreunul – a fost cumpărat. Amîndoi avem bani, domnule Trevayne. Și nu se poate să nu fi aflat, chiar așa tînăr cum ești, că banii aduc adepți celor care îi dețin. În sine, izolați, banii sînt inutili; un produs secundar. Folosiți corect, promovează ideea. Ideea, domnule Trevayne. Ideea este un monument mai măreț decît un templu... Desigur, am adepți. Important, însă, este faptul că ei preiau și transmit ideile mele.

Servitoarea intră cu o tavă de argint în mîini. Green o prezentă pe Shirley, iar Trevayne se ridică în picioare – spre evidenta încîntare a lui Green –, ajutînd-o să pună tava pe măsuța de cafea.

Shirley dispăru repede, cu speranța că domnului Trevayne aveau să-i placă prăjiturile.

– Un giuvaier! Un giuvaier rar, zise Green. Am găsit-o la Expoziția din Montreal, la pavilionul Israelului. E americancă, să știi. A trebuit să donez nu știu cîte livezi cu portocali la Haifa ca s-o conving să vină înapoi și să lucreze la noi... Prăjiturile, prăjiturile. Mănîncă!

Prăjiturile erau delicioase.

– Sînt minunate, constată Trevayne.

– Ți-am spus eu. Minciuni s-ar putea să apară în conversația noastră, dar nu în legătură cu prăjiturelele astea... Hai, e momentul să ne bucurăm de ele.

Cei doi sporovăiră, cu prudență, despre tot felul de

fleacuri, pînă terminară prăjiturile. Se evaluau unul pe celălalt, gîndind fiecare că interlocutorul său părea sigur pe sine, dar și prudent, aidoma unor jucători de tenis înainte de o partidă decisivă.

Green puse jos cafeaua, oftînd:

– Am mai isprăvit un nosh. Acum, vorbim... Ce te frămîntă, domnule președinte de subcomitet? Ce te aduce în această casă, în asemenea împrejurări neobișnuite?

– Genessee Industries. Se știe că anual cheltuiți, parțial prin agenția dumneavoastră, suma de șapte milioane – noi estimăm cifra la aproape douăsprezece, poate mai mult – cu scopul de a convinge țara că Genessee este indispensabilă pentru supraviețuirea noastră. Știm că faceți asta de cel puțin zece ani. Ceea ce înseamnă o sumă situată între șaptezeci și o sută douăzeci de milioane dolari. Repet, poate și mai mult.

– Și te sperie cifrele astea?

– N-am spus asta. Mă preocupă.

– De ce? Se poate explica pînă și decalajul dintre cifre. Ai avut însă dreptate. E vorba de mai mult.

– Pot fi explicate cifrele, pot fi justificate?

– Asta depinde de cine urmărește să obțină justificarea... Da, pot fi justificate. Eu le justific.

– Cum?

Green se rezemă mai bine de spătarul scaunului. Patriarhul care se pregătește să împărtășească din înțelepciunea lui, își zise Trevayne.

– Pentru început, trebuie spus că un milion de dolari pe piața de achiziții actuală nu înseamnă ceea ce își închipuie cetățeanul de rînd. Numai firma General Motors cheltuiește anual douăzeci și două de milioane pe reclamă. Noul Post Office Utility, șaptesprezece milioane.

– Dar întîmplarea face că sînt cele mai mari corporații

producătoare de mărfuri de consum din lume. Mai încercați și cu alte exemple.

– Sînt infime în comparație cu guvernul. Și cum guvernul este clientul principal – consumatorul firmei Genessee Industries –, poate fi aplicată o anumită logică scolastică.

– Dar nu e așa. Doar dacă clientul este, de fapt, propria lui companie. Propria sursă. Nici măcar eu nu cred asta.

– Fiecare punct de vedere își are cadrul lui vizual, domnule Trevayne. Te uiți la un copac, e posibil să vezi cum soarele se reflectă din frunziș. Eu mă uit la același copac și văd cum razele soarelui se strecoară printre frunze. Doi copaci diferiți dacă i-am descrie, nu-i așa?

– Nu pricep analogia.

– Oh, ba nu, poți s-o pricepi foarte bine, dar pur și simplu refuzi să o faci. Nu vezi decît ce se reflectă, nu și ce e dedesubt.

– Ghicitoarele sînt plictisitoare, domnule Green, iar ghicitorile cu tîlc – jignitoare. Dacă vreți să știți, domnule, am întrezărit ce e dedesubt, motiv pentru care am venit aici.

– Am înțeles, zise Green, încuviințînd din cap. Din nou își luă alura de patriarh; de data asta, acceptînd cu bunăvoință raționametul unei ființe inferioare. Am înțeles, repetă el. Ești un tip dur. Un om foarte tenace... Ai tupeu.

– Nu vînd nimic. N-am nevoie de tupeu.

Brusc, Aaron Green izbi cu palma în metalul tare al scaunului.

– Ba vinzi! strigă bătrînul evreu, privindu-l furios pe Trevayne. Vinzi cea mai dezgustătoare marfă pe care o poate comercializa cineva. Narcoticul mulțumirii de sine. Slăbiciunea. Știi dumneata mai bine.

– Nu sînt vinovat. Dacă vînd ceva, atunci e vorba de afirmația că această țară are dreptul să știe cum sînt cheltuiți banii ei. Să afle dacă aceste cheltuieli sînt rezultatul unei necesități sau se datorează faptului că un monstru industrial

s-a dezvoltat peste măsură şi a devenit nesăţios. Un monstru controlat de un mic grup de oameni, care decid arbitrar unde trebuie alocate milioanele.

– Un puştan! Asta eşti, un puştan. Care face în pantaloni... Ce înseamnă acest „arbitrar"? Cine este arbitrar? Te ridici singur la rangul de judecător? Vrei să insinuezi că pe tot întinsul pămîntului ăsta ar exista nu ştiu ce inteligenţă superioară şi atotştiutoare? Ia spune-mi, unde a fost aceasta în 1917? În 1941? Da, chiar şi în 1950 şi în 1965? Am să-ţi spun eu unde. S-a complăcut în slăbiciune şi automulţumire. Iar această slăbiciune, această automulţumire au fost plătite cu sîngele a sute de mii de tineri frumoşi. Green coborî brusc vocea. Cu vieţile a milioane de copii nevinovaţi, mame şi taţi mărşăluind goi puşcă spre zidurile de beton ale camerelor morţii. Nu-mi vorbi mie de „arbitrar"; eşti un nătărău.

Trevayne aşteaptă ca Aaron Green să se calmeze.

– Afirm, domnule Green, şi o fac cu respect, că aplici soluţii la probleme ce aparţin altor vremuri. Acum ne confruntăm cu altfel de probleme. Cu alte priorităţi.

– Aiureli. Raţionament de laşi.

– În epoca nucleară nu prea e loc pentru eroi.

– Prostii! rîse Green, batjocoritor. Îşi împreună mîinile, cu coatele lipite de trup. Patriarhul jucîndu-se cu un adversar neluminat, se gîndi Trevayne. Ia spune-mi mie, domnule preşedinte de subcomitet, ce crimă am comis? N-ai fost prea clar în această privinţă.

– Ştiţi şi dumneavoastră perfect de bine. Aţi folosit fondurile necorespunzător.

– Necorespunzător sau nelegal? îl întrerupse Green, desfăcînd palmele.

Trevayne făcu o pauză înainte de a răspunde, arătînd astfel cît era de dezgustat.

– Aceste chestiuni sînt hotărîte de instanţă, cînd e în

stare s-o facă... Noi descoperim ce putem şi facem recomandări.

– Şi cum sînt folosite aceste fonduri... necorespunzător?

– În scopul persuasiunii. Suspectez că un ciolan enorm e împărţit cui trebuie pentru a obţine sprijin sau a elimina opoziţia faţă de contractele cu Genessee. În zeci de domenii. Sindicate, inteligenţă, Congres, pentru a menţiona doar trei dintre ele.

– Suspectezi? Faci acuzaţii pe baza a ceea ce presupui?

– Am văzut destule; am ales cele trei exemple, bazîndu-mă pe ceea ce am văzut.

– Şi ce-ai văzut? Oameni îmbogăţindu-se mai mult decît ar fi fost normal după cîştigul pe care îl aveau? Minţi fără valoare plătite de Genessee Industries? Haide, domnule subcomitet, unde ai găsit dumneata decăderea asta morală? Cine, dacă îmi permiţi să te întreb, a fost atît de jignit, atît de corupt?

Andrew studia expresia calmă, dar aproape triumfătoare de pe chipul lui Aaron Green şi înţelese cît de inspiraţi fuseseră cei de la Genessee cînd recurseseră la mită. Cel puţin în privinţa sumelor enorme cheltuite de Green. Nu se făcea nici o plată care să nu poată fi justificată legal, logic sau măcar emoţional. Bunăoară Ernest Manolo, şeful sindical din sudul Californiei. Ce putea fi mai logic decît ideea de a înfrîna cererile sindicale care puteau căpăta amploare la nivel naţional prin metoda de a oferi chitanţe pentru încasarea unor sume mici şi garanţii jurisdicţionale la nivelul anumitor zone geografice? Şi strălucitul savant, Ralph Jamison, doctor în ştiinţe. Ar fi fost bine ca o asemenea minte să nu mai funcţioneze, să îşi înceteze activitatea doar pentru că era tulburată de probleme reale sau imaginare? Şi Mitchell Armbruster. Poate cel mai trist caz. Senatorul aprig şi liberal, împins la rampă. Şi cine putea contesta beneficiile aduse de

Clinica Armbruster pentru tratarea cancerului sau unitățile medicale mobile care străbăteau ghetourile din California? Cine putea califica asemenea contribuții drept corupte? Ce inchizitor plin de cruzime ar putea născoci legături care să ducă la încetarea acestei generozități?

Inchizitor? Nu avem nevoie de un inchizitor. Marele Billy Hill.

Mai era și Joshua Studebaker, care căuta tînguindu-se o modalitate de a-și permanentiza reabilitarea obținută mai demult. Dacă Vicarson nu mințise, Studebaker și Green semănau. În nenumărate privințe: amîndoi niște minți strălucite; amîndoi răniți, și totuși gigantici.

– Deci? făcu Green, aplecîndu-se în față. Îți vine greu să fii explicit în privința acestei depravări în masă pe care ai depistat-o? Haide, domnule subcomitet. Dă-mi măcar un exemplu.

– Sînteți incredibil, pe cuvînt.

– Și ce-i cu asta? întrebă Green, pe care remarca lui Andrew îl lăsase perplex. În ce sens „incredibil"?

– Dacă aș alege un exemplu izolat, ați veni imediat cu o poveste întreagă.

Green înțelese. Zîmbi și se rezemă iarăși de spătarul scaunului.

– Lecția asta am învățat-o de la *Sholom Aleichem*. Nu cumpăr un țap fără testicule. Alege, domnule subcomitet. Dă-mi un exemplu de asemenea degenerescență și pun mîna pe telefon. În cîteva minute, afli adevărul.

– Adevărul dumneavoastră.

– Copacul, domnule Trevayne. Adu-ți aminte cum e cu copacul. Ce copac descriem? Pe al dumitale sau pe al meu?

Andrew își imagină un fel de seif imens, cu pereți de oțel, în care se aflau mii de însemnări minuțioase – un masiv

compendiu al corupției. Corupție din punctul lui de vedere, justificări pentru Aaron Green. Probabil că așa ceva era.

A încerca doar să răsfoiești o asemenea enciclopedie – dacă ar putea-o găsi – ți-ar lua ani de zile. Fiecare caz, o complicație în sine.

– De ce, domnule Green? De ce? întrebă Trevayne, încetișor.

– Discutăm, cum se zice, neoficial?

– Asta nu vă pot promite. Pe de altă parte, n-o să-mi petrec restul vieții în acest subcomitet. Dacă v-aș amesteca în treaba asta, dacă aș aduce în atenția opiniei publice acest extraordinar material informațional de care dispuneți, am senzația că m-aș aranja cu o slujbă permanentă la Washington. Nu sînt pregătit pentru așa ceva, ceea ce cred că știți și dumneavoastră.

– Hai cu mine, zise Green, ridicîndu-se, cu greu, ca oamenii bătrîni și obosiți. Se îndreptă spre o ușă de sticlă, care ducea pe pajiștea din spate. Pe peretele de lîngă ușă erau cîteva cuiere; de unul atîrna un șal de lînă. Îl luă și și-l înfășură în jurul gîtului. Sînt ca o babă; nu pot fără șal. Dumneata ești tînăr; aerul rece te va înviora. Nu te speria; zăpada n-o să-ți strice pantofii ăștia buni. Cînd eram mic, la Stuttgart, purtam iarna pantofi din piele sintetică. Veșnic aveam picioarele înghețate.

Deschise ușa și îl pofti pe Trevayne pe iarba acoperită de zăpadă. Merseră pînă în celălalt capăt al pajiștii, trecînd pe lîngă o masă de marmură plasată în fața unui chioșc cu zăbrele albe. Pavilionul de vară, se gîndi Trevayne. Se îndreptară apoi spre un arțar japonez și cotiră la dreapta. Această porțiune a pajiștii era, de fapt, o potecă lată.

Trevayne remarcă imediat licărirea.

La capătul acestui coridor împădurit se afla o Stea a lui David, din bronz, înălțată cam la treizeci de centimetri

deasupra solului. Măsura nu mai mult de vreo şapte metri, iar de o parte şi de cealaltă se afla cîte o candelă. Semăna cu un mic altar. Cele două flăcări ale candelelor ardeau parcă cu îndîrjire şi tristeţe.

– Fără lacrimi, domnule Trevayne. Nu-mi mai frîng mîinile şi nu mai jelesc. A trecut aproape o jumătate de veac de atunci; e şi asta un fel de consolare. Sau de adaptare, cum zic doctorii vienezi... Este în memoria soţiei mele. Prima mea soţie, domnule Trevayne, şi primul meu copil. O fetiţă. Ultima oară ne-am văzut printr-un gard. Un gard urît şi ruginit, care mi-a sfîrtecat carnea de pe mîini, cînd am încercat să-l rup...

Aaron Green se opri şi ridică privirea spre Trevayne. Chipul lui nu trăda nimic; dacă amintirile îl făceau să sufere, ştia să-şi ascundă durerea. Doar glasul purta amprenta groazei de odinioară. Tonul trăda o violenţă mocnită:

– Niciodată aşa ceva nu se va mai întîmpla, niciodată, domnule Trevayne.

33

Paul îşi aranjă bandajul, astfel încît gulerul de metal să nu-l mai deranjeze atît de tare. Zborul de la aeroportul din Westchester, în scaunul înghesuit din avion, îi provocase mari dureri. Colegilor de la Pentagon le povestise că se accidentase la schi în Idaho. Dar nu-i va spune asta şi generalului de brigadă Lester Cooper. Acestuia îi va relata povestea reală. Şi îi va cere nişte răspunsuri.

Ieşi din lift la etajul cinci şi o luă la stînga, oprindu-se la ultimul birou de pe coridor.

Generalul de brigadă se holbă la bandajele de pe braţul şi gîtul lui Paul, străduindu-se din răsputeri să se stăpînească. Violenţă; violenţa fizică era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Pe care şi-l doreau. Tînărul, obişnuit cu violenţa şi atît de domic s-o găsească, acţionase fără autorizaţie.

Ce naiba o fi făcut?

Pe cine o fi amestecat în treaba asta?

– Ce-ai păţit? întrebă generalul, cu răceală. Eşti rănit grav?

– Mă simt bine... Cît despre ceea ce s-a întîmplat, domnule, voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Eşti insubordonat, maiorule.

– Îmi pare rău. Mă doare gîtul.

– Nici măcar nu ştiu pe unde ai umblat. Cum să te pot ajuta?

– Spunîndu-mi întîi de ce gărzile 1600 au fost eliberate de la post, pe baza unor ordine cărora nu li se poate da de urmă, astfel încît Trevayne să poată fi atras într-o capcană.

Cooper se ridică de la birou ca împins de un resort. La început, nu izbuti să-şi găsească cuvintele; se bîlbîia, ceea ce pe Bonner îl miră din nou. În cele din urmă spuse:

– Ce tot îndrugi acolo?

– Scuzele mele, domnule general. Voiam să ştiu dacă aţi fost informat... N-aţi fost.

– Răspunde-mi!

– V-am spus. Ambele gărzi 1600. Agenţii de securitate de la Casa Albă. Cineva care cunoştea codurile de identificare le-a dat ordin să spele putina. După aceea, Trevayne a fost urmărit şi a scăpat de moarte ca prin urechile acului. Cel puţin, ăsta cred că a fost obiectivul: asasinarea lui.

– De unde ştii toate astea?

– Am fost acolo, domnule general.

– Oh, Dumnezeule, zise Cooper cu glasul stins

așezîndu-se la birou. Cînd ridică privirea spre Paul, arăta ca un subofițer nedumerit, și nu ca un general de brigadă care a trecut prin trei războaie, un om pe care, pînă în urmă cu trei luni, Bonner îl stimase din tot sufletul, un comandant, în adevăratul înțeles al cuvîntului.

– E adevărat, domnule general.

– Cum s-a întîmplat? Povestește-mi.

Și Bonner îi povesti tot.

Cooper stătea cu ochii pironiți pe un tablou de pe perete, ascultînd relatarea lui Paul despre cele petrecute cu o seară înainte. Tabloul, o pictură în ulei, înfățișa o fermă din secolul al XVIII-lea, pe fundalul unor munți: locuința generalului din Rutland, Vermont. Curînd se va afla acolo... permanent, își zise maiorul.

– E limpede că i-ai salvat viața lui Trevayne, zise Cooper, cînd Paul isprăvi de povestit.

– În această idee am și acționat. Faptul că s-a tras asupra mea m-a convins. Totuși, nu putem ști cu certitudine dacă indivizii aceia veniseră anume pentru a-l ucide. Dacă de Spadante scapă, poate vom afla... Ce trebuie să aflu, domnule general, este de ce a venit el acolo. Ce are de-a face cu Trevayne acest Mario de Spadante?... Cu noi?

– De unde vrei să știu? făcu Cooper, concentrîndu-se din nou asupra picturii.

– Fără atitudini din astea evazive, domnule general. Nu merit așa ceva după felul în care mi-am făcut datoria.

– Ai grijă cum vorbești, soldat, zise Cooper, întorcîndu-și privirea spre Bonner. Nu ți-a ordonat nimeni să te ții după omul ăla pînă în Connecticut. Ai făcut-o pe cont propriu.

– Dumneavoastră ați dat autorizația de zbor. V-ați dat tacit consimțămîntul necontracarînd ce intenționam să fac.

– Dar ți-am dat ordin, totodată, să îmi telefonezi și să îmi dai raportul zilnic. Ceea ce n-ai catadicsit să faci. În schimb,

ai luat decizii pe propria dumitale răspundere. Dacă un ofiţer superior nu este ţinut la curent cu activitatea unui subaltem...

– Rahat!

Generalul de brigadă Lester Cooper se ridică furios.

– Nu eşti în bivuac, pifanule, iar eu nu sînt sergentul de companie. Cere-ţi scuze. Consideră-te norocos că nu te acuz de insubordonare gravă.

– Mă bucur că mai puteţi reacţiona aşa, domnule general. Începusem să mă îngrijorez... Îmi cer scuze pentru înjurătură, domnule, îmi pare rău dacă l-am jignit pe general, domnule. Dar, nu-mi retrag întrebarea... domnule! Ce legătură are Mario de Spadante cu faptul că Trevayne face investigaţii legate de activitatea noastră? Şi, dacă n-o să-mi spuneţi, domnule, mă duc mai sus să aflu!

– Încetează! zbieră Cooper, gîfîind, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare. Apoi coborî vocea, umerii îi căzură şi muşchii abdomenului i se relaxară. Jalnică privelişte. Încetează, domnule maior. Îţi depăşeşti atribuţiile şi îmi ceri şi mie să mi le depăşesc.

– Nu pot accepta aşa ceva, domnule general. Nu-mi pretindeţi s-o fac. Gunoiul ăsta de de Spadante mi-a zis că dînd un singur telefon în clădirea asta mă poate face colonel. Cum şi-a permis aşa ceva? Cui voia să-i telefoneze, domnule general?

– Vrei să-ţi spun pe cine intenţiona să sune?

– Oh, Iisuse Hristoase, exclamă Bonner, scîrbit.

– Da, maiorule. Pe mine m-ar fi sunat.

– Nu vă cred.

– Mai bine zis, nu vrei să mă crezi... Nu te grăbi să faci presupuneri, soldat. Aş fi răspuns la telefon; ceea ce nu înseamnă că aş fi dat curs solicitării.

– E suficient de grav că-şi putea permite să ia legătura cu dumneavoastră.

– Zău?! Crezi că-i mai grav decît sutele de contacte pe care ți le-ai permis dumneata? Din Vientiane pînă în Delta Mekong... ultimul, parcă, a fost San Francisco? Crezi că de Spadante e mai puțin onorabil decît „gunoaiele“ cu care ai avut de-a face?

– Este cu totul altceva. Era vorba atunci de acțiuni de spionaj pe teritorii ostile. Știți foarte bine.

– Cumpărate și plătite. În felul ăsta ne apropiem mai mult de obiectivele pe care le avem la un moment dat. Nu e altfel, maiorule. Mister de Spadante servește și el un scop. Și, dacă n-ai remarcat, sîntem pe teritoriu ostil.

– Ce scop?

– Nu-ți pot da un răspuns complet. Nu dețin toate elementele. Și chiar dacă le-aș deține, nu sînt sigur că ai primi dreptul de a avea acces la aceste informații. Ce-ți pot spune este că de Spadante are o influență considerabilă în nenumărate zone vitale. Transporturile sînt una dintre ele.

– Parcă era vorba de construcții.

– În mod cert. Se ocupă de camioane, și implicit, de porturi. Liniile maritime ascultă de el. Firmele de transport rutier îi acordă prioritate. Obține cooperarea ori de cîte ori e necesar.

– Insinuați cumva că avem nevoie de el?! se miră Bonner.

– Avem nevoie de orice și de oricine ne putem folosi, maiorule. Nu-i nevoie să-ți spun asta, sper. Urcă pe deal și privește în jur. Nu căpătăm nimic fără efort. Noi sîntem cei care luăm bătaie în locul politicienilor, care nu ne suportă. N-avem simpatizanți decît la țară sau în filme... Avem probleme, maiorule Bonner.

– Și ni le rezolvăm folosind criminali și pistolari? Apelăm la sprijinul Mafiei – sau nu mai avem voie să folosim termenul ăsta?

– Ne rezolvăm problemele cum putem. Sînt surprins,

Bonner. Mă uimeşti. Unde s-a mai văzut să eziţi să foloseşti pe cineva pe cîmpul de luptă din cauza felului în care îşi cîştigă existenţa?

– Aveţi dreptate, probabil. Dar ştiu că eu îi puneam la treabă, şi nu invers. Or, ce făceam eu era destul de cuminte. Aici, văd că trăiţi altfel. Aveam impresia greşită că vouă, aici, sus, vă merge mai bine decît nouă. Chiar aşa, domnule general, mai bine.

– Iar acum ai aflat că te-ai înşelat şi eşti şocat... De la cine vă închipuiaţi voi, cei din „teren" că vă vine armamentul? De la bătrînelele în tenişi care strigau „susţineţi-i pe băieţi"!? De la ele credeţi voi că veneau navele pline de combustibil pentru avioane şi încărcăturile de muniţii?! Haide, maiorule, las-o baltă! Nu-i exclus ca armele pe care le-aţi folosit în Plain of Jars să fi fost expediate din San Diego, prin bunăvoinţa lui Mario de Spadante. Elicopterul care te-a luat de la Haiphong nu-i exclus să fi fost obţinut tocmai fiindcă prietenii lui de Spadante au intrat în grevă la momentul oportun. Nu mai fi atît de tipicar, Bonner. Nu-i stă bine „ucigaşului din Saigon" să se poarte aşa.

Afacerile se făceau în porturi, în fabrici. Paul ştia asta. Dar acum era vorba de altceva. De Spadante şi pistolarii lui nu fuseseră într-un port sau într-o fabrică, în seara precedentă, ci acasă la Trevayne. Cum de nu pricepea generalul asta?

– Domnule general, rosti Bonner rar, dar apăsat. Acum optsprezece ore, pe proprietatea preşedintelui unui subcomitet numit de preşedinte şi de Senat, am intrat în contact cu doi ucigaşi plătiţi şi un şef mafiot, posesorul unui „box", cu care mi-a smuls carnea de pe braţ şi de pe gît. Pentru mine asta e cu totul altceva decît a fura dosare sau a zădărnici acţiunile nu ştiu cărui comitet din Congres, hotărît să ne pună beţe în roate.

– De ce? Fiindcă e vorba de luptă fizică? Nu de hîrtii, ci de carne de om?

– S-ar putea să fie asta. Dar nu pot să nu-mi fac griji gîndindu-mă că următorul va viza numirea unora ca de Spadante în funcţii de răspundere în Ministerul Apărării. Sau pe vreun post de profesor la War College... Dacă nu cumva fac deja parte din aceste structuri.

•

– A murit? întrebă Robert Webster la telefon, ţinîndu-şi servieta între genunchi, într-o cabină de pe Michigan Avenue.

– Nu. E puternic ca un bivol. Se pare că o să scape, zise doctorul la celălalt capăt al firului, într-o altă cabină telefonică din Greenwich, Connecticut.

– Cam proaste veşti îmi dai.

– Am muncit la el trei ceasuri. I-au suturat o grămadă de vene şi l-au peticit peste tot. Starea lui va rămîne critică încă vreo cîteva zile, dar există şanse să-şi revină.

– Nu asta vrem, doctore. Pentru noi, este inacceptabil... S-a strecurat o eroare pe undeva.

– Las-o baltă, Bobby. Umblă armele singure pe-aici. La fiecare intrare, la lifturi, pînă şi pe acoperiş. Nici măcar asistentele medicale nu sînt ale noastre, ci ale lui. Patru preoţi fac de gardă în rezervă, ca să-i dea chipurile ultima împărtăşanie; dacă ăştia-s popi, atunci eu sînt Papa de la Roma.

– Repet, *trebuie* găsită *o modalitate.*

– Găseşte-o tu, dacă poţi, dar nu aici. Dacă tipul păţeşte ceva acum, ăştia sînt în stare să dea foc spitalului, cu noi cu tot. Or *asta* e inacceptabil pentru mine.

– Bine, bine. Fără accidente medicale.

– De-asta să fii sigur!... De ce trebuie eliminat?

– A cerut prea multe favoruri şi le-a obţinut. Ne stă în drum.

Medicul făcu o pauză:

– Nu aici, Bobby.

– Bine. O să ne gîndim la altceva.

– Apropo, am primit hîrtiile cu achitarea. Sînt curat. Mersi mult. Nu era nevoie să mai adaugi şi citaţia, dar a fost un gest frumos.

– Preferabil aşa, decît să fie compromiţător. Pesemne că ai ucis pe cineva.

– Exact, rîse doctorul. Dacă rămîi lefter, dă-mi de ştire.

– Ţinem legătura. Webster închise telefonul, căznindu-se să deschidă uşa cabinei, cu servieta în mînă. Trebuia să găsească o soluţie. Situaţia risca să devină periculoasă. Oare ar putea apela la doctorul din Greenwich? De ce nu, în fond?! Doctorul îi era dator. Individul făcuse o serie de avorturi în mai multe spitale militare. Folosise aparatura pusă la dispoziţie de guvern, şi era pe punctul de a-şi face reclamă în ziarele bazelor militare. Se îmbogăţise în doi ani după ce terminase internatul.

Webster opri un taxi, pregătindu-se să îi ceară şoferului lui să-l ducă la Casa Albă, dar se răzgîndi.

– 1222, Louisiana.

Aceasta era adresa firmei Gallabretto Construction Company, firma lui Mario de Spadante din Washington.

Fără să scoată un cuvînt, asistenta deschise uşa cu un aer solemn. Preotul se ridică, scoase mîna din sacou şi lanţul de aur de care atîrna crucea zornăi uşor. El îi şopti vizitatorului:

– Stă cu ochii închişi, dar aude fiecare cuvînt, fir-aş al naibii.

– Lasă-ne singuri, rosti bolnavul cu o voce răguşită şi slabă. Vino după ce pleacă William, Rocco.

– Am înţeles, şefule.

Preotul îşi vîrî degetul între gulerul sutanei şi piele şi se scărpină pe gît. Apoi luă cărticica de rugăciune, cu coperte de piele, deschise uşa, uşor jenat, şi ieşi.

Vizitatorul şi Mario de Spadante rămaseră singuri.

– Nu pot sta decît cîteva minute, Mario. Nu mă lasă doctorii. Ai să-ţi revii, ştii asta, nu-i aşa?

– Hei, ce bine arăţi, William. Te-ai ajuns! Eşti cogeamite avocatul de pe Coasta de Vest, aşa-i? Te îmbraci *mişto*. Sînt mîndru de tine, verişorule. Efectiv, mîndru.

– Păstrează-ţi puterile, Mario. Trebuie să discutăm cîteva probleme şi te vreau apt.

– Hm, ce cuvînt, auzi tu, „apt“! zîmbi de Spadante, fără vlagă. Avea nevoie de putere ca să zîmbească, or el era teribil de slăbit. Te-au trimis aici tocmai de pe Coastă. Să nu-ţi vină să crezi, pe-onoarea mea.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, Mario... şi fii atent: te-ai dus la Trevayne sperînd că îl vei găsi acasă. Nu aveai numărul lui de telefon, căci e trecut la secret; ai venit la Greenwich cu probleme de afaceri – ai nişte treburi pe-aici – şi ai aflat că nevastă-sa e în spital. Îl cunoşti de cînd eraţi la New Haven şi v-aţi reîntîlnit de curînd în avion, în drum spre Washington. Erai pur şi simplu îngrijorat. Atîta tot. O vizită de complezenţă. Poate că ai dat dovadă de prea multă îndrăzneală, procedînd aşa, dar asta nu intră în contradicţie cu... firea ta expansivă.

De Spadante încuviinţa din cap, cu ochii pe jumătate închişi.

– Micuţul Willie Gallabretto, zise el, cu un zîmbet stins. Ai papagal bun, William. Sînt mîndru, afirmă de Spadante, continuînd să dea din cap. Ai papagal bun. Ce repede te-ai stilat, William.

– Mulţumesc, zise avocatul uitîndu-se la ceasul lui de aur, marca Rolex. Este extrem de important, Mario. Pe domeniul lui Trevayne ţi s-a împotmolit maşina în zăpadă. *Noroi* şi zăpadă. Avem confirmarea poliţiei. Apropo, i-am dat un miar unui tip Fowler, ca să şteargă toate urmele. Dar ţine minte, noroi şi zăpadă. Altceva dinaintea momentului

cînd ai fost atacat nu-ţi mai aminteşti. Ai băgat la cap?

– Da, *consigliori*, am băgat la cap.

– Bun... Şi-acum, ar cam trebui s-o şterg. Toate cele bune de la asociaţii mei din Los Angeles. Ai să te faci bine, unchiule Mario.

– Bine... bine, repetă de Spadante, ridicînd un pic mîna de pe pătură. Avocatul se opri. Ai isprăvit?

– Da.

– Bun. Acum, termină cu gargara şi ascultă-mă cu atenţie. Pifanul ăla trebuie s-o mierlească. Vreau să fie *tormento lento*. Lichidează-l diseară.

– Nu, Mario. Nu-l putem suprima. E militar. Armata federală. Fără omoruri.

– Mă contrazici tu pe mine? Tu, un pîrlit de *caporegime* îndrăzneşti să îi întorci vorba celui care e *capo di tutti capi?!* Am zis s-o mierlească. Să fie suprimat.

– Unchiule Mario, s-au dus vremurile din *Naşul*, rosti William Gallabretto, calm şi înţelegător. Trăim timpuri mai bune.

– Mai bune, pe naiba. Ce-i mai bun decît *tormento lento?* O moarte lentă pentru porcul ăla care l-a răpus pe frate-meu. Ştii perfect. Şi eu ştiu. Un cuţit în spate. *Miole*. O mierleşte elegant. Şi cu asta basta, nu mai am nimic de adăugat, zise de Spadante, inspirînd profund şi rezemîndu-şi capul pe pernă.

– Ascultă-mă bine, unchiule Mario. Soldatul ăsta, maiorul Bonner, va fi arestat şi condamnat pentru crimă – una la mînă. Nu are cum să se apere. A fost o crimă ordinară, fără nici un fel de provocare. A mai avut belele şi înainte.

– Vreau s-o mierlească, îl întrerupse de Spadante, cu glasul tot mai stins.

– *Nu*. Nu e nevoie. Există o mulţime de oameni care vor să-l vadă pe Bonner ăsta nu numai terminat, ci *discreditat*. Pînă sus de tot... Avem chiar şi un ziarist renumit, Roderick

Bruce. Bonner ăsta e un psihopat. Rămîne în viață, iar *pe urmă* – undeva într-un penitenciar – o să se aleagă și cu cuțitul ăla...

– Termină cu prostiile... Nu te băga prin tribunale. Lasă porcăriile avocățești. N-au nici un rost. Eu vreau s-o mierlească.

William Gallabretto se îndepărtă de lîngă pat.

– Bine, unchiule Mario, minți el. Haide, odihnește-te acum.

34

Trevayne ședea pe patul din camera de hotel, căznindu-se să-și țină ochii deschiși și să se concentreze asupra paginilor dactilografiate frumos, pe care le avea în față. Știa că nu mai rezista mult, așa că puse mîna pe telefon și ceru să fie trezit a doua zi dimineață, la ora șapte.

Se despărțise de Aaron Green imediat după ora unu, mult mai devreme decît se așteptase. Green îl poftise la masă, dar Andrew îl refuzase, invocînd scuza neplauzibilă că trebuia să plece cu mașina la New York – fără a preciza cu ce treburi. Adevărul era că nu suporta compania lui Green. Nu avea ce să-i spună. Bătrînul evreu îi demolase orice argument. Ce cuvinte să poți găsi pentru a contracara priveliștea de pe pajiștea din spatele casei sau pentru a minimaliza motivația apărută cu aproape patruzeci de ani în urmă, lîngă un gard de la Auschwitz?

Aaron Green era consecvent principiilor lui. Credea

într-adevăr în reformele liberale, prin care se remarcase; era un om milos, generos, care împărţea sume uriaşe din averea personală pentru a îmbunătăţi soarta celor năpăstuiţi. Era în stare să-şi cheltuiască toţi banii, pînă la ultima leţcaie, să îşi folosească geniul financiar pentru a fi sigur că ţara lui de adopţie avea să păstreze climatul în care filozofia lui se putea exprima. O asemenea naţiune trebuia să fie cea mai puternică de pe pămînt. Nu era permis ca frontierele ei să fie şubrezite de interiorul flexibil şi moale; cochilia trebuia să rămînă de nepătruns.

Green nu-şi dădea seama că, în realitate, cu cît protectorii – cochilia – aveau mai multă putere, cu atît tentaţia de a uzurpa drepturile celor protejaţi – interiorul – era mai mare. Dar el nu accepta asta. Dacă ar fi fost posibil să se făurească o fortăreaţă din finanţele pieţei, acea putere n-ar fi supremă; puterea supremă ar rămîne acolo unde a fost concepută – în economia civilă. Era o ipoteză absurdă, la fel de absurdă ca ideea brutelor din *Wehrmacht* de a-i pune pe morţii goi să numere din trei în trei. Amintirea lagărului îl obseda pe Aaron Green.

Trevayne îşi dădea seama că nici unul din argumentele lui nu putea schimba modul de a gîndi al acestui bătrîn.

După ce jetul Lear aterizase la aeroportul O'Hare din Chicago, Trevayne îi telefonase imediat lui Sam Vicarson, la Salt Lake City. Vicarson îi spusese că dosarul despre Ian Hamilton era deja dactilografiat şi îl aştepta la hotel. Nu fusese greu de întocmit. Baroul american era nespus de mîndru de Ian Hamilton, iar biografia lui profesională impresiona. Informaţii suplimentare îi furnizase fiul lui Hamilton. O nouă iniţiativă din partea lui Vicarson – alegerea fiului lui Hamilton, se gîndi Andrew. Tînărul Hamilton reprezenta generaţia „de azi", şi, ca atare, ruptura cu lunga tradiţie a familiei. Era cîntăreţ folk, avea formaţia lui şi promova trecerea de la rock-ul acid la

muzica „new-new". Nu avea rețineri să discute despre tatăl lui. Fiul socotea – sau ajunsese la concluzia – că bătrînul își făcea „treaba" mai mult cu inteligență, decît cu imaginație, însă și-o făcea bine, întrucît credea cu tărie în teoria că elita trebuia să arate calea celor neluminați.

Această frază s-a dovedit a fi cea mai pertinentă caracterizare a lui Ian Hamilton.

Hamilton provenea dintr-o familie foarte veche și bogată, din partea de nord a statului New York, strămoșii săi trăgîndu-se din englezul Alexander și predecesorii lui din Ayrshire, Scoția, unde neamul Hamilton făcea parte dintre moșierii din Cambuskeith. Urmase școli cu pretenții – Rectory, Groton, Harvard – și terminase dreptul printre primii la Harvard. După facultate, mai făcuse un an de drept la Cambridge, în Anglia, ceea ce i-a permis să își petreacă anii războiului la Londra, ca ofițer jurist al Marinei, pe lîngă statul major al generalului Eisenhower. Se însurase cu o englezoaică din pătura onorabilă a societății britanice, iar unicul lor copil, un băiat, se născuse într-un spital al Marinei, la Surrey.

După război, datorită recomandărilor – și a minții sale – Ian Hamilton a obținut o serie de slujbe de invidiat, culminînd cu rolul de partener al celei mai prestigioase firme din New York. Specialitatea: dreptul corporativ, cu o pregătire solidă în domeniul legislației interne. Legăturile din timpul războiului, începînd cu Administrația Eisenhower, erau motivul unor deplasări frecvente la Washington; atît de frecvente, încît firma lui a deschis acolo o sucursală. În timpul administrațiilor ce s-au succedat, Ian Hamilton s-a identificat, din ce în ce mai mult, cu scena politică din Washington. Deși, oficial, republican, nu era genul doctrinar. Relațiile de muncă pe care le avea cu democrații și Senatul erau solide. John Kennedy i-a oferit postul de ambasador la Londra, o decizie logică și abilă din punct de vedere politic, însă Hamilton a refuzat, cu

eleganță. În schimb, și-a continuat ascensiunea în lumea juriștilor din Washington, pînă la nivelul unde formula de „consilier prezidențial" a devenit ceva normal. Era suficient de experimentat pentru a merita toată atenția și, destul de tînăr – cincizeci și ceva de ani – pentru a fi flexibil. Să fii prieten cu el reprezenta un atu.

Apoi, în urmă cu doi ani, Ian Hamilton a făcut ceea ce nimeni nu se aștepta să facă. Și-a dat demisia, cu discreție, de la firma lui și a afirmat – tot discret, în fața prietenilor – că urma să-și ia „un lung și, sper, binemeritat an de concediu". S-au făcut, evident, tot felul de glume pe seama faptului că putea scoate bani mai frumoși, pesemne, cu impresariatul pentru fiul său, care cînta la chitară, și speculații mai puțin abile, legate de sănătatea lui. Hamilton le-a auzit și le-a acceptat, cu amabilitatea lui caracteristică.

El a plecat din Washington, împreună cu soția sa, într-o croazieră de douăzeci și două de săptămîni prin toată lumea.

Cu șase luni în urmă, Ian Hamilton a făcut iarăși ceva neprevăzut, fără surle și trîmbițe: a intrat într-o veche firmă din Chicago, „Brandon and Smith". El a rupt toate legăturile cu Washingtonul și New York-ul și s-a mutat într-un conac din Evanston, pe malul Lacului Michigan. Se pare că Ian Hamilton optase pentru o existență mai puțin trepidantă și a fost primit cu entuziasm – dar fără agitație – în rîndurile oamenilor bogați și influenți din Evanston.

A urmat problema titlului de valoare emis de Genessee Industries și acordat firmei „Brandon and Smith" – în urma faptului că Hamilton rupsese tăcerea pe vremea cînd era membru al Comisiei președintelui pentru importul oțelului.

Genessee Industries beneficia acum de serviciile celei mai renumite firme juridice din Midwest – „Brandon, Smith and Hamilton". Genessee avea acoperire la cele mai înalte eșaloane financiare, de pe ambele Coaste: Green în New York;

uzinele companiei şi senatorul Armbruster în California. Prin urmare, era logic să caute să obţină un pol de influenţă şi în centrul Americii.

Aşa stăteau lucrurile dacă Trevayne intuia corect schema generală. Cu Ian Hamilton această schemă se extindea în zona executivă a guvernului – preşedintele Statelor Unite – Hamilton, consilier al preşedinţilor, se mişca prudent, cu o putere tăcută, dar enormă.

Dimineaţa, Trevayne voia să plece cu maşina la Evanston şi să îl surprindă pe Ian Hamilton la sfîrşit de săptămînă, cînd tot creştinul se odihneşte, aşa cum procedase şi în cazul lui Aaron Green, de sabatul ebraic, la Sail Harbor.

Robert Webster îşi sărută soţia, urîndu-i noapte bună, şi înjură din nou telefonul. Cînd locuiau în Akron, Ohio, nu primeau niciodată telefoane la miezul nopţii, care să-l ameninţe că trebuia să plece de-acasă. Fireşte, pe vremea cînd locuiau în Akron nici nu şi-ar fi permis o asemenea casă şi nici nu era sunat de la Casa Albă. Dar nici apelul acela nu venea de-acolo.

Webster scoase maşina din garaj şi ieşi în stradă. Potrivit mesajului, trebuia să fie la intersecţia dintre Nebraska Avenue şi Strada 21 în zece minute; trecuseră deja două.

Identifică maşina, un Chevrolet alb, cu un tip care stătea cu braţul atîrnat pe geam.

Apăsă scurt, de două ori, pe claxon. Chevroletul alb îi răspunse printr-un claxon prelung.

Webster îşi văzu de drum pe Nebraska Avenue, în timp ce Chevroletul ieşi din parcare şi porni după el.

Cele două automobile ajunseseră în imensa parcare a vechiului amfiteatru Carter Baron şi se opriră unul lîngă celălalt.

Robert Webster coborî și ocoli mașina, ieșindu-i în întîmpinare individului din celălalt automobil.

– Fir-ar să fie de treabă! Sper să fie ceva important, să nu-mi fi stricat somnul degeaba.

– Stai liniștit, merită deranjul, zise tipul din umbră. Se acționează împotriva soldatului. Toată lumea are acoperire.

– Cine a zis asta?

– Willie Gallabretto. E clar? Scoate-l din joc. *Tare*.

– Cum rămîne cu de Spadante?

– Va fi un cadavru, de îndată ce ajunge la New Haven.

Robert Webster oftă, zîmbind în același timp.

– A meritat deranjul, zise el, răsucindu-se pe călcîie și pornind spre mașina lui.

Pe plăcuța de fier era scris un singur cuvînt, cu litere de alamă: „Lakeside".

Trevayne intră cu mașina pe aleea curățată de zăpadă și coborî panta lină spre clădirea principală, o casă mare, în stil georgian, ce părea adusă acolo dintr-o plantație antebelică din Carolina. Dincolo de casă și de copaci, se întindeau apele înghețate ale Lacului Michigan.

Cînd intră cu mașina în parcarea din fața garajului, Trevayne văzu un tip într-o haină de stofă, cu o căciulă de blană, ce mergea pe o cărare, însoțit de un cîine. Auzind zgomotul motorului, bărbatul se întoarse, iar cîinele, un exemplar superb, începu să latre.

Andrew îl recunoscu imediat pe Ian Hamilton. Înalt, zvelt, elegant; chiar și în vestimentația aceea neconvențională avea o distincție care îi amintea lui Trevayne de Walter Madison, alt avocat de pe Coasta de Est. Dar Madison degaja o oarecare vulnerabilitate, spre deosebire de Hamilton.

– Da? Cu ce vă pot fi de folos? zise Ian Hamilton, apucînd cîinele de zgardă și apropiindu-se de mașină.

Trevayne lăsase geamul jos.

– Sînteţi domnul Hamilton?

– Extraordinar! Dumneata eşti Trevayne. Andrew Trevayne. Ce *cauţi* aici? se miră Hamilton, uşor descumpănit.

Şi ăsta a fost avertizat, îşi zise Trevayne. Şi acest jucător era la curent cu activitatea lui. Nu încăpea nici o îndoială.

– Am fost în vizită la nişte prieteni, care locuiesc în apropiere... Trevayne repeta acelaşi tip de minciună care, exceptînd faptul că mai atenua din jena pe care o simţea, n-avea nici o şansă să fie crezută. Cu amabilitatea sa caracteristică, Hamilton se prefăcu că o acceptă. Fără entuziasm, îl conduse pe Trevayne în casă. În şemineul din salon, focul duduia; pe canapea şi pe jos, în jurul unui fotoliu rabatabil, tapiţat cu pluş auriu, erau înşirate ziarele de duminică. Pe o masă, în faţa unei ferestre circulare, care dădea spre lac, se aflau un serviciu de argint pentru cafea şi resturile micului dejun, pregătit pentru o singură persoană.

– Soţia mea va coborî numaidecît, zise Hamilton, indicîndu-i lui Trevayne un fotoliu. Avem o înţelegere care durează de douăzeci şi unu de ani. În fiecare duminică ea citeşte şi ia micul dejun în pat, în timp ce eu îmi scot cîinii – sau cîinele, în cazul de faţă – la plimbare. În felul acesta, ne putem bucura amîndoi, vreme de aproximativ un ceas, de deliciile singurătăţii... Presupun că sună cam demodat, comentă Hamilton, scoţîndu-şi scurta şi căciula de blană şi pornind spre hol, să le pună în cuier, împreună cu paltonul lui Trevayne.

– Absolut deloc, răspunse Andy. Sună foarte civilizat.

Întorcîndu-se în salon, Hamilton îşi fixă privirea asupra lui Trevayne. Deşi purta un pulover de lînă cam larg, avocatul se mişca de parcă ar fi fost în costum.

– *Da.* Este civilizat... De fapt eu am împămîntenit

obiceiul ăsta. Aveam o scuză să nu accept nici o convorbire telefonică... şi nici o întrerupere.

– Mă simt vinovat.

– Îmi pare rău, zise Hamilton, îndreptîndu-se spre masa de lîngă fereastră. Nu trebuia să fiu nepoliticos; îmi cer scuze. Sînt zeci de ani de cînd n-am mai dus o viaţă atît de relaxată ca acum. N-am dreptul să mă plîng. Doreşti nişte cafea?

– Nu, mulţumesc.

– Zeci de ani... chicoti Hamilton, turnîndu-şi cafea. Parcă aş avea o sută de ani. De fapt, nu sînt prea bătrîn. Împlinesc cincizeci şi opt de ani, în aprilie. Majoritatea bărbaţilor de vîrsta mea sînt încă în plină activitate... Uite, bunăoară, Walter Madison. Eşti clientul lui Madison, nu-i aşa?

– Da.

– Transmite-i salutări lui Walter, din partea mea. Mi-a plăcut întotdeauna... Extrem de ager la minte şi cu mult simţ etic. Ai un avocat excelent, domnule Trevayne.

Hamilton se îndreptă spre canapeaua din faţa lui Trevayne şi se aşeză, punînd cana şi farfurioara pe o măsuţă solidă, din stejar.

– Da, ştiu. Vorbeşte adesea despre dumneavoastră. Vă consideră un om strălucit.

– În raport cu ce?... „Strălucit" e un cuvînt înşelător, de care se abuzează în ultima vreme. Un comunicat poate fi strălucit, un dansator poate fi strălucit; o carte, o pieptănătură, un mire tînăr şi viril, nişte planuri, maşinării... Mi-aduc aminte că un vecin, care stă un pic mai sus, a zis astă-vară despre bălegarul folosit ca îngrăşămînt în grădină că e „strălucit".

– Sînt convins că Walter e mult mai selectiv.

– Evident. Şi măgulitor, fără să fie nevoie... Gata, am vorbit destul despre mine. Cum m-am cam retras din activitate, am rămas doar un nume pe un dosar. Fiul meu, în schimb, este o prezenţă marcantă, ce zici?

– Absolut. Mi-a plăcut articolul din *Life*, de luna trecută.

– Ca să fiu sincer, erau multe exagerări, rîse Hamilton, în felul lui elegant, sorbind din cafea. Ştii, intenţia articolului a fost de a-l denigra. Domnişoara aia răutăcioasă, care l-a scris, adeptă fanatică a emancipării femeii, crede că pentru băiatul meu toate muierile sînt nişte obiecte sexuale. Fiu-meu a aflat ce se punea la cale, a sedus-o pe nevricoasa aia, şi în final a scos un articol excelent.

– Are un talent remarcabil, băiatul ăsta.

– Îmi place mai mult ce face acum, decît ce făcea înainte. E mai raţional, mai puţin fanatic... Dar sînt sigur, domnule Trevayne, că n-ai trecut pe-aici ca să sporovăim despre problemele şi succesele familiei Hamilton.

Această trecere bruscă la alt subiect îl făcu pe Andrew să tresară. Apoi, însă, înţelese. Hamilton recursese la genul acesta de conversaţie fără importanţă pentru a avea răgazul de a-şi pune ordine în idei şi de a-şi pregăti apărarea. Stătea rezemat de spătarul canapelei, cu aerul încrezător al unui orator iscusit.

– Problemele şi succesele familiei Hamilton, zise Trevayne, făcînd apoi o pauză. Într-un fel, e corect. Am trecut pe-aici fiindcă mi s-a părut necesar să discutăm despre realizările şi strădaniile dumneavoastră, legate de Genessee Industries.

– Ce te-a determinat să faci asta?

– Sînt preşedintele subcomitetului pentru Comisia de alocare a fondurilor din industria apărării.

– Un comitet *ad-hoc*, dacă nu mă înşel; deşi nu ştiu mare lucru despre el.

– Ni s-a acordat dreptul de a cita în instanţă.

– Drept pe care, dacă l-aţi exercita, l-aş contesta imediat.

– Pînă acum, nu am uzat de acest drept.

Hamilton trecu peste această remarcă.

– Genessee Industries e unul dintre clienţii firmei noastre. Un client important şi respectat. Nu sînt dispus, sub nici o formă,

să încalc confidenţialitatea relaţiei dintre avocat şi client. S-ar putea ca vizita dumitale să fie inutilă, domnule Trevayne.

– Domnule Hamilton, ceea ce mă interesează pe mine referitor la strădaniile dumneavoastră în cazul Genessee Industries s-a întîmplat înainte de a exista relaţia avocat-client. Cu aproximativ doi ani înainte. Subcomitetul încearcă să pună cap la cap o... relatare financiară, cum presupun că aţi numi-o. Cum am ajuns unde sîntem?

– Acum doi ani n-aveam de-a face cu Genessee Industries. *Nu* au existat eforturi în acea direcţie.

– Poate nu în mod direct. Se presupune, însă...

– Nici direct, nici indirect, domnule Trevayne, îl întrerupse Hamilton.

– Eraţi membru al Comisiei preşedintelui pentru problemele legate de importul oţelului.

– Absolut.

– Cu vreo două luni înainte ca această comisie să dea publicităţii legea privind contingentele pentru oţel, Genessee Industries a importat o cantitate enormă de la Tamishito, din Japonia, emiţînd titluri de valoare pentru „Brandon and Smith", firmă împuternicită să se ocupe de derularea legală a operaţiunii. La trei luni după aceea, aţi devenit partenerul firmei „Brandon and Smith"... Schema e destul de transparentă...

Ian Hamilton stătea ţeapăn pe canapea; ochii îi scăpărau de furie, dar reuşea să se stăpînească.

– În treizeci şi cinci de ani de meserie, nu mi s-a întîmplat să mă confrunt cu o denaturare a faptelor atît de ordinară. Ipoteze. Amalgamări deplasate. Şi ştii asta, *domnule*.

– Vă înşelaţi. Şi alţi membri ai subcomitetului gîndesc la fel.

Hamilton rămase indiferent, însă lui Trevayne nu-i scăpă faptul că buzele avocatului se strînseseră imperceptibil cînd rostise „alţi membri ai subcomitetului".

Stratagema își făcea efectul. Era genul de speculație publică de care se temea Hamilton.

– Spre edificarea dumitale... și a asociaților dumitale atît de dezinformați, orice nătărău care se ocupa de afaceri cu oțel, acum doi ani, știa că urma să se dea o lege. Uzinele japoneze, cehoslovace... da, chiar și chinezești, via Canada, erau suprasaturate de comenzi americane. Nu puteau face față cererilor... Potrivit legii de bază a producției, e preferabil să ai un unic cumpărător. E mai ieftin, domnule Trevayne... E limpede că Genessee Industries dispunea de mijloacele necesare – mai bine decît concurența –, și ca atare a devenit principalul beneficiar al firmei Tamishito... N-aveau nevoie de mine ca să le spun ce să facă. Și nici de altcineva, să știi.

– Sînt convins că ce spuneți e logic pentru cei care lucrează în economie, dar nu sînt sigur că argumentația ar putea sta în picioare în fața cetățeanului plătitor de impozite. Or el e cel care semnează factura.

– Sofism, domnule Trevayne. Repet, știi foarte bine că așa stau lucrurile. Argumentul dumitale e fals. Cetățeanul american este cel mai norocos de pe pămînt. Mințile cele mai performante, oamenii cei mai devotați veghează la bunăstarea lui.

– De acord cu dumneavoastră, zise Trevayne, cu convingere. Totuși, prefer termenul „lucrează pentru", și nu „veghează la". La urma urmei, pentru asta sînt plătiți.

– Nerelevant. Definiția este interschimbabilă.

– Sper... Dar *ați intrat* la „Brandon and Smith" într-un moment propice.

– Ajunge! Dacă sugerezi cumva ideea de reciprocitate, presupun că ești pregătit să îți susții acuzația. Integritatea mea e greu de atacat, domnule Trevayne. În locul dumitale, nu m-aș hazarda.

– Sînt conștient de bunul dumneavoastră renume și de respectul de care vă bucurați... Tocmai de aceea am venit să

vă avertizez, să vă ofer răgazul să vă pregătiţi răspunsurile.

– Ai venit să mă *avertizezi?* făcu Hamilton, aplecîndu-se, involuntar, în faţă. Era uluit.

– Da. S-a ridicat problema încălcării uzanţelor. Acest lucru va necesita un răspuns din partea dumneavoastră.

– Adresat cui? făcu avocatul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Subcomitetului. În şedinţă deschisă.

– Şedinţă *deschisă*... repetă Hamilton, siderat. Cred că glumeşti.

– Din păcate, nu.

– Nu ai nici un drept să te făleşti cu cine ai dumneata chef în faţa unui comitet *ad-hoc*. În şedinţă deschisă!

– Martorii se oferă benevol, domnule Hamilton, nu ne fălim cu ei. Preferăm să fie aşa.

– *Preferaţi?!* Ţi-ai pierdut minţile. Avem legi menite să protejeze drepturile fundamentale, Trevayne. Nu vei putea ridica obiecţii, după bunul dumitale plac, privind moralitatea unor oameni, pe care *dumneata* ai chef să-i hărţuieşti.

– Nu hărţuiesc pe nimeni. De fapt, nu va fi un proces.

– Ştii foarte bine la ce mă refer.

– Vreţi să spuneţi că nu veţi accepta invitaţia noastră?

Încruntîndu-se brusc, Hamilton se holbă la Trevayne. Sesiza că i se întindea o capcană şi nu voia să se lase prins în laţ.

– Sînt dispus să îţi furnizez în particular informaţiile pe care le cauţi referitoare la asocierea mea profesională cu firma „Brandon and Smith". În felul acesta, problema pe care ai ridicat-o va fi lămurită, şi nu va mai exista nici un motiv să mă prezint în faţa subcomitetului dumitale.

– Cum?

Lui Hamilton nu-i plăcea să fie presat. Ştia cît de periculos e ca adversarul să afle prea multe despre metodele tale de apărare.

– Îţi voi pune la dispoziţie documente care demonstrează că nu am beneficiat în nici un fel de profiturile ce au decurs din titlurile de valoare emise de Genessee. A fost o activitate juridică desfăşurată înainte de a semna contractul de asociere ca partener; nu am dreptul să obţin vreun profit şi nici n-am urmărit aşa ceva.

– Unii ar putea spune că documentele de acest fel nu sînt greu de întocmit şi că pot fi uşor modificate la date ulterioare.

– Lucrul nu e valabil pentru rapoartele de audit şi sumele datorate conform contractelor existente. Nu se realizează nici o asociere între firmă şi un nou partener, fără dezvăluiri complete cu ocazia auditului.

– Am înţeles, zîmbi Trevayne. Înseamnă că e foarte simplu pentru dumneavoastră să prezentaţi actele necesare şi să respingeţi alegaţia; treabă de nici două minute.

– Am declarat că sînt dispus să îţi pun la dispoziţie documentele. Nu am afirmat că accept să mi se adreseze întrebări. Nu e de demnitatea mea să dau atenţie unor asemenea alegaţii; nimeni de rangul meu nu ar face-o.

– Mă flataţi, domnule Hamilton. Mă consideraţi un fel de juriu suprem.

– Consider doar că dumneata ai stabilit legile de bază pentru procedurile acestui subcomitet. Doar dacă nu te pui într-o postură greşită.

– Nu în mod intenţionat. Sau s-o iau aşa? Documentele de acest gen – dări de seamă, audituri, cum le-o chema – nu mă impresionează prea mult. Din păcate, trebuie să insist să vă prezentaţi în faţa subcomitetului.

Hamilton se stăpîni cu greu să nu se răstească la Trevayne.

– Domnule Trevayne, mi-am petrecut aproape douăzeci de ani la Washington. Am plecat de-acolo fiindcă aşa am vrut eu, nu pentru că am fost nevoit; eram în continuare căutat

pentru capacitățile de care dădeam dovadă. Am în continuare relații solide acolo.

– Mă amenințați cumva?

– Doar pentru a te pune la curent. Am motive personale pentru care nu vreau să iau parte la circul nici unui subcomitet. Înțeleg perfect că aceasta ar putea fi singura cale pe care o ai de urmat; nu te știu un hămesit. Dar insist pentru discreție.

– Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți.

Hamilton se rezemă din nou de spătarul canapelei.

– Dacă nu accepți felul meu de a mă justifica, dacă insiști să compar în fața comitetului dumitale *ad-hoc*, îmi voi folosi toată influența de care mă bucur – inclusiv Ministerul Justiției – pentru a te vedea stigmatizat așa cum se cuvine, dînd în vileag ce fel de om ești. Un egomaniac obsedat de ideea de a-ți face un renume, defăimîndu-i pe alții. Dacă nu mă înșel, ai mai fost avertizat o dată în privința acestei tendințe nefericite. Bătrînul domn a murit, ulterior, într-un accident de mașină în Fairfax, Virginia... S-ar putea ridica o sumedenie de întrebări.

Era rîndul lui Trevayne să se aplece în față. I se părea incredibil. De furie și de teamă, Hamilton ajunsese să dezvăluie legătura pe care Trevayne o căuta. Era aproape rizibil să-l vezi pe Hamilton dînd dovadă de naivitate. Privindu-l pe avocat, Andrew reflecta la faptul că nici unul dintre ei nu îl crezuse pe cuvînt. *Nici unul dintre ei.* Pur și simplu nu-l credeau, cînd le repeta la infinit că el n-avea ce pierde și nici ce cîștiga.

– Domnule Hamilton, cred că e timpul să încetăm amîndoi cu amenințările. În principal, spre binele dumneavoastră... Spuneți-mi, influența dumneavoastră îl include și pe Mitchell Armbruster, senatorul din California al firmei Genessee? Dar pe Joshua Studebaker, judecătorul din Seattle, pe care Genessee îl are la mînă? Cumva și pe un lider sindical, Manolo – și probabil pe alții ca el – care se ocupă de contracte jurisdicționale în toată țara? Dar pe un om de știință,

numit Jamison – şi pe alte sute ca el, dacă nu mii – cumpărat, plătit şi şantajat să rămînă leal pe veci laboratoarelor de la Genessee? Sau pe Aaron Green? Ce se poate spune despre Green? L-aţi convins cu toţii că niciodată nu se va mai crea un climat identic cu cel care a făcut ca soţia şi copilul lui să ajungă sub duşurile de la Auschwitz. Cu asta cum rămîne, domnule consilier? Vreţi să mă ameninţaţi cu aceste lucruri, cu aceşti oameni? Vă spun cu toată sinceritatea, sînt deja mort de frică.

Ian Hamilton arăta de parcă tocmai ar fi asistat la o spînzurare rapidă şi brutală, la o execuţie plină de cruzime. Cîteva momente rămase fără grai. Nici Trevayne nu mai scoase o vorbă. În cele din urmă, avocatul rosti, pe un ton stins:

– Ce-ai făcut?

Trevayne îşi aminti de cuvintele lui Green.

– Mi-am făcut temele, domnule Hamilton. Mi-am văzut de hîrţoagele mele. Dar intuiesc că sînt abia la început. Mai există un tip impecabil, un senator din Maryland, care s-a descurcat şi el foarte bine. Altui senator, din Vermont, nu i-a mers nici lui prea rău, bănuiesc. Şi băieţilor mai puţin respectabili ca Mario de Spadante şi organizaţia lui de oameni de treabă, specialişti în mînuitul cuţitelor şi armelor. Toţi se descurcă frumuşel. Oh, Doamne, ştiu că am mult de lucru, fiindcă în timp ce toţi ceilalţi au doar sfere de influenţă, dumneavoastră vă duceţi direct la scaunul puterii, nu-i aşa?

– Nu ştii ce vorbeşti, rosti Hamilton, cu glas gutural.

– Ba da, ştiu. De aceea v-am şi lăsat la urmă. Ultimul pe lista mea. Asta pentru că într-un fel ne asemănăm, domnule Hamilton. Toţi ceilalţi au un *of* sau o *nevoie*. Ceva ce-şi doresc sau de care au nevoie sub aspect financiar, ceva de îndreptat sau de răzbunat. Noi, nu. Cel puţin, nu-mi dau seama ce-ar putea exista, în cazul nostru. Dacă aveţi vreun fel de complex gen Rasputin, v-aţi ales o modalitate nenorocită de a vi-l manifesta; „v-aţi cam retras" din activitate. Aţi plecat din

Washington... Vreau răspunsuri şi le voi obţine de la dumneavoastră sau am să vă aduc în faţa subcomitetului, ca pe un trofeu de mare preţ.

– Încetează! strigă Hamilton, ţîşnind de pe canapea şi postîndu-se ţeapăn în faţa lui Andrew. Încetează... vei face un rău enorm, domnule Trevayne. Habar n-ai cît de periculos ar putea fi pentru ţară amestecul dumitale în aceste treburi.

Avocatul se îndreptă încet spre fereastră. Era limpede pentru Trevayne că Hamilton se afla pe punctul de a vorbi fără ocolişuri.

– Cum vine asta? Nu sînt absurd.

Hamilton privea pe fereastră.

– Sper să fie adevărat. Ani de zile am văzut oameni devotaţi căznindu-se să obţină hotărîri vitale din hăţişurile birocraţiei. Am văzut directori de agenţii guvernamentale plîngînd în văzul lumii, urlînd la subalterni, ba chiar distrugîndu-şi căsniciile fiindcă, prinşi în labirintul politic, capacitatea lor de a acţiona era paralizată de contralovitura indeciziei. Am rămas neputincios privind cum această naţiune se apropie de o catastrofă, fiindcă oamenii erau prea înspăimîntaţi să accepte funcţii, prea preocupaţi de electoratul lor pentru a prelua povara responsabilităţii, continuă Hamilton, întorcîndu-se cu faţa spre Andrew. Guvernul nostru a ajuns în punctul în care nu mai poate fi manevrat, domnule Trevayne. Am devenit un uriaş grotesc, stîngaci şi incapabil. Prin mijloacele moderne de comunicaţie în direct, procesul de luare a deciziilor a fost adus în casele a două sute de milioane de familii neinformate. Iar în această democratizare, a trebuit să ne coborîm standardele extraordinar de mult. Am optat, *am tînjit*... după mediocritate.

– Cam sumbră imaginea, domnule Hamilton. Nu sînt sigur că e şi exactă; oricum, nu aşa cum o descrieţi dumneavoastră.

– Ba, este, ceea ce ştii şi dumneata prea bine.

- Aş prefera să nu mai spuneţi aşa. *Eu* nu ştiu nimic.

– Înseamnă că ţi-ai pierdut spiritul de observaţie. Hai să ne gîndim la ultimii douăzeci de ani. Să lăsăm deoparte, un minut, problemele extrateritoriale, cum ar fi Asia de sud-est, Coreea, Orientul Mijlociu, Bay of Pigs, Zidul Berlinului, NATO; toate acestea ar fi putut fi mînuite cu mult mai multă înţelepciune de nişte conducători neîndatoraţi. Hai să ne uităm la ţara asta. O economie impenetrabilă, care nu inspiră nici un pic de încredere; recesiuni teribile, inflaţie, şomaj în masă. Crizele urbane care riscă să ajungă la revoluţie, şi mă refer la o revoluţie armată, domnule Trevayne. Abuzurile, reacţiile exagerate ale poliţiei şi ale Gărzii Naţionale; corupţia la nivelul sindicatelor şi al patronatului; grevele necontrolate; serviciile anulate pe săptămîni întregi; o armată imorală, care musteşte de incompetenţă. Poţi spune că toate acestea sînt produsul unei societăţi bine rînduite, Trevayne?

– Sînt rezultatul unei ţări care trece printr-o autoanaliză foarte sceptică. Avem puncte de vedere diferite. Multe lucruri sînt cumplite... chiar tragice; dar mai există şi elemente sănătoase.

– Aiurea... Dumneata ai demarat o afacere, care a devenit de mare succes. Ai fi reuşit asta dacă li s-ar fi dat voie funcţionarilor dumitale să ia ei deciziile?

– Noi eram specialiştii. Era treaba noastră să luăm deciziile.

– Păi, atunci cum de nu pricepi? Slujbaşii sînt cei care iau hotărîrile în problemele naţionale şi internaţionale!

– Slujbaşii îi aleg pe specialişti. Cabina de vot...

– Cabina de vot este răspunsul la speranţele mediocrităţii!...

Trevayne ridică privirea spre elegantul avocat, vrînd să-l facă să se simtă mai la largul lui.

– Indiferent ce motive aţi avut, subcomitetul trebuie să

se convingă că nu s-a comis nici o ilegalitate grosolană. Noi nu sîntem... inchizitori, ci nişte oameni rezonabili.

– Nu s-a comis *nici o* ilegalitate, domnule Trevayne, continuă Hamilton, pe un ton mai afabil. Sîntem un grup de oameni apolitici, care încearcă să-şi aducă contribuţia, fără să se gîndească la profituri.

– Care e locul firmei Genessee Industries în toată povestea asta? Trebuie să aflu neapărat.

– E doar un instrument. Unul imperfect, în mod cert; dar asta ai aflat deja...

Ceea ce a urmat l-a înspăimîntat pe Trevayne mai mult decît ar fi crezut că se poate. Asta şi din cauza bunăvoinţei calme a lui Hamilton. Avocatul nu voia să intre în detalii, însă ceea ce a descris a fost un guvern care, potenţial, era mai puternic decît naţiunea care îl găzduia.

Genessee Industries era mult mai mult decît „un instrument". Era – sau se voia să devină – un consiliu al elitei. Prin uriaşele resurse ale firmei, cei care deţineau privilegiul de a pune în practică strategiile firmei Genessee aveau posibilitatea de a da buzna acolo unde problemele naţionale erau critice – înainte ca acestea să se transforme în haos. Pînă ca acest lucru să devină posibil mai era nevoie de cîţiva ani; totuşi, la scară mai redusă, Genessee îşi dovedise deja capacitatea, confirmîndu-şi eficienţa. Au existat zone cu şomaj, scoase din marasm de Genessee; conflicte sindicale soluţionate echitabil în uzine unde greva era iminentă; companii salvate de la faliment, readuse la viaţă de conducerea firmei Genessee. În domeniul ştiinţei, laboratoarele de la Genessee lucrau la studii socio-ştiinţifice majore, care aveau să se dovedească de nepreţuit în sfera ecologiei, în special în ceea ce priveşte poluarea. Situaţii de criză generate de anumite epidemii în zonele urbane au fost eliminate cu ajutorul unităţilor medicale înfiinţate de Genessee, cercetarea în domeniul sănătăţii fiind

de o importanță primordială pentru firmă. Apoi, armata. Trebuie permanent urmărită cu atenție, controlată, pentru a-și îndeplini rolul de slujitor fidel al națiunii; Genessee a făcut, însă, posibilă o dotare cu armament, care a avut drept consecință salvarea a mii de vieți omenești. Armata i-a fost recunoscătoare firmei Genessee. Și îi va fi în continuare.

Cheia acestor succese consta în abilitatea de a se mișca rapid și de a antrena sume mari. Sume neafectate de considerente politice, alocate prin decizia unui corp elitist compus din oameni înțelepți, persoane de bună-credință, devotate propășirii Americii.

O Americă pentru toți, nu doar pentru cîțiva.

Pur și simplu, aceasta era metoda.

– Țara asta a fost întemeiată ca republică, domnule Trevayne, zise Hamilton, așezîndu-se pe canapea, în fața lui Andrew. Democrația este un termen abstract... Una dintre definițiile „republicii" spune că e vorba de un stat guvernat de cei care *au dreptul* de a vota și de a elabora politica. Deci, un privilegiu clar. Desigur, nimeni nu se gîndește să implementeze această definiție. Există, însă, precedente istorice cînd s-a împrumutat ceva – fie și doar temporar – din aceste principii... Vremurile de azi cer așa ceva.

– Am înțeles, zise Trevayne, pregătindu-se să-i pună o întrebare lui Hamilton, deși știa că acesta se va eschiva de la un răspuns clar. Nu există cumva riscul să se ajungă ca aceia care elaborează politica să dorească, pînă la urmă, să găsească soluțiile finale?

– Niciodată, răspunse Hamilton, pe un ton hotărît. Nu există nici un motiv. Nu există asemenea ambiții sumbre... Ceva mai devreme ai spus ceva ce m-a impresionat, domnule Trevayne. Ai afirmat că ai venit la mine deoarece – la fel ca dumneata – sînt un om care nu are nevoie de bani și nici nu este mînat de dorința de răzbunare... Întîmplător ai dreptate.

Nevoile mele sînt satisfăcute, dorinţele de răzbunare sînt minore. Noi doi, fără a fi vedete politice, ne-am dovedit competenţa în afaceri, avem tăria opiniei, ne preocupă soarta celor defavorizaţi. Noi sîntem aristocraţia care trebuie să conducă republica. Va veni curînd vremea cînd vom fi nevoiţi să alegem: ori ne asumăm această responsabilitate, ori nu va mai exista această republică.

– Guvernarea monarhiei binevoitoare.

– Nu, nu, nu monarhie. Aristocraţie. Şi nu ereditară.

– Preşedintele ştie de asta?

Hamilton şovăi:

– Nu, nu ştie. Nu are habar nici măcar de sutele de probleme pe care i le-am rezolvat. Au dispărut pur şi simplu... Sîntem permanent la dispoziţia lui. În cel mai pozitiv mod, ţin să adaug.

Trevayne se ridică de pe fotoliu. Era timpul să plece şi să se gîndească bine la tot ce aflase.

– Apreciez sinceritatea cu care mi-aţi vorbit, domnule Hamilton.

– Sper să apreciezi şi faptul că n-am dat nume, n-am oferit detalii concrete, doar generalităţi cu exemple... de responsabilitate de tip corporativ.

– Ceea ce înseamnă că dacă m-aş referi la această conversaţie...

– Care conversaţie, domnule Trevayne?

Trevayne plecă din Evanston pe drumul străjuit de mormane de zăpadă. Conducea încet, lăsîndu-se depăşit de rarii şoferi de duminică, reflectînd la incredibilele informaţii pe care le aflase.

Un consiliu al elitei.

The United States of Genessee Industries.

PARTEA a III-a

35

Robert Webster ieşi din clădirea Casei Albe, îndreptîndu-se spre parcarea rezervată personalului. Se scuzase şi plecase de la conferinţa de presă, lăsînd sugestiile pe care le avea de făcut – majoritatea răspunsuri la întrebări pe care le anticipa – altui asistent. N-avea timp de protocoale prezidenţiale; era presat de probleme mult mai importante, pe care trebuia să le controleze. Mai precis, să le orchestreze.

Informaţiile furnizate lui Roderick Bruce vor da naştere la zvonuri nocive răspîndite în toate instituţiile statale importante – Senat, Cameră, Justiţie, Apărare – şi aruncate apoi ca o bombă în presă, cu titluri tipărite cu litere de-o şchioapă. Genul de titluri ce puteau distruge eficacitatea oricărui preşedinte de subcomitet, năruind totodată şi subcomitetul în sine.

Webster era mulţumit de ce făcuse. Soluţia în cazul lui Mario de Spadante ducea implicit la eliminarea lui Trevayne. Singura concesie suplimentară necesară era azvîrlirea lui Paul Bonner în ghearele lui Roderick Bruce.

Restul era deja stabilit şi necesar, totodată. Strînsa relaţie de lucru dintre de Spadante şi Trevayne. De Spadante întîlnindu-se cu Trevayne, noaptea tîrziu în Connecticut, în vreme ce preşedintele subcomitetului se presupunea că era plecat cu treburi de serviciu. Prima deplasare a lui Trevayne la Washington, în acelaşi avion cu Mario. Drumul cu limuzina

de la Dulles Airport la Hilton. Trevayne şi de Spadante împreună în Georgetown, acasă la un ataşat diplomatic francez, personaj binecunoscut pentru relaţiile sale cu lumea interlopă din America.

Nici nu era nevoie de mai mult.

Andrew Trevayne şi Mario de Spadante.

Corupţie.

Cînd de Spadante va fi asasinat în New Haven, crima avea să fie atribuită războiului din interiorul Mafiei. În ziare şi la ştirile de televiziune se va specifica faptul că Trevayne fusese la spitalul unde se afla internat Mario, cu o săptămînă înaintea morţii italianului.

Corupţie.

Va fi bine, îşi zise Webster, în timp ce cotea pe Pennsylvania Avenue. De Spadante va fi eliminat, iar Trevayne va fi îndepărtat din Washington.

Trevayne *şi* de Spadante deveniseră mult prea imprevizibili. Nu mai avea certitudinea că Trevayne apela doar la el pentru a ajunge la preşedinte. Trevayne acoperise o suprafaţă de teren extraordinar de mare – de la Houston la Seattle. În ciuda acestui fapt, nu-l solicitase decît pentru nişte informaţii despre de Spadante. Nimic altceva. Prea periculos. În ultimă instanţă, dacă era nevoie, Trevayne putea fi ucis, însă exista riscul ca asta să declanşeze o investigaţie pe scară largă. Nu erau pregătiţi pentru aşa ceva.

Pe de altă parte, de Spadante *trebuia* ucis. Mersese prea departe, se infiltrase prea adînc. Webster îl adusese pe mafiot în reţeaua Genessee doar pentru a rezolva problema transporturilor maritime controlate de capii Mafiei. Apoi, de Spadante descoperise posibilităţile enorme de a plasa oameni puternici în funcţii federale imporante. Şi nu voia să renunţe la această idee.

De Spadante trebuia, însă, eliminat de ai lui. Nu de elemente din afara lumii lui, altfel s-ar fi produs un dezastru. Trebuia să fie ucis de alţi de Spadante.

Willie Gallabretto înţelesese asta. Familia Gallabretto se săturase de nevricalele şi fandoselile rudei ei din Connecticut. Clanul Gallabretto reprezenta noua generaţie a Mafiei; absolvenţi de facultate, educaţi şi stilaţi, care excludeau tacticile practicate în Europa de înaintaşii lor, dar şi sclifoselile pletoşilor răsfăţaţi din generaţia „de acum". Se încadrau undeva la mijloc, între cele două categorii, în limitele responsabilităţii. Dacă n-ar fi purtat acele nume tipice, s-ar fi aflat deja în posturile de vîrf ale nenumăratelor corporaţii.

Webster coti la dreapta, pe Strada 27, urmărind numerele de pe clădiri. Căuta plăcuţa cu numărul o sută doisprezece, blocul în care locuia Roderick Bruce.

Paul Bonner îşi mută privirea de la scrisoare la căpitanul de la Poliţia Militară, care i-o adusese. Căpitanul stătea rezemat de uşa biroului lui Bonner, afişînd un aer nonşalant.

– Ce dracu' mai e şi asta, căpitane? O glumă împuţită şi cretină?

– Nu e glumă, domnule maior. Pînă la noi ordine eşti consemnat la baza din Arlington. Eşti acuzat de crimă de gradul unu.

– *Ce* sînt?

– Statul Connecticut te-a dat în judecată. Acuzarea a acceptat să te ţinem noi în arest. Indiferent de verdict, Armata va fi confruntată cu cererea de a plăti cinci milioane de dolari familiei decedatului, unul pe nume August de Spadante... Mai vedem noi; nimeni nu valorează cinci milioane de parai.

– Mai vedem noi?! Crimă?! Ticăloşii ăia voiau să-l împuşte pe Trevayne. Ce ar fi trebuit să fac? Să-i las să-l *omoare?!*

– Domnule maior, ai vreo dovadă că August de Spadante venise acolo cu intenția de a face rău?... Dacă da, spune-ne despre ce e vorba, fiindcă noi n-am găsit nimic.

– Ești penibil. Tipul era înarmat și părea gata să tragă.

– Asta zici dumneata; era întuneric. Nu s-a găsit nici o armă.

– Înseamnă că a fost furată.

– Dovedește.

– Doi agenți secreți de la „o mie șase sute" au fost scoși din post deliberat – contrar ordinelor. În Darien. La spital. S-a tras în mine, cînd am intrat cu mașina pe proprietatea Barnegat. L-am adus pe tip în stare de inconștiență și i-am luat arma.

Căpitanul se apropie de biroul lui Bonner.

– Am citit asta în raportul dumitale. Tipul despre care dumneata pretinzi că a vrut să te împuște susține că nu era înarmat. Dumneata ai tăbărît pe el.

– *Și* i-am luat pistolul; *asta* pot dovedi! I l-am dat lui Trevayne.

– I-ai dat *un* pistol lui Trevayne. Un revolver neînregistrat, pe care nu erau decît amprentele lui și ale dumitale.

– De unde naiba l-am luat, atunci?

– Bună întrebare. Partea vătămată susține că nu îi aparține. Înțeleg că ai o colecție întreagă.

– Rahat!

– De la Darien n-a fost îndepărtat nici un agent secret, întrucît nu era prevăzută prezența lor acolo.

– Rahat, rahat! Verifică registrele.

– Le-am verificat. Cei repartizați familiei Trevayne au fost rechemați la Casa Albă, pentru a primi noi însărcinări. În locul lor, au fost plasați agenți numiți de autoritățile locale, prin intermediul șefului poliției din Fairfield, Connecticut.

– Nu-i adevărat! Eu am sunat să fie trimişi acolo; prin „1600", strigă Bonner, ridicîndu-se de pe scaun.

– O greşeală la Security Control, poate. Nu e nici o minciună. Robert Webster a luat legătura cu „1600". Asistentul prezidenţial Webster, ca să fiu mai clar. Tipul zice că, în mod sigur, Trevayne a fost avertizat de această schimbare.

– Şi, atunci, *unde* erau agenţii locali?

– Într-o maşină de poliţie, în parcare.

– Nu i-am văzut!

– Te-ai uitat bine?

Bonner îşi aminti de indicatorul de pe aleea care ducea la spital, conform căruia automobilele erau îndrumate spre parcarea din spate.

– Nu, nu m-am uitat. Or fi fost acolo, dar nu la post!

– De acord. Neglijenţă în timpul serviciului. În fine, poliţaii ăia nu sînt de talia agenţilor de la „1600".

– Afirmi, prin urmare, că am interpretat greşit tot ce s-a întîmplat. Patrula, împuşcăturile. Tipul ăla înarmat... Zău aşa, căpitane, cum crezi că aş putea face asemenea greşeli?!

– Asta este şi opinia acuzării, să ştii. Dumneata *nu faci* asemenea greşeli. Minţi.

– Aş fi mai prudent, în locul dumitale. Nu te lăsa indus în eroare.

– Termină cu prostiile, domnule maior! Încerc să te apăr! Unul dintre aspectele cele mai dure este reputaţia de care te bucuri, conform căreia sari la atac fără a fi provocat; înclinaţie de a-ţi omorî adversarul chiar dacă nu e justificat.

Bonner trase aer adînc în piept.

– Trevayne mă va susţine; va rezolva el totul. A avut dreptate.

– A auzit vreo ameninţare? A văzut vreun gest – fie şi de la distanţă – care ar fi putut fi interpretat drept agresiv?

Bonner făcu o pauză.

– Nu, zise el.

– Cum e cu menajera?

– Tot nu... Mi-a ţinut doar gîtul; Trevayne mi-a pus un garou la braţ.

– Nu e bine. Mario de Spadante spune că a fost în legitimă apărare. L-ai ameninţat cu arma. Potrivit afirmaţiilor lui, l-ai pocnit în cap cu pistolul.

– După ce a rupt carnea de pe mine cu boxul ăla nenorocit.

– Recunoaşte că a avut un box în mînă. Asta înseamnă o amendă de 50 de dolari... Vreunul din ceilalţi doi, mortul şi ăla pe care l-ai „secerat" te-a atacat înainte să sari dumneata la ei? întrebă căpitanul, studiindu-l pe Bonner cu atenţie.

– Nu.

– Eşti sigur că nu putem găsi ceva?

– Da.

– Mulţumesc. Minciuna oricum n-ar fi ţinut. Ne au la mînă cu primul tip. Rănile i-au fost provocate de un atac venit din spate. O minciună te-ar scoate pe linie moartă.

– Nu mint.

– Bine, bine.

– Ai vorbit cu Cooper? Generalul Cooper?

– Avem depoziţia lui. Susţine că ţi-a dat autorizaţia de a folosi un avion venit de la Boise, Idaho, dar că habar n-a avut de deplasarea în Connecticut. Ofiţerul de la Andrews zice că i-ai spus că *ai* autorizaţia lui Cooper. Iată o contradicţie. Cooper mai spune că n-ai telefonat pentru a raporta cum evoluează situaţia.

– Pentru numele lui Dumnezeu, am fost la un pas de a fi sfîrtecaţi în bucăţi.

Căpitanul se îndepărtă de biroul lui Bonner şi vorbi stînd cu spatele la Paul:

– Domnule maior, îți voi pune o întrebare, dar înainte de a o face vreau să te asigur că nu voi folosi răspunsul decît dacă e în avantajul nostru. Chiar și atunci, mă poți opri, dacă vrei. Corect?

– Dă-i drumul.

Căpitanul se întoarse cu fața la Bonner:

– Ai avut vreun aranjament cu Trevayne și de Spadante? Ai fost racolat? Șantajat în vreun fel?

– Bați cîmpii, căpitane.

– Atunci, *ce căuta* de Spadante acolo?

– Ți-am spus. Voia să-l radă pe Trevayne. Aici nu mă înșel, crede-mă.

– Ești sigur?... Se știa că Trevayne era plecat la Denver. Asta e un lucru cert. Ce motiv ar fi avut cineva să creadă că nu e așa – dacă nu i s-ar fi spus în mod expres. Ce să caute tocmai în Connecticut, dacă nu o întîlnire cu de Spadante?

– Să se ducă la nevastă-sa, la spital.

– Acum, dumneata bați cîmpii, domnule maior. Am avut interogatorii confidențiale toată ziua. Cu fiecare angajat al spitalului. Doamnei Trevayne nu i s-a făcut nici o analiză. A fost o inscenare.

– Unde vrei să ajungi?

– Cred că Trevayne s-a întors ca să se întîlnească acolo cu de Spadante, iar dumneata ai săvîrșit cea mai mare greșeală din cariera dumitale.

Roderick Bruce, cîine de pază al Washingtonului – cîndva micuțul Roger Brewster din Erie, Pennsylvania – scoase foaia din mașina de scris și se ridică din scaunul construit special pentru el. Curierul redacției aștepta în bucătărie.

Așeză foaia sub celelalte și se apucă să citească.

Investigația era aproape încheiată. Maiorul Paul Bonner

avea s-o pățească pînă la sfîrșitul săptămînii. Or, asta însemna că se va face dreptate.

Mai bifa unul pentru Alex. Dragul și blîndul Alex.

Bruce citi încet fiecare pagină, savurînd cuvintele tăioase. Era genul de articol pe care și-l visa orice ziarist: relatarea cumplitelor întîmplări pe care le prevăzuse sprijinită pe dovezi de necontestat.

Drăgălașul, singuraticul Alex. Alex, cel atît de nedumerit, căruia nu-i păsa decît de antichitățile lui scumpe. Și de el, firește. Ținea la Rod Bruce.

Ținuse.

Întotdeauna îi spusese Roger, nu Rod sau Roderick. Alex spunea că îl simțea mai aproape cînd folosea numele lui adevărat. „Roger", zicea el, era un nume frumos, cald și sensibil.

Bruce ajunse la ultima pagină:

„...și orice speculații s-ar face pe seama trecutului lui August de Spadante – și e vorba *doar* de speculații –, trebuie să recunoaștem că a fost un soț bun; tată a cinci copii nevinovați care, astăzi, plîng pe sicriul lui, fără să priceapă ce s-a întîmplat. August de Spadante și-a făcut datoria cu cinste în cadrul forțelor armate. Pînă la moarte, a rămas marcat de rănile produse de schije, în războiul din Coreea.

Tragedia – nu există alt cuvînt decît «tragedie» – constă în faptul că prea des se întîmplă ca soldatul-cetățean, oameni ca August de Spadante, să își facă datoria de ostaș în bătălii scăldate în sînge *create* (rețineți bine, *create*) de măcelari militari ambițioși, cruzi și dementi, care se hrănesc din război, cer război, ne aruncă în război, pentru obsesiile lor maladive.

Un astfel de om, un asemenea măcelar, a implîntat un cuțit, adînc de tot, în spatele (rețineți bine, *spatele*) lui August de Spadante, care aștepta în întuneric, venit să facă un comision din bunăvoință.

Aşa cum probabil bănuiesc cititorii acestui articol, ucigaşul Paul Bonner nu e la prima lui crimă violentă. A fost, însă, protejat şi, poate că la rîndul lui, proteja şi el pe alţii.

Noi, cetăţenii, vom îngădui oare ca Armata Statelor Unite să adăpostească ucigaşi plătiţi, ucigaşi cărora li se permite să decidă cine va trăi şi cine va muri?"

Bruce zîmbi, prinzînd foile cu o agrafă. Se ridică în picioare şi îşi întinse trupul pitic. Se duse la birou, scoase un plic dintr-un sertar şi băgă paginile înăuntru. Lipi plicul, ştampilîndu-l pe ambele părţi cu parafa lui de cauciuc: „Roderick Bruce Copy – Special: City Desk".

Pornise spre uşa de la bucătărie, cînd ochii îi căzură pe cutia chinezească din biblioteca încastrată în perete. Se opri şi se duse într-acolo, punînd plicul jos şi scoţînd din buzunar lanţul cu chei. Luă cutia, introduse o mică cheie în broască şi deschise capacul.

Scrisorile de la Alex.

Toate adresate lui Roger Brewster şi trimise pe adresa unei căsuţe poştale dintr-un cartier din Washington.

Trebuia să fie prudent. Amîndoi trebuiau să fie prudenţi, dar mai ales el.

Alex, atît de tînăr încît îi putea fi fiu, îi era în realitate iubit. Pasionat, înţelegător, ştia să-l facă pe Roger Brewster să îşi exteriorizeze emoţiile şi sentimentele înăbuşite o viaţă întreagă. Prima lui iubire.

Alex, absolvent de facultate, un tînăr dotat a cărui pricepere şi cunoaştere aprofundată a limbilor şi culturilor Extremului Orient îi aduseseră bursă după bursă şi o teză de doctorat la Universitatea din Chicago. Fusese trimis cu o altă bursă la Washington, ca să evalueze obiectele vechi orientale de la Muzeul Smithsonian.

Dar amînarea serviciului militar luase sfîrşit; Alex trebuia să plece în armată, iar Roderick Bruce nu îndrăznea să

intervină; șovăiala, tentația de a o face îl scoteau pur și simplu din minți. Alex a primit însă o însărcinare specială, fiindcă Rod Bruce *a știut* să atragă atenția unor cadre militare că, avînd în vedere studiile, tînărul putea fi folosit la Pentagon, la serviciul ce se ocupa de Asia. Și așa, se părea că viața lor putea continua netulburată – în tihnă și în iubire. Apoi, brusc, fără nici un anunț prealabil, fără nici o *avertizare*, lui Alex i se spusese că avea la dispoziție patru ore pentru a-și strînge lucrurile – nu mai mult de treizeci de kilograme și să se prezinte la Baza aeriană de la Andrews. De acolo, urma să zboare, peste mări și țări, pînă la Saigon. Nimeni nu voia să-i spună de ce. Roderick Bruce, speriat pentru el și pentru iubitul lui, și-a dominat frica și a încercat să afle ce se întîmplase. Fără succes.

Nici măcar el nu putea avea acces la informațiile acelea, strict secrete.

Pe urmă, au început să sosească scrisorile de la Alex. Făcea parte dintr-o echipă de spionaj, care se pregătea pentru o incursiune în zonele de nord-est. I se spusese că aveau nevoie de un interpret american – nu puteau avea încredere în agenții locali și se temeau de scurgeri de informații; preferaseră o persoană familiarizată cu obiceiurile religioase și cu superstițiile băștinașilor. Computerul scosese la iveală numele lui. Cel puțin așa îi explicase comandantul unității, un maior pe nume Bonner, maniac notoriu. Alex știa că acest Bonner îl disprețuia.

„E un complexat, știi tu de care." Maiorul îl persecuta pe Alex necontenit, il hărțuia fără milă, îl insulta cu brutalitate.

Apoi, scrisorile au încetat. Săptămîni de-a rîndul, Roderick Bruce a bătut drumul pînă la căsuța poștală, uneori de două-trei ori pe zi. Nimic. Apoi oroarea s-a confirmat. Alex nu mai era decît un nume de pe lista Pentagonului cu cei decedați. Unul dintr-un total de treizeci și opt în acea

săptămînă. O anchetă discretă, sub pretextul că îi cunoştea părinţii, a dezvăluit faptul că Alex fusese luat prizonier în Chung-Kal, în nordul Cambodgiei, în apropiere de graniţa cu Thailanda. Fusese vorba de o operaţie de spionaj, sub comanda maiorului Paul Bonner, unul dintre cei şase care scăpaseră vii din acea misiune. Cadavrul lui Alex a fost găsit de nişte ţărani cambodgieni. Tînărul fusese executat.

Cîteva luni mai tîrziu, numele de Paul Bonner a revenit în atenţia opiniei publice, în legătură cu altă investigaţie, iar Roderick a înţeles că găsise calea de a-şi răzbuna iubitul. Frumosul, studiosul, blîndul lui amant, care îi dezvăluise tainele extazului fizic. Iubitul lui, împins la moarte de un maior arogant, care era acuzat acum chiar de colegii lui.

Vînătoarea a început în momentul în care Roderick Bruce şi-a informat editorii că avea de gînd să realizeze o serie de articole, cu prilejul unei deplasări în Asia de sud-est. Urma să abordeze subiecte generale legate de acea regiune, concentrîndu-se, totodată, asupra celor aflaţi pe cîmpul de luptă – o abordare contemporană în genul corespondenţelor realizate pe timpuri de Ernie Pyle; nimeni nu izbutise să facă acest lucru pentru Vietnam.

Editorii au fost încîntaţi. Reportajele lui Roderick Bruce din Danang, Son Toy, Delta Mekongului rivalizau cu cele mai bune corespondenţe de război. Efectul acestor articole consta în mărirea tirajului şi în sporirea renumelui jurnalistului.

După nici o lună, Rod Bruce a reuşit să publice primul articol despre maiorul aflat la închisoare, care aştepta decizia tribunalului militar în legătură cu temeinicia acuzaţiilor ce-i fuseseră aduse. Au mai urmat alte cîteva articole, din ce în ce mai virulente. La şase săptămîni după ce plecase din Washington, Roderick Bruce a născocit expresia „ucigaşul din Saigon". Şi a folosit-o fără milă.

Tribunalul militar n-a plecat însă urechea la asemenea

învinuiri. Avea ordine venite de sus, aşa că maiorul Paul Bonner a fost eliberat şi trimis înapoi în SUA, unde i s-a încredinţat o funcţie obscură la Pentagon. Acum, însă, Armata avea să dea atenţie acuzaţiilor lui Bruce. La trei ani şi patru luni după moartea lui Alex, dragul lui Alex, Armata se va trezi la realitate şi cererile lui vor fi îndeplinite.

36

Pe Trevayne îl deranja ezitarea lui Walter Madison. Răsucea firul telefonului în jurul degetului, cu ochii pe ziarul din faţa lui. Privea fix articolul pe trei coloane aflat în colţul din stînga, jos, pe prima pagină. Titlul era simplu şi insinuant: „Un ofiţer de armată acuzat de omor". Subtitlul însă nu mai era atît de reţinut: „Un maior din fostele Forţe Speciale învinuit de crime în Indochina cu trei ani în urmă este acuzat de omor în Connecticut".

Madison exprima nişte platitudini juridice despre cauţiune.

– Walter, e învinuit pe nedrept! Hai să nu ne certăm în privinţa argumentelor pro şi contra; ai să vezi că am dreptate. Vreau doar să-mi confirmi că îl vei apăra ca avocat civil.

– E greu ce-mi ceri, Andy. Există cîteva probleme pe care s-ar putea să nu izbutim să le depăşim; la asta nu te-ai gîndit?

– Ce probleme?

– În primul rînd, s-ar putea ca el să nu vrea să preluăm noi apărarea. Şi, sincer să fiu, nu cred că m-ar afecta prea

mult. Partenerii mei ar obiecta vehement dacă aş prelua cazul.

– Ce naiba tot îndrugi acolo? se răsti Andrew, furios: simţea că Madison intenţiona să-l refuze. Din comoditate. N-am remarcat nici o obiecţie cînd v-am adus cîteva sute de cazuri mult mai grele decît apărarea unui om nevinovat. Un om care, dacă ai uitat cumva, mi-a salvat viaţa, dîndu-mi astfel posibilitatea să îţi plătesc în continuare onorariul.

– Calmează-te, Andy. Ai fost la faţa locului şi de aceea nu te poţi detaşa cum se cuvine. Mă gîndesc la tine. Dacă preluăm apărarea, te legăm de Bonner şi – *nu* întîmplător – de de Spadante. Nu cred că e recomandabil. Mă plăteşti, într-adevăr, ca să-ţi prezint asemenea raţionamente. Poate că nu îţi convin întotdeauna, dar...

– Nu-mi pasă de asta, îl întrerupse Trevayne. Ştiu la ce te referi şi apreciez preocuparea ta; dar nu contează. Vreau să beneficieze de ce e mai bun.

– Ai citit chestiile alea scrise de Roderick Bruce? Foarte neplăcute. Pînă acum, te-a pomenit doar tangenţial, dar va trece curînd la referiri directe. Chiar şi în situaţia asta, vreau să păstreze un ton neutru cînd vorbeşte despre tine. Or, nu putem realiza asta dacă sînt avocatul lui Bonner.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Walter. Cum să te fac să mă înţelegi? Nu dau doi bani pe treburile astea. Bruce e un nemernic, plin de venin, gata să vadă sînge peste tot. Bonner e ţinta perfectă. Nu-l place *nimeni.*

– Se pare că există motive. Alege de obicei soluţii destul de violente. Andy, aici nu e vorba de simpatii, ci de o dezaprobare justificată. Tipul e psihopat.

– Nu-i adevărat. I s-a ordonat să intervină în situaţii extrem de violente. Nu el le-a creat... Uite ce e, Walter, nu vreau să apelez la un avocat militar. Vreau o firmă solidă, dornică să preia cazul, care nu se fereşte să afirme public că e convinsă că poate obţine achitarea.

– Chestia asta ar putea foarte bine să ne descalifice.

– Am spus „public"; puțin îmi pasă de ce crezi tu. Îți vei schimba părerea cînd vei afla datele concrete; sînt sigur de asta.

Urmă o pauză. Madison respiră zgomotos în receptor.

– Ce date concrete, Andy? Crezi că există ceva care să infirme acuzația că Bonner a înjunghiat un om fără să știe cine era sau ce căuta acolo? Am citit relatările din presă *și* articolele lui Bruce. Bonner a recunoscut acuzațiile. Singura circumstanță atenuantă este faptul că pretinde sus și tare că te proteja pe tine. Dar împotriva cărui pericol?

– S-a tras în el! Vehiculul militar are urme de gloanțe în portieră și pe parbriz.

– Înseamnă că n-ai citit tot ce-a scris Bruce. Mașina aia avea o urmă de glonț în parbriz și trei în geamul de la portieră. Astea puteau fi făcute foarte bine chiar de Bonner, cu revolverul lui. Omul ăla neagă că ar fi fost înarmat.

– Minte!

– Nu sînt un fan al lui Bruce, dar nici nu-mi vine să-l fac mincinos; deține date foarte concrete. Știi cum l-a ridiculizat pe Bonner cînd acesta a vorbit de îndepărtarea pazei.

– Tot o minciună... Ia stai un pic... Walter, toate chestiile astea – declarațiie lui Paul, mașina, patrula – sînt de notorietate publică?

– Cum adică?

– Sînt informații publice?

- Pot fi ușor puse cap la cap din acuzații și din declarațiile învinuitului. Nu constituie o problemă pentru un reporter experimentat. Mai ales pentru unul ca Bruce.

– Dar Consiliul militar n-a ținut nici o conferință de presă.

– Nici n-ar fi avut de ce. Bruce se descurcă și fără asta.

Trevayne uită o clipă de disputa cu Walter Madison. Brusc, se concentră asupra lui Roderick Bruce. Descoperea

la ziaristul pitic ceva la care nu se gîndise pînă atunci. Trevayne crezuse că Bruce era pornit împotriva lui Paul Bonner din cauza unei poveşti conspirative asociate cu politica de dreapta, Paul fiind simbolul fascistului militar. Numai că Bruce nu continuase pe această linie de atac. Preferase să-l izoleze pe Bonner, concentrîndu-se exclusiv asupra faptelor legate de incidentul din Connecticut. Erau aluzii la Indochina, la crimele de pe cîmpul de luptă; dar, atît: aluzii. Nici vorbă de conspiraţii, de vreo vină a Pentagonului, de implicaţii doctrinare. Doar maiorul Paul Bonner, „ucigaşul din Saigon", care se dezlănţuise în Connecticut.

Ceva nu e în ordine, îşi zise Trevayne, conştient că Madison aştepta replica lui. Bruce avea argumentele necesare de a-i ataca pe durii din Pentagon, pe cei care, după cîte se părea, dăduseră ordine unuia ca Paul Bonner. Numai că ziaristul nu proceda aşa; nu făcuse nici măcar o speculaţie referitoare la superiorii lui Bonner.

Din nou, numai Bonner.

O omisiune subtilă, însă sesizabilă.

– Walter, cunosc poziţia ta; n-am să fac porcării. Nu e vorba de ameninţări.

– Păi, sper să nu fie aşa, Andy. Era rîndul lui Madison să-l întrerupă. Colaborăm fructuos de mulţi ani, aşa că nu văd ce rost ar avea să-i dăm uitării acum, din cauza unui ofiţer, care, presupun, nici nu te interesează prea mult.

– Ai dreptate, zise Trevayne. Afirmaţia lui Madison îl deruta, dar n-avea timp să o analizeze. Mai gîndeşte-te, continuă el; discută cu partenerii tăi. Dă-mi şi mie de ştire în cîteva ore. Dacă răspunsul este negativ, vreau să îmi prezinţi şi mie motivele; cred că atîta lucru merit şi eu. Dacă e afirmativ, aştept o factură babană.

– Te sun după-amiază sau mai pe seară. Ai să fii la birou?

– Dacă nu sînt, ştie Sam Vicarson unde să mă găsească. O

să ajung acasă în Tawning Spring mai tîrziu. Aştept să mă suni.

Trevayne luă decizia înainte de a închide telefonul: Sam Vicarson avea un nou proiect de cercetare.

Pînă la începutul după-amiezei Sam izbutise să adune laolaltă toate articolele scrise de Roderick Bruce referitoare la Paul Bonner, „ucigaşul din Saigon". Concluzia era că Bruce se axase pe o poveste inconsistentă, ce devenise un pic explozivă deoarece guvernul se hotărîse să o ţină secretă în urmă cu trei ani. Era greu de spus dacă formidabila invectivă folosită împotriva lui Paul Bonner îl viza pe el sau pe cei aflaţi în posturi de comandă, care îl protejau pe acest maior din Forţele Speciale. Articolele erau relativ echilibrate sub acest aspect. Sporadic, însă, această atitudine apărea ca un fel de scuză sau trambulină pentru a reporni atacul împotriva unui singur om – simbolul monstruozităţii – Bonner.

Atacurile constituiau nişte mostre de analiză în domeniul tipologiei asasinului. Bonner era deopotrivă creatorul şi produsul unui sistem brutal de exploatare înarmată. Faţă de un asemenea om, atitudinea trebuia să fie dublă: condamnare şi compătimire. Mila, în acest caz, nu putea fi folosită decît după o matură chibzuinţă şi doar din punctul de vedere al omului civilizat, care îl compătimeşte pe barbarul ce trage în ţeapă copiii, deoarece crede că au fost zămisliţi de părinţi damnaţi. Compătimeşte motivul primitiv, dar întîi nimiceşte-l pe hun.

Şi, pe urmă – exact cum intuise Trevayne – tema articolelor se schimba. Gata cu tentativa de a vedea în Bonner întruchiparea unui sistem. Nu mai era un produs, acum, ci doar un creator. Un monstru izolat care şi-a trădat uniforma.

Asta era diferenţa.

– Dumnezeule, păi după ce scrie aici ar trebui să ajungă în faţa plutonului de execuţie! fluieră Vicarson, uluit.

– Cam aşa ceva, şi vreau să ştiu de ce.

– Cred că răspunsul e în firea tipului. Sub hainele elegante şi restaurantele scumpe, Rod Bruce este întruchiparea pocitaniei de stînga.

– Şi-atunci de ce cere doar o singură execuţie?... Află unde îl ţin pe Bonner. Vreau să discut cu el.

Paul, care şedea pe patul de campanie, îşi scoase proteza care-i ţinea gîtul, deoarece îl deranja şi îşi rezemă capul de perete. Andrew rămase în picioare; primele cîteva minute ale întrevederii fuseseră jenante. Încăperea era mică; pe coridor, se afla un soldat de pază şi Trevayne rămase uluit aflînd că lui Bonner nu i se dădea voie să iasă din cameră, decît la anumite intervale, şi asta doar pentru a se mişca.

– Oricum, presupun că e mai bine decît într-o celulă, zise Andy.

– Diferenţa nu-i prea mare.

Trevayne începu interogatoriul, cu prudenţă.

– Ştiu că nu poţi sau nu vrei să discuţi despre aceste lucruri, dar intenţionez să te ajut. Sper că nu-i nevoie să te conving de asta.

– Nu. Merge, te cred. Dar nu cred că voi avea nevoie de vreun ajutor.

– Pari sigur pe tine.

– Cooper trebuie să se întoarcă peste cîteva zile. Nu uita că am mai trecut prin aşa ceva. Se zbiară, îndeplinesc tot felul de formalităţi; pe urmă, într-un fel, totul se muşamalizează şi, discret, sînt transferat în altă parte.

– Chiar *crezi* asta?

Bonner căzu pe gînduri.

– Da, cred... Din o mie şi unul de motive. Dacă aş fi în locul lui Cooper – sau în pielea altor indivizi de-aici, plini de

trese şi gradaţii – aş proceda exact ca ei. Lăsăm ca apele să se limpezească. M-am gîndit la asta, făcu Paul, rîzînd scurt. Mişcările Armatei sînt misterioase.

– Ai văzut ziarele?

– Sigur că da. Le-am văzut şi acum trei ani, pe cînd ocupam zece minute din ştirile de la ora şapte. Acum, valorez doar cîteva secunde... Dar, apreciez îngrijorarea ta. Mai cu seamă că ultima oară ţi-am zis să te duci dracului.

– Presupun că nu vrei să-mi dai bilet de întoarcere.

– Nu, Andy. Faci mult rău. Eu sînt doar o pierdere minoră şi temporară.

– Sper că n-ai ajuns să te amăgeşti că beneficiezi de un fel de imunitate.

– Aşa gîndesc civilii. Pentru noi „imunitate" are alt sens. Şi ce vrei, mă rog, să discutăm, de ţi-e teamă că n-aş putea sau n-aş vrea să aud?

– Motivul pentru care eşti un paria permanent pentru Roderick Bruce.

– M-am întrebat şi eu de multe ori. Un psihiatru din armată mi-a zis că eu întruchipez tot ceea ce Bruce şi-ar fi dorit să fie, dar n-a putut; că agresiunea *lui* se desfăşoară la nivelul unei maşini de scris... Explicaţia mai simplă ar fi aceea că eu reprezint aproprierile majore ale DOD, or asta îi furnizează subiecte pentru articolele sale.

– Nici una dintre aceste variante nu mi se pare acceptabilă. L-ai cunoscut?

– Nu.

– NU s-a întîmplat vreodată să intervii pentru nepublicarea vreunui articol trimis din Indochina? De dragul securităţii, cum zici tu?

– Cum să fi putut face aşa ceva?! Funcţia nu mi-a permis-o niciodată. Şi nu cred că a fost acolo în acelaşi timp cu mine.

– Asta aşa e... zise Trevayne, îndreptîndu-se spre singurul scaun din odaie, şi aşezîndu-se. A continuat să te hărţuiască după ce ambasada noastră din Saigon a cerut să fii acuzat... Paul, te rog răspunde-mi la asta; crede-mă, dacă vreau pot obţine informaţia. În articolele lui, Bruce zicea că ai fost acuzat de uciderea a trei sau cinci persoane; că CIA neagă că ţi-ar fi dat vreo autorizaţie în acest sens. Foloseşte termenul de „execuţie", sau cum naiba i-o fi zicînd. Bruce are prieteni în toate sectoarele guvernului. Implicînd CIA, crezi că ai fi putut cumva determina Agenţia să concedieze pe cineva? Vreo cunoştinţă de-a lui?

Cîteva momente, Bonner se holbă la Trevayne, fără să răspundă. Ridică mîna şi îşi atinse cicatricele de pe gît, rostind rar:

– Bine... am să-ţi povestesc ce s-a întîmplat... Fie numai şi pentru a scoate CIA din discuţie; au şi-aşa destule pe cap. Erau cinci parşivi – agenţi dubli. I-am omorît pe toţi cinci. Trei fiindcă mi-au înconjurat bivuacul, presărînd atîta praf de puşcă, de puteau arunca în aer o pistă de aeroport. Noroc că nu eram înăuntru; băieţii de la CIA mă avertizaseră. Pe ceilalţi doi i-am lăsat la graniţa cu Thailanda, cînd i-am prins cu lovele nord-vietnameze. Se foloseau de contactele noastre şi îi mituiau pe conducătorii de triburi, pe care mă dădusem peste cap să-i ademenesc de partea noastră... Ca să fiu sincer, Agenţia m-a scos discret din porcăria asta. Toate implicaţiile au fost rezultatul minţii încinse a avocaţilor militari; le-am spus la toţi să se ducă dracului.

– Atunci de ce s-au mai făcut toate acele acuzaţii?

– Nu ştii politica din Saigon. Nu există corupţie mai dură decît cea din Saigon. Doi dintre agenţii dubli de care ţi-am pomenit aveau fraţi în cabinet... Oricum, n-are rost să te mai gîndeşti la CIA.

Trevayne scosese din buzunar un carnețel subțire, pe care îl frunzărea.

– Acuzațiile împotriva ta au fost făcute publice în februarie. La 21 martie, deja, Bruce tăbărîse pe tine. A călătorit de la Danang pînă în Delta Mekongului, intervievîndu-i pe toți cei care avuseseră de-a face cu tine.

– A discutat cu cine nu trebuia. Eu am operat în special în Laos, Thailanda și nordul Cambodgiei. De obicei, cu echipe formate din șase pînă la opt persoane, aproape în exclusivitate civili asiatici.

Trevayne ridică privirea.

– Credeam că Forțele Speciale acționează cu propriile unități.

– Unele, da. Eu n-am făcut așa. Știu să mă descurc în limbile ce se vorbesc în Laos și Thailanda – mai bine zis, înțeleg ce mi se spune; mai puțin în graiurile din Cambodgia. Ori de cîte ori mergeam în Cambodgia, recrutam dintre localnici, asigurîndu-mă că sînt corecți. De obicei, nu erau. De vreo două ori, am fost nevoiți să-i scărmănăm pe-ai noștri ca să formăm în pripă pe cineva apt de misiune.

– Ce misiune?

– Aceea de a rămîne în viață. Nu izbuteam întotdeauna. Un caz deosebit a fost Chung Kal...

Mai discutară încă vreo cincisprezece minute; Trevayne știa că aflase ce voia.

Sam Vicarson putea îmbina acum piesele disparate.

Sam Vicarson sună la ușa locuinței închiriate de Trevayne în Tawning Spring. Phyllis îi deschise și îi strînse mîna cu fermitate.

– Mă bucur că ați ieșit din spital, doamnă Trevayne.

– Dacă te mai ții de glume, nu capeți nimic de băut, rîse Phyllis. Andy e jos, te așteaptă.

– Mulţumesc. Apropo, mă bucur sincer că aţi ieşit.

– Mai bine nu mă internam. Hai, fuga; preşedintele e nerăbdător.

Jos, în birou, Trevayne vorbea la telefon; şedea pe un fotoliu şi asculta atent, cu receptorul la ureche. Văzîndu-l pe Vicarson, începu să se impacienteze. Cu cuvinte ce frizau mojicia, izbuti să scape de convorbirea aceea agasantă.

– Era Walter Madison. Îmi pare rău că am promis să joc cinstit. Partenerii lui nu vor să preia cazul Bonner, chiar cu riscul de a mă pierde ca client, ceea ce Walter le-a spus că nu se va întîmpla.

– Poate te răzgîndeşti.

– Mai ştii?! Raţionamentul lor e tîmpit. Respectă poziţia procurorului; nu dau nici o şansă pîrîtului.

– Şi de ce zici că e tîmpit?

– N-au auzit şi nici nu vor să audă punctul de vedere al pîrîtului. Nu vor să se implice; au clienţi de protejat, inclusiv pe mine.

– Asta da tîmpenie... În fine, cred că avem mijloacele de a face din dulăul ăsta isteric un martor entuziast în favoarea mult hulitului maior; evident, dacă vrem. Putem să ne rezumăm doar la a-i închide gura.

– Cui, lui Bruce?

– Definitiv şi irevocabil.

Vicarson îşi îndeplinise sarcina de cercetare fără să întîmpine dificultăţi. Numele tipului era Alexander Coffey. Biroul pentru Asia, de la Pentagon – adică ofiţerul de serviciu de acolo – îşi amintea că Roderick Bruce îi atrăsese atenţia asupra activităţii lui Coffey. Biroul pentru Asia se bucurase că putea pune mîna pe absolventul de filologie. Nu era simplu să găseşti specialişti în limbile Extremului Orient. Desigur, spusese ofiţerul, incidentul de la Chung Kal era regretabil, dar se părea că avusese şi unele consecinţe pozitive. Cel puţin

aşa i se spusese lui. Era întotdeauna periculos să plasezi un analist teoretician în situaţie de luptă... Ofiţerul îi dăduse lui Sam dosarul lui Coffey.

Vicarson se dusese apoi la arhivele pentru Extremul Orient de la Institutul Smithsonian. Arhivarul şef îşi amintea foarte bine de Coffey. Tînărul era un cărturar strălucit, dar un homosexual notoriu. Arhivarul fusese surprins de faptul că Alexander Coffey nu se folosise de această deviere de comportament pentru a evita recrutarea. Explicaţia era că viitorul lui depindea şi de tot soiul de fundaţii, iar fundaţiile sînt organizaţii conservatoare; angajatul Institutului Smithsonian presupunea că Alexander Coffey evitase o asemenea menţiune în dosarul lui. Totodată, arhivarul avea ceva bănuieli că Alexander Coffey se bucura de protecţia cuiva, care îi putea aranja un locşor plăcut şi călduţ în cadrul Armatei. Omul aflase că Alexander Coffey se stabilise la Washington, ceea ce îi confirmase bănuielile. Omul nu aflase că Alexander Coffey murise la Chung Kal, iar Vicarson nu considerase necesar să-i spună. Arhivarul îi arătase lui Sam legitimaţia lui Coffey. Pe ea, figurau o adresă, pe 21st Street Northwest, şi numele unui coleg de cameră. Acesta îl înjura pe „nenorocitul ăla cu parale", din cauza căruia Alex se mutase, învinuindu-l de moartea acestuia. Alex nu-i spusese niciodată despre cine era vorba, dar „s-a mai întors la mine destul de des – să mai scape de nesătulul ăla oribil". Alexander Coffey îşi făcea apariţia îmbrăcat elegant, cu o maşină nouă şi tot felul de bijuterii. Îi spusese că binefăcătorul lui îi aranjase o „situaţie" ideală în Armată, ceea ce însemna că scăpa de serviciul militar. După opinia lui Alex, „soluţia perfectă" pentru cariera lui. Pe urmă a fost sabotat, dacă nu chiar trădat de „nenorocitul ăla cu parale".

Vicarson aflase tot ce-i trebuia. A luat maşina şi s-a dus să discute cu Paul Bonner.

Bonner își aducea aminte de Coffey. Îl respectase; ba chiar îi plăcuse. Tînărul avea cunoștințe extraordinare despre triburile din nordul Cambodgiei, și venea cu sugestii ingenioase privind folosirea simbolurilor religioase în contactarea oamenilor. O metodă îndrăzneață, neluată în considerare pînă atunci.

Lui Bonner i-a rămas în memorie un aspect legat de intrarea lui Coffey în unitate. Tipul era foarte moale, absolut străin de cerințele cărora urma să le facă față. Era, probabil, și poponar. Știind acest lucru, Bonner l-a pus la treabă, fără milă. Nu pentru că ar fi putut corecta în șase săptămîni defectele acumulate timp de o viață, ci în speranța că instrucția îl va ajuta cît de cît.

Nu îl școlise, însă, destul, așa că Alexander Coffey a fost capturat într-o „încăierare". Bonner își imputa faptul că nu fusese mai sever cu eruditul. Fiind un bun profesionist, nu-și permitea să persiste în această atitudine. Trebuia doar să învețe din această întîmplare. Dacă vreodată se va mai afla într-o situație similară, va fi necruțător. Așa, poate, omul va izbuti să scape cu viață.

– Asta e, domnule Trevayne. Balada iubitului pierdut.

Trevayne tresări.

– Zău așa, Sam, e tare trist.

– Bineînțeles! Și e suficient să-l dezlănțuie pe Bruce. Întîmplarea face că îmi place Paul Bonner și nu dau doi bani pe avortonul ăla. Știu eu ce vorbesc.

– Sînt convins de asta. Deocamdată, însă, stai cuminte și hai să analizăm ce avem de făcut.

– Uite ce e, domnule Trevayne, dacă ai rețineri să te bagi în porcăria asta, eu, unul, n-am. Vreau să zic că nu-i ceva prea plăcut pentru o persoană ca dumneata, însă pentru o haimana de jurist genial ca mine, zău că nu contează; tot n-am prins rădăcini nicăieri. Am avut doar indivizi influenți, care

m-au angajat să le apăr interesele; sînt convins că aceştia nu vor uita ce am izbutit să fac pentru ei... Lasă-mă pe mine să-i trag un şut în fund. Mi-ar plăcea enorm.

– Eşti imposibil, Sam.

– Soţia dumitale mi-a spus la un moment dat că îi amintesc de dumneata. Cel mai frumos compliment care mi s-a făcut. Nu dumneata trebuie să faci asta. E treaba mea.

– Soţia mea e de un romantism incurabil, atunci cînd are de-a face cu tineri energici. Nu e treaba ta. Nu e treaba nimănui, în clipa de faţă.

– De ce?

– Fiindcă Roderick Bruce nu acţionează de unul singur. I se furnizează informaţii. Nu e un glas solitar, Sam. Are complici, chiar în rîndul oamenilor pe care Paul Bonner îi crede suporterii lui entuziaşti.

Vicarson ridică paharul.

Phyllis Trevayne intră în cameră:

– Mmm, ce bucăţică!

– Bine, bine, Sam, ţine-o tot aşa şi îţi promit că n-am să te invit la o cină cu lumînări, cînd Andy e plecat.

– Adică, mîine, adăugă Trevayne. Webster mi-a dat de înţeles că preşedintele consideră că ar trebui să aud ce are de spus de Spadante mîine dimineaţă... în folosul lui Bonner. Ceea ce înseamnă că mîine dimineaţă îl ascult pe Mario de Spadante în „Greenwich".

– Te întorci pînă după-amiaza şi uite-aşa s-a dus cina noastră cu lumînări, doamnă Trevayne.

– Ba, deloc, zise Andy. Vreau ca tu şi Alan să fiţi aici pe la cinci şi jumătate. Să aprinzi lumînările, Phyl. S-ar putea să avem nevoie de ele.

37

Pe Mario de Spadante îl deranja faptul că asistenta medicală insista să ridice jaluzelele, ca să intre în cameră soarele de dimineaţă. Dar era o asistentă competentă – nu una de-a lui, ci de la spital –, or Mario se purta întotdeauna politicos cu cei care nu erau în slujba lui. Ca atare, lăsă jaluzelele ridicate.

Andrew Trevayne tocmai sosise; se afla la parter, unde fusese aşteptat la o intrare laterală. Intrase în parcare cu două minute în urmă, şi curînd avea să păşească pragul uşii. Mario aranjase camera aşa cum considera el că trebuia să arate. Şedea în capul oaselor pe pat, cît mai sus cu putinţă, iar alături se afla un fotoliu destul de jos. Tînărul paznic, fercheş şi bine îmbrăcat, zîmbise cînd de Spadante îi ceruse să ridice patul.

Tînărul, unul dintre asistenţii lui William Gallabretto, din California, era conştient de faptul că, în curînd, de Spadante îi va cere să părăsească încăperea, ceea ce însemna că avea foarte puţin timp la dispoziţie ca să-şi îndeplinească misiunea. La reverul sacoului, sub forma unei insigne reprezentînd steagul american, avea prinsă o mini-cameră de luat vederi, acţionată printr-un fir al cărui capăt, prevăzut cu un buton, se afla în buzunarul stîng al hainei.

Uşa se deschise şi Andrew Trevayne intră în cameră. Paznicul de pe coridor închise uşa, asigurîndu-se dintr-o privire că al treilea tip era înăuntru.

– Ia loc, ia loc, domnule Trevayne, îl îmbie de Spadante, întinzîndu-i mîna, astfel încît Andy nu avu încotro şi se văzu nevoit să i-o strîngă.

Tînărul de lîngă perete ţinea mîna în buzunar şi, fără să

fie văzut de cei doi, apăsă rapid cu degetul mare pe butonul de declanşare. Trevayne se instală în fotoliu, trăgîndu-şi mîna cu iuţeală.

– Nu mă voi preface într-atît, încît să spun că am aşteptat cu nerăbdare această vizită, domnule de Spadante. Nu cred că avem ce ne spune.

Are dreptate, se gîndea tînărul de lîngă perete. *Foieşte-te un pic, cu un aer gînditor, poate chiar precaut, Trevayne. O să se creadă că ţi-e frică.*

– Avem o mulţime să ne spunem, *amico.* N-am nimic împotriva dumitale. Împotriva pifanului, da. El trebuie să plătească pentru moartea fratelui meu. Nu dumneata.

– Pifanul ăsta, cum spui dumneata, a fost atacat, lucru pe care îl ştii prea bine. Îmi pare rău de fratele dumitale, dar era înarmat şi dădea tîrcoale pe proprietatea mea. Dumneata răspunzi de prezenţa lui acolo.

– Ce-nseamnă *asta?* Păşesc pe pajiştea vecinului meu şi el îmi ia *viaţa?* În ce lume am ajuns să trăim?

– Analogia nu e potrivită. A păşi pe o pajişte e cu totul altceva decît a da buzna noaptea cu pistoale, cuţite şi... ce era chestia aia? Oh, da, ţepi de metal înfăşuraţi pe degete.

Perfect, Trevayne, îşi zise tipul de lîngă perete. *Gestul ăsta cu palma ridicată. Minunat. Tu, „capo regime", explicîndu-i ceva celui care îţi este şef – „capo di tutti capi".*

– Am crescut fiind nevoit să mă apăr tot timpul, *amico.* Şcolile mele scumpe au fost străzile, profesorii mei – nişte zdrahoni de negrotei, cărora le plăcea să le dea în cap macaronarilor. Urît obicei, recunosc, dar aşa se explică de ce stau adesea cu pumnul strîns în buzunar. Dar fără arme: întotdeauna fără!

– Se pare că nici n-ai nevoie, zise Trevayne privindu-l pe tînărul de la perete, care ţinea amenințător mîna în buzunarul de la sacou. Parcă-i din desene animate.

Foarte nostim, Trevayne, se gîndi tînărul de lîngă perete.

– Hei! Afară!... strigă de Spadante. E un prieten de-al vărului meu; sînt tineri, ce pot să fac? Țin mult la mine... Ieși, afară cu tine! Lasă-ne singuri.

– Sigur că da, domnule de Spadante. Cum doriți dumneavoastră, zise tînărul, scoțînd mîna din buzunar și o dată cu ea o cutie de caramele. Doriți o bomboană, domnule Trevayne?

– Nu, mulțumesc.

– Ieși afară!... Iisuse Hristoase, de ce le arde lor?! De bomboane, auzi tu.

Ușa se închise, iar de Spadante se foi pe pat, instalîndu-și mai bine între perne trupul masiv.

– Bun, acum putem vorbi și noi, da?

– De aceea am venit pînă aici. Vreau să terminăm cît mai repede. Să aud ce ai de spus; să auzi ce am și eu de spus.

– N-ar trebui să fii atît de arogant. Știi, mulți spun că ești arogant, dar eu le zic că bunul meu *amico*, Trevayne, nu e așa. E doar practic; nu irosește cuvintele.

– N-am nevoie să mă aperi...

– Ba ai nevoie de ceva, îl întrerupse de Spadante. Doamne, ai nevoie de *ajutor*.

– Am venit aici dintr-un singur motiv. Să-ți cer să-l lași în pace pe Paul Bonner. Se prea poate să fii mare și tare în fieful tău, de Spadante, să-i faci pe cei care te slujesc să jure că ce spui tu e adevărat, dar nu vei rezista la interogatoriul încrucișat la care te vom supune... Ai dreptate, nu irosesc cuvinele. Ai fost văzut maltratînd și amenințînd un congresman într-o seară, la o partidă de golf, în Chevy Chase. Te-a văzut un om care mi-a relatat incidentul mie și maiorului Bonner. A fost un act de violență fizică; avînd cunoștință de el, Bonner trebuia să fie cu ochii în patru. Ulterior, ai fost depistat la peste cinci mii de kilometri depărtare; veniseși după

mine la San Francisco. Avem mărturii depuse sub jurămînt. în acest sens. Maiorul Bonner avea toate motivele să se teamă pentru viața lui... Dincolo de aceste fapte incontestabile, mai există și alte speculații. Cum e posibil ca un individ ca tine să scape nepedepsit, după ce a lovit un congresman al Statelor Unite? Oare fiindcă are tupeul de a pomeni de o anumită companie de avioane? De ce m-ai urmărit pînă în California? Ai încercat cumva să-l încolțești pe un asistent de-al meu la Fisherman's Wharf? Să-l ataci? De ce? Ce legătură ai cu Genessee Industries, de Spadante? Instanța va da atenție acestor întrebări. Voi avea grijă să fie așa, fiindcă le voi aduce la cunoștință cum l-ai atacat pe Paul Bonner sîmbăta trecută, seara... Știu ceva mai multe decît știam cînd mă aflam în avion în drum spre Dulles. S-a terminat cu tine... totul e mult prea evident. Pur și simplu ești indezirabil.

Pe sub pleoapele umflate, Mario de Spadante îl privea pe Trevayne cu ură. Totuși, cînd vorbi vocea îi era calmă, doar ceva mai răgușită.

– Ăsta-i unul din cuvintele preferate, nu-i așa? „Indezirabil". Noi sîntem... „pur și simplu indezirabili".

– Nu fă un caz sociologic din asta. Nu ești bun de purtător de cuvînt.

De Spadante ridică din umeri:

– Nici măcar insultele tale nu mă deranjează, *amico*. Și știi de ce?... Fiindcă ești tulburat, or un tip tulburat și cu probleme e rău de gură... Nu, tot am de gînd să te ajut.

– S-ar putea s-o faci, dar mă îndoiesc că va fi de bună voie...

– Dar militarul ăsta, continuă italianul, ca și cum Trevayne n-ar fi spus nimic. Las-o baltă, cu militarul. N-o să fie nici un proces. Soldatul ăsta e un om mort; crede-mă. Respiră el acum, dar e un om mort. Dă-l încolo... Am vești bune pentru tine... Cum ziceam, ai problme, dar prietenul

tău Mario va avea grijă ca nimeni să nu profite de tine din cauza lor.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Munceşti din greu, Trevayne; stai foarte mult timp departe de casă...

Andrew se crispă.

– Pramatie nenorocită ce eşti, dacă mai îndrăzneşti să-mi ameninţi familia, o să am grijă să faci pîrnaie pînă la sfîrşitul vieţii! Fă bine şi nu mai gîndi aşa, brută ce eşti. Preşedintele mi-a dat toate asigurările că sîntem în siguranţă! E suficient să dau un telefon şi te bagă la zdup...

– Basta! N-ai nici un drept! Tacă-ţi gura! răcni de Spadante cît putea de tare, ţinîndu-se cu mîna de stomac. Pe urmă, cînd atinse sonoritatea tonului lui Trevayne, glasul îi reveni la răguşeala mocnită dinainte. Nu permit ca în camera asta să se vorbească aşa. Eu respect familia oamenilor – copiii, fraţii. Brută e soldatul ăla, nu eu.

– Tu ai deschis subiectul ăsta. Vreau doar să mă asigur că îţi vezi lungul nasului. Întreci orice măsură, iar tipul de pe Pennsylvania Avenue nu tolerează aşa ceva. A ieşit din cîrdăşie cu tine, huliganule.

Mario înghiţi, neizbutind să-şi ascundă furia:

– Nu tolerează pe unul ca Augie de Spadante, nu-i aşa? Pe Augie, nu; e indezirabil.

Trevayne se uită la ceasul de la mînă.

– Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul.

– Sigur, sigur, am. Singura ta garanţie sînt eu. Cum spuneam, lipseşti mult timp de-acasă, cu fleacurile alea de care te ocupi. Poate că nu mai ai timp suficient să-i îndrumi pe cei dragi. Ai un băiat ţăcănit, care bea de stinge şi dă chix după chix cînd pierde nopţile. Asta n-ar fi prea grav, dar mai loveşte şi pietoni nevinovaţi. Bunăoară, ştiu un bătrînel din

Cos Cob, pe care puştiul tău l-a aranjat destul de urît cu maşina.

– Minţi.

– Avem fotografii. Avem pe puţin zece poze cu un puştan dezlănţuit, proptit de maşina lui, noaptea. Şi maşina, şi băiatul arată ca naiba. Bun, deci, ziceam de bătrînelul ăla pe care l-a pocnit cu maşina; l-am plătit să stea cuminte şi să nu-i facă rău unui puşti ţăcănit, dar nevinovat. Am cecurile - şi, fireşte, o declaraţie. Dar nu-i ceva prea grav, cum ziceam: aşa sînt odraslele milionarilor. Lumea are înţelegere pentru cazurile astea ... Necazuri mai mari am avut, însă, cu fata. Da, chestia *asta* n-a fost deloc în regulă; o situaţie extrem de delicată. Prietenul tău Mario n-a precupeţit nimic ca s-o protejeze... la fel ca şi pe tine.

Trevayne se rezemă de spătarul fotoliului; chipul lui nu exprima furie, ci doar dezgust, combinat cu un vag amuzament.

– Heroina. Deci, tu ai făcut asta, zise el, calm.

– Eu? Ai auzul cam prost... O fetiţă, poate din plictiseală, poate ca să se distreze, face rost de o pungă de cea mai bună...

– *Chiar* crezi că poţi dovedi asta?

– ... heroină, in valoarea de peste două sute mii de dolari. Poate că are reţeaua ei. În zilele noastre, şcolile astea simandicoase pentru fete au ajuns un teren propice pentru aşa ceva. Fata unui diplomat a fost prinsă acum cîteva luni; ai citit şi tu în ziare, nu?! Tipul n-avea un prieten ca amicul tău Mario.

– Ţi-am pus o întrebare. Chiar crezi că poţi dovedi ceva?

– Socoteşti cumva că n-aş putea? De Spadante se răsuci brusc spre Trevayne, scuipînd cuvintele: Nu mai fi atît de nătărău. Eşti nătărău, domnule Aroganţă! Crezi că îi ştii pe toţi cei cu care a fost văzută fetiţa ta? Îţi închipui că nu-i pot furniza locotenentului Fowler, de la Poliţia din Greewich, o

listă de nume şi locuri? Cine stă să mai verifice? La şaptesprezece ani, în zilele noastre, nu mai eşti atît de nevinovat, *amico*. Poate ai citit şi tu despre puştii ăia bogaţi şi organizaţiile de negrotei – cum aruncă în aer clădiri şi ce scandaluri fac... Bun, nu zic că şi odrasla ta e la fel; numai că lumea începe să intre la idei. Văd chestii de astea. Şi două sute de mii...

Ajuns la capătul răbdării, Trevayne se ridică în picioare.

– Îmi pierd timpul cu tine, de Spadante. Eşti mai bădăran – şi mai obtuz la minte – decît mi-am imaginat. De fapt, ce-mi spui acum? Că ai urzit situaţii de şantaj? Sînt convins că au fost perfect regizate. Numai că ai comis o gravă greşeală. Două, de fapt. Eşti demodat şi complet pe dinafară. Ştii, chiar ai dreptate. La şaptesprezece şi la nouăsprezece ani nu mai eşti un copil, în zilele noastre. Gîndeşte-te la asta. Faci parte din tot ceea ce aceşti puştani nu mai suportă. Ei bine, cu sau fără permisiunea ta...

– Dar patruzeci şi doi?

– Ce?

– Patruzeci şi doi de ani înseamnă deja o vîrstă. Ai o soţie drăguţă. O femeie atrăgătoare la cei patruzeci şi ceva de ani, plină de bani şi dornică de lucruri pe care n-are cum să le obţină în căsoaia aia... sau în pălăţelul de pe malul oceanului. O doamnă care se apucase de băut acum cîţiva ani?

– Te afli pe un teren periculos, de Spadante.

– Ascultă ce-ţi spun şi cască bine urechile!... Multe dintre cucoanele astea stilate vin în oraş şi bîntuie prin restaurante de lux, cu nume franţuzeşti sau spaniole. Altele frecventează localurile trăsnite pline de peşti bogaţi. Găseşti acolo nenumăraţi armăsari tineri şi viguroşi, gata să se legene şi pe-o parte şi pe alta pentru un amărît de dolar... Ei, şi mai sînt damele tari, care se duc la hoteluri ca Plaza...

– Bagă de seamă ce spui!

- Înainte să se ducă la Plaza – unde, fireşte, au camere rezervate – damele astea sună la un anumit număr; sînt tari, ţi-am zis. Fără tevatură, fără agitaţie, fără bătaie de cap. Totul extrem de discret; satisfacţie garantată... Şi să vezi la ce jocuri se pretează! Crede-mă, *amico*, nici nu-ţi închipui!

Trevayne se răsuci brusc pe călcîie şi porni spre uşă. Îl opri însă în loc glasul lui de Spadante:

– Am o depoziţie, scrisă sub jurămînt, de la un foarte respectabil angajat al hotelului. Lucrează acolo de multă vreme; se pricepe la chestii din astea şi a văzut destule la viaţa lui. A mirosit-o imediat pe nevastă-ta. Declaraţia e foarte urîtă, dar ce-a văzut el e adevărat.

-- Eşti scîrbos, de Spadante, zise Andrew, nevenindu-i altceva în minte.

- Prefer epitetul ăsta, în loc de „indezirabil", *amico*. E mai puternic, mai pozitiv, înţelegi, nu-i aşa?

- Ai isprăvit?

- Aproape. Trebuie să ştii că necazurile personale pe care le ai vor rămîne foarte confidenţiale. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea. Fără presă, fără televiziune, fără radio. Şi vrei să ştii de ce?

– Poate reuşesc să ghicesc.

– Da, sigur că reuşeşti... Fiindcă o să te întorci frumuşel la Washington şi o să pui capăt subcomitetului ăla. Scrii un raport drăgălaş, plesneşti pe vreo cîţiva peste bot, mai pui să fie daţi afară încă doi-trei indivizi – îţi spunem noi cum îi cheamă – şi cu asta basta, te potoleşti. Ai priceput?

– Şi dacă refuz?

– Of, Doamne, *amico*. Vrei să-i faci pe cei dragi să treacă prin tot acest *rifiuti*. Ia gîndeşte-te şi tu cum ar arăta în ziare bătrînelul ăla din Cos Cob alături de pozele cu puştiul matolit. Sau ce s-ar zice despre povestea cu drogurile în valoare de două sute de mii de dolari – *găsite* de poliţie?! Asta nu se

poate nega. În fine, domniţa cea frumoasă prinsă la Plaza; angajatul hotelului – un foarte respectabil ofiţer de poliţie, acum la pensie – care a scris exact ce-a văzut. Mai bine să nu citeşti. Te-ar răscoli prea rău; ca şi chestia cu beţiile doamnei. Foarte real; am aflat asta de la un doctor care a îngrijit-o acum cîţiva ani, trimis de noi. Ştii cum gîndeşte lumea. Nu prea ai încredere în foştii beţivi. Şi asta fiindcă n-ai de unde să ştii cu precizie că nu trag şi acum la măsea. Asta dacă doamna nu şi-a găsit alt viciu. Aşa e cînd intri în gura lumii.

– Se va dovedi că toate astea sînt simple minciuni.

– Păi, sigur, negi!... Însă multe dovezi sînt foarte solide, Trevayne. *Solide* de tot, dacă pricepi ce vreau să zic... Am citit cîndva într-o carte: acuzaţiile – în special cele mai puţin întemeiate, plasate într-un anumit context, cu cîteva fotografii – ajung întotdeauna pe prima pagină. Tăgăduirile şi dezvinovăţirile apar mai tîrziu – pe pagina cincizeci – printre reclame pentru salam... Alegerea îţi aparţine, domnule Trevayne. Dar chibzuieşte bine.

Buzele groase ale sicilianului se răsfrînseră într-un zîmbet onctuos; în ochii aceia mici şi înfundaţi în grăsime se citea ură şi satisfacţie.

– Cred că aştepţi de multă vreme clipa asta, de Spadante.

– De-o viaţă, mucosule. Cară-te odată de aici şi fă ce ţi-am spus. Eşti la fel ca toţi ceilalţi.

38

Robert Webster primi apelul telefonic în biroul său de la Casa Albă şi îşi dădu seama numaidecît că

era vorba de o urgență. Interlocutorul îi spusese că avea un mesaj de la Aaron Green, pe care trebuia să îl transmită personal. Nu suferea nici o amînare; Webster urma să se întîlnească cu el peste un ceas. Pe la ora trei.

Cei doi stabiliră să se vadă la restaurantul Villa d'Este, în Georgetown, la etajul doi, în salonul de cocteil. Villa d'Este era un conglomerat aiurit de imitații din epoca victoriană și renașterea italiană; clădirea avea șase etaje și putea hrăni o turmă de turiști. Nici o persoană importantă din Washington nu venea la Villa d'Este decît seara tîrziu, cînd turiștii nu mai obțineau rezervări, decît cu recomandări speciale.

Webster sosi primul, ceea ce i se păru de rău augur. Bobby Webster își făcuse o regulă din a nu fi niciodată cel care așteaptă. Pierdeai adesea avantajul controlului imediat în timp ce trebuia să asculți scuzele celuilalt, rostite cu voce joasă, și întotdeauna impresionante. La fel s-a întîmplat cînd, în cele din urmă, a apărut trimisul lui Aaron Green; întîrziase un sfert de oră. Propoziții scurte și rapide, scuzîndu-se cu un aer de condescendență. Avusese de dat o serie de alte telefoane; Aaron Green îi ceruse să rezolve o grămadă de treburi într-o singură zi, aici la Washington. Acum, putea consacra timpul cuvenit problemelor lor urgente.

Webster îl studia pe tipul din fața lui și, brusc, își dădu seama de ce se simțea stînjenit și neliniștit. Trimisul lui Green era funcționar, ca și el. Relativ tînăr, ca și el. În ascensiune prin labirintul conglomeratelor lumii economice, așa cum și el se afla în ascensiune în lumea contradictorie a sferelor politice ale puterii. Vorbeau amîndoi frumos, erau siguri pe ei, știau să fie demni, dar și supuși față de cei cărora le datorau obediență. Exista, totuși, o deosebire fundamentală între ei, de care erau conștienți: trimisul lui Green trata de pe poziții de forță, spre deosebire de Robert Webster.

Se întîmplase ceva. Ceva ce afecta direct poziția influentă

a lui Webster. Se luase undeva o hotărîre, la vreo întrunire sau la vreun dineu restrîns, care avea să modifice cursul existenţei lui.

Emisarul lui Green reprezenta primul avertisment şi cauza profundei nelinişti care pusese stăpînire pe Bobby Webster, căci recunoştea stadiul preliminar al execuţiei lui simbolice.

Webster ştia că urma să fie eliminat. Nu-i rămînea decît să spere că se va putea retrage, salvînd cît mai mult din ce avea acum.

– Domnul Green este foarte îngrijorat, Bobby. Constată că s-a ajuns la nişte soluţii, fără să fie consultat. Asta nu înseamnă că pretinde să fie sunat ori de cîte ori se ia o hotărîre, dar Trevayne e un domeniu sensibil.

– Nu facem decît să-l discreditàm. Să-l legăm de de Spadante, atîta tot. Să-i demontăm subcomitetul. Nu-i mare scofală.

– Poate că nu e, dar domnul Green consideră că s-ar putea ca Trevayne să reacţioneze altfel decît ai anticipat dumneata. Să vezi atunci... ce scofală ai făcut!

– Înseamnă că domnului Green nu i s-a prezentat situaţia. Nu contează cum reacţionează Trevayne, fiindcă nu se va ajunge la acuzaţii. Doar speculaţii. Nici unul dintre noi nu va fi implicat... Aşa cum vedem noi lucrurile, Trevayne va fi compromis astfel încît să devină ineficient.

– Asociindu-l cu de Spadante?

– Mai mult decît o asociere verbală. Avem fotografii – au ieşit superb. Reiese limpede că a fost la spitalul din Greenwich. Imaginile sînt tot mai compromiţătoare pe măsură ce le priveşti mai atent. Roderick Bruce le va publica pe primele peste vreo două zile.

– După ce de Spadante e dus la New Haven? întrebă trimisul lui Green privindu-l acuzator pe Webster.

– Exact.

– De Spadante va fi un subiect fierbinte la știri, în acel moment, nu-i așa? Domnul Green a înțeles că tipul va fi scos de pe tabla de șah.

– Decizia aceasta a emanat de la propriii lui asociați; consideră că e ceva imperativ. Nu are nimic de-a face cu noi, doar că întîmplarea face să fie avantajos pentru obiectivele noastre.

– Domnul Green nu împărtășește această convingere.

– E o acțiune a lumii interlope. Și să vrem, n-am putea-o împiedica. Iar cu fotografiile acelea, susținute cum se cuvine de vreo doi medici din Greewich, Trevayne va fi implicat în toată aiureala asta. Este un om terminat.

– Domnul Green consideră că e o soluție excesiv de simplistă.

– Ba nu, avînd în vedere că nimeni nu va cere nimic. Nu pricepi?! insistă Webster, iritat, fără a reuși să-și convingă interlocutorul.

Lui Webster nu-i mai rămînea decît să spere că emisarul lui Green – dornic să-și apere pielea – avea să-i comunice acestuia întreaga strategie și că bătrînul evreu va sesiza avantajele și se va răzgîndi.

– Sînt doar un asistent, Bobby. Un mesager.

– Dar nu se poate să nu sesizezi avantajele.

– Nu știu. Trevayne ăsta e un tip hotărît. S-ar putea să nu accepte... implicațiile și să dispară încetișor.

– Ai văzut vreodată ce se întîmplă cu cineva *dat afară* de la Washington? E oribil. Poate să zbiere cît poftește, nimeni nu-l mai ascultă. Nimeni nu vrea să se atingă de „lepros", nici măcar președintele.

– Cu el cum e? Cu președintele.

– Cea mai simplă parte a temei. Voi convoca o ședință cu consilierii lui și împreună vom elabora un raport dur,

îndemnîndu-l pe preşedinte să se delimiteze de Trevayne. Pe noi ne ascultă; are o mulţime de alte probleme care îi dau bătaie de cap. O să-l lăsăm să aleagă singur tonul: blînd sau acid. Îl va alege pe primul, fireşte. Vin alegerile peste un an şi jumătate. Va înţelege logica argumentelor.

Trimisul lui Green îl privea pe Webster cu compătimire:

– Bobyy, sînt aici ca să îţi comunic să anulezi acţiunea. Exact astea sînt cuvintele domnului Green: „Comunică-i să anuleze acţiunea". Nu-i pasă de de Spadante; oricum, ziceai că în cazul lui n-ai nici o putere, dar de Trevayne nu trebuie să ne atingem... Astea sînt instrucţinile definitive.

– *Greşit.* Am gîndit totul pînă la ultimul detaliu. Am stat săptămîni de-a rîndul căutînd să pun totul cap la cap. A ieşit *perfect.*

– *Se anulează.* Situaţia s-a schimbat complet. Domnul Green urmează să se întîlnească cu alte trei sau patru persoane pentru a clarifica totul... Sînt sigur că eforturile tale vor fi apreciate.

Din ultima propoziţie, Webster sesiză aluzia implicită la faptul că urma să fie îndepărtat. Nici un fel de apreciere, ştia sigur, decît dacă doreau ceva. Şi nici nu avea cum pătrunde cu forţa în noul cerc format. Alianţele se stricau sau, invers, deveneau mai puternice. Indiferent de variantă, însă, el rămînea pe dinafară.

Webster tatonă terenul să vadă ce şanse de supravieţuire mai avea:

– Dacă s-au produs modificări substanţiale de strategie, cred că nu strică să fiu informat imediat. N-aş vrea să folosesc un loc comun, dar nu uita că, totuşi, Casa Albă *este* ceea ce este.

– Da... Da, desigur, zise trimisul lui Green, uitîndu-se la ceas.

– Voi fi bombardat cu o sumedenie de întrebări. De

multe persoane influente. Trebuie să ştiu ce să le răspund.

– Am să-i comunic domnului Green.

– Cred că ştie şi el. Webster încerca să se controleze; nu voia să pară disperat.

– Am să-i reamintesc.

Era exclus, într-un mod mult prea cavaleresc, se gîndea Webster. Casa Albă era exclusă. Se impunea un moment de îndrăzneală.

– Fă mai mult decît să-i „reaminteşti". Explică-i clar că pe-aici sîntem cîţiva care tragem sfori mari. Există zone la Genessee Industries despre care noi ştim mai mult decît oricine altcineva. Ne place să le numim „poliţele noastre de asigurare".

Trimisul lui Green se ridică brusc în picioare, privind drept în ochii lui Webster.

– Nu cred că termenul e potrivit, Bobby. „Poliţe de asigurare", vreau să zic. Doar dacă nu te gîndeşti la o dublă indemnizaţie; e foarte costisitor.

Momentul îndrăznelii, într-adevăr. Emisarul lui Green îi spunea lui Robert Webster de la Casa Albă că şi el putea fi îndepărtat de pe tabla de şah. Webster ştia că venise vremea să iniţieze începutul retragerii.

– Hai să clarificăm lucrurile. Nu sînt îngrijorat pentru mine; am referinţe excelente. Mă pot întoarce la Akron într-o slujbă pe gustul meu. Asta i-ar conveni cel mai mult nevestii-mii, iar pe mine nu m-ar deranja... Dar mai sînt şi alţii; poate că ei n-au posibilitatea să-şi găsească ceva pe gustul lor. În fişa nici unuia nu se pomeneşte că a lucrat la Casa Albă. Aştia ar putea crea necazuri.

– Sînt convins că totul se va rezolva. Pentru voi toţi. Sînt oameni cu experienţă.

– În fine, nu chiar atît de mulţi...

– Ştim, îl întrerupse emisarul lui Aaron Green. E timpul să plec. Mai am multe de făcut astăzi.

– Sigur. Fac eu cinste.

– Mulţumesc frumos, zise trimisul lui Green, ridicîndu-se de la masă. Nu uita să iei înapoi fotografiile alea de la Rod Bruce, da? Şi să stingi toată acţiunea.

– N-o să-i placă, dar aşa voi face.

– Bun. Ţinem legătura... Hei, Bobby. În legătură cu Akron. Ce-ar fi să începi să îţi pregăteşti acel curriculum vitae de care vorbeai?!

39

Servitorii aprinseseră veiozele pe masa din veranda lui Aaron Green, plină cu ghivece de flori. În spatele casei, două dîre gălbui de lumină se revărsau peste pajiştea acoperită de zăpadă – tufişurile şi arbuştii înveliţi în nea creau un fundal fantomatic. Pe masa rotundă cu tăblie de sticlă, plasată între scaunele din fier forjat vopsite în alb, se afla un serviciu din argint pentru cafea. La cîţiva metri mai încolo, tot pe o masă cu tăblie de sticlă – dar de data asta dreptunghiulară – erau aşezate cîteva sticle de băutură şi pahare de cristal pentru coniac.

Servitorii se retrăseseră, iar doamna Green urcase în camera de lucru; luminile din casă, cu excepţia holului de la intrare, erau stinse.

Aaron Green se pregătea de şedinţă. Avea întîlnire cu trei bărbaţi, dintre care doar unul fusese invitat la cină. Un domn pe nume Ian Hamilton.

Ceilalți doi veneau împreună, cu mașina, la Sail Harbour Walter Madison urma să se oprească la Kennedy Airport, ca să-l ia pe senatorul Alan Knapp, care venea cu avionul de la Washington, în jurul orei zece. Ceea ce s-a și întîmplat. Exact la ora zece.

La zece și șase minute cei patru bărbați intrau în veranda cu pereți de sticlă.

– Am să torn cafeaua, domnilor. Băutura – coniacul – e acolo. Cu miinile astea bătrîne nu mă încumet să ating păhărelele alea. Mi-e greu și să descifrez etichetele; drept urmare, mă răsfăț... Mare minune dacă nimeresc și scaunul.

– N-ai absolut nimic, Aaron, decît o lene majoră, rîse Ian Hamilton, ducîndu-se spre masa cu coniac. Torn eu.

Walter Madison luă paharul și se așeză în stînga lui Green. Hamilton îi aduse paharul lui Knapp la masa rotundă și îl puse în dreapta lui Green; senatorul se așeză numaidecît. Pe urmă, Hamilton trase scaunul din fața lui Aaron Green și procedă la fel, dar nu cu aceeași promptitudine.

– Parcă ne pregătim de o partidă de bridge, zise Madison.

– Sau de pocher, adăugă senatorul Knapp.

– Poate că o bacara ar merge mai bine, zise Ian Hamilton, ridicînd paharul spre Green. Să ne trăiești, Aaron... Să trăim cu toții!

– Foarte nimerită urarea, replică Green, cu voce joasă. În vremurile astea ai nevoie de o sănătate de fier. Trupească și psihică. Mai ales psihică.

Băură. Knapp puse primul paharul pe masă, nerăbdător. Știa că răbdarea era un bun de preț la această masă. Și totuși, era un senator respectat, un om de care ei aveau nevoie. N-avea nici un rost să simuleze un calm pe care nu-l simțea. Nu se putea spune că are tact; tactul era nerelevant pentru el.

– Domnule Hamilton, domnule Green, voi pune prima

carte pe masă cu fața în sus. Nu te omit, Walter, dar consider că poziția ta aici e oarecum similară cu a mea. Noi n-am auzit decît că „nu trebuie să se profite" ... de Andrew Trevayne, ca să vorbim frumos. Am discutat cu Walter despre asta, în mașină. N-are sens să ascundem faptele. Sincer să fiu, să mă ia naiba dacă pricep ceva. Planul lui Bobby Webster mi s-a părut o bijuterie.

Ian Hamilton se uită la Green și, după cîteva secunde, încuviință din cap. O mișcare aproape imperceptibilă îi dădea bătrînului evreu permisiunea de a vorbi.

– Planul domnului Webster *a fost* o bijuterie, domnule senator, zise Green. Îmi amintește de cazul unei strălucite manevre a unui general, cu care poate cîștiga o bătălie – spre marea bucurie a trupelor pe care le comandă –, în timp ce în altă parte, pe cîmpul de luptă, dușmanul lansează un atac fulger cu care cîștigă războiul.

– Consideri, întrebă Walter Madison, că nu e suficient ca Andrew să devină complet ineficient? Cu cine altcineva ne mai luptăm?

– Trevayne este într-o poziție unică, Walter, zise Ian Hamilton. Înțelege perfect ce-am făcut și de ce am făcut așa. Chiar dacă nu are dovezi incontestabile, această lipsă se compensează prin perceperea scopurilor noastre mai îndepărtate.

– Nu înțeleg, îl întrerupse Knapp, calm.

– Am să-ți răspund, spuse Green, zîmbindu-i lui Hamilton. Noi doi nu sîntem avocați, Knapp. Dacă am fi – dacă eu aș fi – cred că aș spune că acest domn Trevayne are doar frînturi de mărturii incriminatorii și tone de dovezi adiacente. M-am exprimat corect, domnule consilier Hamilton?

– Poți lua premiul întîi, Aaron... Ce-a făcut Trevayne e ceva la care nimeni nu se aștepta. A azvîrlit registrele și litera

legii. Cred că a făcut-o mult mai demult, cînd şi-a început cercetările... În timp ce noi ne frămîntam cu mii de aspecte legale, costuri şi finanţări de tot felul, Trevayne umbla după cu totul altceva. Îl interesau indivizii. Oamenii în poziţii cheie, despre care a presupus, în mod corect, că sînt reprezentativi. Nu uita că e un administrator excelent; chiar şi cei care îl dispreţuiesc îi recunosc acest merit. Ştia că trebuia să existe un tipar, un proces de comandă şi control. O firmă de mărimea şi complexitatea companiei Genessee Industries nu ar putea funcţiona la nivelul executivului, dacă nu ar avea un asemenea sistem de control. Mai ales în împrejurările actuale. În mod cu totul ciudat, oamenii lui Mario de Spadante au fost primii care au sesizat acest lucru. Cu bună-ştiinţă, au infiltrat în firmă informaţii contradictorii, aşteptînd să fie contactaţi. Nu s-a întîmplat aşa. Fireşte, nu ştiau ce să facă cu ceea ce descoperiseră. Cu grosolănia caracteristică, de Spadante a trecut la ameninţări, supărînd pe toţi cei cu care intra în contact... Deci, cam atît despre de Spadante.

– Îmi pare rău, domnule Hamilton, zise Knapp, aplecîndu-se înainte. Tot ce spui mă duce drept la soluţia lui Bobby Webster... Ai dat de înţeles că Trevayne a reuşit să pună informaţiile cap la cap, ceea ce periclitează toată munca noastră; ce moment mai bun am putea alege pentru a-l discredita? Or, discreditîndu-l, discredităm şi dovezile lui. Cel puţin atît cît să ne vedem scopul atins.

– Atunci nu-l *omorîm?* tună glasul gros al lui Aaron Green. Întrebarea, rostită pe un ton furios, îi ului pe Madison şi Knapp. Hamilton nu avu nici o reacţie vizibilă. Vă şochează, nu?! De ce? E gîndul nerostit, poate... Am fost mai aproape de moarte decît oricare dintre voi, aşa că *pe mine* nu mă impresionează. Dar am să vă spun eu de ce nu este fezabilă, la fel cum nici soluţia bîrfitorului ăluia nu e plauzibilă...

Indivizii ca Trevayne sînt mai periculoşi morţi sau izolaţi forţat, decît în viaţa activă.

– De ce? întrebă Walter Madison.

– Fiindcă lasă *moşteniri*, răspunse Green. Devind centre de regrupare a forţelor pentru tot felul de cruciaţi. Sînt martirii, simbolurile. În numele lor, şobolanii nemulţumiţi încep să se prăsească, ciuntindu-ne din temelii! Nu ne permitem să pierdem vremea, stîrpindu-le cuiburile.

Aaron Green era atît de furios, încît îi tremurau mîinile.

– Nu te ambala, Aaron, rosti Ian Hamilton, calm, dar autoritar. Nu s-ar realiza nimic astfel... Să ştii că are dreptate. N-avem timp de asemenea acţiuni, care distrag atenţia, disipează eforturile şi nu au şanse de reuşită. Indivizii de genul lui Trevayne au o documentaţie amplă, bine clasată şi îndosariată... Trebuie, în schimb, să luăm în calcul o rezolvare fundamentală. Nu putem să o ascundem şi nici s-o ocolim. Trebuie să înţelegem şi să acceptăm propriile noastre motive... Avînd în vedere istoricul problemei, mă adresez în primul rînd senatorului şi lui Aaron. Tu, Walter, ai apărut ceva mai tîrziu; participarea ta, deşi extrem de valoroasă, nu datează de multă vreme.

– Ştiu asta, rosti Madison, încetişor.

– Mulţi ne-ar putea numi agenţi de putere, prin analogie cu agenţii de bursă, şi n-ar greşi. Împărţim autoritatea în cadrul organismului politic. Cu toate că în ceea ce întreprindem există compensaţii la nivelul eului nostru, nu acestea sînt cele care ne stimulează să acţionăm. Fireşte, credem în noi înşine, însă doar ca instrumente menite să ne asigure atingerea obiectivelor noastre. I-am explicat toate astea – în noţiuni abstracte, fireşte – lui Trevayne şi cred că l-am convins de sinceritatea noastră.

Knapp ascultase cu capul plecat. Brusc, ridică privirea spre Hamilton, absolut nedumerit.

– Ce-ai făcut?!

– Da, domnule senator, am ajuns cu el la subiectul ăsta. Te şochează?

– Ai înnebunit de-a binelea!

– De ce? întrebă Aaron Green, tăios. Ai făcut ceva în ultima vreme de care să-ţi fie ruşine, domnule senator? Te preocupă mai mult soarta dumitale, decît ţelurile noastre? Eşti sau nu de-al nostru? insistă Green, aplecîndu-se în faţă. Mîna îi tremura vizibil pe toarta ceştii de cafea.

– Nu e vorba aici de ruşine. Se pune problema de a fi judecat greşit, domnule Green. Dumneata acţionezi ca persoană privată; eu ca ales în urma unui scrutin. Înainte de a fi tras la răspundere, vreau ca rezultatele să se vadă. N-am ajuns încă la această fază.

– Sîntem mai aproape decît îţi închipui, zise Hamilton, calm, continuînd schimbul de cuvinte dintre Green şi Knapp.

– Nu prea văd nimic palpabil în acest sens, replică senatorul.

– Înseamnă că nu te-ai uitat în jur, zise Hamilton, ridicînd paharul şi luînd o înghiţitură. Tot ce am atins noi, toate domeniile pe care le-am coordonat s-au ameliorat datorită atenţiei pe care le-am acordat-o. Asta nu se poate nega. În esenţă, am izbutit, de fapt, să făurim o bază financiară care, prin dimensiunile ei, influenţează sectoare întregi din această ţară. Şi, acolo unde această influenţă s-a făcut simţită, situaţia s-a îmbunătăţit. Minorităţile – şi majorităţile – sînt băgate în seamă; locurile de muncă au sporit; subvenţiile de la stat au scăzut; producţia continuă fără întreruperi. Drept rezultat, segmente întregi, de interes naţional, au avut numai de profitat. Starea armatei s-a consolidat indiscutabil; regiunile geografice ale economiei păstrează o productivitate ridicată; reformele sociale în domeniul locuinţelor, educaţiei şi al medicinei au fost promovate fără şocuri, pretutindeni unde Genessee şi-a pus amprenta... Am dovedit că putem aduce stabilitate

socială… Poți nega aceste evidențe, domnule senator? Spre asta a fost orientată munca noastră.

Knapp era uluit. Îl uimise enumerarea rapidă făcută de Hamilton, dîndu-i un sentiment de încredere – pe care, poate, nu-l avusese înainte.

– Am fost prea aproape de mașinăria din Washington, zise el. Se pare că voi aveți o perspectivă mai bună.

– De acord. Dar tot aș vrea să răspunzi la întrebare. Mai poți nega faptele… după tot ce *ai aflat* acum?

– Nu, nu cred.

– N-ai putea.

– Bine, „n-aș putea".

– Și-atunci nu vezi corolarul?… Nu pricepi ce-am făcut?

– Ai descris realizările; le accept.

– Nu doar realizări, domnule senator. Am descris funcțiile de conducere ale ramurii executive a guvernului… Cu ajutorul *nostru*. Motiv pentru care, după o chibzuință matură și după o analiză rapidă, dar exhaustivă, ne-am hotărît să îi oferim lui Andrew Trevayne președinția Statelor Unite.

Cîteva minute domni o tăcere profundă. Ian Hamilton și Aaron Green stăteau rezemați de spătarul scaunelor, lăsîndu-i pe noii veniți să digere informația. În cele din urmă, Knapp rosti consternat:

– În viața mea n-am auzit o afirmație mai absurdă. Cred că glumești.

– Tu, Walter, ce zici? zise Hamilton întorcîndu-se spre Madison, care se holba la pahar. Care e reacția ta?

– Nu știu, rosti avocatul, rar și apăsat. Încerc încă să diger informația… Îl cunosc pe Andrew de ani de zile. Cred că e un om extraordinar de talentat… Dar chestia asta? Pur și simplu, nu știu.

– Dar *te gîndești*, spuse Aaron Green, uitîndu-se nu la

Madison, ci la Knapp. Îți folosești imaginația. „Reprezentantul ales" nu reacționează decît la „absurd".

– Din motive temeinice și suficiente! se rățoi Alan Knapp. Nu are experiență politică; nici măcar nu face parte din vreun partid.

– Nici Eisenhower n-avea experiență, replică Green. Și ambele partide au încercat să-l recruteze.

– Nu are prestanță.

– Parcă Harry Truman a avut la început? interveni și bătrînul evreu.

– Eisenhower era cunoscut în lumea întreagă, se bucura de popularitate. Truman a crescut o dată cu funcția pe care a moștenit-o. Exemplele sînt nerelevante.

– Popularitatea nu e o problemă, azi, domnule senator, interveni Hamilton, cu calmul lui superb. Mai sînt treisprezece luni pînă la convențiile naționale și optsprezece pînă la alegeri. În această perioadă, Andrew Trevayne poate fi promovat cu un efect extraordinar. Are toate calitățile pentru a obține rezultate maxime... Cheia nu constă în experiența politică sau în afilierea la vreun partid – de fapt, lipsa lor ar putea constitui un avantaj; la fel cu prestanța actuală – care, apropo, domnule senator, ar putea fi mult mai semnificativă decît crezi... Importante sînt blocurile care votează. Înainte și după convenția în care ne decidem să intrăm. Or Genessee Industries va furniza aceste blocuri electorale.

Knapp începu să vorbească de cîteva ori, dar se opri, reanalizîndu-și parcă gîndurile, încercînd să găsească cuvintele potrivite pentru a-și exprima nedumerirea. În cele din urmă puse palmele pe masa de sticlă, cu degetele răsfirate: gestul trăda efortul suprem de a se stăpîni.

– De ce? Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ați ajuns să vă gîndiți la așa ceva?

– Ei, acum *gîndești*, „reprezentantule ales", zise Aaron

Green, bătîndu-l uşor pe mîna stîngă. Senatorul şi-o trase repede de pe masă.

– În termeni simpli, domnule senator, considerăm că Trevayne ar fi un preşedinte extrem de competent. Poate chiar strălucit. Ar avea timp să se ocupe de acele aspecte ale funcţiei pe care doar cîţiva preşedinţi din acest secol le-au putut analiza. Ar avea timp să reflecteze, să se concentreze asupra relaţiilor externe ale naţiunii, asupra negocierilor şi a strategiilor pe termen lung... V-aţi gîndit vreodată de ce adversarii noştri ne depăşesc constant? E foarte simplu, să ştiţi. Aşteptăm mult *prea mult* de la omul acela din Biroul Oval. E împărţit într-o mie de direcţii. N-are timp să gîndească. Francezul Pierre Larousse, parcă, a exprimat cel mai bine ideea asta... Forma noastră de guvernămînt este superbă, dar are o imperfecţiune semnificativă. Din patru în patru ani trebuie să-l alegem pe Dumnezeu în funcţia de preşedinte.

Walter Madison îl privea cu atenţie pe Hamilton:

– Ian, chiar crezi că Trevayne ar accepta condiţia ca majoritatea problemelor interne să fie rezolvate în afara sferei de decizie a preşedinţiei?

– Sigur că nu, zîmbi Hamilton, fiindcă majoritatea n-ar fi probleme. Sau, altfel spus, nu s-ar îngădui apariţia unor probleme majore, de gravitatea celor cunoscute pînă acum. Chestiunile legate de „iritările" interne sînt şi ele altceva. Orice preşedinte le delegă altor funcţionari, făcînd declaraţiile formale adecvate. Nu-i răpesc timpul, permiţîndu-i totodată să se afirme în rolul de conducător.

– De fapt nu mi-ai răspuns la întrebare, domnule Hamilton, zise Knapp, ridicîndu-se de pe scaun şi ducîndu-se să-şi toarne un coniac. Una e să spui că un om poate fi preşedinte. Bun, rău sau strălucit, în primul rînd contează cum ajunge în funcţia asta... Cu totul altceva e să alegi un anumit individ pe post de candidat. Această alegere trebuie

să reflecte şi altceva decît o apreciere idealistă. Avînd în vedere situaţia şi ştiut fiindcă e vorba de o persoană care s-a dovedit hotărît să fie propriul său stăpîn, vreau să aflu de ce tocmai Trevayne... Da, domnule Green, cred că e absurd!

– Fiindcă după ce isprăveşti cu discuţiile simandicoase, domnule „reprezentant ales", nu avem altă soluţie, zise Green răsucindu-se pe scaun, cu faţa spre Knapp. Mai bine o idee „absurdă", decît să rămîi fără funcţie, din cauza unui hoţ.

– Am un dosar impecabil.

– Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre asocierile dumitale. Ascultă-mă pe mine, încheie Green întorcîndu-se spre masă şi întinzînd o mînă tremurîndă spre ceaşca de cafea.

– Discuţiile astea n-au nici un rost, zise Hamilton, exteriorizîndu-şi pentru prima oară furia. Trevayne n-ar fi fost ales – şi tu ştii asta foarte bine, Aaron – dacă n-a fi avut calităţile necesare. S-a stabilit că e un administrator extraordinar; exact ceea ce se cere pentru un preşedinte.

Knapp reveni la masă, în timp ce Aaron Green se uită la Hamilton, rostind încet, dar cu mult patos:

– Ştii ce pretind eu. Nu mă interesează şi nu mă va interesa niciodată altceva. N-am chef de bîrfitori în treaba asta. Vreau *forţă*. Atîta tot.

Walter Madison îl privi pe bătrîn şi avu sentimentul că înţelege. Auzise zvonuri despre faptul că Green finanţase pe ascuns tabere de pregătire pentru Liga evreiască de apărare. Înţelese acum că nu erau doar zvonuri. Madison era tulburat. Se întoarse spre Hamilton, retezîndu-i tirada lui Knapp, care se pregătea să vorbească.

– E limpede că Andrew n-a fost abordat. Ce vă face să credeţi că va accepta? Personal, nu cred că va fi de acord.

– Nu există om talentat şi trufaş care să întoarcă spatele preşedinţiei. Trevayne are ambele trăsături. Cum e şi normal. Cînd talentul e autentic, trufia vine de la sine, zise Hamilton,

răspunzîndu-le atît lui Madison, cît şi lui Knapp. La început, reacţia lui nu va diferi de cea a senatorului. Absurd! va zice, probabil. Ne aşteptăm la asta. În cîteva zile, i se va demonstra grafic, *profesional*, că e un concept fezabil, că e o realitate la îndemîna lui... Îi vor fi aduşi şi prezentaţi purtători de cuvînt din partea sindicatelor, a comunităţii oamenilor de afaceri, a savanţilor. Figuri politice de marcă din toate sectoarele ţării îi vor telefona, aducîndu-i la cunoştinţă cît sînt de interesaţi – nu implicaţi, ci interesaţi – de posibilitatea candidaturii lui. Din aceste confruntări cu rol de explorare va ieşi o strategie practică de campanie. Agenţia lui Aaron îşi va asuma responsabilitatea.

– *Şi-a* asumat-o, zise Green. Deja trei dintre oamenii mei de mare încredere lucrează în spatele uşilor bine închise. Toţi sînt excelenţi profesional şi conştienţi că orice scurgere de informaţie ar însemna concedierea şi imposibilitatea de a mai lucra vreodată undeva; poate doar la săpat şanţuri.

Uimirea lui Knapp creştea proporţional cu caracterul extraordinar al informaţiilor pe care le primea.

– Chiar v-aţi apucat de treabă?

– Rolul nostru e de a anticipa ce ne vor aduce zilele care vor veni, domnule senator, îi răspunse Hamilton.

– Nu puteţi garanta că sindicatele, sfera afacerilor, liderii politici... vor fi de acord.

– Ba putem, iar cei pe care i-am contactat *au fost* de acord. Le-am cerut să jure că vor păstra secretul pînă la noi instrucţiuni.

– E... e...

– Ştim, absurd, îl completă Green pe Knapp. Crezi că firma Genessee Industries e condusă de birocraţii de la Washington? De nişte cretini? Vorbim de vreo două-trei sute de oameni, poate şi cîţiva primari, guvernatori; statele noastre de plată numără cîteva mii în plus.

– Cum rămîne cu Camera, cu Senatul? Ăştia sînt...

– Camera e sub control, îl întrerupse Hamilton. Senatul?... De aceea ne-am adunat astă-seară aici.

– *Eu?* făcu Knapp, punînd iarăşi palmele pe masă.

– Da, domnule senator, rosti Hamilton, calm şi persuasiv. Eşti un membru devotat al Clubului. Ai totodată reputaţia unui sceptic. Am văzut tipărit negru pe alb: „imprevizibilul sceptic din Senat". Vei fi omul nostru cheie în camera de chibzuinţă.

– Altminteri, adăugă Aaron Green, făcînd nu gest semnificativ, puf!

Senatorul Knapp abandonă subiectul.

Walter Madison nu se putu abţine să nu zîmbească privindu-l pe bătrînul evreu, dar zîmbetul i se topi instantaneu în clipa în care începu să vorbească:

– Hai să acceptăm, ipotetic, că tot ce spuneţi e posibil. Chiar probabil. Cum propuneţi să se procedeze cu actualul preşedinte? Am impresia că vrea să candideze şi a doua oară.

– Nu e deloc concludent. Soţia şi familia sînt împotrivă. Şi nu uita, Genessee Industries i-a luat de pe cap zeci de probleme majore. Putem uşor să le re-creăm. În fine, dacă se ajunge pînă acolo, avem rapoarte medicale cu care îl terminăm cu o lună înainte de alegeri.

– Sînt reale?

Hamilton coborî privirea:

– Parţial. Dar, din păcate, nu cred că e relevant. Le avem: asta *e* important.

– A doua întrebare. Dacă Andrew e ales, cum îl veţi ţine sub control? Cum îl puteţi împiedica să nu vă dea afară pe toţi?

– Orice om care stă în scaunul preşedintelui învaţă instantaneu o lecţie supremă, replică Hamilton şi anume că este cea mai pragmatică dintre funcţii. Are nevoie de cît mai mult ajutor. Nu ne va da afară, ci va veni să ceară sprijin şi

asistență, va încerca să ne convingă să reintrăm în viața activă și să renunțăm la statutul de pensionari.

– Pensionari?! făcu Knapp, cum nu se putea mai derutat; pe chipul lui Walter Medison se citea multă înțelegere.

– Da. Pensionari, domnule senator. Walter știe. Trebuie să încerci să sesizezi subtilitatea. Trevayne n-ar accepta niciodată propunerea, dacă ar ști că e regizată de Genessee. Poziția noastră va fi clară. Vom avea rețineri, dar în ultimă instanță se va bucura de sprijinul nostru; e de-al nostru. E un produs al pieței. După ce e ales, intenția noastră va fi de a părăsi scena, pentru a ne trăi zilele care ne-au mai rămas, în confortul pe care l-am dobîndit. Îl vom convinge că asta dorim. Dacă are nevoie de noi, sîntem aici, dar am prefera să nu fim chemați... Firește, n-avem intenția de a dispărea cu totul.

– Iar cînd va afla asta, rezumă Walter Madison, în stil avocățesc, va fi prea tîrziu. Prea tîrziu. E compromisul suprem.

– Exact, încuviință Ian Hamilton.

– Oamenii mei, din spatele ușilor bine închise, au creat un slogan electoral foarte eficient... „Andrew Trevayne, marca excelenței".

– Cred că au furat-o, Aaron, zise Hamilton.

40

Citind articolul din ziar, Trevayne se simți cuprins de un mare sentiment de ușurare. Nu-și imaginase niciodată că ar putea simți atîta bucurie – nu exista alt cuvînt mai bun decît „bucurie" – la aflarea morții unui om, asasinat în mod brutal. Dar asta era situația: trăia senzația unei mari eliberări.

„Șeful lumii interlope este ucis într-o ambuscadă lîngă locuința sa din New Haven."

În continuare, articolul relata cum Mario de Spadante, în timp ce era transferat cu ambulanța la locuința sa de pe Hemden Terrace, a fost pus pe jos și împușcat de șase bărbați, care stătuseră la pîndă lîngă casa lui. Nici brancardierii, nici celelalte persoane aflate la fața locului, probabil gărzile personale ale gangsterului, nu avuseseră nimic de suferit. Drept urmare, autoritățile din cadrul poliției socoteau că această crimă era un „asasinat", pus la cale de „șefii" nemulțumiți de faptul că de Spadante își extinsese contactele și asocierile în afara zonei Connecticut. Nu era nici un secret că de Spadante, al cărui frate se considera că fusese ucis de un ofițer de armată – un maior pe nume Paul Bonner – îi nemulțumise pe șefii Mafiei, datorită implicării sale în proiecte de dezvoltare guvernamentale. După toate aparențele, exista un consens general în rîndul centrelor de putere ale lumii interlope cu privire la faptul că de Spadante își depășise autoritatea, expunînd unor riscuri majore crima organizată, prin activitățile pe care le desfășura la Washington.

Ca un aspect colateral, uciderea în plină zi conferea o credibilitate considerabilă afirmației maiorului Paul Bonner, care susținea că fusese atacat înainte de a-l ucide pe August de Spadante, fratele celui menționat mai sus. Contactat la Arlington, avocatul militar însărcinat cu apărarea lui Bonner a declarat că asasinatul din New Haven constituia o probă în plus că clientul său fusese prins în focul încrucișat al unui război dintre gangsteri; că maiorul Bonner avusese o comportare remarcabilă, protejîndu-l pe Andrew Trevayne. Domnul Trevayne, preciza articolul, era președintele unui subcomitet care investiga relațiile unor companii cu Ministerul Apărării; era cunoscut faptul că cei din clanul de Spadante trăseseră foloase din cîteva contracte ale Pentagonului.

Urmau patru fotografii, care îl înfăţişau pe de Spadante în diferite faze ale carierei. Două dintre ele erau instantanee realizate de poliţie, la un interval de cincisprezece ani; alta fusese făcută intr-un club de noapte, prin anii '50; iar în cea de a patra, Mario de Spadante era cu fratele său, August, în faţa unei macarale pe un şantier de construcţii.

Cît de curat părea totul, gîndi Trevayne. O dată cu moartea dispărea aproape tot răul. Nu dormise – sau dacă o făcuse, i se părea că nu mai închisese ochii de-o veşnicie – de cînd plecase din spitalul unde era internat de Spadante. Se tot întrebase, la nesfîrşit, dacă merita să se frămînte atît. Şi, progresiv, răspunsul devenea un NU tot mai hotărît.

În cele din urmă, se văzuse nevoit să recunoască cum că de Spadante reuşise să îşi facă jocul: îl *compromisese*. Izbînda italianului se datora faptului că îl silise să cîntărească valorile, să analizeze cumplitul preţ. Acel *rifiuti*, cum spusese de Spadante. Porcăria care avea să-i mînjească nevasta şi copiii, duhoarea mizeriei persistînd ani de zile.

Nu merita să rişte aşa ceva. Nu era dispus să plătească acest preţ pentru un subcomitet în care nu dorise să intre, de dragul unui preşedinte căruia nu-i era cu nimic dator, şi pentru un Congres care îngăduia unor indivizi ca de Spadante să îi cumpere şi să îi vîndă influenţa. De ce să facă asta? Să plătească alţii acest preţ.

Acum povestea asta se isprăvise. Se isprăvise cu de Spadante. Putea să se concentreze din nou asupra raportului subcomitetului, căruia i se consacrase cu atîta energie după ce plecase din Chicago. După ce se despărţise de Ian Hamilton.

Cu trei zile în urmă, nimic altceva nu i se păruse atît de necesar, atît de vital. Atenţia îi fusese abătută de acuzaţia de crimă care plana asupra lui Paul Bonner, însă nu exista clipă în care reuşea să nu se gîndească la raport. Avusese sentimentul atunci – în urmă cu trei zile – că timpul era cel

mai important lucru pe acest pămînt: raportul trebuia încheiat, iar rezumatul lui făcut cunoscut la cele mai înalte niveluri ale guvernului, cît mai curînd posibil.

Și, totuși, acum, privind fix la carnetele cu însemnări despre Genessee, stivuite lîngă ziarul împăturit, constata că, în mod cu totul ciudat, nu avea nici un chef să se apuce din nou de treabă. Trecuse deja Styxul, înainte și înapoi. Aidoma lui Caron, transportase sufletele morților peste apele clocotitoare, iar acum avea nevoie de odihnă și pace. Trebuia să iasă pentru un timp din josnicia lumii. Or Genessee Industries întruchipa josnicia lumii.

Sau poate nu? Dacă era vorba, de fapt, doar de eforturile disperate ale unor oameni prost îndrumați, care căutau soluții raționale în vremuri iraționale?

Era doar zece fără un sfert dimineața, dar Trevayne se hotărî să-și ia liber pentru restul zilei. Poate că o zi fără griji – *eliberată* de orice *griji* – alături de Phyllis era exact ceea ce îi trebuia ca să-și încarce din nou bateriile.

Roderick Bruce azvîrli ziarul, înjurînd cu sete. Afurisitul ăla căpos îl trădase! Măcelarul ăla din Corn Belt îl trăsese pe sfoară, dîndu-i un șut în fund și ascunzîndu-se ca șobolanul la Casa Albă!

„...uciderea în plină zi conferea o credibilitate considerabilă afirmației maiorului Paul Bonner... care fusese atacat înainte de a-l ucide... prins în focul încrucișat al unui război între gangsteri... o comportare remarcabilă..."

Bruce mătură cu brațul lui scurt tava de mic dejun, trîntind pe jos vesela, care se sparse zgomotos. Zvîrli din picioare, aruncînd pe podea păturile din patul lui și din cel al lui Alex și sări pe mocheta albicioasă. Se auzeau pașii servitoarei; femeia alerga pe coridor spre camera lui, iar el zbiera ca din gură de șarpe.

– Să nu intri aici, negresă împuțită ce ești!

Sfîșie în bucăți cămașa de noapte primită de la Alex, cînd și-o trase peste cap. Gol pușcă pe covorul moale, atinse cu piciorul ceașca răsturnată; se aplecă, o luă și o trînti de noptiera din onix. Apoi se așeză la birou, lipindu-și inadins spatele gol de spătarul tare al scaunului. Stătea cu trupul rigid, cu toți mușchii încordați. Era un exercițiu la care recurgea adesea pentru a se calma, pentru a-și stăpîni sentimentele năvalnice.

Îi arătase și lui Alex într-o seară; una dintre rarele seri cînd se certaseră. Pentru un fleac – colegul de cameră. Împuțitul ăla de coleg de cameră, cu care stătuse Alex pe 21st Street. Nenorocitul ăla jegos care voia ca Alex să-l ducă pînă la Baltimore cu mașina, fiindcă avea prea multe bagaje și nu putea merge cu trenul.

Se certaseră în seara aceea, dar Alex pricepuse, în cele din urmă, că pramatia aia împuțită profita de el, așa că îl sunase și îl refuzase. După convorbirea telefonică, Alex continuase să fie supărat, așa că Rod – Roger – îi făcuse demonstrația cu exercițiul la biroul din dormitor, iar Alex începuse să rîdă. Un rîs de om fericit; Alex era de fapt cam amețit. I-a spus atunci lui Roger că acest exercițiu de disciplină semăna aproape perfect cu acel kantamani hindus, o veche penitență religioasă pentru băietanii pe care preoții îi prindeau masturbîndu-se.

Bruce se lipi mai tare cu spatele gol de spătarul scaunului. Simțea cum îi intrau în carne butonii tapițeriei din catifea albastră. Dar exercițiul își făcea efectul; începuse deja să gîndească mai clar.

Bobby Webster îi dăduse două fotografii cu Trevayne și de Spadante, în camera de spital a celui din urmă. În prima fotografie, Trevayne îi explica parcă ceva gangsterului, care stătea în pat. În cea de a doua, Trevayne părea furios – „enervat" era poate termenul mai exact – din cauza unor vorbe rostite de de Spadante. Webster îi spusese să nu le dea drumul

timp de şaptezeci şi două de ore. Lucru important. Trei zile. Bruce putea înţelege.

Pe urmă, a doua zi după-amiază, Webster îl căutase cu telefonul prin tot oraşul. Asistentul de la Casa Albă era în panică – atît cît îşi putea permite să arate. Îi ceruse fotografiile înapoi şi, fără să aştepte măcar să i se răspundă, trecuse la ameninţări cu represalii din partea Casei Albe.

Webster se jurase că era gata să impună adoptarea unor măsuri administrative împotriva lui Bruce, dacă se făcea o cît de vagă aluzie, în presă, cu privire la vizita lui Trevayne la de Spadante.

Roderick Bruce, relaxat, îşi dezlipi spatele de speteaza scaunului. Îşi amintea exact de cuvintele lui Webster cînd îl întrebase dacă schimbarea tacticii referitoare la acele fotografii şi la vizita lui Trevayne la de Spadante avea să influenţeze cumva acuzaţia de crimă ce plana asupra lui Paul Bonner.

– În nici un caz. Nu e nici o legătură; chestia asta rămîne neschimbată. Controlăm perfect situaţia.

Dar nu fusese aşa. Nu izbutise nici măcar să-l manipuleze pe avocatul militar care îl apăra pe Bonner. Un avocat de-al Pentagonului!

Bobby Webster nu minţise; îşi pierduse autoritatea. Era neputincios. Folosea ameninţări dure, dar nu avea forţa de a le pune în practică. Or, Roger Brewster din Erie, Pennsylvania, învăţase un lucru în lumea cosmopolită de pe orbita Washingtonului: să profite de un om neputincios, mai ales de unul care îşi pierduse forţa de curînd. Mai precis, un om neputincios, care îşi pierduse forţa, dar era aproape de cercurile puterii şi de aceea mai aproape de panică.

În spatele unui asemenea individ se ascundea, îndeobşte, o poveste extraordinară. Iar Bruce ştia cum să ajungă la ea. Făcuse dubluri după cele două fotogafii.

*

Generalul de brigadă Lester Cooper îl privea pe bărbatul cu geanta diplomat, care se îndrepta spre maşină. În Vermont ninsese mult, iar aleea nu prea fusese curăţată de zăpadă. În schimb, plugurile îşi făcuseră datoria, degajînd carosabilul pînă la şoseaua principală. Maşina tipului era un automobil masiv, cu cauciucuri uriaşe pentru zăpadă, deci nu risca nimic.

Oamenii de acest fel nu riscă niciodată nimic. Oameni care lucrează în zgîrîie-nori pentru alţi oameni, ca Aaron Green. Se mişcă prin birouri cocoţate în nori, păşind pe mochete moi, sub lumini difuze. Vorbesc calm la telefon şi fac referiri la cifre complexe – de cele mai multe ori cu multe zecimale şi procente. Se ocupă de subtilităţi, pe care generalul de brigadă Lester Cooper le detestă.

Urmărea cu privirea automobilul care întorcea în parcare, pornind apoi pe drum. Tipul îi făcu cu mîna, fără să-i zîmbească. Nici un fel de mulţumiri pentru că fusese tratat cu ospitalitate, în ciuda faptului că venise neanunţat.

Subtilităţile. Da, veştile primite la ferma Rutland făceau parte din categoria acestor subtilităţi, pe care Lester Cooper simţea că nu le va putea înţelege niciodată. De fapt, nici nu i se cerea să le înţeleagă, ci să le cunoască şi să urmeze instrucţiunile. Spre binele tuturor. Pentagonul va beneficia mai mult decît oricare alt sector guvernamental; i se dăduseră asigurări în acest sens.

Andrew Trevayne, preşedinte al Statelor Unite.

Incredibil.

Absurd.

Ţinînd, însă, seama, de faptul că trimisul lui Aaron Green spusese că era o idee foarte realistă, însemna că Andrew Trevayne pornise deja pe drumul ce urma să-l ducă la investitură.

Lester Cooper se întoarse şi porni spre casă. Cînd se apropie de uşa masivă, se răzgîndi şi coti spre stînga. Picioarele

i se afundau pînă la glezne în zăpadă afînată. Nu purta cizme şi nici galoşi, dar nu-l deranja că se uda la picioare. Aşa fusese şi în iarna anului 1944, cînd sărea de pe tanc în zloata rece; nici atunci nu se sinchisise. Patton, George Patton, tot zbiera la el: „...Cooper, nu mai fi tîmpit şi pune-ţi cizmele, cum scrie la regulament! E ger de crapă pietrele şi tu te porţi de parcă ar fi primăvară în Georgia! Şi nu mai rîde aşa tîmp!"

Îi răspunsese lui George, zîmbind, fireşte, că încălţat cu cizmele nu putea conduce bine tancul. În pantofi, se simţea excelent.

Patton.

Şi acum, tot la fel ar fi reacţionat.

Cooper ajunse la capătul pajiştei din spate. Cerul era mohorît; abia mai puteai desluşi munţii din depărtare. Dar ştia că se aflau acolo. Ei nu-l trădau. Ştia că în curînd va avea ocazia să-i contemple zilnic, pînă la capătul vieţii.

De îndată ce organiza logistica strategiei lui Aaron Green – partea militară, care îi revenea lui –, va fi liber să iasă la pensie. Sarcina nu era dificilă; serviciile combinate cunoşteau perfect enorma contribuţie a firmei Genessee Industries şi erau totodată conştiente de faptul că armata putea avea un viitor excelent dacă Genessee devenea – aşa cum doreau cu toţii – adevăratul lor purtător de cuvînt în societate. Or, dacă Andrew Trevayne era candidatul firmei Genessee, nimic altceva nu mai conta.

Vestea urma să fie răspîndită în toate garnizoanele, aeroporturile, centrele de pregătire şi şantierele navale din lume. Deocamdată, doar avertizarea că urma să li se comunice un nume, iar acel nume era al omului pe care Genessee Industries şi Pentagonul îl voiau în funcţia de preşedinte. Se vor elabora programe pentru cursuri de îndoctrinare, la care trebuiau să participe toţi ofiţerii, toţi cei înrolaţi – bărbaţi şi femei, deopotrivă. La rubrica „probleme curente", fireşte.

Abordări diferite pentru personalul activ şi pentru rezervişti.

Fezabil. Nici unul dintre compartimentele armatei nu voia să revină la vremurile cînd Genessee Industries nu era furnizorul lor principal. Iar cînd va veni ordinul de a difuza numele, maşinile de tipărit, xeroxurile, copiatoarele de toate tipurile aflate pretutindeni unde se găseau ostaşi americani, pe uscat sau pe mare, vor începe să lucreze frenetic. De la Fort Dix, New Jersey, pînă în Bangkok, Thailanda; de la Newport News pînă în Gibraltar. Armata putea furniza peste patru milioane de voturi.

Lester Cooper se întreba dacă avea să se ajungă la asta. Oare într-adevăr Andrew Trevayne va fi candidatul favorit? Şi de ce?

Ce bine ar fi fost să-l poată suna pe Robert Webster şi să afle ce ştia acesta. N-o putea face. Trimisul lui Aaron Green fusese foarte categoric în această privinţă. Webster era scos din joc.

Fireşte, deocamdată nimeni nu trebuia să afle. Dar cu Bobby Webster nu va mai discuta. Cooper nu avea voie să comunice în nici un fel cu Webster. Se întreba unde greşise acesta. Bineînţeles că nu mai conta.

La drept vorbind, nici măcar nu era curios. Nu-şi dorea decît să termine treaba cît mai repede, ca să se poată retrage la Rutland şi să-şi trăiască restul zilelor în tihnă şi pace. Fără subtilităţi.

Pur şi simplu nu-i păsa; îi făcea treaba lui Green – îi era îndatorat. Era obligat faţă de Genessee Industries şi faţă de toate amintirile şi ambiţiile lui. Îi era îndatorat pînă şi amărîtului de Paul Bonner. Din cîte înţelegea el, Bonner era un sacrificat, o victimă necesară. Singura lui speranţă era graţierea. Din partea preşedintelui Trevayne.

41

Ce ironie! Lua-le-ar naiba de subtilităţi...

– Domnul Trevayne?

– Da.

– Bob Webster, la telefon. Ce mai faci?

– Bine. Dar dumneata?

– Cam zdruncinat, din păcate. Cred că te-am băgat într-o mare porcărie.

– Ce s-a întîmplat?

– Înainte de a-ţi explica, vreau să clarific ceva; adică, trebuie *să subliniez* un lucru... *Eu* port toată răspunderea. Nimeni altcineva. M-ai înţeles?

– Da... Cred că da.

– Bun. E teribil de important.

– Acum sînt convins că am înţeles. Despre ce e vorba?

– Despre vizita dumitale la Greenwich. La de Spadante, acum cîteva zile. Ai fost văzut.

– Oh?... Şi e vreo problemă?

– Sînt mai multe, dar chestia asta e cea mai importantă.

– De ce e atît de grav? N-am făcut reclamă pentru asta, ce-i drept; dar, pe de altă parte, nici nu ne-am ascuns.

– Şi nici n-ai pomenit nimic presei.

– N-am considerat necesar. Biroul a dat o scurtă declaraţie în care se spunea că prin violenţă nu se rezolvă nimic. Asta au publicat şi ziarele. Sam Vicarson a întocmit-o; eu am fost de acord. Nu văd ce era de ascuns.

– Poate n-am fost suficient de clar. Impresia a fost că dumneata şi de Spadante aţi avut un fel de întrunire tainică... S-au făcut fotografii.

– Ce? Unde? Nu-mi amintesc să fi văzut vreun fotograf. Desigur, era o mulţime de lume în parcare...

– Nu în parcare. În cameră.

– În cameră?! Ce naiba... Oh? Oh, Doamne Sfinte! Caramelele.

– Ce-i cu asta?

– Nimic... Care-i problema cu fotografiile astea?

– Le-am văzut. Te discreditează. Păreţi angrenaţi într-o conversaţie aprinsă.

– Aşa a şi fost. Unde le-ai văzut?

– La Rod Bruce. El le are.

– De la cine?

– Nu ştim. Nu vrea să-şi dezvăluie sursele; am mai încercat şi cu alte ocazii. Are de gînd să publice totul mîine. A ameninţat că vrea să te compromită, punîndu-te în aceeaşi tabără cu de Spadante. Apropo, asta e rău şi pentru Bonner.

– Bun... şi ce vrei să fac? Înţeleg că ai ceva în minte.

– După opinia noastră, singura modalitate de a contracara articolul este să vorbeşti dumneata primul. Să dai o declaraţie în care să spui că de Spadante a vrut să te întîlnească; te-ai văzut cu el cu două zile înainte de a fi ucis. Vrei să dai publicităţii această informaţie de dragul maiorului Bonner... Născoceşte ce vrei despre ceea ce aţi discutat acolo. Am verificat camera; microfoane n-au fost.

– Nu prea înţeleg. Ce urmăreşte Bruce? Ce amestec are Paul în treaba asta?

– Ţi-am *spus*... Iartă-mă, am avut o dimineaţă infernală aici... Bruce consideră că în felul ăsta mai bate un cui în talpa lui Paul Bonner. Dacă stăteai de vorbă cu de Spadante acum cîteva zile... e puţin probabil ca tipul să fi încercat să te omoare acum o săptămînă, cum pretinde Bonner.

– Am priceput... Bun, am să dau o declaraţie. Şi am să mă ocup de Bruce.

Trevayne apăsă pe buton, îi dădu drumul şi formă un număr.

– Cu Sam Vicarson, vă rog. Trevayne la telefon... Sam, i-a venit rîndul lui Bruce. Nu, nu tu. Eu... Află unde e şi sună-mă... Nu, nu mă mai gîndesc deloc. Telefonează-mi cît poţi de repede. Vreau să mă văd cu el în după-amiaza asta.

Trevayne puse telefonul pe noptieră şi se uită la soţia lui, care tocmai termina să se fardeze. Îl privea în oglindă.

– M-am prins. Ceva îmi spune că ziua ta liberă se amînă pe altă dată.

– Ba deloc. Cincisprezece-douăzeci de minute, atîta tot. Poţi să mă aştepţi în maşină.

Phyllis se duse spre pat şi rîse, arătînd cu degetul cearşafurile mototolite.

– Am mai auzit asta. Eşti o brută. Domnule Trevayne, dai buzna acasă de la serviciu, silueşti o fecioară neprihănită, de o vîrstă incertă – amăgind-o cu promisiuni; pe urmă, după ce ţi-ai satisfăcut poftele şi ai tras un pui de somn, te-apuci de telefoane...

Andrew o trase spre el, aşezînd-o în poale şi prefăcîndu-se că vrea să o apuce de sîni, cu un gest melodramatic. O mîngîie cu tandreţe, în timp ce ea îl săruta pe ureche. Rîsul încetă, cînd, cu blîndeţe, Andrew o rostogoli pe pat.

– Oh, Andy, nu se poate.

– Ba se poate. Lui Sam îi ia pe puţin o oră. Se ridică în picioare, desfăcîndu-şi cureaua de la pantaloni, în timp ce Phyllis se trase la o parte, făcîndu-i loc în pat.

– Eşti incorigibil. Dar îmi place la nebunie... Cu cine urmează să te întîlneşti?

– Cu un năpîrstoc afurisit, pe nume Roderick Bruce, răspunse el, scoţîndu-şi cămaşa şi chiloţii şi vîrîndu-se în pat.

– Ziaristul?

– Da. Nu i-ar plăcea ce facem acum.

*

Bobby Webster își sprijini coatele pe birou. Cu capul plecat și ochii închiși, simțea că îl podidesc lacrimile. Închisese ușa de la birou, să nu dea nimeni peste el. Cu mintea amorțită și încețoșată, se întreba de ce nu izbutea să plîngă. Răspunsul dat de aceeași minte amorțită și încețoșată i se păru atît de înspăimîntător, încît îl respinse. Își pierduse capacitatea de a plînge... de a plînge cu lacrimi.

Reductio ad manipulatem.

Exista o asemenea expresie. Trebuie să existe. Anii de mașinații; sutele, miile de comploturi și contracomploturi nespuse, uitate, nejustificate.

Va ține?

Asta era tot ce conta.

Factorul uman era doar un X sau Y, de care puteai ține seama sau de care te puteai lipsi, după caz. În mod cert doar atît: un element al unei formule.

Lucru valabil și pentru el.

Bobby Webster simți înțepătura lacrimilor. Începea să plîngă. Necontrolat.

Era timpul să plece acasă.

Trevayne pășea pe holul cu mochetă groasă spre cele cîteva trepte de sub mica tăbliță pe care scria, cu litere înzorzonate; „The Penthouse; Roderick Bruce". Le urcă și se apropie de ușă, declanșînd o sonerie stridentă. Înăuntru, niște glasuri înfundate; unul foarte agitat. Roderick Bruce.

Ușa se deschise. În fața lui se afla o negresă corpolentă, într-o uniformă albă bine apretată; femeia se postase impunătoare și impresionantă în pragul micului vestibul. Dincolo de ea nu se vedea nimic.

– Da? făcu ea, într-un dialect cîntat, dobîndit prin Caraibe.

– Cu domnul Bruce, vă rog.

– Sînteţi aşteptat?

– Mă va primi.

– Îmi pare rău. Spuneţi-mi numele; o să vă caute el.

– Andrew Trevayne. Nu plec de-aici pînă nu discut cu domnul Bruce.

Servitoarea intenţiona să închidă uşa; Trevayne se pregătea să strige, cînd, brusc, Roderick Bruce îşi făcu apariţia, ca un dihor micuţ care o zbugheşte dintr-un cuib ascuns. Din locul unde stătuse pitit, auzise toată conversaţia.

– E-n regulă, Julia! Aruncîndu-i lui Trevayne o ultimă privire scîrbită, servitoarea mătăhăloasă se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă grăbită. E haitiană. Are şase fraţi, toţi Ton Ton Macoute. Familia asta are cruzimea în sînge... Ce doreşti, Trevayne?

– Să te văd.

– Cum ai ajuns aici, sus? Portarul n-a sunat.

– Ştie că am venit la alt locatar. Nu te obosi să afli ce şi cum: am aranjat de la birou. Persoana respectivă habar n-are.

– Dacă mi-aduc bine aminte, ultima oară cînd am stat de vorbă, în biroul dumitale, m-ai ameninţat. Acum vii la mine, în biroul meu şi nu mai pari chiar atît de ameninţător. Să înţeleg că vrei să-mi propui un tîrg? Află că nu mă interesează.

– Nu te ameninţ; sînt doar trist. Dar ai dreptate. Am venit să facem un tîrg... În stilul tău, Bruce.

– Nu-mi trebuie nimic de la tine, aşa că nu văd de ce te-aş asculta?

Trevayne îl studie pe individul acela mic şi pipernicit, în ochii căruia se citea o imensă infatuare: buzele răsfrînte trădau satisfacţia pigmeului. Lui Andy i se făcu greaţă cînd rosti încet acel nume.

– Alexander Coffey.

Roderick Bruce încremeni cu gura deschisă, uluit. Îşi pierduse orice urmă de aroganţă.

PARTEA a IV-a

42

Părea absurd.
Era absurd.

Dar mai absurd era că nimeni nu voia nimic – decît acordul lui. I se explicase foarte clar: nimeni nu se aştepta să schimbe vreun cuvînt din raportul subcomitetului. Se ştia că urma să-l încheie, să prezinte cîte o copie preşedintelui, Congresului şi Comisiei de alocare a fondurilor pentru industria de apărare, primind mulţumiri din partea unui guvern recunoscător. Nici o modificare, nici un compromis.

Un capitol închis.

Începea un altul.

După toate aparenţele, nu conta faptul că raportul era de o intransigenţă tăioasă; nu ascunsese acest lucru. Ba mai mult, I se sugerase chiar că, cu cît criticile erau mai severe, cu atît candidatura sa va cîştiga în aplomb şi credibilitate.

Candidatura.

Candidat la funcţia de preşedinte al Statelor Unite.

Absurd.

Nu era deloc absurd, insistaseră ei. Reprezenta decizia logică a unui om care lucrase cinci luni la acel raport, realizînd un studiu independent despre cea mai complicată problemă a ţării. Vremurile cereau acum un om deosebit, fără legături în haremurile politice; naţiunea tînjea după un ins care nu avea nimic de-a face cu poziţiile intransigente ale doctrinelor politice. Ţara avea nevoie de un tămăduitor; de cineva care

să fie mai mult decît un tămăduitor. Națiunea dorea un om capabil să înfrunte o provocare uriașă: aceea de a asambla datele și de a scoate la iveală adevărul din miile de înșelăciuni.

Exact aceste lucruri erau consemnate în dosarul pe care-l întocmise. Așa i se spusese.

La început crezuse că Mitchell Armbruster își pierduse mințile, cînd încercase cu disperare să-l flateze cu atîta zel, încît cuvintele anulau intenția. Dar Armbruster fusese ferm. Senatorul din California nu se sfiise să admită că, inițial, ideea i se păruse și lui grotescă, atunci cînd îi fusese propusă de un nucleu al Comitetului Național. Apoi, pe măsură ce reflectase, ajunsese să o considere din ce în ce mai acceptabilă - pentru cei care împărtășeau convingerile lui politice. Președintele, care se bucura mai degrabă de sprijinul, și nu de opoziția lui, nu făcea parte din partidul său; partidul lui Armbruster nu avea proiecte viabile, ci doar candidați. Erau oameni obosiți, familiști, indivizi care, ca și el, avuseseră șansa afirmării, dar nu știuseră să profite de ea. Sau bărbați mai tineri, prea nechibzuiți, pentru a fi pe gustul păturii de mijloc, atît de convențională.

Andrew Trevayne putea umple acel gol. Nimic absurd în asta; doar teribil de practic. Era un gest politic – în politică totul este posibil. Acesta era argumentul Comitetului Național. Solid.

Și cum rămînea cu raportul? Constatările și aprecierile subcomitetului erau asamblate de așa manieră, încît cu greu ar fi putut cîștiga adepți. Or, nu accepta nici o modificare; în această privință, rămînea de neînduplecat.

Așa și trebuia să fie, sunase în mod surprinzător răspunsul lui Armbruster. Raportul subcomitetului pentru alocările de fonduri în favoarea Apărării era doar un raport. Urma să fie prezentat comisiilor de specialitate din Senat și din Cameră și, firește, președintelui. Recomandările respec-

tive aveau să fie analizate şi cîntărite atît de legislativ, cît şi de executiv; datele ce puteau fi aduse în faţa instanţei trebuiau înmînate direct Ministerului de Justiţie; rechizitoriilor care vor decurge de aici li se va da curs.

Şi Genessee Industries?

Potrivit concluziei raportului, compania era un guvern în sine, cu puteri politice şi economice, lucru inacceptabil într-o democraţie. Care va fi reacţia? Ce se va întîmpla cu persoanele răspunzătoare de această situaţie? Cu oameni ca Ian Hamilton, care aveau controlul, şi cu alţii, ca Mitchell Armbruster, care trăgeau foloasele?

Senatorul din California zîmbise trist, asigurîndu-l din nou că vor exista rechizitorii şi acţiuni penale, acolo unde era cazul. Nu considera că făcuse ceva ilegal. Sîntem un stat de drept, spusese el, în care speculaţiile nefondate nu-şi au locul. Era gata să răspundă pentru faptele lui.

În ce priveşte Genessee Industries, era limpede că Senatul, Camera şi preşedintele nu vor accepta decît forme complete. În mod evident necesare. Genessee Industries depindea în mare măsură de contractele guvernamentale. Dacă se dovedea că firma abuzase de privilegiile ce decurgeau din acestea, aşa cum credea Trevayne, drepturile îi vor fi limitate sever pînă la instituirea reformelor.

Andrew trebuia să se obişnuiască cu ideea: să nu spună nimic, să nu facă nimic. Totul s-ar putea anula. Adesea, ipotezele sînt simple convulsii politice. În ceea ce-l privea, însă, senatorul ajunsese la convingerea că totul avea un rost.

Vor mai fi şi alte conversaţii. Alte întîlniri.

Şi au fost.

Prima a avut loc la Villa d'Este, în Georgetown, într-o încăpere izolată, de la etajul şase. Se adunaseră acolo şapte bărbaţi – toţi din acelaşi partid, cu excepţia senatorului Alan Knapp. Comanda fusese preluată de senatorul Alton Weeks,

din Maryland – îmbrăcat cu acelaşi sacou cu care Trevayne îl văzuse şi la audierea de la Senat.

– Domnilor, e vorba de o discuţie cu caracter de tatonare; eu, unul, simt nevoia unor clarificări... Senatorul Knapp, care se află aici, cu noi, din spirit bipartizan, a cerut permisiunea să vorbească şi apoi să plece. Remarcele sale vor fi confidenţiale, fireşte.

Knapp se apleacă în faţă, peste masa imensă.

– Vă mulţumesc, domnule senator... Domnilor, bunul meu prieten şi coleg, Mitchell Armbruster – începu Knapp, zîmbind evaziv spre Armbruster, care şedea lîngă el – mi-a pomenit de această întrunire ca răspuns la o întrebare de-a mea. Sînt convins că ştiţi că în Senat au circulat tot felul de zvonuri legate de faptul că, în curînd, va fi dat publicităţii un anunţ extrem de important. Cînd am avut posibilitatea de a afla mai multe despre acest anunţ, am considerat necesar să fiţi puşi la curent cu o mică dramă care se desfăşoară în sectorul nostru. Deoarece, domnilor, lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată, care s-ar putea să aibă importanţă pentru discuţia dumneavoastră din această seară. Vă spun acest lucru nu doar din spirit bipartizan, ci fiindcă împărtăşesc, ca şi voi, aceeaşi preocupare pentru direcţia în care se îndreaptă această ţară. E foarte probabil ca preşedintele să nu candideze pentru a doua oară.

Urmă o pauză în care, fără ostentaţie, toate privirile se întoarseră spre Andrew Trevayne.

La scurt timp după aceea, Knapp părăsise încăperea, iar procesul disecării lui Andrew îşi urmase cursul, vreme de cinci ceasuri.

A doua întrunire a fost mai scurtă. Doar o oră şi jumătate, dar mult mai ciudată pentru Trevayne. A participat senatorul din Connecticut, un bărbat între două vîrste din West Hartford, al cărui dosar era tern şi banal, dar ale cărui pofte aveau

renumele de a fi foarte variate. Venise la întrunire pentru a-şi anunţa retragerea; motivele erau pur financiare. I se oferise funcţia de preşedinte al unei mari firme de asigurări şi nu era cinstit faţă de familia lui să refuze o asemenea propunere.

Guvernatorul din Connecticut era dispus să îl propună pe Trevayne candidat – cu condiţia, fireşte, ca Andrew să se înscrie numaidecît în partid. „Numaidecît" însemna în acea lună. Înainte de cincisprezece ianuarie.

Îndeplinind această condiţie, Trevayne va fi propulsat pe scena politică a ţării.

Se mai întîmplase dar, de obicei, cu persoane mai puţin importante. Fiind un om deosebit, Trevayne avea capacitatea de a fructifica în mod strălucit această şansă. Forumul era pregătit. Poziţiile puteau fi stabilite rapid şi în forţă. Ziarele vor publica materiale de o claritate deplină despre convingerile şi crezul lui Andrew Trevayne.

Pentru prima oară, Andrew se confrunta cu realitatea concretă.

Totuşi, care erau convingerile lui? Credea oare cu adevărat în verificările, balanţele şi aprecierile cărora li se consacrase cu atîta promptitudine? Credea oare – cu adevărat – că persoanele talentate de la Washington aveau însuşiri cu adevărat excepţionale, care trebuiau doar eliberate de influenţele jalnice ale unor firme ca Genessee Industries? Avea el oare capacitatea de a-i conduce pe aceşti oameni talentaţi? Poseda suficientă forţă ca să impună tăria propriilor lui convingeri în faţa unui adversar extraordinar de puternic?

La întrunirea de la Villa d'Este se vorbise mult despre activitatea sa la Departamentul de Stat, despre conferinţele din Cehoslovacia, unde izbutise să aducă la masa convorbirilor adversari ce păreau ireconciliabili.

Andy ştia că nu Cehoslovacia era testul, ci Genessee Industries.

Putea el – de unul singur – să îngenuncheze această companie? Acesta era testul pe care şi-l dorea şi de care avea nevoie.

43

Paul Bonner luă poziţia de drepţi, în momentul în care generalul de brigadă Cooper intră în mica lui odaie de la Arlington. Cooper îşi flutură mîna, ca şi cum ar fi vrut să-l salute şi totodată să îi indice lui Bonner că putea să se relaxeze şi să se reaşeze pe scaun.

– Nu pot sta mult, maiorule. Trebuie să merg la o şedinţă: veşnicele crize de buget, ştii?

– Da, din cîte îmi amintesc.

– Bine... Bine. Stai jos. Eu prefer să rămîn în picioare, fiindcă toată ziua am stat pe scaun. La fel ca în week-end. Am fost la Rutland. Uneori e chiar mai frumos cînd ninge. Să vii să ne faci o vizită.

– Mi-ar plăcea.

– Da... Da. Doamna Cooper şi cu mine am fi tare încîntaţi.

Paul se aşeză pe scaunul de lîngă biroul de metal, lăsînd liber singurul fotoliu din cameră pentru general. Dar Cooper nu voia să ia loc. Era nervos, agitat, nesigur.

– Să-nţeleg că nu mi-aţi adus veşti prea bune, domnule general.

– Îmi pare rău, zise Cooper, încruntat, privind în jos, spre Paul. Eşti un oştean destoinic şi vom face tot ce e posibil

pentru dumneata. Ne aşteptam să fii achitat de acuzaţia de crimă...

– Nu aveţi ce regreta, rinji Bonner.

– Ziarele, mai ales pramatia aia de Bruce, nu-ţi mai vor capul.

– Sînt încîntat. Ce s-a întîmplat?

– Nu ştim şi nimeni nu vrea să întrebe. Din păcate, asta nu va putea influenţa cu nimic situaţia.

– Care situaţie?

Cooper se îndreptă spre fereastra dublă, care se deschidea spre curte.

– Achitarea – dacă se va ajunge la asta – va fi sentinţa unui tribunal penal civil, cu avocaţi militari şi civili deopotrivă... În continuare eşti pasibil de a fi trimis în faţa Curţii marţiale. S-a luat decizia să se treacă la aplicarea pedepsei imediat după proces.

– Ce?!? făcu Bonner, ridicîndu-se încet de pe scaun. Bandajul din jurul gîtului stătea să plesnească sub muşchii încordaţi de furie. Pe ce bază? Nu pot fi judecat de două ori. Dacă sînt achitat... sînt achitat!

– Eşti achitat de acuzaţia de crimă, nu şi de cea de gravă neglijenţă în serviciu, de nerespectarea ordinelor. Cooper continua să privească pe fereastră. N-aveai nici un drept să te afli acolo, maiorule. Ai fi putut pune în pericol siguranţa lui Trevayne şi a menajerei. Şi ai implicat Armata Statelor Unite în zone situate în afara sferei sale, punînd astfel sub semnul îndoielii motivaţiile noastre.

– Asta-i curată ipocrizie!

– Ba e purul adevăr, soldat! exclamă Cooper, întorcîndu-se cu spatele la fereastră. Ai fi putut fi împuşcat, aflîndu-te în legitimă apărare. Sper din tot sufletul să putem dovedi asta.

– Există maşina militară! *Putem* dovedi.

– Maşina militară. Asta e problema! Nu maşina lui Trevayne... Fir-ar să fie, Bonner, chiar nu pricepi? Există nenumărate alte considerente. Armata nu-şi mai permite să te ţină în rîndurile ei.

Paul coborî vocea, privindu-l fix pe general.

– Şi cine îmi va da vestea proastă? Dumneavoastră?... Nu vă cred în stare de aşa ceva, *domnule*.

– N-aş zice că n-o meriţi, maiorule... Totuşi, poate te-ai gîndit că nu aveam nici o obligaţie să vin aici în această după-amiază.

Bonner îşi dădu seama de sinceritatea afirmaţiei lui Cooper. Ar fi fost mult mai simplu dacă generalul nu spunea nimic.

– Atunci, de ce aţi făcut-o?

– Fiindcă ai trecut prin atîtea; meriţi mai mult decît ţi se oferă. Voiam să ştii că sînt convins de acest lucru. Indiferent de rezultat, voi avea grijă... să poţi totuşi veni în vizită în Rutland, Vermont, la un ofiţer superior, aflat la pensie.

Aşadar, generalul se retrage, se gîndi Paul. Comandantul nu mai comanda, ci îşi rezolva doar ultimele treburi.

– Ceea ce înseamnă că nu intru la pîrnaie.

– Îţi promit. Mi s-au dat asigurări în acest sens.

– Dar voi pierde unifoma?

– Da... Îmi pare rău. Ne apropiem de o situaţie extrem de delicată... Trebuie să respectăm litera legii. Fără abateri. Nu ne putem permite ca motivaţiile Armatei să fie puse la îndoială. Nu putem risca să fim acuzaţi de muşamalizarea unor fapte.

– Aceeaşi ipocrizie, domnule general. Nu prea sînteţi bun la asta, dacă nu vă supăraţi că vă spun.

– Nu mă supăr, maiorule. Am încercat, să ştii. Am încercat să învăţ mai bine această artă în ultimii şapte-opt ani.

Se pare că nu se prinde de mine: sînt din ce în ce mai slab la capitolul ăsta. Îmi place să cred că e o trăsătură pozitivă a celor din vechea gardă.

– Să înțeleg, așadar, că Armata vrea să mă știe trecut pe linie moartă și scos din joc?

Generalul de brigadă Cooper se prăbuși în fotoliu, cu picioarele întinse, în poziția de repaus tipică ofițerilor de pe cîmpul de luptă. Așa dormeau după o zi de iad, în focul bătăliei.

– Ochii care nu se văd se uită, maiorule... Dacă poți, mai bine pleacă din țară; dacă vei scăpa de Curtea marțială.

– Doamne Sfinte! Totul a fost programat, nu-i așa?

– Există o singură posibilitate, Bonner. Mi s-a părut tare amuzantă deunăzi, la prînz, cînd mă aflam în curte, la fermă. E un fel de ironie a sorții.

– Despre ce e vorba?

– Ai putea obține o grațiere prezidențială. Ei, ce zici, nu ți se pare hilar?

– Cum s-ar putea așa ceva?

Generalul de brigadă Cooper se ridică de pe fotoliu și porni înapoi spre fereastra care dădea către curte.

– Andrew Trevayne, rosti el, încetișor.

Robert Webster nu și-a luat la revedere de la nimeni, pentru simplul motiv că nimeni, în afară de președinte și de șeful personalului de la Casa Albă, nu știa că pleca.

Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

În comunicatul de presă se va spune că Robert Webster din Akron, Ohio, care timp aproape trei ani fusese asistent special al președintelui, renunța la post din motive de sănătate. Cu părere de rău, Casa Albă îi accepta demisia, urîndu-i însănătoșire grabnică.

Audiența la președinte a durat exact opt minute; în timp

ce ieşea din Lincoln Room, simţea în spate privirea insistentă a „Omului".

Omul n-a crezut o iotă, se gîndea Webster. De ce să fi crezut, în fond? Pînă şi adevărul sunase fals. Cuvintele i se rostogoliseră din gură, exprimînd în primul rînd o epuizare, absolut reală; tentativa de a o explica, făcea ca totul să sune fals.

– Poate că eşti doar extenuat, Bobby, îi sugerase preşedintele. Ce-ar fi să-ţi iei un concediu şi să vedem cum te simţi după cîteva săptămîni? Presiunea devine tot mai puternică; ştiu asta.

– Nu, vă mulţumesc, domnule, replicase el. Am luat deja hotărîrea. Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea ca demisia să fie definitivă. Soţia mea nu se simte bine aici. Nici eu, de altfel. Vrem să avem copii. Dar nu în Washington... Cred că am lipsit prea mult de-acasă, domnule.

– Înţeleg... Deci, într-adevăr vrei să te întorci în oraşul natal, să ai copii şi să te plimbi seara pe stradă. Aşa e?

– Ştiu că sună siropos, dar aveţi dreptate.

– Nu e siropos. E visul american, Bobby. Prin calităţile tale le-ai oferit multor oameni posibilitatea de a-l transpune în realitate. Nu văd de ce nu ţi-ar veni şi ţie rîndul.

– Sînteţi foarte generos, domnule.

– Nu, te-ai sacrificat. Probabil că ai împlinit patruzeci de ani...

– Patruzeci şi unu.

– Şi n-ai copii.

– N-am avut timp.

– Normal, n-ai avut timp. Ai fost foarte devotat. Ca şi adorabila ta soţie.

În clipa aceea, Webster îşi dădu seama că „Omul" îl lua peste picior. Preşedintelui nu-i plăcea nevasta lui Bobby.

– Mi-a fost de mare ajutor, remarcă Webster, simţind că

merita şi soţia lui atîta lucru, în ciuda egoismului ei caracteristic.

– Mult noroc, Bobby. Deşi nu cred că vei avea nevoie. Eşti foarte descurcăreţ.

– Lucrînd aici mi s-au deschis o mulţime de uşi, domnule preşedinte. Pentru asta, trebuie să vă mulţumesc.

– Îmi face plăcere ce spui... Şi mi-aduce aminte de uşa turnantă din hol...

– Cum adică, domnule?

– Nimic. Absolut nimic. N-are importanţă... La revedere, Bobby.

Robert Webster îşi duse ultimele lucruri la maşină, în parcarea de vest. Îl sîcîia remarca criptică a preşedintelui, dar răsufla uşurat ştiind că nu mai era nevoie să-şi bată capul cu ea. Nu-i mai păsa. Nu va mai trebui să analizeze şi reanalizeze sute de remarce criptice, de fiecare dată cînd se confrunta cu o problemă. Ce sentiment de uşurare; ce senzaţie de exuberanţă.

Oh, Doamne, cît de bine se simţea!

Ajunse cu maşina la poartă şi îi făcu cu mîna paznicului. Pentru ultima oară. A doua zi dimineaţă, serviciul de pază urma să primească noi instrucţiuni: Robert Webster nu mai era salariat la Casa Albă, legitimaţia de plastic, cu fotografia şi datele lui personale nemaifiind valabilă. Pînă şi paznicii aveau să se mire. Webster era întotdeauna politicos şi jovial cu angajaţii de la Casa Albă. Nu se ştia niciodată cînd aveai nevoie să lipseşti mai mult timp de la serviciu. Să furi cîteva minute – zece sau cincisprezece – ca să bei un pahar de martini sau să scapi de vreun pisălog. Serviciul de pază era întotdeauna cooperant. Paznicii nu puteau pricepe de ce cineva ca Bobby Webster îşi făcea probleme în privinţa verificărilor, dar acceptau comentariile lui glumeţe despre chiulul de la o întîlnire. Ce naiba, doar şi ei aveau inspecţii

păcătoase; la fel cum şi Webster avea şedinţe nesuferite şi plicticoase. În plus, le făcea rost de autografe.

De cîte ori nu reuşise să scape de verificări? Sau de cîte ori nu profitase de cele cîteva minute furate pentru a afla informaţii uimitoare, sosite pe telex – informaţii pe care le putea folosi, fără să se ştie că avea cunoştinţă de existenţa lor.

Gata. Operatorul ieşise din joc.

Gonea pe Pennsylvania Avenue, fără să bage de seamă Pontiacul gri, care îl urmărea.

Şoferul acestuia se întoarse spre tovarăşul de drum:

– Merge prea repede. Riscă o amendă.

– Nu-l pierde. Ţine-te după el.

– De ce? Ce mai contează?

– Aşa *a zis* Gallabretto! Trebuie să ştim în fiecare clipă unde e, cu cine se întîlneşte.

– Ce porcărie. Oricum nu-i facem nimic pînă nu ajunge în Ohio. La Akron, în Ohio. Acolo-i uşor să punem mîna pe el.

– Dacă Willie Gallabretto zice să-l urmărim, îl urmărim. Am lucrat pentru unchiul lui Gallabretto. Şi uite ce-a păţit.

Ambasadorul William Hill se opri în faţa unei caricaturi înrămate aflate pe peretele biroului. „Marele Billy" era înfăţişat ca un păpuşar cu picioare fusiforme, ţinînd nişte sfori legate de marionete în care recunoşteai chipul unor foşti preşedinţi şi secretari de stat. Păpuşarul zîmbea, încîntat că marionetele dansau după melodia lui; notele erau scrise într-un balon deasupra capului său.

– Domnule preşedinte, ştiaţi că mi-a trebuit un an ca să aflu că melodia era „Ring-Around-the-Rosy"?

Preşedintele rîse; se afla în cealaltă parte a încăperii, în fotoliul masiv din piele, în care se instala cînd venea în vizită la ambasador.

– Amicul tău, artistul, n-a fost prea amabil cu noi. Ne-a cam jignit. Dacă mi-aduc bine aminte, ultimul vers al cîntecului spune „toți pică".

– Asta a fost cu ani în urmă. Pe atunci, nu erați nici măcar în Senat. Oricum n-ar fi îndrăznit să vă includă în caricatură, remarcă Hill, venind pînă la fotoliul din fața președintelui și așezîndu-se. Dacă mi-aduc bine aminte, în fotoliul ăsta a stat Trevayne, cînd a fost ultima oară aici. Poate o să am și eu am niște revelații.

– Ești sigur că nu în fotoliul meu? Nu eram de față atunci.

– Da, mi-amintesc perfect. Ca majoritatea celor care au fost aici cînd eram amîndoi, a evitat fotoliul ăla. Să nu se spună, cumva, că e impertinent.

– S-ar putea să-și depășească timiditatea... Telefonul începu să sune pe biroul lui Hill, întrerupîndu-l pe președinte.

– Prea bine, domnule Smythe. Îi voi spune. Mulțumesc.

– Jack Smythe? întrebă președintele.

– Da. Robert Webster și soția lui au plecat cu avionul spre Cleveland. Totul e în regulă. Acesta a fost mesajul.

– Bun.

– Pot să te întreb ce înseamnă asta?

– Sigur că da. De cînd a ieșit pe poarta Casei Albe, acum două seri, Bobby a fost urmărit în permanență. Mi-am făcut griji pentru el. Și am fost curios, firește.

– Ca și alții, se pare.

– Probabil din același motiv. Serviciul de spionaj a descoperit că unul dintre tipii care-l urmăreau era un fost reporter de teren, o „umbră", cum ziceam noi în jargonul benzilor desenate... N-a avut ce raporta. La fel ca și oamenii noștri. Webster nu s-a întîlnit cu nimeni, nu s-a văzut cu nimeni, decît cu cei de la firma specializată în mutări de mobilier.

– Telefoane?

– Rezervări la avion şi o convorbire cu un frate din Cleveland, pe care l-a rugat să-i ducă cu maşina pînă la Akron... Oh, şi cu un restaurant chinezesc. Nu de foarte bună calitate.

– Plin probabil de chinezi, rîse Hill, încetişor. Ce mai ştii despre situaţia lui Trevayne?

– Habar n-am. Poate că a spus adevărul. Cînd a afirmat că a lipsit prea mult de-acasă şi că nu mai poate suporta situaţia.

– Pe-asta n-o cred, zise Hill, aplecîndu-şi în faţă trupul uscăţiv. Cum rămîne cu Trevayne? Vreţi să-l aduc aici să stăm de vorbă cu el?

– Oh, Billy! Nu te mai potoleşti cu marionetele tale. Am venit să sporovăim şi noi liniştiţi şi ţie nu-ţi stă capul decît la treabă.

– Cred că treaba *asta* este extrem de importantă, domnule preşedinte. Chiar vitală. Să-l sun?

– Nu, nu încă. Vreau să văd întîi cît de departe ajunge, cît de mult l-a prins febra asta.

44

Cînd te-au abordat? întrebă Phyllis Trevayne, răscolind cu gesturi absente lemnele din şemineul casei de la High Barnegat.

– Acum mai bine de trei săptămîni, replică Andy, de pe canapeua pe care stătea. Soţia lui era mîhnită. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar n-am vrut să îţi faci griji, continuă el. Armbruster a zis că s-ar putea să fie doar... o clipă de disperare politică.

– I-ai luat în serios?

– La început, nu, fireşte. Practic, l-am dat afară din birou pe Armbruster, acuzîndu-l de tot felul de lucruri. Mi-a spus că vorbeşte în numele unui grup din Comitetul Naţional; că, iniţial, s-a opus ideii şi încă nu e convins... dar presimţea că îşi va schimba opinia.

Atîmînd vătraiul, Phyllis se întoarse spre Trevayne:

– Eu cred că e o nebunie. E o maşinaţie strigătoare la cer, legată de subcomitet; mă mir că ai mers atît de departe.

– Singurul motiv pentru care am mers atît de departe este faptul că pînă acum nimeni nu mi-a sugerat să modific raportul... Or asta mă intrigă. Nu-mi vine să cred. Am aşteptat ca cineva, oricine, să facă o sugestie cît de mică... pentru a putea să-i trimit la plimbare, dar nimic.

– *Tu* ai ridicat această problemă?

– Permanent. I-am spus senatorului Weeks că existau toate şansele să fie pus într-o situaţie jenantă. M-a privit de sus, peste nasul ăla aristocratic, şi a zis că e „perfect capabil să răspundă la orice întrebări puse de subcomitet, dar asta e altă chestiune".

– Curajos băiat... Bun, chiar şi aşa, de ce tu? De ce tu şi de ce tocmai acum?

– Nu e prea măgulitor, dar se pare că nu există altcineva. Cel puţin aşa a reieşit din sondaje. „Nici un adversar viabil la orizontul politic", cum s-au exprimat ei. Cei din categoria grea sînt prea uzaţi, iar cei tineri n-au ieşit din categoria uşoară. Ori poartă pantaloni prea strîmţi, ori sînt evrei, latini sau negri, ori nu ştiu din ce motive sînt inacceptabili pentru procesul nostru electoral atît de democratizat... Cum ar zice Paul Bonner, „mare rahat!"

Phyllis veni agale spre canapea, oprindu-se în drum să ia o ţigară dintr-o cutie de pe măsuţa de cafea. Andy i-o aprinse.

– Multă perspicacitate, din nefericire, zise ea, așezîndu-se lîngă soțul ei.

– Cum adică?

– Au dreptate. Încercam să mă gîndesc pe cine au.

– Nu știam că ești așa mare specialistă.

– Nu te mai amăgi, domnule... Cum ți-a zis individul ăla oribil?... domnule Aroganță... De ani de zile, nu mi-a scăpat nici o alegere.

Trevayne rîse.

– Vizionara din High Barnegat. Ai să devii celebră.

– Haide, zău așa. Am un sistem. Funcționează. Iei numele unui candidat și pui în față cuvîntul „președinte". Ori sună *bine*, ori nu. Singura dată cînd am avut de furcă a fost în '68. Nu suna bine cu nici un nume.

– Consens general...

– Firește, e ceva mai greu cînd există deja un posesor al funcției; nu-ți rămîne decît să despici firul în patru. Ceea ce mă face să cred că în cazul tipului de-acum sună foarte bine...Credeam că îți place de el.

– Nu va mai candida.

Expresia calmă și sigură de sine a lui Phyllis se schimbă brusc. Uitîndu-se la Andy, spuse încetișor, dar cu indîrjire:

– Asta nu mi-ai spus.

– Sînt cîteva lucruri pe care nu...

– Asta ar fi trebuit să-mi spui de la bun început.

Trevayne înțelese. Jocul se sfîrșise.

– Îmi pare rău. Ți-am relatat totul în ordinea lor cronologică.

– Încearcă mai bine în ordinea importanței.

– În regulă.

– Nu ești politician, ci om de afaceri.

– De fapt, nu sînt nici una, nici alta. Preocupările în domeniul afacerilor sînt constante, dar periferice. În ultimii

cinci ani am lucrat pentru Departamentul de Stat şi pentru una dintre cele mai mari fundaţii din lume. Dacă ai vrea să mă încadrezi într-o categorie, aş intra la... „servicii publice", cred.

– Nu! Lasă filozofia.

– Hei, Phyl, ce-i cu tine... Stăm de vorbă, nu ne certăm.

– Noi stăm de vorbă? Nu, Andy, *tu* ai stat de vorbă. Săptămîni întregi; cu alte persoane, nu cu mine.

– Ţi-am spus. Era prea vag, prea ipotetic ca să îţi dau speranţe. Sau îndoieli.

– Şi acum nu mai e?

– Nu sînt sigur. Ştiu doar că e timpul să discutăm despre asta... Deduc că votul tău l-am pierdut.

– În mod cert.

– Ce articol o să mai iasă. Probabil pentru prima oară în istorie.

– Andy, lasă gluma. Nu ai... nu... se bîlbîi Phyllis, negăsindu-şi cuvintele.

– Nu ai stofă de preşedinte, asta voiai să spui, completă Trevayne, cu blîndeţe.

– N-am spus asta; nu m-am gîndit la aşa ceva. Nu eşti... genul de animal politic.

– Mi s-a zis că asta constituie un avantaj. Tot nu ştiu exact ce înseamnă.

– Nu eşti suficient de extrovertit, nu eşti genul de om care trece prin mulţimi, strîngînd mîini în dreapta şi în stînga; nu poţi ţine zece discursuri pe zi, nu-ţi vine să le spui pe nume guvernatorilor şi congresmenilor, cînd nu-i cunoşti. Nu te simţi la largul tău dacă trebuie să faci toate astea, or unui candidat îi sînt absolut necesare aceste trăsături!

– M-am gîndit şi eu la asta. Ai dreptate, nu-mi plac. Dar poate că sînt necesare; poate că făcîndu-le, dovedeşti cu totul altceva decît ceea ce reiese din ziarele de partid sau din deciziile

executivului. Este o formă de putere. Truman a spus-o

– Dumnezeule, zise Phyllis încetişor, nereuşind să-şi ascundă frica. Cît de *serios* vorbeşti.

– Încercam să-ţi explic... Voi şti mai multe luni. Luni mă întîlnesc cu Green şi Hamilton. Luni e posibil ca totul să sară în aer.

– Ai nevoie de sprijinul lor? Îl vrei? întrebă ea dezgustată.

– Nu m-ar sprijini într-o cursă electorală cu Mao... Nu, Phyl, voi afla cît de bun sînt în realitate.

– Să trecem peste asta... Hai să ne oprim în schimb asupra următoarei întrebări: ce l-a apucat dintr-o dată pe Andy Trevayne să creadă că va candida pentru o asemenea funcţie.

– Nu poţi să-i spui pe nume, Phyl? Se cheamă preşedinţie.

– Nu, nu pot. Mă sperie îngrozitor.

– Înseamnă că nu doreşti să merg mai departe.

– Nu înţeleg. De ce să vrei chestia asta?... Tu nu ai asemenea ambiţii şi vanităţi, Andy. Ai bani, or banii atrag linguşeala, dar tu eşti prea realist, prea conştient de asta. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

– Nici mie nu mi-a venit să cred cînd am realizat prima oară că iau în serios ideea asta, rîse Trevayne, mai mult pentru sine, punîndu-şi picioarele pe măsuţa de cafea. L-am ascultat pe Armbruster, m-am dus la întîlniri, convins că toate discuţiile vizează un singur lucru – raportul. Şi eram al dracului de furios. Apoi mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau aşa. Aveam de-a face cu profesionişti, nu cu nişte oameni speriaţi, prinşi cu mîţa-n sac. Sînt vînători talentaţi, asta e incontestabil. Pe vremea cînd firmele se extindeau, mi-au trebuit luni de zile de investigaţii prin companiile de aici şi din străinătate pentru a ademeni şi cumpăra cele mai mari inteligenţe. Am rămas cu obsesia asta. Ori de cîte ori întîlnesc o persoană valoroasă, îmi propun să nu uit să-l sun pe fratele tău... Oamenii ăştia fac acelaşi lucru pe care l-am... îl fac şi eu. E

adevărat, la altă scară, cu complicaţii mult mai mari. Dacă în primele săptămîni sau luni cad în nas sînt în stare să-mi tragă preşul de sub picioare cît ai zice peşte. Dar încep să cred că merită să văd cum e măcar în primele luni.

– Nu mi-ai explicat de ce.

Luîndu-şi picioarele de pe masă, Trevayne se ridică de pe canapea. Cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor, păşea pe covor, urmărind modelul, ca la şotron.

– Chiar vrei toate amănuntele?

– Nu-i normal?! Te iubesc. Îmi place viaţa pe care o ducem, vreau să ne bucurăm de copii; am impresia că toate astea sînt ameninţate şi mi-e îngrozitor de frică.

Andy se uita cu blîndeţe la soţia lui, dar fără s-o vadă.

– Cred că şi mie mi-e frică... De ce?... Hai, să vedem „de ce". Fiindcă simt că aş putea s-o fac. Nu mă amăgesc; nu sînt un geniu. Oricum, nu mă simt ca un geniu şi habar n-am cum se simt, de fapt, geniile. Dar nu cred că preşedinţia cere să fii un geniu, în schimb, cred că cere capacitatea de a înţelege repede, de a acţiona cu hotărîre – nu întotdeauna imparţial – şi de a accepta presiunea extraordinară la care eşti supus. Poate, mai presus de toate, capacitatea de a asculta. De a deosebi strigătele sincere de ajutor, de ipocrizie şi prefăcătorie. Cred că pot face faţă tuturor acestor cerinţe, cu excepţia presiunii; oricum, nu la nivelul la care se cere... Dacă reuşesc să-mi dovedesc mie însumi că sînt în stare să sar peste acest obstacol – şi peste un altul, eventual – au impresia că doresc să intru în luptă. Fiindcă orice ţară care permite existenţa unei firme ca Genessee Industries are nevoie de tot ajutorul posibil. Frank Baldwin mi-a spus o cugetare de care mi-am bătut joc cînd m-a abordat prima oară. Mi-a zis că nici un om nu poate scăpa de ceea ce îi e dat să facă, atunci cînd îi vine vremea. Dacă printr-o serie de accidente, magazia politică ajunge aproape goală şi prin plecarea unui om destoinic n-ar

mai rămîne nimic în ea – iar făcătorii de regi consideră, din motive doar de ei ştiute, că s-ar putea să corespund – nu cred că mai am de ales. Nu cred că mai avem de ales, Phyl.

Phyllis Trevayne îl studia pe soţul ei cu multă atenţie, dar şi cu oarecare răceală.

– De ce ai ales... nu, nu e bine; de ce ai acceptat să fii ales de acest partid, şi nu de celălalt, dacă preşedintele nu va mai candida?

– Din raţiuni practice, o întrerupse Andy. Nu cred că mai contează sub ce stindard candidez. Ambele partide sînt scindate. Omul contează, nu sloganele republicane sau democratice – care acum nu mai au nici o semnificaţie... preşedintele va aştepta pînă în ultima clipă pentru a-şi anunţa retragerea; voi avea nevoie de acest interval de timp. Măcar pentru a-mi da seama dacă sînt dorit.

Phyllis îşi privea soţul, aparent liniştită.

– Eşti dispus să te expui – să ne expui – acestui gen de agonie, conştient că ar putea fi un eşec?

Trevayne ajunsese lîngă peretele lateral al imensului şemineu. Se rezemă cu spatele de el şi îşi privi soţia în ochi.

– Aş vrea să am acceptul tău... Pentru prima oară în viaţă simt că toate lucrurile în care cred sînt ameninţate. Nu are nimic de-a face cu defilări, steaguri şi inamici – fără eroi buni şi răi. Este o erodare a alegerii, treptată, dar certă. Bonner foloseşte des cuvîntul „programat". Deşi nu ştiu sigur dacă are habar ce înseamnă, care sînt implicaţiile... Dar se întîmplă, Phyl. Tipii din spatele firmei Genessee Industries vor să conducă ţara, deoarece au convingerea că se pricep mai bine decît alegătorul de pe strada principală, şi că posedă forţa de a imprima sistemului ideile lor. Şi sînt sute ca ei în toate companiile. Mai devreme sau mai tîrziu, se vor uni şi, în loc să reprezinte o parte legitimă a sistemului, *vor fi* chiar sistemul... Cu asta nu pot fi de acord. Deocamdată nu ştiu cu

ce *sînt* de acord, dar cu asta în nici un caz. Mai avem doar cîțiva pași și ajungem la formula noastră de stat polițienesc; vreau ca lumea să afle asta.

Trevayne porni spre canapea. Îi zîmbi lui Phyllis ușor jenat și se așeza lîngă ea.

– Ce discurs! zise ea, încetișor.

– Iartă-mă... N-am vrut să țin un discurs.

– S-a întîmplat ceva îngrozitor, zise ea, luîndu-l de mînă.

– Ce?

– Tocmai am pus titulatura aia înspăimîntătoare înaintea numelui tău și nu mi-a sunat deloc fals.

– În locul tău, nu m-aș apuca să redecorez în East Room... Poate dau chix la primul discurs din *Senat* și-o luăm de la capăt cu recunoașterea candidaturii.

Phyllis îl privi, uluită și îi lăsă mîna.

– Doamne Sfinte, ce-ți mai merge mintea!

45

Manevrînd mașina cu spatele, James Goddard ieși din aleea în pantă și se angajă pe șosea. Era o dimineață de duminică, senină și răcoroasă; un vînt rece sufla printre colinele din Palo Alto. O zi tocmai bună pentru a lua decizii, ceea ce Goddard făcuse.

Urma să își precizeze hotărîrile și să le pună în practică peste un ceas sau două.

De fapt, alții hotărîseră în locul lui. Se pregăteau să-l concedieze, dar James Goddard nu accepta acest lucru. Indiferent de promisiunile sau de garanțiile ce aveau să-i fie

oferite. Nu era de acord. Nu voia să-i lase să-şi rezolve problemele, incriminîndu-l pe el. Nu se va împovăra cu această responsabilitate, nici măcar în schimbul unui transfer de bani într-un cont codificat din Elveţia. Ar fi prea simplu.

Fusese la un pas de a face această greşeală. Preocupat cum fusese de trecut – trecutul firmei Genessee –, ajunsese să trăiască cu iluzia că lucra cu cifre proprii, că afacerile complicate pe care le manevra îi aparţineau.

Exista o altă modalitate mult mai bună.

Cifrele altcuiva. Planuri financiare care nu aveau cum să-i aparţină.

Era cincisprezece decembrie. Peste patruzeci şi şase de zile era treizeci şi unu ianuarie, încheierea anului fiscal. Pînă la acea dată, toate uzinele, departamentele, secţiile şi birourile firmei Genessee Industries trebuiau să încheie rapoartele de sfîrşit de an, pentru a i le prezenta în formă finală.

Era vorba de simple declaraţii de profit şi pierderi, cu nesfîrşite addenda în care se menţionau investiţiile necesare şi modificările salariale. Miile de cifre se introduceau în bănci de date computerizate, cu ajutorul cărora se operau ajustările menite să corecteze dezechilibrele sesizate.

Comparaţia se făcea cu bugetul anului anterior.

Simple operaţii de aritmetică proiectate în stratosfera economică a miliardelor.

Planul bugetar general.

Planul bugetar general al fiecărui an era trimis la biroul directorului financiar din San Fancisco şi păstrat în seifurile firmei Genessee. Sosea de obicei în a doua săptămînă din decembrie de la Chicago, cu un avion particular însoţit întotdeauna de preşedintele unei divizii şi de gărzi înarmate.

Orice industrie complexă e datoare să includă proiecte bugetare pentru toate obligaţiile contractuale. Însă planul bugetar general al companiei Genessee era total diferit de al

altor companii. Şi asta deoarece, îndeobşte, angajamentele celorlalte corporaţii sînt publice, în timp ce planul bugetar al firmei Genessee Industries includea mii de angajamente nedeclarate. Şi, în fiecare an, luna decembrie aducea cu sine noi surprize cu care cel mult cinci-şase persoane erau la curent. Aceste angajamente constituiau o bună parte din programul industriei de armament a Statelor Unite pentru următorii cinci ani. Angajamente ale Pentagonului, de care nu aveau cunoştinţă nici Congresul şi nici preşedintele. Dar asta nu însemna că nu existau.

Întrucît planul bugetar general era realizat pe baza unor date valabile pentru următorii cinci ani – în fiecare an, în decembrie, apărea un alt al cincilea an, căruia i se adăugau noi informaţii complexe pentru ceilalţi patru ani. Nimic nu se ştergea, totul se completa.

Funcţia lui Goddard, ca director economic al firmei Genessee Industries, era de a urmări şi coordona fluxul masiv de materiale – noi şi vechi – înregistrate şi neînregistrate, şi a le corela cu condiţiile de piaţă aflate în premanentă schimbare; lui îi revenea rolul de a aloca finanţările necesare tuturor diviziilor; de asemenea, distribuia uzinelor sarcinile ce decurgeau din contracte – mergînd mereu pe ipoteza capacităţii în procent de o sută douăzeci la sută. Aceasta conducea la obţinerea unor statistici locale optime privind ocuparea forţei de muncă, neriscînd însă să dea prea multă putere sindicatelor. Şaptezeci la sută din această capacitate era convertibilă, fără a afecta profitul; se putea jongla aşadar cu ea, în funcţie de situaţie.

Şi James Goddard ştia că lui, şi nu computerelor, îi aparţinea abilitatea de a preschimba acea masă incredibilă în cifre bune de prelucrat. El separa, izola, reţinea; ochii lui scanau cearşafurile nesfîrşite şi, cu o siguranţă de felină, îşi făcea însemnări rapide şi muta milioanele de colo-colo, ca pe

nişte bile, permanent pregătit pentru o prăbuşire neaşteptată, dar gata tot timpul să facă ultimul pas, acel salt incredibil spre sfera profitului.

Nu mai exista altul ca el. Era un maestru al cifrelor. Numerele erau prietenele lui; nu-l trădau, iar el se pricepea să le îmblînzească. Oamenii îl trădau.

> MEMORANDUM: Dl James Goddard, Pres., Divizia San Francisco.
> S-a ivit o problemă care necesită imperativ atenţia dumneavoastră.
>
> L.R.

L.R. Louis Riggs. Veteranul din Vietnam, pe care Genessee îl angajase în urmă cu un an. Un tînăr strălucit, neobişnuit de iute şi hotărît. O fire liniştită, dar nu lipsită de trăiri emoţionale şi de lealitate; de lucrul acesta Goddard avusese ocazia să se convingă deja.

Riggs fusese rănit în luptă. Era un erou, genul americanului tînăr şi destoinic, nu un tip obscur şi indolent, cum erau mai toţi hipioţii din ziua de azi, care nu făceau altceva decît să se drogheze.

Lou îi spunea că se întîmpla ceva despre care trebuia să fie informat şi el. Riggs fusese abordat de unul dintre asistenţii lui Trevayne, oferindu-i-se mită în schimbul confirmării unor informaţii dăunătoare pentru Genessee – mai ales pentru el, ca preşedinte al Diviziei din San Francisco. Fireşte, Riggs refuzase. Pe urmă, după cîteva zile, un tip care s-a prezentat drept ofiţer angajat la Ministerul Apărării l-a ameninţat – la propriu – spunîndu-i că era gata să dea publicităţii date private legate de companie, şi mai ales de numele domnului Goddard. Şi pe acesta Lou îl refuzase şi, dacă domnul

Goddard îşi amintea, mai trimisese un memorandum cerind o întîlnire.

Domnul Goddard nu-şi amintea; primea nenumărate informări de acest fel. Totuşi, cînd citise că acest ofiţer era una şi aceeaşi persoană cu tipul implicat în omorul din Connecticut, pe proprietatea lui Andrew Trevayne, Lou îşi dăduse seama că trebuia să se vadă imediat cu domnul Goddard.

Goddard nu prea pricepea ce se întîmpla, dar avea convingerea că era vorba de o conspiraţie. O conspiraţie împotriva lui. Pusă la cale, poate, de Trevayne şi de Pentagon. Cum altfel să-şi explice faptul că Ministerul Apărării trimisese un ofiţer care să-l sprijine pe unul dintre asistenţii lui Trevayne? Şi de ce acelaşi ofiţer ajunsese să-l ucidă pe fratele lui de Spadante?

De ce fusese omorît Mario de Spadante?

Era normal ca de Spadante să încerce să se răzbune pe cont propriu.

Va trebui să ne descotorosim de unii, pentru ca alţii – mult mai sus – să rămînă la locul lor. Aşa îi spusese de Spadante. Dar poate că de Spadante nu era chiar „atît de sus" cum crezuse el. Poate că Pentagonul îl considera o adevărată piedică – căci nimeni nu-l simpatiza.

În fine. James Goddad, „conţopistul", se hotărîse. Venise momentul să acţioneze. Avea nevoie de informaţiile cele mai importante, cele care puteau face cel mai mult rău.

Era vorba, probabil, de aproximativ unsprezece mii de cartele, măsurînd fiecare 7,5 / 18 cm. Cartelele acestea aveau nişte perforaţii pătrate ciudate; nu trebuiau îndoite, răsucite sau rupte. Măsurase aproximativ cîteva mii de cartele cu formă identică şi constatase că, pentru cele unsprezece mii de cartele, îi trebuiau patru genţi diplomat. Le avea în portbagaj.

Cu computerul era altă problemă. Fiind foarte mare, avea nevoie de doi oameni pentru a-l folosi. Din raţiuni de

securitate, cei doi trebuiau să stea în colțuri opuse ale camerei, și să introducă simultan niște coduri diferite, pentru a-l pune în funcțiune. Codurile se schimbau zilnic și erau păstrate în birouri diferite: în al președintelui și al contabilului șef.

Lui Goddard nu-i fusese greu să obțină cel de al doilea cod pentru perioada de douăzeci și patru de ore, ce începea duminică dimineața. Intrase pur și simplu în biroul contabilului șef și spusese, cu un aer nevinovat, că avea impresia că, din greșeală, le fuseseră date coduri identice. Contabilul șef scosese din fișet codul lui, comparîndu-l cu cel al lui Goddard. Se constatase imediat că James Goddard se înșelase; codurile erau diferite. În fracțiunea aceea de secundă, Goddard memorase cifrele valabile pentru duminică.

Numerele erau specialitatea lui.

Mai rămînea totuși problema mașinăriei propriu-zise. Avea nevoie de încă o persoană, dispusă să stea aproape șase ceasuri în camera calculatoarelor, de la subsol; un om în care să aibă încredere și care să înțeleagă că ce făceau ei acolo era spre binele firmei Genessee Industries, poate spre binele întregii națiuni.

Fusese uimit cînd tipul pe care îl alesese îi ceruse o recompensă, pentru că, așa cum spunea, o considera ca o promovare, care i se cuvenea de multă vreme. Goddard se trezi că angajase un asistent special, cu o majorare de leafă de zece mii de dolari pe an.

Nu conta. Importantă era doar treaba din acea zi, decizia lui majoră.

Apropiindu-se de poartă, încetini. Paznicul, recunoscînd întîi automobilul și pe urmă șoferul, îl salută ducînd două degete la chipiu.

– Bună dimineața, domnule Goddard. Șefii n-au duminici, nu-i așa, domnule?

Pe Goddard îl deranja tonul familiar al slujbașului. I se

părea deplasat, dar n-avea timp de mustrări.

– Mda, am de lucru. Fii atent, l-am rugat pe domnul Riggs să vină şi el în dimineaţa asta. N-are rost să-l mai verifici. Spune-i să vină direct la mine în birou.

– Domnul Riggs?

– Ei, *îl* cunoşti. A fost rănit luptînd pentru ţara noastră, ca să ne protejeze.

– Da, da, Riggs, făcu paznicul, notîndu-şi numele pe un carneţel.

– Are o maşinuţă sport, adăugă Goddard, gîndindu-se mai bine. Fă-i semn să intre. Pe portieră sînt iniţialele lui: L.R.

46

Sam Vicarson şedea cufundat în perna umplută cu puf a canapelei tapiţată cu catifea, constatînd derutat că genunchii îi erau paraleli cu umerii. Andrew Trevayne era aşezat la masă şi îşi sorbea cafeaua dintr-o ceaşcă de Limoges, pe care erau imprimate cuvintele „Waldorf Tower, New York". Citea ceva dintr-un carnet de notiţe foarte gros, cu copertele din piele roşie.

– Mamă, Doamne! exclamă Vicarson.

– Ce ?

– Ce să te mai miri de toate şedinţele interminabile care au loc în camerele astea. O dată aşezat, nu te mai poţi ridica; nu-ţi rămîne decît să dai din gură.

Trevayne zîmbi, continuînd să citească. Sam îşi întinse picioarele, dar constată că poziţia era şi mai inconfortabilă.

Izbuti să se ridice cu greu și începu să se plimbe prin cameră, examinînd pereții tapetați cu catifea: în cele din urmă, ajunse la fereastră. Se aflau la etajul treizeci și cinci. Dedesubt, Park Avenue și Fiftieth Street. Trevayne notă ceva pe o bucată de hîrtie, închise carnetul cu scoarțe roșii și se uită la ceas.

– Au întîrziat cinci minute. Mă întreb dacă ăsta-i semn bun în politică, zise el.

– Pe mine, unu, nici nu m-ar deranja dacă n-ar mai veni, replică Sam, fără să răspundă la întrebare. Mă simt complexat. Iisuse! Ian *Hamilton!* Omul cu cartea.

– Nu pot să zic că am insomnii fiindcă n-am cumpărat-o.

– E și normal; n-ai treabă cu chestiile juridice, domnule Trevayne. Tipul, însă, da. A renunțat de mult la banalități.

– Foarte exact. Văd că ai citit raportul.

– Nici n-a fost nevoie. Ce-a zis puștiul lui? Că taică-său se apucă de ceva cînd e convins că nimeni nu ar putea face mai bine decît el acel lucru.

Se auzi soneria. Fără să vrea, Vicarson își aranjă părul veșnic ciufulit și se încheie la haină.

– Deschid eu. Or să creadă că sînt majordomul; ar fi nostim.

Primele zece minute au fost aidoma unui menuet, se gîndea Trevayne. Mișcări lente, grațioase, sigure. Sam Vicarson se descurca foarte bine, aprecia Andy, urmărindu-l pe tînărul avocat care para elanurile de solicitudine ale lui Aaron Green, acesta izbutind cu greu să își ascundă enervarea. Pe Green îl înfuriase prezența lui Vicarson; Hamilton, în schimb, aproape că nici nu-l băga în seamă. Pentru Hamilton, se gîndea Trevayne, era vremea titanilor; subalternii rămîneau la rolul lor minor.

– Cred că ar trebui să îți dai seama, Trevayne, că în momentul în care prietenii noștri din Comitetul Național ne-au făcut cunoscută alegerea lor, am fost teribil de dezamăgiți, spuse Ian Hamilton.

– „Şocat!" e un cuvînt mai potrivit, adăugă Green, cu glasul lui profund şi răsunător.

– Da, remarcă Andy, sec. Aş vrea să discutăm despre reacţia voastră. Mă interesează în mod deosebit. Ei nu sînt prietenii mei... Mă întrebam dacă, de fapt, sînt ai voştri.

Hamilton zîmbea. Acest avocat englezit era întruchiparea eleganţei: picior peste picior, cu braţele încrucişate, cufundat între pernele moi ale canapelei. Aaron Green şedea pe un fotoliu cu spătar tare, lîngă Trevayne. Sam Vicarson era plasat oarecum în afara triunghiului, în dreapta lui Andy, în spatele liniei dintre Trevayne şi Hamilton. Şi, în acel moment, îşi dădu seama că aranjamentul era opera lui Sam; Sam Vicarson indicase fiecăruia unde să se aşeze. Sam e mai bun decît mi-am închipuit, cugetă Trevayne.

– Dacă te gîndeşti cumva la posibilitatea de a fi alesul nostru, zise Hamilton, zîmbind în continuare, blajin, nu strică să te trezesc la realitate.

– În ce sens?

– Simplu ca bună ziua: îl susţinem pe preşedinte. O examinare atentă... a contribuţiilor noastre combinate, atît financiare cît şi de altă natură, poate confirma acest lucru.

– Asta înseamnă că nu voi avea sprijinul vostru.

– Sincer să fiu, cam aşa stau lucrurile, zise Hamilton.

Andrew se ridică de pe scaun, zîmbindu-i lui Hamilton.

– În acest caz, domnilor, am făcut o greşeală şi îmi cer scuze că v-am răpit din timpul vostru preţios.

Bruscheţea gestului lui Trevayne îi făcu să tresară pe ceilalţi, inclusiv pe Sam Vicarson. Hamilton îşi reveni primul.

– Haide, domnule Trevayne, să lăsăm jocurile nesăbuite, pe care, dacă mi-aduc bine aminte, le deteşti atît de mult... Împrejurările ne obligă să ne întîlnim cu dumneata. Te rog să iei loc.

– Care sînt aceste împrejurări? întrebă Andrew, aşezîndu-se.

– Preşedintele nu are intenţia de a mai candida la viitoarele alegeri, zise Aaron Gren.

– Se poate răzgîndi, replică Trevayne.

– Nu poate, zise Hamilton. Nu ar mai apuca ziua aceea. Ţi-o spun strict confidenţial.

Andrew era uluit.

– N-am ştiut. Am crezut că e o alegere personală.

– Ce poate fi mai personal decît aşa ceva?! întrebă Green.

– Ştiţi la ce mă refer... E cumplit.

– De aceea... ne-am întîlnit acum, făcu Green, încheind subiectul legat de sănătatea preşedintelui. Împrejurările ne obligă să o facem.

În timp ce Hamilton începu să vorbească, Trevayne continuă să se gîndească la omul bolnav de la Casa Albă.

– Cum spuneam, am fost dezamăgiţi. Nu fiindcă ideea candidaturii dumitale ar fi nepotrivită; nici vorbă. Dar, sincer să fiu, cîntărind bine totul, sprijinim partidul preşedintelui.

– Nu mi se pare logic. De ce v-ar mai interesa atunci candidatura mea? Opoziţia are oameni foarte capabili.

– Oamenii *preşedintelui*, îl întrerupse Green.

– Nu înţeleg.

– Preşedintele – Hamilton făcu o pauză, alegîndu-şi cu grijă cuvintele –, ca oricare om care a comis fapte ce vor fi judecate de istorie, este foarte interesat ca programele lui să fie continuate. El va dicta alegerea succesorului său. Va opta pentru unul din următorii doi oameni care vor fi dispuşi să îi pună în aplicare directivele: vicepreşedintele sau guvernatorul New York-ului. Conştiinţa nu ne lasă să-i susţinem. Nici unu nu are tăria propriilor convingeri; sînt supuşi preşedintelui şi opiniilor lui. Nu pot cîştiga şi nu trebuie să cîştige.

– O lecţie. Am învăţat o lecţie, zise Green, aplecîndu-se

în faţă. În '68, Hubert a pierdut în faţa lui Nixon nu fiindcă i-ar fi fost inferior, nici din cauza banilor sau a opiniilor pe care le susţinea. A pierdut alegerile din cauza a patru cuvinte, scîncite la televizor după nominalizare: „Vă mulţumesc, domnule preşedinte". Cuvintele astea nu le-a putut şterge niciodată din mintea opiniei publice.

Trevayne băgă mîna în buzunar, scoase o ţigară şi şi-o aprinse, în timp ce toată lumea tăcea.

– Prin urmare, aţi ajuns la concluzia că preşedintele va avea grijă ca partidul său să fie înfrînt.

– Întocmai, replică Hamilton. Asta e dilema noastră. Vanitatea unui om. Opoziţia nu trebuie decît să inventeze un candidat atrăgător, să sublinieze tăria lui de caracter – independenţa, dacă vreţi; de restul va avea grijă maşina de bîrfă la nivelul naţiunii. Electoratul manifestă o respingere viscerală faţă de marionete.

– Credeţi, atunci, că am o şansă reală?

– Cu părere de rău, da, răspunse Green. Nu prea ai concurenţă. În Senat, partidul are doar boşorogi care tremură ca şi mine, sau progenituri cu gura mare care fac în nădragi. Knapp ar fi singurul tău concurent, dar e atît de nesuferit, încît n-ar avea nici o şansă. Camera e plină de nulităţi. Cîţiva guvernatori importanţi ar putea concura şi ei, dar poartă stigmatul problemelor urbane nerezolvate... Da, domnule Andrew Trevayne; domnule subsecretar de stat, domnule milionar, domnule preşedinte de fundaţie, domnule preşedinte de subcomitet. Ai o mulţime de bile albe... Băieţii de la Comitetul Naţional au ştiut ce fac cînd te-au nominalizat. Nu le plac perdanţii.

– Nici nouă, de altminteri, conchise Ian Hamilton. Aşa că, indiferent dacă ne place sau nu, eşti o realitate politică.

Trevayne se ridică din nou în picioare, spărgînd triunghiul. Se duse la masă, luă carnetul cu scoarţe roşii din

piele şi reveni, oprindu-se la cîţiva paşi în spatele scaunului său.

– Nu ştiu dacă aprecierea dumneavoastră este corectă, domnilor, mi-aţi „ridicat mingea la fileu"... Acesta este raportul subcomitetului. Va fi predat Comisiei pentru Apărare, preşedintelui şi comisiilor parlamentare desemnate, peste cinci zile. Raportul propriu-zis numără şase sute cincizeci de pagini, şi patru volume de anexe. Din raport, doar trei sute de pagini sînt consacrate firmei Genessee Industries, la care se adaugă două volume de anexe... Acum înţeleg de ce sînteţi „teribil de dezamăgiţi" de ideea candidaturii mele. Nu vă agreez; nu aprob ceea ce aţi făcut şi am de gînd să vă scot pe linie moartă. Clar? *Capisce?* Aşa cum ar fi spus unul dintre colegii voştri, care a răposat.

– Nu era de-al nostru! îl întrerupse Aaron Green, furios.

– L-aţi *tolerat;* e acelaşi lucru.

– Unde vrei să ajungi? Îmi miroase a compromis, zise Hamilton.

– Exact. Dar nu genul de compromis la care vă gîndiţi voi. Voi n-o să vă alegeţi cu nimic sau doar cu mîngîierea de a şti că puteţi să vă petreceţi restul zilelor în afara tribunalelor... *şi* în afara ţării.

– Ce?! făcu Hamilton, părăsind atitudinea de complezenţă şi dînd primele semne de enervare.

– Eşti ridicol, domnule subcomitet! adăugă şi Green.

– Nu tocmai. Însă cuvîntul „ridicol" este bine ales, chiar dacă nu şi bine aplicat, remarcă Trevayne, îndreptîndu-se spre masă şi aruncînd pe ea, nepăsător, carnetul cu scoarţe roşii.

– Hai să discutăm raţional, Trevayne, zise Hamilton, pe un ton ferm. Raportul dumitale este periculos, nu are sens să negăm. Totuşi, este – nu se poate să nu fie – împănat cu speculaţii şi supoziţii neconcludente. Ţi-ai închipuit vreo clipă că nu sîntem pregătiţi pentru aşa ceva?

– Nu. Sînt convins că sînteți pregătiți.

– Îți dai seama, firește, că singurul rău pe care ni-l poți face este de a ne pune în situația de a fi confruntați cu niște acuzații pe care le vom nega; luni, ani, poate un întreg deceniu, prin tribunale?

– Absolut posibil.

– Atunci, de ce ne-am simți amenințați? Ești pregătit pentru contraatacul nostru? Ești dispus să-ți pierzi ani buni din viață apărîndu-te în tot felul de procese de calomnie?

– Nu, deloc.

– Atunci, iată-ne într-un impas. N-ar strica să ne punem de acord. În fond, obiectivele noastre sînt identice. Binele Statelor Unite.

– Definițiile diferă.

– Imposibil, spuse Green.

– De aceea ne și deosebim. Nu concepeți alte adevăruri, decît ale voastre.

Hamilton ridică elegant din umeri, făcînd un gest de compromis cu amîndouă mîinile.

– Sîntem gata să discutăm aceste diferențe.

– Eu, nu, replică Andrew, ridicîndu-se în picioare. M-am săturat de surogatul vostru de logică elitistă; de toate concluziile alea plictisitoare care vă dau dreptul să implementați doar obiectivele voastre. Nu aveți acest drept; îl furați. Iar eu strig „hoții!" – în gura mare, de mai multe ori.

– Cine-o să te-asculte? zbieră Green. Cine o să dea ascultare unui om minat de o răzbunare veche de douăzeci de ani?

– Ce-ați spus?

– Acum douăzeci de ani, Genessee Industries te-a refuzat, zise Green, făcîndu-i cu degetul lui Andrew. De douăzeci de ani te tot plîngi! Avem dovezi...

– Sînteți *dezgustător!* strigă Trevayne. De-aceeași teapă cu individul de care v-ați dezis adineauri. Dar vă amăgiți; voi

și toți de Spadante din lume sînteți plămădiți din același aluat. „Avem dovezi!" Nu cumva stoarceți și bani de la vînzătorii orbi, sub pretextul că îi protejați?

– Analogia e nedreaptă, Trevayne, zise Hamilton, care pînă atunci se uitase dezaprobator la Green. Aaron se supără foarte ușor.

– Nu e nedrept, răspunse Trevayne, calm, cu mîinile încleștate pe speteaza scaunului. Sînteți niște bătrîni intriganți și demodați, care joacă Monopoly – cumpără asta, cumpără ailaltă – folosind sute de tertipuri: promisiuni, șantaj, mită. Compilați mii de dosare individuale, studiindu-le cu atenție, ca niște gnomi demenți. Unul afirma că ideile *lui* sînt niște monumente mărețe – cum era? – temple, catedrale! Dumnezeule, cîtă îngîmfare... Celălalt. Oh, da. N-ar trebui să existe sufragiu universal. Ar trebui să voteze doar cei care cuvîntă. Nu e doar demodat, ci și răsuflat!

– Nu-i adevărat, n-am spus niciodată așa ceva, zbieră Hamilton, sărind în picioare, profund speriat.

– Negați cît poftiți, dar nu strică să aflați: sîmbătă, am fost la Hartford; am semnat documentele, Hamilton. Aveam motive suficient de clare să folosesc un alt avocat. Domnul Vicarson, aici de față, m-a asigurat că totul e în ordine. Pe cincisprezece ianuarie, guvernatorul statului Connecticut va face un anunț. În clipa de față, practic vorbind, sînt senator al Statelor Unite.

– Ce?! făcu Aaron Green: avea o mutră de parcă l-ar fi pălmuit cineva.

– Întocmai, domnule Green. Și am intenția să mă folosesc de imunitatea acestei funcții pentru a vă ataca. Țara va fi informată, continuu. Zilnic, la fiecare cvorum, la fiecare ședință. Nu mă voi opri. Dacă va fi nevoie – și m-am gîndit bine la asta – voi porni un maraton de unul singur, voi face obstrucție în Senat. Voi citi întregul raport. Cuvînt cu cuvînt.

Toate cele şase sute de pagini. Nu veţi scăpa. Genessee Industries nu va scăpa.

Aaron Green răsufla greoi, privindu-l fix pe Trevayne:

– De la Auschwitz la Babi-Yar. Porcii de teapa dumitale fac scandal cînd tărăboiul e în toi.

– Iar soluţiile nu sînt soluţiile dumneavoastră. Soluţiile dumneavoastră ne duc înapoi drept în lagăre. La execuţii. Nu vă daţi seama de asta?

– Îmi dau seama că doar *puterea* contează! Puterea este singurul mijloc de descurajare!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Green, de ce să nu fie o putere colectivă? O putere responsabilă, deschisă. Nu manipulată de cîţiva privilegiaţi. Nu ne trebuie aşa ceva.

– Iar vorbeşti ca un elev! Ce-i cu epitetul ăsta, „deschisă"? O vorbă goală care duce la haos, la slăbiciune. Citeşte istoria.

– Asta am făcut. Cu atenţie şi îndelung. E viciată, imperfectă, înşelătoare. Dar, fir-ar să fie, e o alternativă mai bună decît cea sugerată de voi. Priviţi ce se întîmplă!... Iar dacă am intrat într-o perioadă cînd sistemul nu funcţionează, e mai bine s-o ştim. Fiindcă îl putem schimba. Dar pe faţă. Optînd. Nu prin edict; şi în nici un caz prin edictul vostru.

– Prea bine, Trevayne, zise Ian Hamilton, îndepărtîndu-se brusc de ceilalţi, astfel încît ajunse cu spatele la ei. Ai clădit un caz puternic. Ce sugerezi să facem?

– Să plecaţi. Nu-mi pasă unde; Elveţia, Scoţia, Anglia, treaba voastră. Oricum, nu contează. Doar să plecaţi din ţara asta. Şi să nu mai veniţi înapoi.

– Avem responsabilităţi financiare, protestă Hamilton, cu calm.

– Transferaţi-le altora şi întrerupeţi toate legăturile cu Genessee Industries.

– Imposibil! Absurd! exclamă Green, uitîndu-se la Hamilton.

– Ia-o mai încet, amice... Dacă facem cum ne sugerezi, ce garanție avem?

Trevayne se duse la masă și arătă spre carnetul cu scoarțe roșii de piele.

– Acesta este raportul...

– Ne-ai mai spus asta, îl întrerupse Hamilton.

– Am pregătit și un raport alternativ, în care atenția se concentrează mult mai puțin în jurul firmei Genessee Industries –

– *Și?* interveni Aaron Green, cu o nerăbdare penibilă. Elevul nu-i chiar atît de inocent. El, care nu voia să schimbe nici măcar un cuvînt din textul raportului.

Trevayne făcu o pauză, înainte de a răspunde.

– S-ar putea, în continuare, să nu vreau să modific nimic. Dacă o voi face, totuși, să-i mulțumiți unui maior, pe nume Bonner. Și faptului că ați fost dispuși să cooperați, desigur...Maiorul Bonner a făcut cîndva o observație, care m-a frapat. Poate că se potrivea și cu opiniile altora, dar, oricum, el a pus ideea în evidență. A zis că sînt distructiv; că sfîșii și rup, fără să ofer alternative. Doar o curățenie totală, binele și răul, azvîrlite împreună la canal... În regulă, hai să încercăm să salvăm ceva din binele ăsta.

– Avem nevoie de lămuriri, zise Hamilton.

– Bine! Voi plecați din țară și nu vă mai întoarceți, și eu dau publicității raportul alternativ, ceea ce va permite demararea unui proces ponderat de curățire a firmei Genessee Industries. Fără acuzații de conspirație – cum stau lucrurile de fapt; fără să vi se ceară capul, cum ar trebui; fără epurări în masă. Sînt sigur că poate fi creat un grup operativ care să cerceteze fiefurile financiare existente. Nu ne vom bate capul cu cauzele fundamentale, întrucît vor fi eliminate. Voi veți fi eliminați.

– Excesiv de dur.

– Ați venit aici să faceți un tîrg, domnule Hamilton. Il aveți. Dumneavoastră sînteți un politician realist; eu sînt o realitate politică – parcă așa ați spus, dacă nu mă înșel. Acceptați propunerea mea. Altă ofertă mai bună nu veți căpăta.

– Nu te poți măsura cu noi, *școlarule,* zise Aaron Green; emoția din glas îi trăda teama.

– De unul singur, în nici un caz. Eu sînt doar un instrument. Dar prin intermediul meu, două sute de milioane de oameni vor afla cine sînteți. Spre deosebire de voi, ei sînt capabili să ia decizii.

Menuetul se terminase. Muzica se oprise. Cu toată demnitatea de care erau în stare, bătrînii își luară rămas-bun de la Curtea nou instituită.

– Crezi că a mers? întrebă Sam Vicarson.

– Nu știu, răspunse Trevayne. Dar nu pot risca.

– Ce părere ai, chiar or să plece din țară?

– Vom vedea.

47

Îmi pare rău. Cred că scrisoarea mea explică limpede poziția Armatei în această chestiune. Sînt convins că maiorul Bonner apreciază faptul că i-ați angajat avocați. Din cîte mi-am dat seama, există toate motivele să ne așteptăm la o achitare civilă.

– Dar asta nu vă împiedică să vă continuați acuzațiile, domnule general Cooper; vreți să-l scoateți din Armată.

– N-avem încotro, domnule Trevayne. Bonner nu e la prima abatere. O știe și el. Nu există clemență pentru încălcarea

ordinului, indiferent de grad. Fără respectarea lanţului de comandă nu există organizaţie militară, domnule.

– Insist să aibă apărare la Curtea marţială, fireşte. Repet, în prezenţa avocaţilor mei.

– Prăpădiţi banii degeaba. Adjutantul nu e acuzat de crimă, atac sau tentativă de omucidere. Învinuirea care i se aduce este aceea de a fi minţit pe un ofiţer de aviaţie, prezentînd eronat ordinele acestuia, cu intenţia de a beneficia de proprietatea guvernului. În cazul de faţă, un avion. Mai mult chiar, a refuzat să îşi informeze superiorii cu privire la ceea ce intenţiona să facă. Pur şi simplu nu putem tolera un asemenea comportament. Or, Bonner are tendinţa să repete acest tip de abatere. Nu se poate face nici o reabilitare militară.

– Vă mulţumesc, domnule general. Vom vedea.

Andrew puse receptorul în furcă, se ridică şi se duse spre uşa biroului, pe care o închisese înainte de a-l suna pe generalul Cooper. Deschizînd-o, i se adresă secretarei:

– Am văzut aprinsă linia doi; am vreo treabă, Marge?

– Tipografia guvernului, domnule Trevayne. N-am ştiut ce să le spun. Voiau să afle cînd o să le trimiteţi raportul subcomitetului. Au tot felul de materiale stufoase de la Congres şi n-ar vrea să nu se ţină de cuvînt faţă de dumneavoastră. Am intenţionat să le spun că lucrarea e gata şi că a fost trimisă azi-dimineaţă, dar m-am gîndit să nu încalc cine ştie ce protocol.

– Normal că vor să se ţină de cuvînt faţă de noi! rîse Trevayne. Dumnezeule! Ochi sînt peste tot... Sună-i şi spune-le că n-am ştiut că aşteptau să le trimitem raportul. Am economisit banii contribuabililor şi am plătit singuri tipărirea. Toate cele cinci exemplare. Înainte de asta, fă-mi rost de un taxi. Mă duc la Arlington, la Bonner.

Pe parcursul drumului de la Potomac Towers la Arlington, Andy se strădui să-l înţeleagă pe generalul de brigadă

Lester Cooper; nenumăratele capete de acuzare împotriva lui Bonner, ofițerul le credea întemeiate. Scrisoarea lui Cooper – răspunsul la investigațiile lui despre Bonner – fusese concepută în jargonul milităresc. *Secțiunea* cutare, *Articolul* numărul; regulamente militare referitoare la exercitarea autorității în condițiile unei responsabilități limitate.

„Rahat", cum spunea Paul Bonner – cam prea des ca să-i prindă bine.

Amenințarea cu acuzația Curții marțiale denota faptul că Armata nu detesta neapărat comportarea lui Bonner, ci pe el ca om. Dacă ar fi fost vorba explicit de comportare ca *principiu*, i s-ar fi adus acuzații mult mai grave și nu s-ar fi optat pentru cea mai slabă incriminare: nerespectara ordinului; interpretarea greșită a unui ordin sau tăinuirea intențiilor. Împotriva acestor acuzații nu era greu să se dezvinovățească. Nu-i dădeau doar o palmă, ci un ghiont în spate. Reclamantul nu mai avea de ales; pentru el nu mai exista posibilitatea de a face carieră în armată. Nu putea cîștiga lupta, fiindcă, de fapt, nu exista nici o luptă. Doar o sentință.

Dar *de ce*, pentru numele lui Dumnezeu? Nu exista om mai potrivit pentru Armată, decît Paul Bonner. Omul ideal pentru o armată demoralizată, cum era cea a Statelor Unite. În loc să îl condamne, Cooper și ceilalți „mahări" cu alămuri la uniformă ar trebui să dea tîrcoale pe la toate ușile ca să obțină un sprijin pentru Bonner.

Să dea tîrcoale. Ce spusese Aaron Green despre acțiunea de a da tîrcoale? O numise o tactică nerecomandabilă, întrucît vînatul se putea întoarce împotriva vînătorului, luîndu-l prin surprindere.

De asta se temea Armata?

Sprijinindu-l pe Paul Bonner, recunoscîndu-i participarea și devotamentul față de Armată, aceasta risca să își dezvăluie propria vulnerabilitate.

Îi era frică lui Lester Cooper şi tribunalelor lui în uniformă de un atac prin surprindere?

Din partea cui? Un public curios? Era de înţeles. Paul Bonner era un complice bine informat.

Sau le era frică de acest complice? De Paul Bonner? Discreditîndu-l, îl scoteau din joc, eliminînd orice posibile referiri sau legături.

Un nimeni, un proscris.

Taxiul se opri la poarta unităţii militare. Trevayne îi plăti şoferului şi porni pe jos spre intrarea uriaşă, cu vulturul auriu deasupra celor două uşi, unde se afla şi inscripţia: „Prin aceste porţi trec cei mai buni pe cîmpul de luptă".

Andrew observă că, în dreapa, sub inscripţie, era trecută data construirii clădirii: aprilie 1944.

Istorie. Altă eră. Trecuse de-atunci o viaţă de om. În vremea aceea, inscripţiile erau perfect naturale, de-a dreptul eroice.

În vremea cavalerilor trufaşi.

Aceştia nu mai existau. Păreau cam caraghioşi acum.

Şi asta e nedrept, îşi zise Trevayne.

Paznicul aflat lîngă uşa lui Paul Bonner îi permise lui Trevayne, pe baza permisului permanent de care acesta beneficia, accesul în încăperea de arest. Bonner stătea la un mic birou de metal şi scria ceva. El se răsuci pe scaun şi-l privi pe Trevayne. Nu se ridică şi nici nu-i întinse mîna.

– Numai un pic să termin paragraful ăsta, zise el, întorcîndu-se spre foaia de hîrtie. Cred că lumea mă consideră un mare cretin. Avocaţii ăia pe care i-ai angajat mă pun să scriu toate aiurelile de care mi-aduc aminte. Cică ideile îţi vin mai uşor cînd vezi totul aşernut pe hîrtie.

– Pare logic. Chestia cu circuitul ideilor, mă refer. Vezi-ţi de treabă; nu te grăbi.

Trevayne se aşeză pe unicul fotoliu din încăpere, fără să

scoată o vorbă, aşteptînd ca Bonner să termine de scris. În cele din urmă, acesta puse stiloul jos şi, dezmorţindu-şi spatele, se uită spre „civil".

„Civil", adică ceva degradant.

– Am să-ţi dau înapoi banii pe care îi cheltuieşti acum cu avocaţii. Insist, să ştii.

– Nu-i nevoie. Atîta lucru pot face şi eu.

– Dar nu vreau. Le-am cerut să facă facturile pe numele meu direct, dar au zis că nu se poate. Aşa că, am să-ţi dau ţie banii... Sincer să fiu, sînt absolut satisfăcut de asistenţa juridică asigurată de Armată, dar presupun că ai motivele tale.

– Doar o măsură de siguranţă suplimentară.

– Pentru cine? făcu Bonner, holbîndu-se la Trevayne.

– Pentru tine, Paul.

– Sigur că da. N-ar fi trebuit să întreb... Ce vrei?

– Poate ar fi mai bine să plec şi să vin altădată, zise Andrew cu asprime. Ce-i cu tine? Sîntem de aceeaşi parte a baricadei, sper că n-ai uitat.

– Oare, domnule *preşedinte?*

Cuvîntul fu ca o lovitură de bici peste faţa lui Trevayne. Se holba uimit la Bonner, incapabil să scoată o vorbă. După o scurtă tăcere Trevayne spuse:

– Cred că n-ar strica să te explici.

Maiorul Paul Bonner nu pregetă să o facă.

Trevayne îl ascultă uluit pe ofiţerul care îi povesti scurta, dar extraordinara conversaţie cu generalul de brigadă Lester Cooper, care în curînd avea să iasă la pensie.

– Aşa că nu mai e nevoie de explicaţii complicate.

Trevayne se ridică de pe fotoliu şi se îndreptă spre fereastră, fără să scoată nici un cuvînt. În curte, un colonel zbircit la faţă le ţinea morală unor locotenenţi tineri. Băieţii tropăiau şi îşi suflau în palme, încercînd să combată efectele

gerului de decembrie. Colonelul, cu cămaşa descheiată, habar n-avea de frigul de-afară.

– Cum rămîne cu adevărul? Nu te-ar interesa să-l afli, maiorule?

– Dă-mi şi mie, cît de cît, un credit, *politicianule*. E clar ca bună ziua.

– Şi care-i versiunea ta, mă rog? întrebă Trevayne, întorcîndu-se cu spatele la fereastră.

– Cooper a zis că Armata nu-şi permite să mă mai ţină. Adevărul e că *tu* nu-ţi poţi permite asta... Sînt bolovanul ce atîrnă de gîtul tău prezidenţial.

– Ce ridicol.

– Termină cu gargara! Te-ai ocupat să am apărare la proces, voi fi probabil achitat, iar tu rămîi curat ca lacrima. Nimeni nu va putea spune că l-ai lăsat de izbelişte pe băiatul care a fost împuşcat. Dar procesul ăsta este aranjat. Fără aspecte colaterale, doar faptele pertinente. Pînă şi avocatul militar mi-a spus asta. Doar sîmbătă seara în Connecticut. Fără San Francisco, Houston sau Seattle. Fără Genessee Industries!... Eu dispar discret, lumea merge înainte şi nimeni nu va mai avea motive de jenă. Ce mă scoate din minţi e că nici unul nu sînteţi în stare să recunoaşteţi asta!

– Nu pot să recunosc, fiindcă nu e adevărat.

– Nu e, pe dracu'! Totul e împachetat frumos şi legat cu fundă. Măi, să fie, cînd vindeţi ceva trebuie să ambalaţi marfa *frumos*. Recunosc că nu vă încurcaţi cu ştifturi.

– Paul, ai luat-o razna!

– Rahat! Vrei să spui că n-ai intrat în cursă? Ba, am auzit chiar că vei avea un loc şi în Senat! Convenabil, nu?!

– Jur că habar n-am de unde a obţinut Cooper aceste informaţii.

– E adevărat?

Trevayne se întoarse din nou cu spatele la Bonner, privind pe fereastră la plutonul de tineri locotenenţi.

– Încă se analizează.

– Oh, ce frumos. „Se analizează". Şi ce faci după aceea? Te cocoţi în vîrful prăjinii să simţi din ce parte bate vîntul? Uite ce e, Andy, am să-ţi spun ce i-am spus şi lui Cooper. Şmecheria asta nu-mi place deloc, cum nu mi-au plăcut o mulţime de lucruri pe care le-am descoperit în ultimele luni. Hai să zicem că sînt suficient de cinstit ca să nu fiu de acord cu aceste „metode de operare". Mi se pare că put... Pe de altă parte, aş fi un ipocrit dacă aş deveni moralist în al nouălea ceas. În toată cariera mea am acţionat cu convingerea că ţelurile militare se justifică prin ele însele. N-au decît să se ocupe de morală civilii aleşi prin scrutin... În fine, deci ăsta e *măreţul plan de joc?* Eu nu joc pe stadionul ăsta. Mult noroc!

Plutonul de locotenenţi se împrăştia în curte; colonelul descheiat la cămaşă îşi aprindea o ţigară. Morala se isprăvise.

Dintr-o dată, Andrew Trevayne se simţi epuizat. Nimic nu era cum părea. Se întoarse cu faţa spre Bonner, care continua să stea pe scaun, privindu-l cu un aer jignitor.

– Ce înţelegi prin „plan de joc?"

– Devii din ce în ce mai nostim. Mă faci să ratez ocazia de a putea avea un cuvînt de spus la nivelul executivului.

– Nu te mai prosti! Zi clar, maiorule.

– Las că ştii foarte bine, domnule preşedinte! Te au la mînă, nu le mai trebuie altcineva! Independentul, incoruptibilul, domnul Fără-Pată. Nu le-ar fi reuşit mai bine nici dacă îl aduceau pe Ioan Botezătorul, susţinut de tînărul Tom Paine*. Pentagonul a scăpat de griji.

---

* Thomas Paine (1737–1809), patriot american, de origine engleză, şi autor de lucrări pe teme guvernamentale şi religioase (nota trad.).

– Nu te-ai gîndit că poate sînt abia la început?

Desprinzîndu-şi spatele de speteaza scaunului, Bonner izbucni în rîs – cu o sinceritate înnebunitoare.

– Eşti cel mai nostim negrotei de pe plantaţie, băiete. Dar nu-i nevoie să spui glumele astea; eu n-am să mă bag. Locul meu nu e acolo sus.

– Ţi-am pus o întrebare. Aştept un răspuns. Ai insinuat că am fos cumpărat. De ce crezi asta?

– Fiindcă îi ştiu pe „mahării" cu alămuri la uniforme. Vor avea grijă să primeşti investitura. Nu ar face asta, dacă n-ar avea nişte garanţii de nezdruncinat.

48

Trevayne îi ceru taximetristului să oprească la aproximativ un kilometru de Potomac Towers. Voia să se plimbe, să se gîndească, să analizeze. Să încerce să găsească logicul în ilogic.

Cîteva automobile claxonau cu furie o limuzină cafenie, care bloca circulaţia. Cacofonia aceea iritantă se potrivea de minune cu sentimentul de frustrare pe care îl domina.

Fusese într-adevăr atît de naiv, atît de inocent încît să se lase folosit? Oare confruntarea cu Ian Hamilton şi Aaron Green nu fusese decît o favoare pe care i-o făcuseră? O ipocrizie.

Nu, nu era aşa. Nu se putea să fie aşa.

Hamilton şi Green erau nişte oameni speriaţi. Hamilton şi Green controlau Genessee Industries, iar Genessee conducea Pentagonul.

A egal cu *B* care e egal cu *C*.

A egal cu *C*.

Dacă el, ca președinte, îi putea controla pe Ian Hamilton și Aaron – făcîndu-i să se plieze pretențiilor lui –, atunci era logic ca el să poată controla Pentagonul. Sensul acestui control ar fi dezmembrarea firmei Genessee Industries, fărîmițarea acestui monolit.

Afirmase răspicat că acest lucru reprezenta obiectivul lui primordial.

Totuși, dacă era să-i dea crezare lui Bonner... Și de ce n-ar fi făcut-o? El nu putea născoci scenariul; Lester Cooper și colegii lui foloseau din plin Pentagonul pentru a-i sprijini candidatura.

Și, întrucît opinia lor în materie de armată era formată în procesul de gîndire hibrid al firmei Genessee Industries, sprijinul lor trebuia direcționat – sau măcar aprobat – de Ian Hamilton și Aaron Green.

A egal cu *B*.

Atunci, de ce? De ce acceptau generalul de brigadă Lester Cooper și nenumărații lui colegi, ofițeri superiori să asiste la înmormîntarea propriei lor puteri? De ce să li se fi *ordonat* așa ceva?

A egal cu *C*.

Una era ca Hamilton și Green să dispară – n-aveau încotro – și alta era ca tot ei să ajungă să dea instrucțiuni Pentagonului să îl sprijine tocmai pe candidatul care îi distrugea.

Și, totuși, după toate aparențele, exact asta făcuseră.

Doar dacă acest sprijin nu fusese ordonat *înainte* de înfruntarea de la Waldorf.

Ordonat și pus în practică înainte ca amenințările lui să înghețe menuetul acela maiestuos de la Waldorf Towers.

Dacă așa stăteau lucrurile, Andrew își dădu seama că

nu era ceea ce credea el că este. Nu reprezenta o alternativă puternică, nu era omul spre care se întorseseră politicienii de treabă; nu era considerat alegerea profesioniştilor versaţi care privind în globurile lor de cristal pline de fum hotărîseră că el era omul potrivit.

Era candidatul firmei Genessee Industries, ales personal de Ian Hamilton şi Aaron Green. Toată sporovăiala aceea despre cît erau ei de dezamăgiţi nu reprezenta decît nişte vorbe goale.

Dumnezeule, ce ironie! Cîtă subtilitate!

Şi concluzia ce trebuia trasă reprezenta cea mai înspăimîntătoare parte a întregii şarade.

Nu conta nici cît negru sub unghie cine ocupa funcţia de preşedinte. Important era ca nimeni să nu facă valuri prin care corabia Genessee să nu poată naviga.

Şi el tocmai asta făcuse. Le *furnizase* ceea ce doreau.

Cu patru ore în urmă, dăduse drumul unui raport extraordinar, din care informaţii vitale şi incriminatorii erau omise cu bună ştiinţă.

Dumnezeule! Cum de putuse face aşa ceva?

În depărtare se zărea conturul structurii de metal al clădirii Potomac Towers. Mai avea de mers cam jumătate de kilometru. Iuţi pasul, grăbit. Se uita în sus şi în jos pe bulevard, după un taxi. Voia să ajungă cît mai repede la birou. Voia să afle adevărul; *trebuia* să-l afle. Şi nu exista decît o singură modalitate pentru asta.

Generalul de brigadă Lester Cooper.

Cînd Andrew ieşi din lift, Sam Vicarson patrula incolo şi încoace pe coridorul pe care se aflau birourile subcomitetului.

- Doamne, ce bine-mi pare că te văd! Am sunat la Arlington şi în alte cinci locuri pe puţin, lăsîndu-ţi mesaje peste tot.

– Ce s-a întîmplat?

– Hai mai bine înăuntru ca să stai jos cînd îți voi spune.

– Oh, Iisuse! Phyllis...

– Nu, domnule, îmi pare rău... Adică, îmi pare rău dacă te-am făcut... nu e vorba de doamna Trevayne.

– Hai în birou.

Vicarson închise ușa și așteptă ca Andy să-și scoată pardesiul înainte de a vorbi rar, ca și cum ar fi vrut să își amintească exact cuvintele pe care trebuia să le repete.

– Șeful personalului de la Casa Albă a telefonat acum trei sferturi de oră. S-a întîmplat ceva azi-dimineață – nu a fost dat publicității deocamdată, cel puțin nu pînă acum o jumătate de ceas – motiv pentru care președintele a luat decizia că trebuie să fii pus în cunoștință de cauză... A exercitat temporar privilegiul executiv și a ordonat ca exemplarele din raportul subcomitetului să fie confiscate.

– *Ce?*

– A pus să fie interceptate la toate cele patru destinații – Comisia de Apărare, biroul procurorului general și birourile președinților comisiilor din Senat și Cameră... A discutat personal cu cei patru oficiali care conduc aceste instanțe, iar aceștia i-au acceptat explicațiile.

– Despre ce e vorba?

– Robert Webster – mai ții minte, cel de la Casa Albă...

– Țin minte.

– A murit azi-dimineață. Adică, a fost ucis. Într-o cameră de hotel, la Akron... O femeie de serviciu, care era pe hol, a dat poliției semnalmentele celor doi bărbați care au ieșit în fugă din cameră, iar cineva de la hotel a avut prezența de spirit să sune la Casa Albă. Știi ce vreau să zic. Webster era iubit de concitadini... Casa Albă s-a pus în mișcare. Pentru cîteva ore, a izbutit să astupe gura presei și a televiziunii...

– De ce?

- Semnalmentele ucigaşilor au condus la doi bărbaţi pe care Casa Albă îi avea sub supraveghere... Cei care îi urmăreau i-au prins pe tipi.

– Nu înţeleg nimic, Sam.

– Ucigaşii făceau parte din organizaţia lui Mario de Spadante... Cum ţi-am spus, securitatea de la Casa Albă s-a pus în mişcare. Ştiai că toate conversaţiile la toate telefoanele „1600", inclusiv bucătăria, sînt înregistrate automat şi stocate într-o încăpere specială, după care sînt verificate, aruncate sau păstrate timp de şase luni?

– Nu mă miră.

– Cred că pe Webster l-ar fi mirat. Cei de la „1600" au zis că nu se prea ştie de acest procedeu. Dar nouă au trebuit să ne spună.

– Unde vrei să ajungi? De ce au confiscat raportul?

– Bobby Webster era amestecat pînă peste cap cu de Spadante. Era informator plătit. El e cel care i-a scos de la post pe tipii din Darien. Potrivit uneia dintre convorbiri, tu i-ai cerut lui Webster informaţii despre de Spadante.

– Da. Cînd eram la San Francisco; nici pînă în ziua de azi nu mi le-a dat.

– Indiferent, preşedintele crede că Webster a fost omorît fiindcă oamenii lui de Spadante au convingerea că tipul lucra cu tine. Că i-a tras pe sfoară şi că ţi-a furnizat ţie date, din cauza cărora de Spadante a fost ucis... Ipoteza e că l-au încolţit pe Bobby în camera de hotel, l-au silit să le spună ce conţine raportul şi, cum el n-a vrut sau n-a putut să le spună, l-au împuşcat.

– Şi dacă raportul îl bagă la apă pe de Spadante, supuşii lui credincioşi or să vrea să pună mîna şi pe mine?

– Da, domnule. Preşedintele s-a temut să nu devii o ţintă pentru asasini, în cazul în care se află vreun detaliu din acel raport. N-au vrut să te alarmeze, dar din Arlington te-a preluat

o echipă a Siguranței. Sau așa ar fi trebuit.

Trevayne se gîndi la automobilul din spatele taxiului; limuzina cafenie care blocase circulația.

– Și cam cît va dura această grijă plină de solicitudine față de persoana mea? întrebă el, încruntat.

– Se pare că pînă îi vor prinde pe cei doi ucigași ai lui Webster. Oamenii lui de Spadante.

Trevayne se așeză la birou și scoase o țigară din buzunar. Avea senzația că intrase cu viteză într-o serpentină la vale și se căznea din răsputeri să țină de volan.

Să fie oare posibil? Chiar avea totuși dreptate, se întrebă el, încercînd să se stăpînească?

– Vorba lui Paul Bonner, zise el încetișor, „mare rahat".

– De ce? Grija asta mi se pare întemeiată, domnule.

– Sper să ai dreptate. *Mă rog* să ai dreptate. Fiindcă dacă te înșeli, Sam, înseamnă că un muribund încearcă să își protejeze locul în istorie.

Vicarson înțelese; și după expresia de pe chipul lui se vedea că niciodată în viață o constatare nu-l marcase mai mult.

– Crezi că președintele este ... Genessee Industries?

– Dă-mi-l pe generalul Cooper la telefon.

49

Generalul de brigadă Lester Cooper ședea în fața biroului lui Andrew Trevayne. Era epuizat, atinsese limita capacității de a mai face față oboselii.

– Consider că tot ce-am făcut a fost pentru mine un privilegiu, domnule preşedinte.

– Nu-i nevoie să folosiţi această titulatură, domnule general. Spuneţi-mi pe nume: Andy sau Andrew, ori domnul Trevayne, dacă insistaţi. Vă respect enorm; ar fi pentru mine un adevărat privilegiu dacă aţi accepta să fiţi mai puţin formal.

– Eşti tare amabil; *prefer* tonul formal. E limpede că m-ai acuzat de neglijenţă în serviciu, conspiraţie şi încălcarea jurămîntului...

– Doamne fereşte, *nu,* domnule general. N-am folosit asemenea cuvinte. Nici *nu le-aş* folosi vreodată... Consider că aţi acţionat într-o poziţie imposibilă. Aveţi un electorat ostil care îşi muşcă degetele pentru fiecare dolar din bugetul vostru. Aveţi o armată care necesită atenţie. Trebuie să împăcaţi aceste două extreme, într-o zonă pe care o cunosc foarte bine. Aprovizionarea şi dotarea!... Nu fac decît să vă întreb dacă aţi făcut aceleaşi compromisuri pe care le-aş fi făcut şi eu! Asta nu înseamnă că vă acuz de neglijenţă în serviciu sau de conspiraţie, domnule general. E doar o chestiune de bun-simţ! Dacă nu le-aţi fi făcut, ar fi însemnat să vă fi încălcat jurămîntul.

Stratagema dădea roade, se gîndea Tevayne, presimţind cu tristeţe ceva rău. Generalul muşca din momeală. Se uita la Trevayne, implorîndu-l din priviri.

– Da... Nu ai încotro s-o apuci, de fapt. Ştii şi dumneata fireşte. Adică, în fond, tocmai dumneata din atîţia oameni...

– De ce, eu?

– În fine, dacă eşti aşa cum se spune.

– Cum adică?

– *Înţelegi* dumneata... N-ai fi unde eşti, dacă n-ai înţelege. Sînteţi toţi conştienţi de asta... Vreau să zic că te vei bucura de sprijinul nostru total şi entuziast. Consecinţele sînt multiple, dar, desigur, ştii şi asta...

– Sprijin pentru ce?

– Te rog, domnule Trevayne... Mă pui la încercare? De ce e nevoie de asta?

– Poate că trebuie. Poate că nu sînteți suficient de bun!

– Nu-i adevărat! Am făcut *totul.*

– Pentru cine? Pentru *mine?*

– Am făcut tot ce mi s-a spus să fac. Logistica a fost adecvată.

– Cînd?

– Tot timpul! În fiecare port, în fiecare bază. În fiecare aeroport. Am descoperit fiecare locșor de pe pămîntul ăsta!... Doar *numele.* Atît mai trebuie anunțat. *Numele.*

– Și care e acest nume?

– *Al dumitale*... al dumitale, pentru numele lui Dumnezeu! Ce *vrei* de la mine?

– Cine v-a dat aceste ordine?

– Cum adică...

– Cine v-a dat ordinul să difuzați numele meu? întrebă Trevayne, lovind zgomotos cu palma în birou.

– Eu... eu...

– V-am întrebat *cine?*

– Tipul trimis de... de...

– De cine?

– De Green.

– Cine-i Green?

– Știi foarte bine!... Genessee. Genessee Industries, spuse generalul de brigadă Cooper, prăbușindu-se pe scaun, ca o păpușă de cîrpă.

Dar Trevayne nu isprăvise.

– *Cînd a fost asta?* Erai în *grafic?* Cînd a fost asta?

– Of, Doamne!... *Cine* ești?

– Cînd a fost asta?

– Acum o săptămînă, zece zile... *Cine* ești?

– Cel mai bun prieten al dumneavoastră! Tipul care îți obține ce vrei! V-ar plăcea să credeți asta?

– Nu vreau să cred... M-ați stors, cu toții.

– Nici vorbă, generale... V-am întrebat dacă erați în grafic.

– Of, Dumnezeule!

– Care erau celelalte grafice, generale? Erați în grafic cu toată lumea?

– Încetează! *Încetează* o dată!

– Răspundeți-mi.

– De unde să știu eu? *Întreabă-i pe ei.*

– Pe cine?

– Habar n-am!

– Pe Green?

– Da, întreabă-l pe el!

– Pe Hamilton?

– Da, bineînțeles.

– Ei ce pot garanta?

– Totul! Știi prea bine!

– Spune cu gura ta, *găinarule!*

– De ce-mi vorbești așa?! N-ai nici un *drept!*

– Spune cu gura ta, am zis!

– Vei avea tot ce-ți trebuie. Sindicatele, conducerile întreprinderilor. Avem indivizi de toate facturile în computerele Armatei... Acționăm *coordonat.*

– Oh, Doamne... Și președintele știe?

– În mod cert, nu de la noi.

– Și nimeni n-a contramandat toate ordinele alea în ultimele cinci zile?

– Sigur că nu!

– Ești convins, generale? întrebă Andrew, coborînd brusc vocea și rezemîndu-se de spătar.

– Da!

Trevayne îşi acoperi faţa cu mîinile. Avea senzaţia că sărise din curba aceea periculoasă, iar acum se rostogolea năvalnic în apele învolburate de dedesubt.

– Vă mulţumesc, domnule general Cooper, zise Trevayne, cu blîndeţe. Cred că am terminat.

– Poftim?

– Exact ce-am spus. Vă respect. Nu ştiu dacă v-aş fi respectat, dacă nu exista Paul Bonner... Aţi auzit de maiorul Paul Bonner, domnule general? Parcă am mai discutat despre el... Uite ce e, am să vă ofer un sfat pe care nu l-aţi cerut. Dispari, Cooper. Dispari cît mai repede.

Cu ochii injectaţi, generalul de brigadă Lester Cooper se uita la civilul care îşi acoperise faţa cu palmele.

– Nu înţeleg.

– Am auzit că ai de gînd să ieşi la pensie... Îmi permiţi să îţi sugerez, cu tot respectul, să scrii mîine dimineaţă la prima oră scrisoarea de demisie?

Cooper vru să spună ceva, dar apoi se răzgîndi. Andrew Trevayne îşi luă mîinile de pe faţă şi se uită în ochii obosiţi ai generalului.

– Nu eşti... nu ai... Sînt liber?

– Da... Dumnezeu ştie cît meriţi asta.

– Sper. Îţi mulţumesc, domnule preşedinte.

Sam Vicarson îl văzu pe general ieşind din biroul lui Trevayne. Era aproape şase şi jumătate. Andrew aranjase ca întîlnirea cu Cooper să înceapă după ora cinci; în biroul subcomitetului aveau să fie la acea oră doar ei trei, iar Sam putea bloca accesul oricărui musafir sau angajat care ar fi apărut pe neaşteptate.

Generalul de brigadă se uită la Vicarson, fără să-l vadă. Cooper rămase în picioare, nemişcat, cîteva clipe, concentrîndu-se cu o privire ostilă, dar absentă, asupa tînărului

avocat, după care făcu un gest straniu – pentru Sam, cumplit de straniu. Luă poziția de drepți și își duse mîna la chipiu, salutînd. Rămase cu mîna dreaptă la cozoroc, pînă ce Sam Vicarson încuviință din cap, în tăcere. Abia atunci, generalul lăsă mîna jos, se răsuci pe călcîie și ieși pe ușă.

Sam intră repede în biroul lui Trevayne. Președintele subcomitetului pentru cercetarea Comisiei de alocare a fondurilor destinate industriei de apărare era la fel de sfîrșit ca și legenda vie plină de decorații, cu care tocmai se înfruntase. Andrew stătea prăbușit în fotoliul rotativ, cu bărbia proptită în palma dreaptă și cu cotul rezemat pe brațul fotoliului. Ținea ochii închiși.

– Cred că a fost tare, zise Sam, încetișor. La un moment dat, mă gîndeam să chem salvarea. Să-l fi văzut pe Cooper, cînd a ieșit de-aici. Parcă dăduse cu capul drept într-un tanc.

– Nu mai fi atît de încîntat, replică Trevayne, fără să deschidă ochii. N-avem motive de bucurie... Cred că îi datorăm enorm lui Cooper, tuturor Cooperilor din lume. Le cerem să facă imposibilul; nu le oferim nici o pregătire – ce pregătire, la naiba, nici măcar nu-i punem în gardă – pentru a-i învăța cum să se poarte cu toți acești mesia politici cu care îi silim să aibă de-a face, zise Trevayne, deschizînd ochii și uitîndu-se la Sam. Nu crezi că e teribil de nedrept?

– Din păcate, nu, domnule, răspunse Vicarson, nesinchisindu-se să își ascundă opinia. Oameni ca Lester Cooper – cei care ajung atît de sus – pot găsi o mulțime de modalități de a se spăla pe mîini și o grămadă de spațiu liber la televizor sau radio, în care să se plîngă. Pot măcar să încerce asta înainte de a intra în cîrdășie cu Genessee Industries.

– Sam, Sam... zise Trevayne, istovit. Nu mi-ai da dreptate, nici dacă viața mea ar atîrna de un „da" de-al tău.

– Ba, dimpotrivă. Nu se știe cînd voi avea nevoie de o slujbă.

– Mă îndoiesc, zise Trevayne, ridicîndu-se de pe fotoliu ocolind biroul și rezemîndu-se de marginea lui. Îți dai seama ce-au făcut, Sam? Mi-au strecurat așa-zisa candidatură în așa fel încît, dacă am să cîștig, o voi face în calitate de candidat al *lor*. Cooper a fost dovada acestui lucru.

– Ei, și? Parcă dumneata ai vrut-o?

– Dar aș fi acceptat, cu bună știință, conștient că am devenit tacit o parte intrinsecă a corupției împotriva căreia m-am declarat sus și tare... Dau în Lucifer, dau în mine.

– Ce?

– Nimic. De-ale lui Armbruster... Acum, pricepi? Dacă sînt ales – sau merg măcar pînă la jumătatea campaniei – nu pot să mă întorc împotriva firmei Genessee Industries, fiindcă sînt la fel de vinovat ca și cei de acolo. Dacă încerc asta înainte de alegeri, îmi asigur dinainte înfrîngerea; dacă o fac după, erodez încrederea electoratului în mine. Au armele necesare să mă anihileze: raportul modificat; mă au la mînă. A fost o strategie extraordinară... Mulțumită lui Paul Bonner și unui general de brigadă derutat și superdevotat, am aflat toate astea, înainte de a fi prea tîrziu.

– De ce au făcut-o? De ce te-au ales?

– Pentru cel mai simplu motiv posibil, Sam. Tema secolului douăzeci. N-aveau încotro. N-aveau alternativă... Eram programat să distrug Genessee Industries. Și o puteam face.

Vicarson stătea cu ochii pironiți în podea.

– Oh, Doamne, rosti el, încetișor. N-am înțeles... Ce-ai de gînd să faci?

Trevayne se desprinse de lîngă birou.

– Ceea ce n-ar fi trebuit să preget nici o clipă. Voi rupe în bucăți Genessee... Voi stîrpi firma din rădăcini!

– Se duce dracului toată candidatura.

– Evident.

– Mie îmi pare rău, să ştii.

Andrew se opri la jumătatea drumului, se întoarse înspre Sam, dar nu-l privi. Se uita pe deasupra lui, spre ferestre, la amurgul care se lăsa peste Washington, DC.

– Nu e interesant? Şi mie îmi pare rău. Sincer. Cît de uşor ne autoconvingem... Şi cu cît mai uşor ne înşelăm.

Îşi continuă drumul spre fotoliu şi se aşeză jos. Rupse prima foaie dintr-un carnet şi îşi luă stiloul.

Telefonul începu să sune.

– Răspund eu, zise Sam, ridicîndu-se de pe canapea şi venind spre birou. Biroul domnului Trevayne... Da, domnule? Oh? Da. Înţeleg. Aşteptaţi un minut, vă rog, zise Vicarson, apăsînd pe butonul ce deconecta linia şi uitîndu-se spre Trevayne. E James Goddard... Se află la Washington, spuse el.

50

James Goddard, preşedintele Diviziei din San Francisco a firmei Genessee Industries, şedea jos în celălalt capăt al camerei, în timp ce Trevayne şi Vicarson studiau documentele voluminoase şi cartelele de computer împrăştiate pe masa lungă de conferinţe. Se aflau la Shoreham Hotel, într-un apartament spaţios.

Cu aproape patru ore în urmă, cînd Trevayne şi asistentul lui intraseră pe uşă, Goddard se dovedise foarte concis. N-avea nici un sens, considera el, să piardă vremea cu discuţii neesenţiale. În acest moment, nu contau decît cifrele.

rapoartele şi evidenţele legate de planul de afaceri al firmei Genessee.

Cifrele erau suficient de grăitoare.

Îi studiase atent pe cei doi, care, iniţial, se apropiaseră cu destulă prudenţă de materialele aduse de el. Apoi, treptat, sub ochii lor începu să se contureze un rechizitoriu de o amploare incredibilă. Uimit, Trevayne îl bombarda cu întrebări la care el răspundea – cînd voia să răspundă – în termenii cei mai simpli.

Cifrele erau suficient de grăitoare.

Preşedintele subcomitetului îl trimisese, apoi, pe Vicarson la birou să aducă un calculator, cu care se puteau face adunări, scăderi, împărţiri şi înmulţiri, al căror rezultat era păstrat în memoria aparatului. Fără aşa ceva, spusese Trevayne, le-ar trebui o săptămînă pînă să ajungă la o concluzie. Cu puţin noroc, folosind acest computer, vor reuşi, poate, să termine pînă dimineaţa.

Lui James Goddard i-ar fi luat cel mult trei ceasuri

Trecuseră deja patru ore şi ei nu terminaseră.

Nişte amatori, gîndi Goddard.

Din cînd în cînd, apoi tot mai des, Trevayne se întorcea spre el şi îi punea o întrebare, aşteptînd să-i răspundă imediat. Trevayne se apropia de momentul concluziilor finale; voia acum numele celor care concepuseră planul de afaceri al firmei. Lui Goddard nu-i era greu să i le furnizeze – Hamilton şi nenumăraţii lui „vicepreşedinţi" din Chicago: indivizi care rămîneau ascunşi, nevăzuţi, manipulînd din umbră uriaşele contracte şi aranjamente naţionale şi internaţionale.

Pe el nu-l lăsaseră niciodată să pătrundă la acest nivel. Nu i-au dat niciodată şansa de a demonstra că era capabil să conceapă un plan de la cap la coadă, să creeze – cu mult mai multă precizie chiar – proiectele fiscale valabile pentru fiecare perioadă de cinci ani. De cîte ori nu fusese obligat să facă

modificări majore în domeniul lui, pentru a corecta erorile din planul de bază, care altminteri ar fi dus la crize financiare în cadrul diferitelor sectoare de producţie ale firmei Genessee? Se întîmplase de nenumărate ori să le demonstreze celor din Chicago că nu era doar creierul financiar al firmei, ci, mai mult, omul capabil să supravegheze întregul plan de dezvoltare al companiei Genessee Industries.

Răspunsurile din Chicago – niciodată în scris, ci rostite de o voce impersonală, la telefon – erau invariabil aceleaşi. Îi mulţumeau, îi recunoşteau meritele deosebite, dar reafirmau că prezenţa sa în fruntea Diviziei din San Franscisco era indispensabilă. Altfel spus, nu i se permitea se depăşească acel prag.

În ultimă instanţă, se puteau dispensa de el. Finanţistul oficial dat afară oficial. Şi, o dată disponibilizat, ce-i mai rămînea de făcut?

Nimic. Absolut nimic. „Meritele" lui erau evidente pentru toată lumea. Dar, fără planul de dezvoltare, aceste „merite" încetau la uşa propriului birou.

Exista, însă, o soluţie, unica lui soluţie.

Să se propulseze rapid în vîrful singurului conglomerat mai mare decît Genessee Industries. Guvernul Statelor Unite. Genul de tîrg ce se încheia în fiecare zi sub nenumărate măşti: „consultant", „expert", „consilier administrativ".

Asta însemna să renunţe la casa din Palo Alto şi la splendidele coline care îl calmau atît de mult. Pe de altă parte, însemna şi renunţarea la nevastă – care n-ar accepta pentru nimic în lume – or, asta era un atu.

Cel mai mare cîştig ar fi senzaţia de bine şi satisfacţie. De acum înainte, „meritele" şi contribuţiile lui vor fi nu numai extraordinare – şi recunoscute ca atare –, ci şi indispensabile. Ascensiunea firmei Genessee Industries pînă la actuala poziţie

însemnase o perioadă de aproape douăzeci de ani. A descîlci acel formidabil hățiș financiar necesita, poate, un deceniu. Iar el, James Goddard, „expertul", întruchipa figura legendară din domeniul economic, care putea face acest lucru. La urma urmei, trebuia făcută această analiză, deoarece evoluția firmei era o parte intrinsecă a istoriei secolului XX, în America. Or, el voia să consemneze aceste date istorice pentru posteritate. Cărturarii generațiilor viitoare îi vor cerceta cuvintele, îi vor studia cifrele, îi vor aprecia cunoștințele.

Guvernul însuși, pînă la cele mai înalte eșaloane decizionale, îl va considera o persoană indispensabilă.

Nimeni nu putea face ce făcea el acum.

Nu voia decît să i se recunoască acest merit. Ian Hamilton și vocile impersonale din Chicago chiar nu puteau pricepe acest lucru? Nu era vorba de bani, ci de putere. De respect. Un respect care îl scotea din tagma viitorilor disponibilizați.

Trecuseră aproape cinci ore. Trevayne și asistentul lui, un tip volubil și antipatic, băuseră deja două carafe de cafea. Președintele subcomitetului, care fuma țigară de la țigară, renunțase la întrebări; asistentul îi tot băga sub nas lui Trevayne cartele și documente. În cele din urmă, pricepuseră succesiunea datelor financiare aranjate de el. Nu au recunoscut acest lucru, desigur, dar se vedea după ritmul în care lucrau.

Urma curînd și întrebarea.

Pe urmă, tîrgul.

Va rosti totul clar, nelăsînd nimic la voia întîmplării. Era simplu. Nu făcea decît să treacă în altă tabără și să schimbe obligațiile.

Trevayne se ridică de la masă și rupse hîrtia lată, scoasă de computer. Președintele subcomitetului se uită la foaia pe care o ținea în mînă, apoi o puse în fața asistentului și începu să se frece la ochi.

– Gata?

– Gata? făcu Trevayne. Cred că glumeşti. Îmi pare rău, dar ăsta e abia începutul.

– Da, da, desigur. Exact... Ăsta e abia începutul. Sînt ani, volume de completat. Îmi dau seama... Acum, trebuie să stăm de vorbă.

– Să stăm de vorbă? Noi?!... Nu, domnule Goddard. N-o fi gata, în schimb eu am terminat. Discută cu alţii... Dacă ai să-i poţi găsi.

– Cum adică?

– N-am să mă prefac că îţi înţeleg motivele, Goddard. Ori eşti cel mai curajos om pe care l-am întîlnit vreodată... ori te roade atît de mult sentimentul de vinovăţie, încît ţi-ai pierdut complet simţul măsurii. În ambele variante, voi încerca să te ajut. Meriţi atîta lucru... Dar nu cred că se va găsi cineva care să vrea să aibă legături cu dumneata. Oricum, nu dintre cei care ar trebui s-o facă... Le e frică să nu se molipsească de lepră. Sau, dacă o au deja, în fază latentă, se vor gîndi că, atingîndu-te, o să le cadă pielea.

51

Cînd Andrew Trevayne intră în Biroul Oval, preşedintele Statelor Unite se ridică. Primul lucru care îl frapă pe Trevayne fu prezenţa lui William Hill. Hill stătea în picioare în celălalt capăt al camerei, în faţa uşilor duble ce se deschideau spre exterior, şi citea nişte hîrtii la lumina crudă a soarelui matinal. Văzînd reacţia clară a lui

Andy faţă de prezenţa unei a treia persoane, preşedintele se grăbi să spună:

– Bună dimineaţa, domnule Trevayne. Ambasadorul a venit la rugămintea mea; de fapt, la insistenţele mele.

Trevayne se apropie de masa de lucru şi dădu mîna cu preşedintele.

– Bună dimineaţa, domnule preşedinte. Întorcîndu-se şi făcînd cîţiva paşi, dădu mîna şi cu Hill, care îi veni în întîmpinare. Domnule ambasador, zise el.

– Domnule preşedinte, îl salută Hill.

Trevayne sesiză răceala din glasul ambasadorului, tonul afectat cu care îi rostise funcţia, aproape frizînd insulta. Ambasadorul era furios. Excelent, se gîndi Andrew. Ciudat, dar excelent. Şi el era furios. Îşi îndreptă atenţia din nou spre preşedinte, care îi indică un scaun – unul dintr-un grup de patru, formînd un semicerc în faţa mesei de lucru.

– Vă mulţumesc, făcu Trevayne, aşezîndu-se.

– Cum am zis atunci? întrebă preşedintele, încercînd să glumească. „Iată că ne întîlnim iarăşi toţi trei...". Aşa era?

– Cred că fraza exactă e „*Cînd* ne vom întîlni iarăşi toţi trei?", zise Hill vorbind rar şi apăsat. Cei trei din poveste au prezis prăbuşirea unui guvern; nici măcar nu ştiau dacă ei puteau scăpa cu bine din asta.

Preşedintele îl urmărea pe Hill, sfredelindu-l cu privirea în care se putea citi un amestec de compasiune şi iritare.

– Fraza se pretează la multe interpretări, Bill. A ta nu cred că e valabilă din punct de vedere academic.

– Noroc că nu mă interesează academicienii.

– Ar trebui să te intereseze, domnule ambasador, zise preşedintele, sec, întorcîndu-se spre Trevayne. Presupun, domnule Trevayne, că ai solicitat această întrevedere ca urmare a deciziei pe care am luat-o. Am confiscat raportul

subcomitetului, în baza unor motive care ți se par dubioase, și ai dori o explicație. Ai întru totul dreptate; motivele pe care le-am invocat sînt false.

Andrew era mirat. Nu pusese nici o clipă la îndoială motivele pomenite de președinte. Vizaseră protecția lui.

– Nu m-am gîndit la asta, domnule președinte. Am acceptat explicația dumneavoastră de la bun început.

– Zău?! Mă uimești. Lucrătura mi s-a părut foarte transparentă. Cel puțin, așa am crezut că ai să gîndești... Moartea lui Robert Webster a fost o răfuială de clan, fără nici o legătură cu dumneata. Nu-i cunoști pe oamenii ăia, n-ai putea să-i identifici. Webster îi știa și a trebuit să i se închidă gura pentru totdeauna. Ești ultima persoană de pe pămînt de care ar vrea să se atingă.

Trevayne se înroși, parțial de furie, dar mai ales din cauza propriei lui inepții. Bineînțeles că era „ultima persoană de pe pămînt de care ar vrea să se atingă". Uciderea lui ar declanșa o adevărată nebunie și s-ar solda cu o investigație acerbă, cu urmărirea asasinilor. Bobby Webster fusese o pacoste pentru toată lumea. Inclusiv pentru omul care stătea în spatele mesei de lucru din Biroul Oval.

– Am înțeles. Vă mulțumesc pentru această lecție de spirit practic.

– Cam asta înseamnă funcția pe care o ocup.

– Atunci, aș dori o explicație, domnule.

– O vei avea, domnule președinte, zise William Hill, venind spre scaunul cel mai depărtat de Trevayne și așezîndu-se.

Președintele se grăbi să vorbească, vrînd să anuleze efectul nedorit al tonului jignitor folosit de Hill.

– Normal că vei primi această explicație; trebuie s-o mai primești. Dar, am să te rog să mă ierți; mă voi folosi de un alt privilegiu; nu de cel conferit de funcție, ci acela de care mă bucur în virtutea vîrstei. Pe urmă, putem continua... Sînt

curios. De ce ți s-a părut atît de importantă această întîlnire? Dacă am fost informat corect, puțin mai lipsea să le spui celor de la programări că ești gata să dormi pe hol pînă ai să reușești să mă vezi. A trebuit să se refacă întreg graficul acestei dimineți. Raportul e gata. Formalitățile legate de rămas-bun nu mi se par chiar atît de presante..

– Nu știam cînd veți da drumul raportului.

– Și asta te preocupă?

– Da, domnule președinte.

– *De ce?* îl întrerupse William Hill, cu brutalitate. Crezi cumva că președintele are de gînd să-l facă pierdut?

– Nu... Raportul nu e complet gata.

În cele cîteva clipe de tăcere care se aștemu în încăpere, președintele și ambasadorul se uitară unul la celălalt.

- Am stat aproape toată noaptea să-l citesc, domnule Trevayne, zise președintele, rezemîndu-se de spătarul scaunului. Mie mi s-a părut că e complet.

- Nu e.

– Ce lipsește? întrebă Hill. Sau mai bine ar fi să întreb: ce-a fost scos?

– Ambele întrebări sînt corecte, domnule Hill. Omis și scos... Pentru ceea ce credeam la vremea respectivă că erau niște argumente raționale, am eliminat informații detaliate și incriminatoare pentru Genessee Industries Corporation.

Președintele se îndreptă de spate, holbîndu-se la Trevayne:

– De ce-ai făcut așa ceva?

– Pentru că am crezut că voi putea controla situația de o manieră mai puțin incendiară. M-am înșelat. Totul trebuie dat în vileag. Totul!

Președintele întoarse capul: cu cotul rezemat de brațul scaunului, își mișca degetele pe bărbie, într-un ritm lent.

– Adesea primele argumente raționale sînt absolut

valabile. Mai cu seamă cînd emană de la o persoană raţională ca dumneata.

– În cazul firmei Genessee Industries am adoptat un raţionament greşit. M-am lăsat convins de nişte argumente ce s-au dovedit netemeinice.

– Vrei, te rog, să fii mai explicit? interveni Hill.

– Sigur că da. Am fost determinat să cred – nu, nu-i corect, m-am convins singur – că pot găsi o soluţie impunînd îndepărtarea celor responsabili. Prin eliminarea lor, motivele fundamentale puteau fi modificate. Corporaţia – sau firmele, sutele de firme – puteau fi supuse restructurării. S-ar fi realizat o restructurare administrativă, ceea ce ar fi permis alinierea profilului de activitate la standardele normale.

– Înţeleg, zise preşedintele. Eliminîndu-i pe corupători, scapi de corupţie şi eviţi haosul. Asta e?

– Da, domnule.

– Numai că, în ultimă instanţă, corupătorii nu se lasă eliminaţi, adăugă Hill, evitînd privirea lui Trevayne.

– Asta e concluzia mea.

– Eşti conştient că soluţia... dumitale e infinit mai bună decît haosul ce ar rezulta din distrugerea firmei Genessee Industries. Pierderea încrederii într-o asemenea instituţie ar avea efecte extraordinare în toată ţara, zise preşedintele, rezemîndu-se din nou de spătarul scaunului.

– Aşa am gîndit şi eu iniţial.

– Cred că ai gîndit bine.

– Nu mai e fezabil, domnule preşedinte. Cum spunea domnul Hill... corupătorii nu se lasă eliminaţi.

– Dar pot fi folosiţi? zise preşedintele, pe un ton aproape afirmativ.

– În ultimă instanţă, nu. Cu cît îşi întăresc poziţiile, cu atît puterea lor de control creşte. Clădesc o bază ce va fi transmisă cui consideră ei de cuviinţă şi operează cu propriile

lor valori absolute. Un consiliu de elită care va fi moştenit de cei din tagma lor – protejaţi de nişte resurse economice inimaginabile. Demascarea este singura soluţie. Demascarea imediată.

– Nu cumva ai căzut în păcatul de a opera numai cu propriile-ţi valori absolute, domnule *preşedinte?*

Şi de data asta, pe Trevayne îl deranjă felul cum i se adresa Hill.

– Vă spun adevărul.

– Adevărul cui? întrebă ambasadorul.

– Adevărul cu „A" mare, domnule Hill.

– Cînd l-ai trimis, raportul nu conţinea adevărul. S-a schimbat. Raţionamentul s-a modificat.

– Da. Fiindcă nu se cunoşteau o serie de fapte.

William Hill coborî glasul, vorbind pe un ton aparent neutru:

– Care fapte? Sau e vorba doar de un *singur* fapt? Faptul că ai compromis subcomitetul pentru ceea ce ai descoperit a fi o ofertă amăgitoare: preşedinţia Statelor Unite.

Andrew Trevayne simţi cum i se strînge stomacul.

- Ştiaţi, făcu el, uitîndu-se la preşedinte.

– Chiar ţi-ai închipuit că aş fi putut să nu ştiu?

– Ciudat, dar nu m-am gîndit la asta. Ce tîmpit am putut să fiu!

– De ce? Nu e o trădare la adresa mea. Ţi-am cerut să faci un anumit serviciu; nu ţi-am pretins fidelitate politică; sau devotament.

– Dar aţi cerut integritate, domnule preşedinte, rosti Hill, cu convingere.

- Integritate după modelul cui, domnule ambasador? i-o trînti şeful executivului. Să-ţi reamintesc de toate măreţele dumitale cugetări şi poveţe despre adevăruri şi valori absolute?... Oh, nu, domnule Trevayne, nu sînt deloc cumsecade

și bun. Și nici plin de solicitudine. Sînt doar convins că ai acționat ca un om de bună-credință – *așa cum ai înțeles dumneata să o faci*... Ceea ce îmi ușurează sarcina. Motivul pentru care am confiscat raportul subcomitetului a fost acela de a te împiedica să sfîșii această țară în bucăți... De a te opri să te folosești de Genessee Industries pentru a distruge inutil o mare parte a economiei, privînd mii și mii de oameni de mijloacele lor de subzistență și a ruina reputații fără nici un discernămînt. Imaginează-ți cît de uimit am fost cînd am citit ce-ai scris.

– Remarca dumneavoastră mi se pare extraordinară, zise Andrew Trevayne, privindu-l lung pe președinte.

– Nu mai extraordinară decît mi s-a părut raportul dumitale. Și faptul că ai refuzat să anunți data exactă la care urma să-l difuzezi. N-ai colaborat cu tipografia guvernului; nu te-ai folosit, cum e obiceiul, de privilegiul de a apela la avocații Ministerului de Justiție înainte de...

– Habar n-aveam de aceste obiceiuri, pe care, chiar dacă le-aș fi știut, tot nu le-aș fi respectat.

– Pentru a respecta eticheta, a fi eficace și a te bucura de o minimă protecție ar fi trebuit să ții seama de aceste obiceiuri, interveni Hill. Dar, din cîte înțeleg, mintea îți stătea la alte treburi, mult mai importante.

– Domnule ambasador, de cînd am venit n-ați încetat să mă atacați. Nu-mi place deloc! Așa că, vă rog respectuos să încetați.

– La fel de respectuos, domnule Trevayne, țin să-ți comunic că folosesc ce cuvinte vreau, doar dacă domnul președinte nu mă roagă să schimb tonul.

– Ei bine, te rog, Bill... Domnul Hill a colaborat foarte strîns cu președinția, colaborînd îndeaproape cu o serie dintre predecesorii mei, Trevayne. Privește cu mult mai multă

severitate decît mine faptele dumitale, zise preşedintele, zîmbind cu amabilitate. Ambasadorul nu este şi nici nu va fi vreodată un politician. Are convingerea fermă că încerci să mă privezi de şansa unui nou mandat. Eu îţi doresc noroc; nu cred că vei reuşi. Sau că „ai putea reuşi", cred, e mai corect.

Trevayne respiră adînc, înainte de a vorbi:

- Dacă aş fi crezut vreo clipă că aveţi de gînd să candidaţi din nou, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea. Îmi pare rău. Nici nu vă imaginaţi cît de mult regret.

Preşedintelui îi pieri zîmbetul de pe faţă. Hill vru să spună ceva, dar preşedintele îl opri, ridicînd mîna cu un gest autoritar.

- Cred că n-ar strica să te explici, domnule Trevayne.

- Mi s-a spus că nu doriţi un al doilea mandat... decizia fiind irevocabilă.

- Şi ai acceptat ideea.

- De aici a pornit discuţia. Aceasta a fost baza întregului demers.

- Ţi s-a spus de ce?

- Da... Îmi pare rău.

Preşedintele îl privea cercetător pe Trevayne; Andrew simţi că i se face greaţă. Nu dorea să îl privească în ochi pe acesta, dar ştia că n-avea dreptul să şovăie.

- Starea sănătăţii mele? întrebă preşedintele, simplu.

- Da.

- Cancer?

- Aşa am dedus... Îmi pare rău.

- Să nu-ţi pară rău. E o minciună.

– Prea bine, domnule.

- Nu m-ai înţeles, Trevayne. *Este* o minciună. Cea mai simplă, cea mai crudă minciună ce poate fi folosită în arena politică.

Trevayne rămăsese cu gura căscată, privind trăsăturile

puternice şi obrazul brăzdat din spatele mesei de lucru. În ochii preşedintelui se citea adevărul acelei afirmaţii.

– Înseamnă cînd sînt un mare prost.

– Mai bine aşa, decît să vezi efectele oribile ale cobaltoterapiei... Am intenţia să candidez, din partea partidului meu, şi să obţin această funcţie pentru un al doilea mandat. E limpede?

– Da.

– Domnule Trevayne, zise William Hill, cu blîndeţe, acceptă, te rog, scuzele mele. Nu eşti singurul mare prost din această încăpere, făcu bătrînul, căznindu-se să zîmbească strîmb. Sîntem amîndoi niţel cam caraghioşi.

– Şi cine anume ţi-a recitat prematur necrologul meu?

– S-a întîmplat de două ori. O dată, la Villa d'Este, în Georgetown. M-am dus acolo plin de scepticism – să-i văd pe cei care voiau să cumpere raportul subcomitetului. Spre uimirea mea, n-a încercat nimeni. Ba dimpotrivă. Am ieşit de-acolo pe trei sferturi candidat.

– Tot nu mi-ai spus.

– Iertaţi-mă. Senatorul Alan Knapp. Cu ceea ce a fost numit, parcă, „un adevărat spirit bipartizan", a anunţat că la sfîrşitul actualului mandat vă veţi retrage. Iar binele ţării era pe primul loc.

Întorcînd uşor capul spre Hill, preşedintele zise:

– Te ocupi de asta, Bill?

– Energicul senator se va retrage pînă la sfîrşitul lunii. Consideră că e un dar de Crăciun, domnule preşedinte.

– Continuă, te rog.

– A doua oară a fost la New York. La Waldorf. Am avut ceea ce eu am crezut că a fost o discuţie lămuritoare cu Aaron Green şi Ian Hamilton... Credeam că am cîştigat; de aici, şi raportul pe care l-aţi citit. Hamilton a zis că nu aţi mai apuca să duceţi un al doilea mandat pînă la capăt; urma să îl propuneţi

pe vicepreşedinte sau pe guvernatorul New York-ului. Ei nu erau de acord cu nici unul.

– Scylla şi Carybda din nou, ce zici, Bill?

– Au mers prea departe.

– Aşa fac întotdeauna. Nu te atinge de ei.

– Am înţeles.

Trevayne urmărea scurtul schimb de replici dintre cei doi bărbaţi mai vîrstnici.

- Domnule preşedinte, *eu* n-am înţeles. Cum puteţi *spune* asta? Oamenii ăia ar trebui...

– O să ajungem şi la asta, domnule Trevayne, îl întrerupse preşedintele. O ultimă întrebare: Cînd ai aflat că ai fost manipulat? Manipulat în mod strălucit, aş adăuga, acum cînd am văzut toată schema.

– Paul Bonner.

– Cine?

– Maiorul Paul Bonner.

– De la Pentagon, spuse preşedintele, declarativ. Tipul care l-a ucis pe omul acela, acasă la dumneata, în Connecticut?

– Da, domnule. Mi-a salvat viaţa; va fi achitat de acuzaţia de crimă, dar va fi trimis în faţa Curţii marţiale; îl scot din Armată.

– Şi nu crezi că e drept?

– Absolut deloc. Nu mi se întîmplă să fiu prea des de acord cu maiorul, dar...

– Am să revăd problema asta, i-o reteză şeful executivului, notîndu-şi repede ceva pe un carneţel de pe masa de lucru. Ce ţi-a spus acest Bonner?

Andrew făcu o scurtă pauză; voia să fie precis şi absolut corect. Îi era îndatorat lui Bonner.

– Că un general de brigadă pe nume Cooper, într-o stare

de deprimare și de anxietate, i-a spus că eu sînt candidatul Pentagonului; că ironia sorții, situația lui depindea, în ultimă instanță... Trevayne se opri din nou, jenat de propriile lui cuvinte. Că hotărîrea Curții marțiale putea fi revocată prin intervenția președinției... Intervenția mea.

– Doamne Sfinte, rosti Hill, aproape în șoaptă.

– Și?

– Nu avea nici o logică. Consideram întîlnirea mea cu Hamilton și Green o mare reușită, o capitulare din partea lor. Eram sigur de două lucruri. Primul: nu eram candidatul lor; al doilea: acceptaseră condițiile mele – să plece din țară... Informațiile primite de la Bonner contraziceau tot ceea ce credeam.

– Așa că ai luat legătura cu Cooper, zise președintele.

– Da. Și am aflat nu numai că devenisem candidatul Pentagonului, al firmei Genessee Industries, ci că asta fusesem de la bun început. Toate resursele Armatei fuseseră mobilizate – bănci de date de spionaj militare, complicități economice, îndoctrinări –, nu se precupețise nimic pentru a se asigura alegerea mea. Management, sindicate, buletine de vot; blocuri votante garantate de Genessee. La New York nu se prevedea nici o capitulare; cei doi nu plecau din țară. *Mă aveau la mînă.* Dacă eram nominalizat, se descotoroseau de mine. A fi independent, a-i demasca pe ei în asemenea hal însemna să mă demasc pe mine însumi.

– În această situație critică, ți-ai distruge candidatura sau – ferească Dumnezeu – ai distruge încrederea națională și internațională în Administrație, completă președintele.

– Și-au asumat niște riscuri considerabile, zise William Hill. Nu le stă în fire.

– Ce alternativă au, Bill? Nu puteau să-l cumpere. Și nici să-l convingă. Dacă tînărul nostru prieten nu s-ar fi dus la ei, ar fi venit ei la el. Aceeași soluție, aparent. Retragerea

liniştită, în opoziţie cu haosul economic. Eu aş fi subscris; la fel şi tu.

– Vorbiţi de parcă aţi şti totul despre... *ei.*

– Mult, da. Dar nu chiar „tot". Sînt convins că dumneata ai atins zone pe care noi nu le cunoaştem. Am aprecia o informare completă. Strict secretă, evident.

– Strict secretă? Materialul acesta nu poate intra la secret, domnule preşedinte. Trebuie dat publicităţii.

– Nu gîndeai la fel în urmă cu douăzeci şi patru de ore.

– Condiţiile nu erau aceleaşi.

– Am citit raportul; e întru totul satisfăcător.

– *Nu e* satisfăcător. Am stat cinci ore aseară cu un tip numit Goddard...

– Genessee. Preşedinte, Divizia din San Francisco, zise William Hill cu calm, ca răspuns la privirea întrebătoare a omului din spatele mesei de lucru.

– A ieşit din San Francisco cu patru genţi diplomat pline cu contractele firmei Genessee pe mai mulţi ani. De o bună parte dintre ele nici *nu s-a auzit* vreodată.

– Sînt convins că vei dezvolta această problemă în informarea despre care vorbeam. Raportul rămîne aşa cum e.

– Nu. Nu se poate! Nu accept aşa ceva!

– Ba *vei* accepta! exclamă preşedintele, ridicînd tonul. Vei accepta fiindcă aceasta este hotărîrea preşedinţiei.

– Nu-mi puteţi impune cu forţa această decizie! Nu aveţi nici un control asupra mea!

– Nu mai fi aşa de sigur de asta. Ai prezentat – *oficial,* subliniez – raportul dumitale preşedinţiei. Documentul poartă semnătura dumitale. Apropo, mai deţinem patru exemplare cu sigiliul intact. A insinua că acest unic raport nu e autentic, că trebuie retras întrucît a fost măsluit şi modificat pentru a se potrivi cu ambiţiile politice ale preşedintelui subcomitetului

ar putea avea consecinţe grave. A permite totodată retragerea lui – indiferent pe ce motiv – ar pune sub semnul întrebării Administraţia mea. Adversarii noştri vor susţine că am pretins modificări. Nu pot permite aşa ceva. Preşedinţia se confruntă zilnic cu probleme complexe, atît pe plan intern, cît şi pe plan extern; nu ţi se va îngădui să compromiţi eficacitatea noastră în aceste zone, pentru simplul fapt că ambiţiile *dumitale* au fost zădărnicite. În acest caz, trebuie să rămînem deasupra oricăror bănuieli.

– Asta ar fi spus şi ei, rosti Trevayne, consternat.

– N-am scrupule să fur strategia altuia, dacă e bună.

– Şi dacă mă ridic şi spun că nu e autentic, nu e complet?

– Te expui ridicolului – atît pe dumneata ca persoană, cît şi familia dumitale, zise William Hill, privindu-l fix pe Trevayne; şi pe deasupra, nu te-ar crede nimeni... Ţi-ai vîndut credibilitatea ieri-dimineaţă cînd ai dat drumul raportului. Acum vrei să-l înlocuieşti cu un al doilea? Poate va fi şi un al treilea – dacă un grup de politicieni te-ar recomanda pentru funcţia de guvernator. Chiar şi un al patrulea – există atîtea alte funcţii. Toţi se vor întreba: unde se va opri acest preşedinte atît de flexibil? De fapt, cîte rapoarte există?

– Nu-mi pasă de opinia celorlalţi. Am spus-o de la bun început – şi am repetat-o de nenumărate ori. Nu am nimic de cîştigat şi nici de pierdut.

– În afară de eficacitatea dumitale ca individ care poate funcţiona în societate, aducîndu-şi o contribuţie, zise preşedintele. N-ai putea trăi fără asta, domnule Trevayne. Nici o persoană cu capacităţile dumitale n-ar putea aşa ceva. Or, tocmai asta ţi s-ar lua; te-ai trezi izolat de cei din lumea dumitale. Nimeni n-ar mai avea vreodată încredere în dumneata. Nu cred că ai suporta o asemenea viaţă. Toţi avem nevoie de ceva; nu ne putem bizui doar pe propriile noastre forţe.

Uitîndu-se în ochii preşedintelui, Andrew înţelese

adevărul fundamental rostit de acest om.

– Aţi face asta? Aţi accepta să se ajungă la aşa ceva?

– Categoric.

– De ce?

– Pentru că trebuie să ţin seama de priorităţi. Simplu ca bună ziua: am nevoie de Genessee Industries!

– Nu!... Nu. Nu se poate să spuneţi asta. Ştiţi foarte bine ce este!

– Ştiu că serveşte o funcţie; ştiu că poate fi controlată. Cam atîta trebuie să ştiu.

– Azi. Poate mîine. Dar peste cîţiva ani? Menirea ei e să distrugă.

– Nu va izbuti.

– Nu puteţi garanta.

Preşedintele lovi brusc cu palma în braţul scaunului şi se ridică în picioare.

– Nimeni nu poate garanta nimic. Risc de fiecare dată cînd păşesc în această încăpere; întîmpin primejdii ori de cîte ori ies de aici... Ascultă-mă bine, Trevayne. Cred în capacitatea acestei ţări de a servi instinctele decente ale poporului ei – şi ale omenirii. Sînt însă suficient de practic încît să-mi dau seama că, făcînd asta, nu se poate să nu apară manipulări ordinare... Te miră? N-ar trebui. Nu se poate să nu ştii că nu „toate armele se vor transforma în pluguri", că lăcustele vor pustii pămîntul, că cei asupriţi se vor sătura să tot aştepte să fie răsplătiţi în viaţa de apoi! Vor ceva şi aici, pe pămînt! Şi, indiferent dacă *dumitale* îţi place sau nu – dacă *mie* îmi place sau nu – Genessee Industries face ceva în acest sens!... Concluzia mea, bine gîndită, este că nu e vorba de nici o ameninţare. Această firmă poate şi va fi controlată. *Folosită*, domnule Trevayne. *Folosită*.

– Istoria se repetă, zise Hill cu compasiune, văzînd consternarea întipărită pe chipul lui Trevayne, căutăm mereu

soluţii. Mai ţii minte cînd mi-ai spus asta? *Căutarea* aceasta este soluţia. Se aplică permanent unor entităţi ca Genessee Industries. Preşedintele are dreptate.

– Nu are dreptate, replică Andrew, calm, dar îndurerat, uitîndu-se la omul care stătea în picioare la masa de lucru. Nu e o soluţie; este o abdicare.

– O strategie ce poate fi folosită, zise preşedintele, aşezîndu-se. Perfect potrivită sistemului nostru.

– Atunci, sistemul e greşit.

– Poate, spuse preşedintele, întinzîndu-se după nişte hîrtii. N-am timp să mă ocup de asemenea filozofii.

– Nu credeţi că ar trebui?

– Nu, răspunse omul, ridicînd privirea. Eu trebuie să conduc ţara.

– Oh, Doamne...

– Plimbă-ţi în altă parte indignarea morală, domnule Trevayne. Timpul. De timp trebuie să mă ocup. Raportul rămîne aşa.

Ca şi cum s-ar fi răzgîndit în ultimul moment, preşedintele mută hîrtia în mîna stîngă şi întinse mîna dreaptă spre Trevayne, cînd acesta se ridică în picioare.

Trevayne privi mîna întinsă fără să schiţeze însă gestul de a întinde şi el mîna, la despărţire.

52

Paul Bonner se uita după Trevayne prin sala de judecată. Îi era greu să-l identifice, avînd în vedere puhoiul de lume venită acolo, glasurile stridente ale celor din

jur, reporterii care cereau declarații și zgomotul necontenit al blițurilor. Andrew fusese prezent la concluzii, iar lui Paul i se păruse ciudat că nu așteptase puțin ca să vadă dacă jurații vor pronunța verdictul repede.

Așa se și întîmplase. Dăduseră verdictul după o oră și cinci minute: Achitarea.

Bonner nu-și făcuse griji. Pe parcursul desfășurării procesului, se convinsese că avocații numiți de Armată s-ar fi descurcat foarte bine, și nu fusese nevoie de avocații aceia eleganți și pedanți, veniți de la New York. Impresia pe care o făcuseră, însă, fusese de netăgăduit. Respectabilitatea întruchipată; referirile la clanul de Spadante și la asociații acestuia erau făcute cu un aer dezgustat. S-au bucurat de atîta succes în pledoariile lor încît unii membri ai juriului dăduseră din cap afirmativ, încîntați de comparația dintre soldatul profesionist care ani de zile își riscase viața prin jungla ucigașă apărînd instituțiile națiunii, și frații afaceriști preocupați doar să stoarcă de bani și onoare aceleași instituții fundamentale.

Trevayne nu era pe nicăieri.

Paul Bonner își croi drum prin mulțime îndreptîndu-se spre ușă. Lumea se îmbulzea în jurul lui, strigîndu-l pe nume. Străduindu-se să păstreze pe buze un zîmbet amabil, promise să facă o declarație ceva mai tîrziu, neomițînd să recurgă la obișnuitele clișee despre nestrămutata încredere pe care o avea în sistemul judiciar.

Fraze goale și absurde, ce contraziceau starea lui sufletească. Peste nici o lună, avea să se confrunte cu intransigența militară, o luptă pe care n-o putea cîștiga. Rezultatul fusese deja stabilit.

Ajuns pe treptele tribunalului, se uită în jur căutîndu-și escorta militară și limuzina cafenie cu care trebuia să se întoarcă în arestul de la Arlington. Mașina nu era parcată în

locul ştiut; un sergent fercheş şi pus la patru ace se apropie de Bonner.

– Vă rog să mă urmaţi, domnule maior.

Lîngă trotuar aştepta un automobil elegant, cu două steguleţe, de o parte şi de cealaltă a capotei. Pînza micilor drapele foşnea uşor în vîntul de iarnă, dezgolind privirilor patru stele aurii pe un fundal roşu.

Sergentul deschise portiera din dreapta spate; înconjurat de ziarişti şi fotografi, care îl bombardau cu întrebări, Bonner se pregătea să urce în maşină. Nu era nevoie să ghicească cine era generalul aşezat pe bancheta din spate. Îi auzise pe reporteri strigînd cu uimire: preşedintele şefilor de State-majore ai Statelor Unite.

Cînd Bonner intră în automobil şi se aşeză lîngă el, generalul nu rosti nici un salut. Privea fix la peretele de sticlă care îl despărţea pe şofer de VIP-urile din spate.

Sergentul ocoli vehiculul, croindu-şi cu greu drum prin mulţime, şi se aşeză la volan. Maşina se urni din loc; la început încet, claxonînd continuu, pentru a elibera calea.

– Înscenarea asta a fost comandată, maiorule. Sper că apreciezi, rosti sec generalul, fără să se uite la Bonner.

– După ton, s-ar zice că nu sînteţi de acord, domnule.

Ofiţerul superior întoarse brusc capul spre Bonner şi întinse mîna spre buzunarul elastic fixat pe portiera stîngă, de unde scoase un plic maro.

– Al doilea ordin pe care l-am primit a fost să îţi înmînez asta, lucru la fel de neplăcut pentru mine.

Îi dădu plicul lui Bonner care, nedumerit, murmură un „mulţumesc" stins. Cuvintele imprimate în colţul din stînga sus indicau că plicul provenea de la Ministerul Apărării. Bonner îl deschise şi scoase dinăuntru o singură foaie. Era o copie a unei scrisori de la Casa Albă, adresată ministrului Apărării şi semnată de preşedinele Statelor Unite.

Limbajul era concis şi la obiect, nelăsînd loc la interpretări, dar trădînd ostilitatea resimţită de autorul adresei.

Preşedintele îl instruia pe ministrul Apărării să pună capăt oricăror acuzaţii la adresa maiorului Paul Bonner. Numitul maior Bonner trebuia ridicat imediat la rangul de colonel plin şi, în cel mult o lună, să fie numit membru al Colegiului de Război, la Departamentul de pregătire strategică la nivel înalt. După completarea stagiului la Colegiul de Război – interval de timp estimat la circa şase luni –, colonelul Bonner urma să fie numit ofiţer de legătură în cadrul Statelor-majore reunite.

Paul Bonner puse cu grijă scrisoarea înapoi în plic şi rămase tăcut, lîngă general. Cu ochii închişi, se gîndea la ironia sorţii.

Avusese dreptate tot timpul. În fond asta conta.

Înapoi la lucru.

Ce ştiau castorii?

Şi, totuşi, era ciudat de tulburat, fără să ştie prea bine de ce. Poate datorită avansării în grad. Nu o treaptă, ci două deodată. Semăna deconcertant de mult cu o promisiune făcută pe o pantă îngheţată din Connecticut, care se sfîrşise cu bucăţi de carne sfîrtecată şi, în cele din urmă, cu moarte.

Dar nu voia să zăbovească cu gîndul asupra acestui aspect. Era un profesionist.

Venise vremea profesioniştilor.

Ian Hamilton mîngîia blana udă a cîinelui său de vînătoare, care alerga vesel pe aleea acoperită de zăpadă, apucînd cîte o creangă ruptă sau vreo piatră mai mare, pe care i le aducea fericit stăpînului.

Ce frumoasă dimineaţă de duminică, se gîndea Hamilton. Cu zece zile în urmă credea că nu se va mai putea plimba niciodată duminica dimineaţa; oricum, nu pe malurile lacului Michigan.

Situația era acum alta. Frica dispăruse și îi revenise buna dispoziție, moralul ridicat pe care ți-l dă sentimentul unei mari realizări. Ce ironie, totuși! Omul de care se temuse, singurul care avea capacitatea reală de a-i distruge, se eliminase singur de pe tabla de șah.

Sau fusese eliminat.

Indiferent care era adevărul, avea dovada că nu greșise în demersul asupra căruia insistase. Aaron Green fusese la un pas de prăbușire; Armbruster pomenea panicat de o pensionare timpurie; Cooper – sărmanul, persecutatul Cooper – dăduse fuga pe dealurile lui din Vermont, cu uniforma pătată de sudoarea isteriei.

El, însă, Ian Hamilton, ai cărui strămoși urcau în timp pînă la nobilii din Cambuskeith, rezistase.

Vorbind în termeni practici, sau mai bine zis *pragmatici*, se simțise în siguranță. Mult mai mult decît ceilalți. Știa că tot ce trebuiau să facă era să aștepte ca varianta „prescurtată" a raportului lui Trevayne să plece de la Potomac Towers. După aceasta, cine va lua, sau cine *ar putea* lua decizia să îi permită lui Trevayne să prezinte raportul în forma lui originală? Frînghia ardea deja la ambele capete; Trevayne căzuse în capcana întinsă de propriul compromis acceptat și de nevoia de echilibru a guvernului.

William Hill recunoscuse asta.

Marele Billy. Hamilton se întreba dacă Hill își va da seama vreodată ce contribuție enormă avusese – fără să știe, firește – la dezvoltarea firmei Genessee Industries. Nu încăpea îndoială că, dacă ar afla, și-ar pune capăt zilelor. Dar era adevărat; ambasadorul William Hill purta o mare răspundere. De-a lungul anilor în care lucrase la Washington, Hamilton îl studiase cu atenție pe Marele Billy. Amîndoi fuseseră „prieteni" și consilieri ai președinților; Hill era mult mai în vîrstă, desigur. Hamilton văzuse nu o dată cuvintele Marelui

Bill şterse din documente. Îl compătimise atunci cînd sfatul acestuia dat lui Eisenhower cu privire la criza U-2 de la Paris fusese trecut cu vederea şi întîlnirea la vîrf eşuase lamentabil; îi păruse rău de bătrîn cînd McNamara îl convinsese pe Kennedy că raţionamentul lui Hill despre Berlin era eronat – rezultatul a fost Zidul Berlinului; suferise vizibil cînd maniacii de la Pentagon îl convinseseră pe Nixon că „incursiunea" în Cambodgia era necesară – în ciuda obiecţiilor sonore şi vehemente ale lui William Hill.

Kent State, Jackson. Un Stat-major reunit, absolut distrus.

Şi Ian Hamilton îşi dădea seama că, în toţi aceşti ani, studiase un om al cărui loc putea să-l ocupe el în cele din urmă; studiase o variantă a lui însuşi peste cîţiva ani.

Inacceptabil.

Alternativa o reprezenta puterea şi influenţa exercitate prin Genessee Industries.

Se va concentra asupra acestui lucru. Spre binele tuturor.

Cîinele ciobănesc se căznea acum să rupă o nuia de pe o creangă căzută pe jos. Hamilton se aplecă şi rupse nuiaua.

Avusese nevoie de multă forţă, dar nici măcar nu respira mai greu.

Marele Billy.

Marele Billy venise cu avionul la Chicago – ca emisar din partea preşedintelui Statelor Unite. Se întîlniseră în particular, într-un apartament din Palmer House.

Aveau de discutat chestiuni de interes comun. preşedintele voia să-l vadă, să se întîlnească cu el la Washington.

Se va ajunge la o înţelegere.

Sam Vicarson stătea pe cutia de carton sigilată şi privea camera goală. Nu mai rămăsese nimic, decît canapeaua care

fusese acolo cînd subcomitetul preluase birourile. Scaunele, birourile, fişetele dispăruseră, fiind duse acolo unde se duc îndeobşte cînd nu mai e nevoie de ele.

El trebuia să se ocupe de cutiile de carton. Trevayne îi dăduse sarcina să împacheteze lucrurile în ele şi să supravegheze încărcarea lor în camionul care urma să le transporte la casa lui Trevayne, din Connecticut.

Ce naiba voia să mai facă cu ele?

Cine mai avea nevoie de toate hîrţoagele alea?

Şantajiştii, poate. Deşi nu astea erau dosarele importante. Dosarele Genessee. Acelea fuseseră duse în subsolul casei din Tawning Spring. Sigilate în lăzi de lemn, fuseseră duse direct cu maşina în seifurile subterane de la Casa Albă.

Frică.

Lui Trevayne i se făcuse frică; tuturor li se făcuse frică.

Trevayne încercase să-i convingă că nu era aşa; că decizia – cum sunase propoziţia aia tîmpită? – fusese luată pentru „un bine mai mare". Trevayne uitase că tot el numise asemenea cuvinte „sindromul secolului XX".

Frică. Retragere.

N-ar fi crezut aşa ceva cu o lună în urmă. Nu i se părea posibil.

Dar, fir-ar să fie, un om – un tînăr – trebuia să îşi poarte de grijă.

Avea de unde alege; Dumnezeule, cîte opţiuni! Trevayne îi făcuse rost de oferte de la vreo şase firme mari din New York – inclusiv firma de avocatură a lui Walter Madison. Iar Aaron Green – pretinzînd că-l impresionase la Waldorf - spusese că de săptămîna următoare putea să înceapă să lucreze în fruntea departamentului juridic al agenţiei sale.

Cel mai bine, însă, era aici, la Washington. Un tip pe nume Smythe, şeful personalului de la Casa Albă.

O deschidere.

Ce putea arăta mai bine pe un curriculum vitae decît menţiunea „Casa Albă?"

James Goddard stătea pe patul îngust şi tare din camera sordidă luată cu chirie. Auzea scîncetul flautului şi, intermitent, zbîrnîitul unui instrument cu coarde din Extremul Orient. În mod sigur, cîntăreţii erau bine drogaţi.

Goddard nu obişnuia să bea, dar de data asta se îmbătase. Era beat criţă. Băuse într-un bar împuţit, ce deschidea dimineaţa devreme pentru beţivanii cu priviri sticloase, care trebuiau să „ia" ceva înainte de a se duce la slujbele lor împuţite, dacă le aveau şi pe-astea.

Stătuse într-un separeu din spate cu cele patru serviete – preţioasele lui serviete – şi băuse pahar după pahar.

Se vedea de la o poştă că era de cu totul altă calitate decît ceilalţi muşterii. Şi fiindcă era de altă calitate, barmanul împuţit se arătase plin de solicitudine. Pe urmă, cîţiva dintre clienţii împuţiţi ai barului acela împuţit veniseră să-l vadă şi ei, respectuoşi şi deferenţi. Le dăduse de băut oamenilor acelа împuţiţi. De fapt, n-avea încotro; barmanul îi spusese că nu are să-i dea restul la o bancnotă de o sută de dolari, aşa că soluţia era s-o cheltuiască.

Îi suflase barmanului că nu l-ar deranja să-i găsească o femeie. Nu, nu o femeie, o fetişcană. O fetişcană cu sîni mari şi picioare subţiri şi fine. Nu o muiere cu sînii lăsaţi şi picioarele groase, care vorbea pe nas şi se văita tot timpul. Era important ca fetişcana cu sîni mari şi picioare subţiri şi fine să ştie să vorbească frumos – sau mai bine să tacă.

Barmanul împuţit cu şorţul lui împuţit îi adusese cîteva fetişcane în separeu, să-şi aleagă. A ales-o pe cea care s-a descheiat la bluză şi i-a arătat sînii cu sfîrcuri tari. Avea vocea moale, aproape melodioasă şi îi trebuiau urgent nişte bani; n-a întrebat-o de ce. Zicea că dacă ar avea bani, s-ar calma şi i-ar face o demonstraţie de neuitat.

Dacă îi dădea bani, îl ducea într-o casă veche şi frumoasă dintr-un vechi cartier al Washingtonului, unde putea rămîne cît poftea, fără să-l găsească cineva. Mai erau şi alte fete acolo; tinere, cu sîni mari... şi alte lucruri minunate.

Fata s-a aşezat lîngă el în separeu, i-a pus mîna între picioare şi i-a atins penisul.

Soţia lui nu făcuse niciodată aşa ceva. Şi ce glas suav avea fata asta; nu tonul ostil şi aspru, pe care îl suporta de douăzeci şi cinci de ani; nici o văicăreală, doar o rugăminte fierbinte.

A acceptat şi i-a arătat banii. Nu i-a dat, ci doar i-a arătat. Nu era el degeaba „cheia de boltă" a firmei Genessee Industries.

Mai trebuia, însă, să cumpere ceva de la barmanul împuţit, înainte de a pleca de-acolo fata cu sînii mari.

Iniţial barmanul împuţit ezită, dar ezitarea se risipi, cînd James Goddard mai scoase o bancnotă de o sută de dolari.

Vechea casă victoriană era aşa cum i-o descrisese fata. I s-a dat o cameră. Şi-a cărat singur servietele, n-a acceptat ajutor.

Şi, într-adevăr, fata s-a ţinut de cuvînt şi a venit la el în cameră. Iar cînd Goddard terminase, cînd explodase frenetic, cum nu i se mai întîmplase de douăzeci şi cinci de ani, fata se strecurase afară din cameră. Apoi adormise.

Odihna se încheiase acum.Şedea pe pat şi se uita la cele patru serviete stivuite pe masa împuţită. Se ridică în picioare, gol puşcă în afară de şosetele lungi pînă la genunchi, şi se duse la masă. Ţinea minte perfect în care servietă pusese ceea ce cumpărase înainte să plece de la barmanul împuţit.

A doua de sus în jos.

Luă servieta de deasupra şi o puse pe podea. O deschise pe următoarea.

Înăuntru, peste cartele şi hîrtii, era un revolver.

53

Începuse.

Acest tărîm blestemat, această insulă a celor osîndiţi la putere unde hulpavii se hrăniseră din ei înşişi, pînă cînd cel mai mare bine devenise cel mai mare rău, tărîmul care aparţinea celor osîndiţi la putere.

Iar nebunia a ieşit la iveală, brusc şi şocant, printr-o singură faptă groaznică.

Andrew Trevayne stătea la masa de sufragerie din faţa ferestrei imense ce dădea spre apă şi tremura din tot corpul. Soarele dimineţii, proiectînd conuri de lumină orbitoare pe suprafaţa oceanului, nu vestea gloria unei noi zile, ci era o prevestire sinistră. Se părea că zigzaguri de fulgere străpungeau zările.

O zi ca un iad nesfîrşit.

Trevayne îşi impuse să se uite din nou la ziar. Titlul cu litere de-o şchioapă, pe toată lăţimea primei pagini din New York *Times*, trîmbiţa impersonalitatea terorii obiective:

PREŞEDINTELE A FOST ASASINAT:
UCIS PE O ALEE LA CASA ALBĂ DE UN
DIRECTOR DE FIRMĂ

Moartea a fost consemnată la 5.31 p.m.

Asasinul îşi pune capăt zilelor; James Goddard, preşedinte al Diviziei San Francisco a firmei Genessee Industries, identificat ca ucigaş.

Vicepreşedintele a preluat funcţia supremă la 7.00 p.m. şi a convocat cabinetul. Congresul începe sesiunea.

Ridicol de simplu. Preşedintele Statelor Unite le arăta ziariştilor pregătirile făcute pentru Crăciun pe pajiştea din faţa Casei Albe, cînd, în spiritul sărbătoresc care domnea deja peste tot, flutura din mînă în semn de rămas-bun spre ultimul grup de turişti, care se retrăgeau. James Goddard fusese printre ei. După cum îşi aminteau ghizii, în ultimele zile Goddard vizitase de nenumărate ori Casa Albă.

Crăciun fericit. Domnul preşedinte.

Paginile din interior erau pline de date biografice despre Goddard şi de aprecieri privind atrocitatea gestului săvîrşit. Unor interviuri luate în pripă, cu răspunsuri isterice, li se dădea importanţă exagerată.

Pe prima pagină, în colţul din dreapta jos, era o relatare de o obscenitate care îl făcu pe Trevayne să caşte ochii mari, nevenindu-i să creadă că ceea ce citea era real:

REACŢIE LA GENESSEE

San Francisco, dec. 18 – Pe parcursul nopţii, avioane private i-au adus în oraş din toate colţurile ţării pe membrii conducerii de vîrf a firmei Genessee. Cadrele de conducere ale companiei au ţinut şedinţe cu uşile închise, încercînd să dezlege misterul din spatele tragicelor evenimente petrecute ieri la Washington. Un rezultat semnificativ al acestor întruniri îl constituie promovarea lui Louis Riggs în rolul de purtător de cuvînt al Diviziei din San Francisco a firmei Genessee Industries, considerată a fi sediul central al companiei. Veteran al războiului din Vietnam, tînărul economist

Riggs a fost asistentul principal al lui Goddard şi contabil şef. Voci din interiorul companiei susţin că de săptămîni de zile pe Riggs l-a îngrijorat comportamentul aberant al şefului său; tînărul asistent a trimis, în nume personal, o serie de memorii confidenţiale cîtorva membri din conducerea firmei, în care îşi exprima îngrijorarea. S-a mai menţionat că Riggs va pleca la Washington, pentru o întîlnire cu noul preşedinte.

Începuse.

Şi Andrew Trevayne ştia că nu putea lăsa ca lucrurile să continue aşa. Nu putea suporta să asiste la acest cataclism fără să îşi facă măcar auzită vocea disperată, fără să înştiinţeze ţara.

Dar ţara era cuprinsă de panică; lumea era cuprinsă de panică. N-avea cum îmbina isteria generală cu disperarea lui.

Ştia asta prea bine.

Mai ştia, de asemenea, că nu putea reacţiona ca soţia şi copiii lui, derutaţi şi consternaţi.

Fata adusese vestea. Amîndoi copiii erau acasă în vacanţă şi amîndoi fuseseră plecaţi în acea zi, în direcţii diferite. Pam să facă nişte cumpărături de Crăciun, Steve să se întîlnească cu tineri de vîrsta lui şi să schimbe impresii despre primul semestru. Andy şi Phyllis stătuseră în biroul de jos, făcînd planuri unde să plece în ianuarie.

Phyllis insista să meargă în Caraibe; acolo era cald şi Andy putea petrece ore în şir pe oceanul lui preaiubit, navigînd în jurul insulelor, sub briza binefăcătoare capabilă să-i alunge durerea şi să-i potolească furia. Puteau lua o casă la St. Martin, unde să stea să-şi vindece rănile.

Uşa de la birou era deschisă; zumzetul aspiratorului cu care Lillian făcea curat răzbătea de undeva de la etaj.

Amîndoi au auzit trîntindu-se uşa din faţă şi apoi hohotele de plîns isterice şi strigătele de ajutor.

Ieşiseră valvîrtej din birou, urcaseră treptele şi o văzuseră pe fiica lor în hol, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji privindu-i speriată.

– Pam! Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

– Oh, Doamne! *Dumnezeule mare!* N-aţi aflat?

– Ce să aflăm?

– Daţi drumul la radio. Sunaţi pe cineva. A fost omorît!

– Cine?

– Preşedintele a fost omorît! A fost omorît!

– Oh, Doamne, şopti Phyllis, întorcîndu-se spre soţul ei. Instinctiv, Andrew întinse mîna spre ea. Frazele nerostite – întrebările – conţineau prea multă teamă pentru a fi rostite cu glas tare.

– *De ce? De ce?* striga Pamela Trevayne.

Andrew se desprinse de lîngă soţia lui şi, în tăcere, îi făcu semn să se ducă la fiica lor. El plecă repede spre salon, ca să telefoneze.

Nimeni nu-i putea da amănunte. Aproape toate numerele de telefon particulare pe care le ştia la Washington sunau ocupat. Puţinele unde reuşi să prindă legătura n-aveau timp de el; guvernul Statelor Unite trebuia să funcţioneze, să asigure continuitatea cu orice preţ.

Posturile de radio şi televiziune şi-au întrerupt toate emisiunile şi clipurile publicitare, în locul lor apărînd crainici speriaţi, care repetau la nesfîrşit aceeaşi litanie. Cîţiva analişti din presă plîngeau, alţii furioşi aproape că îşi condamnau marele lor auditoriu tăcut. Cîţiva şmecheri – politicieni de

mîna a doua, ziarişti de mîna a treia, comentatori politici pedanţi şi îngîmfaţi – se aflau din întîmplare „în studio" sau „la celălalt capăt al firului", gata să profite de ocazie pentru a se face cunoscuţi, răspîndindu-şi lipsa de gust şi poveţele asupra unui public paralizat, dornic de paternalism în acele momente de derută.

Trevayne potrivi toate aparatele din casă pe un singur post – cel mai puţin iresponsabil, după opinia lui şi se duse în camera lui Pam, crezînd că Phyllis se afla acolo. Nu era. Pam discuta calm cu Lillian; servitoarea plînsese, iar fata o mîngîia, ceea ce o ajuta să îşi recapete şi ea stăpînirea de sine.

Andrew închise uşa de la camera fiicei sale şi porni spre dormitorul lui şi al lui Phyllis. Soţia sa şedea lîngă fereastră; lumina amurgului ce se strecura printre copaci se reflecta pe apă.

Venea întunericul.

Se duse lîngă ea şi îngenunche lîngă scaun. Phyllis îl privi fix, iar Andy înţelese că soţia lui ştia deja ce avea să urmeze.

Şi era înspăimîntată.

Steven Trevayne stătea în picioare lîngă cămin, cu mîinile murdare de cenuşă. Pusese vătraiul lîngă el, rezemat de cărămizile de sub poliţă. Nimănui nu-i trecuse prin minte să aprindă focul, ceea ce îl deranja enorm. Combinase lemne noi cu buşteni aproape arşi şi aprinsese focul, sub grătar, fără să-i pese că era prea cald sau că se murdărea.

Era singur şi se uita la televizor, cu sonorul redus la minimum, doar pentru a mai afla ultimele noutăţi, dacă era cazul.

Vicepreşedintele Statelor Unite tocmai lua mîna de pe o Biblie; era acum cel mai puternic om din lume. Era preşedinte.

Un bătrîn.

Toţi erau bătrîni. Indiferent de vîrstă sau de data naşterii. Bătrîni, obosiţi, versatili.

– Ce idee bună să faci focul, zise Andrew încetişor, intrînd în salon.

– Daaa, răspunse băiatul, fără să ridice privirea. Apoi plecă brusc de lîngă cămin, îndreptîndu-se spre hol.

– Unde te duci?

– Afară. Te deranjează?

– Nicidecum. Nu e nimic de făcut. Decît să ne gîndim, poate.

– Termină, te rog, cu banalităţile, tati.

– Bine, dacă accepţi să nu te mai comporţi ca un copil. Nu mai fi morocănos. Nu eu am apăsat pe trăgaci, nici măcar simbolic.

Băiatul se opri şi se uită la tatăl lui.

– Ştiu asta. Poate ar fi fost mai bine dacă o făceai...

– Oribilă remarcă.

– ... „nici măcar simbolic"... Dumnezeule, asta înseamnă că ai fi putut face *ceva!*

– Ai luat-o razna. Vorbeşte gura fără tine.

–„Razna?" De ce nu „cazna?!" Ai fost acolo! Luni de zile. Şi ce-ai *realizat,* tăticule? Ai fost pe direcţie? Ai vizat ţinta?... Fir-ar să fie. *Cuiva* i-a venit ideea. Cineva a făcut o faptă cumplită, oribilă şi nenorocită, pentru care va plăti toată lumea!

– Îţi asumi această faptă? zbieră Trevayne, derutat, gata să-i dea o palmă.

– Dumnezeule, nu! Dar *tu?*

Trevayne îşi încordă braţele, încercînd să se abţină. Era mai bine ca băiatul să plece. Să o ia la fugă. Repede.

– Suferi, fiindcă omorul s-a petrecut în ograda ta.

– Era un nebun, un maniac. E un caz izolat. Eşti nedrept.

– Nimeni nu a gîndit aşa pînă ieri. Nimeni nu avea dosare

voluminoase despre *el:* nu era pe lista nimănui. Nimeni nu l-a ţinut închis undeva; i-au dat doar milioane peste milioane ca să construiască în continuare *maşinăria* aia blestemată.

– E o tîmpenie. Vrei să faci o regulă dintr-un act de demenţă izolat. Foloseşte-ţi capul, Steve. Poţi mai mult decît atît.

Băiatul tăcu; tăcerea mîhnirii şi a consternării.

- Poate că regulile sînt singurele lucruri care mai contează acum... Şi ai pierdut, tăticule. Îmi pare rău.

- De ce? De ce spui că am pierdut?

- Fiindcă nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc că tu – sau cineva ca tine – ar fi putut opri asta.

- Nu-i adevărat.

- Atunci, poate că n-a mai rămas nimic de făcut. Dacă tu ai dreptate, zise Steven Trevayne ştergîndu-şi mîinile murdare de cenuşă pe pantaloni. Mă duc să mă spăl pe mîini... Îmi pare rău, tăticule; zău, sincer îmi pare rău. Sînt speriat.

Băiatul ieşi în fugă pe hol.

... poate că n-a mai rămas nimic de făcut.

Nu.

Nu, nu putea reacţiona aşa. Nu-şi putea îngădui indulgenţa pe care i-o arătau ceilalţi. Nici măcar în familie; în familia lui.

Nu acum.

Acum trebuia să-şi facă simţită prezenţa, acolo unde conta. Înainte ca acea continuitate despre care vorbea toată lumea să fie stabilită irevocabil.

Trebuia să-i zgîlţîie pe toţi. Să îi facă să priceapă că vorbea serios, să uite că avea arme cu care îi putea doborî. Şi avea de gînd să folosească aceste arme, fiindcă nu meritau să conducă ţara. Naţiunea cerea mai mult. Chiar dacă însemna

să se folosească de Genessee Industries. Să se folosească de Genessee corect.

Corect.

Să o folosească sau să o distrugă o dată pentru totdeauna.

Ridică receptorul. Era hotărît să insiste pînă ce va da de senatorul Mitchell Armbruster.

PARTEA a V-a

54

Şoseaua asfaltată şi netedă se sfîrşea brusc, transformîndu-se în drum de ţară. În acest punct al micii peninsule înceta responsabilitatea municipalităţii şi începea proprietatea privată. Acum, însă, se afla şi sub jurisdicţia guvernului federal, fiind supravegheată, păzită şi izolată, aşa cum era deja de un an şi jumătate.

High Barnegat.

Casa Albă din Connecticut.

Cele cinci automobile trecură în viteză prin dreptul punctului de taxare rutieră din Greenwich. Paznicii salutară convoiul. Un poliţist îi anunţă că traficul obişnuit îşi putea relua cursul. Coloana prezidenţială cotise pe Shore Road, unde poliţia eliberase zona spre peninsulă.

Agenţii de la „1600" se împrăştiaseră pe toată proprietatea, în echipe de cîte doi. Agentul Serviciului Secret, cu numele de Callahan, verificase zona plajei împreună cu partenerul său; apoi urcaseră spre terasă, cercetînd profesional, din priviri, pădurea din jur.

Callahan asigurase protecţia a patru preşedinţi. Aproape douăzeci de ani de serviciu. Împlinise acum patruzeci şi şase de ani, dar era în continuare unul dintre cei mai buni agenţi „1600". O ştia şi el. Nimeni nu-l putea face vinovat pentru incidentul de la Darien, din urmă cu trei ani – telefonul primit

la spital, prin care fusese rechemat de la post. Dumnezeule! Ce porcărie la nivel înalt! Niciodată nu va afla ce se întîmplase de fapt. Cum izbutise cineva din afară să afle codurile. Nici nu întrebase; mai ales că fusese penalizat. Nu se aflase în apropierea Casei Albe cînd avusese loc asasinatul. Toţi cei prezenţi atunci fuseseră eliberaţi din funcţie. Ciudat: el fusese repartizat din nou pe lîngă Trevayne. El scrisese în raportul de supraveghere că subiectul se întîlnise cu James Goddard cu o săptămînă înainte de uciderea preşedintelui, dar nimeni nu a dat prea multă atenţie acestui fapt. Nici el nu l-a mai adus niciodată în discuţie. I se părea, totuşi, ciudat că nimeni nu sesizase acest amănunt.

Lumea – cunoştinţele, micul cerc de prieteni de familie – îl întreba ce părere avea despre preşedintele aflat în funcţie la un moment dat. Întotdeauna dădea acelaşi răspuns: sobru şi aprobator, frizînd un entuziasm rezervat. Total apolitic. Era modalitatea cea mai bună. Singura, de fapt; nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi.

Sincer vorbind, lui Callahan nu i-a plăcut nici unul prea mult. Inventase un fel de scală de apreciere a unui preşedinte. Era vorba de echilibrul dintre omul public şi omul particular, aşa cum îl vedea el. Existau diferenţe, asta înţelegea şi el, dar unii merseseră prea departe. Pînă la punctul în care *totul* era o înscenare. Zîmbete fără noimă la nimicuri publice, urmate de revărsări de furie în particular; încercări disperate de a fi nu un om, ci o imagine.

Poate de aceea Andrew Trevayne avea cele mai bune cotaţii; echilibrul era păstrat aproape tot timpul. Asta nu însemna că nu avea momente cînd exploda din cauza unui lucru sau altul care i se părea ilogic, dar, în mare, omul din viaţa particulară nu nega omul din viaţa publică, ca în cazul altor preşedinţi. Părea... poate mai sigur pe el; mai sigur pe faptul că avea dreptate şi de aceea nu striga asta în gura mare

şi nu se străduia să-i convingă pe ceilalţi. Unul din motivele pentru care lui Callahan îi plăcea, deşi în fond, nu-l putea suferi. Nimeni care a lucrat atîta vreme în preajma Casei Albe nu poate agrea un om care lansează un asemenea atac împotriva Biroului Oval. O campanie care a pornit practic la cîteva săptămîni după asasinat, la cîteva zile după ce Trevayne a ocupat fotoliul de senator din partea statului Connecticut. Luări de atitudine în ziare, turnee prin toată ţara care au dus la zeci de conferinţe de presă dramatice şi la nenumărate apariţii la televizor. Omul acesta avea un patos, o motivaţie, o ambiţie rece pe care le combina cu o inteligenţă vie; era abil şi insinuant. Un om care ştia toate răspunsurile, fiindcă era omul zilelor noastre. Adepţii lui inventaseră chiar o expresie, pe care o foloseau la nesfîrşit: „Marca excelenţei". Un poliţist de la „1600" n-avea cum *agrea* un asemenea om. Era limpede că voia să se instaleze în vîrful piramidei.

Manevrele lui Trevayne dinaintea convenţiei de nominalizare uluiseră personalul Casei Albe, care resimţea încă povara adaptării la cel mai teribil transfer de putere – neaşteptat, nedorit şi nejustificat. Nimeni nu era pregătit, nimeni nu părea să ştie cum putea fi oprit acest senator din Connecticut – încăpăţînat, autoritar şi chiar carismatic.

La un moment dat, agentului Callahan de la „1600 Security" i-a trecut prin minte că, de fapt, nimeni nu dorea acest lucru.

Convoiul de automobile pătrunse pe aleea largă din faţa casei; portierele primului şi celui de-al treilea vehicul se deschiseră brusc, înainte ca maşinile să se oprească şi nişte bărbaţi, ţinîndu-se bine cu braţele de caroserie, stăteau pregătiţi să sară jos la momentul oportun.

Sam Vicarson stătea rezemat de balustrada treptelor de la intrare; Sam voia să fie la vedere cînd Trevayne cobora din

„Marca excelenței." Acesta fusese sloganul, atît de potrivit utilizat în timpul campaniei.

Phyllis se uita la soțul ei, care îl ajuta pe Frank Baldwin să urce treptele ce duceau la ușa din față. Sam Vicarson se oferi să intervină, însă Andrew scutură din cap imperceptibil; suficient pentru ca tînărul avocat să priceapă că nu era cazul să se amestece. Președintele voia să se ocupe personal de domnul Baldwin.

Phyllis era deosebit de mîndră cînd Andy făcea asemenea lucruri, ce dădeau sens gesturilor. *Prințul se arată îndatoritor, iar curtea îi urmează pilda, toți mai buni prin bunătatea lui.* Descrierea făcută de Froissart în Prima Cronică referitor la tînăr, se gîndea Phyllis. Casa Albă din vremea lui Andrew avea mult din Froissart sau din ceea ce cronicarul arthurian voia întotdeauna să găsească. Știa că soțul ei ar rîde auzind o asemenea idee. I-ar spune să nu cadă în romanesc, găsind simboluri de tot felul acolo unde nu existau. Pînă și asta făcea parte din aura care-l înconjura pe Andy; funcția dăduse amploare bunătății și modestiei sale înnăscute. Chiar și simțul umorului de care dădea dovadă era împănat de autoironic.

Întotdeauna își iubise soțul: un bărbat demn de a fi iubit. Acum, descoperea că aproape îl venera și nu știa dacă era bine să procedeze așa, dar nu se putea abține. Era conștientă de faptul că funcția lui genera o atitudine reverențioasă, dar Andy refuza mantia princiară. Nu pomenea niciodată de singurătatea celui aflat la vîrf și nici nu se plîngea de povara de a lua atîtea decizii. În explicațiile lui nu deslușeai niciodată justificări deșarte.

Se pricepuse, însă, să explice esențialul.

„O națiune capabilă să ajungă pe alte planete poate să se ocupe de propriul teritoriu. Un popor care a luat atît de mult

din pămînt poate să-i redea partea care i se cuvine. Nişte cetăţeni care au suportat – pe drept şi pe nedrept – cheltuieli de milioane efectuate dincolo de graniţe, pot în mod cert să clădească ceva înăuntrul ţării lor...

Şi începuse să pună imediat în practică aceste convingeri aparent simple.

Phyllis intră în casă în urma soţului ei şi a lui Frank Baldwin; un aghiotant în uniformă le luă hainele. Apoi intrară în salon, unde cineva – probabil Sam, se gîndi Phyllis – avusese grijă să aprindă focul. Fusese îngrijorată din cauza bătrînului Baldwin. Serviciul funerar durase mult, iar în biserică era curent şi trăgea de la lespezile de piatră.

– Hai aici, Frank, spuse Trevayne din spatele fotoliului pe care îl răsucise uşor spre şemineu. Relaxează-te. Să-ţi dau ceva de băut. Cred că tuturor ne-ar prinde bine.

– Mulţumesc, domnule preşedinte, răspunse Baldwin, aşezîndu-se. Phyllis se duse spre canapeaua lungă şi observă că Sam Vicarson mutase un al doilea fotoliu în faţa lui Baldwin. Sam era teribil de priceput la astfel de lucruri.

– Whisky, nu-i aşa, Frank? Cu gheaţă?

– Nu uiţi niciodată ce-i place omului să bea. Cred că aşa ai ajuns preşedinte, rîse Baldwin, făcîndu-i cu ochiul lui Phyllis.

– Ba a fost mult mai simplu, crede-mă. Sam, vrei să faci onorurile în locul meu? Whisky cu gheaţă pentru domnul Baldwin; iar pentru Phyl şi pentru mine, ca de obicei.

– Sigur că da, domnule, replică Vicarson, întorcîndu-se spre hol.

Trevayne se aşeză pe fotoliul din faţa lui Baldwin, iar Phyllis lîngă el, la capătul canapelei. Trevayne o prinse scurt de mînă, dar îi dădu drumul cînd văzu zîmbetul bătrînului.

– Nu te sfii. E plăcut să constaţi că un om poate fi preşedinte şi în acelaşi timp îşi ia soţia de mînă, fără să fie în faţa camerelor de luat vederi.

•

– Doamne Sfinte, Frank, toată lumea ştie că o şi sărut.

– Ei, ar fi mai bine să te opreşti, adăugă Baldwin, rîzînd uşor. Uit mereu cît de tineri sînteţi... Foarte amabil din partea dumitale că m-ai invitat aici, domnule preşedinte. Apreciez nespus acest gest.

– Prostii. Am vrut să fim împreună; mi-era frică să nu fiu inoportun.

– Frumos spus! Nu ştiu de ce mă mai mir, am citit de-atîtea ori în ziare că ai aceste calităţi. De fapt, am ştiut dintotdeauna că aşa e.

– Mulţumesc.

– Remarcabil, nu-i aşa? o întrebă Baldwin pe Phyllis. N-am fost niciodată aici. Întotdeauna îmi imaginez un birou sau un club – orice – cînd telefonez cuiva. Mai ales dacă nu cunosc locul. În cazul vostru, e o fereastră care dă spre apă. Mi-amintesc perfect cînd ai spus că Andrew... preşedintele e plecat cu barca. Un catamaran.

– Mi-aduc aminte, zîmbi Phyllis, cu blîndeţe. Eram pe terasă.

– Şi eu mi-aduc aminte, spuse Trevayne. Primul lucru pe care mi l-a spus cînd m-am întors a fost de ce nu te sunasem pînă atunci. I-am spus că încercasem să te evit.

– Da, mi-amintesc că ai spus asta la bancă. La prînz... Te rog să mă ierţi că ţi-am schimbat viaţa atît de total, zise bătrînul – citindu-se în ochii lui osteniţi, de om bătrîn, că spunea adevărul.

– Aureliu, Frank.

– Cine?

– Marc Aureliu. Mi-ai dat un citat din el. „Nimeni nu poate evita..."

– Oh, da. „Ce îi e scris să facă". Ai zis că e un fond mutual.

– Ce anume? întrebă Phyllis.

– O glumă prostească, Phyl, după cum am constatat.

Sam Vicarson se întoarse cu o tavă de argint, pe care se aflau trei pahare. Îi întinse tava întîi lui Phyllis și, cînd aceasta încuviință din cap, Sam sesiză privirea lui Trevayne. Deși după Prima Doamnă era servit de obicei președintele, de data asta următorul fu Baldwin.

– Mulțumesc, tinere.

– Sam, ești majordomul ideal, zise Phyllis.

– I se trage de la nenumăratele recepții, rîse Trevayne, luînd paharul. Nu bei cu noi, Sam?

– Mulțumesc, domnule, dar mai bine mă ocup de comunicații.

– Are-o fătucă la bucătărie, glumi Phyllis, în șoaptă.

– De la ambasada Franței, adăugă Andrew.

Rîseră cu poftă toți trei, sub privirile amuzate ale lui Baldwin. Sam se înclină ușor în fața bătrînului.

– Mă bucur să vă revăd, domnule Baldwin, spuse el după care se retrase.

– Acum înțeleg ce vor să spună toți, sau am impresia că înțeleg, zise bancherul.

– La ce vă referiți? întrebă Phyllis.

– La atmosfera de la Casa Albă în această perioadă. Relații dezinvolte; chiar și cînd lucrurile sînt dificile. E meritul dumitale, domnule președinte.

– Oh, de Sam era vorba? A devenit mîna mea dreaptă, și uneori și stînga deopotrivă, încă de acum trei ani. A început să lucreze cu mine de pe vremea subcomitetului.

Phyllis nu se putu abține. Nu suporta să-l vadă pe Andrew pasînd continuu complimentele pe care le merita:

– Sînt de acord cu dumneavoastră, domnule Baldwin. Andrew a realizat enorm în direcția deformalizării cabinetului particular, dacă se mai folosește cuvîntul.

– Soţia mea, doctor în istorie, o întrerupse Trevayne, chicotind. Care cuvînt?

– „Deformalizare". E rar folosit. Nu l-am mai auzit în ultima vreme.

– Credeam că te referi la „cabinet particular". Ori de cîte ori dau de termenul ăsta prin cărţi, mă gîndesc la sala de baie.

– E un sacrilegiu din punct de vedere istoric, nu-i aşa, domnule Baldwin?

– Nu prea ştiu, draga mea...

– Să nu le spui admiratorilor că transform camerele de odihnă în terenuri de joc.

Phyllis se mai îmbună. Bătrînul Baldwin se amuza, uitînd de tristeţea acelei zile. Tristeţea lui.

Phyllis îşi dădu, însă, seama că glumele nu fuseseră decît un moment de destindere. Starea de spirit a lui Baldwin continua să rămînă sumbră.

– Billy Hill şi cu mine, spuse el, am crezut cu sinceritate că acest subcomitet a fost darul nostru înţelept făcut ţării. N-am visat nici o clipă că, în realitate, şeful lui va deveni preşedinte al Statelor Unite. Cînd am înţeles asta, în cele din urmă, ne-am speriat.

– Aş fi dat orice să nu se întîmple aşa.

– Normal. Pentru a fi preşedinte, un om trebuie să aibă o energie neobişnuită în condiţii schimbătoare. Trebuie să fie complet ţăcănit ca să dorească această funcţie în condiţiile... Baldwin se opri, conştient de indiscreţia pe care era s-o săvîrşească.

– Continuă, Frank, e-n regulă.

– Îmi cer scuze, domnule preşedinte. A fost nejustificat şi n-am vrut...

– Nu trebuie să te explici. Cred că am fost la fel de

surprins ca dumneata şi ca ambasadorul. În mod cert, la fel de speriat.

– Atunci, pot îndrăzni să te întreb de ce?

Phyllis se uita atentă la soţul ei. În ciuda faptului că această întrebare fusese pusă de mii de ori în public şi de zeci de mii de ori în particular, răspunsul nu o mulţumise niciodată cu adevărat. Nici nu ştia *dacă* exista un răspuns dincolo de instinctul unui om strălucit, dar speriat, care încerca să-şi folosească aptitudinile şi capacităţile împotriva a tot ceea ce văzuse, a tot ceea ce îl îngrozise. Dacă un asemenea om putea ocupa funcţia supremă, fără garanţia de a-şi putea valorifica total calităţile pe care le avea, nu trebuia uitat că oricum rezultatele puteau fi mai bune decît tot ceea ce văzuse şi îl îngrozise. Dacă mai existau şi alte răspunsuri în afară de simplul adevăr, soţul ei nu era în stare să le transpună în vorbe. În orice caz, nu satisfăcător, gîndea ea.

– Sincer să fiu, am oferit fonduri nelimitate pentru ambele campanii. Cea dinaintea convenţiei de nominalizare şi cea electorală; mai mult decît ar fi putut strînge oricare partid. Nu sînt prea mîndru de asta, dar aşa am procedat.

– Asta a fost răspunsul la întrebarea „cum", domnule preşedinte. Nu la întrebarea „de ce".

Phyllis îl studia cu atenţie pe bătrînul bancher. Baldwin voia să obţină răspunsul. Se citea asta în ochii lui. Şi avea dreptate, fireşte. „Cum" era relativ nesemnificativ. Dumnezeule, ce nebunie, însă, se gîndea Phyllis. Limuzine care venau şi plecau la orice oră din zi şi din noapte, telefoane suplimentare instalate peste tot, şedinţe nesfîrşite – Barnegat, Boston, Washington, San Francisco, Houston. Andrew intrase în vîrtejul uraganului. Nu mai avea masă, nu mai avea somn, nu mai avea odihnă. Uitase de ea. Uitase de copii.

– Ai citit despre asta, Frank, zise Trevayne, zîmbind timid, ceea ce o făcu pe Phyllis să devină circumspectă.

Discursurile din acea vreme au fost sincere. Am simţit că posed capacitatea de a suda nenumărate voci contradictorii; nu e o metaforă prea grozavă. Nu prea ai cum „suda" nişte voci. Poate mai degrabă să le „orchestrezi"; să reduci disonanţa. Dacă se reduce volumul ţipetelor, există posibilitatea de a se ajunge la cauzele fundamentale. Şi aşa ne putem apuca de treabă.

– Nu te pot blama pentru asta, domnule preşedinte. Ai reuşit. Te bucuri de popularitate. De ani de zile n-a existat un personaj mai popular la Casa Albă.

– Sînt recunoscător pentru asta, dar mi se pare mai important că totul funcţionează.

– De ce aţi fost speriaţi, dumneavoastră şi ambasadorul? se surprinse Phyllis întrebînd.

După felul cum o privea Andy, înţelese că ar fi preferat să nu insiste pe această temă.

– Nu-mi dau seama prea bine, draga mea. Constat că pe măsură ce îmbătrînesc mi-e tot mai greu să stabilesc ceva cu certitudine. Discutam despre asta cu Billy în urmă cu o săptămînă. Şi, nu uita, întotdeauna am fost foarte tranşanţi... Oh, de ce am fost speriaţi? Cred că din cauza responsabilităţii. Am propus un preşedinte de subcomitet şi ne-am trezit că descoperim un candidat viabil la preşedinţia ţării. E o diferenţă, nu-i aşa?

– Da, dar aţi intuit bine, zise Phyllis, preocupată acum de tonul bătrînului.

– Da, făcu bancherul, uitîndu-se la Andrew. Ce ne-a speriat a fost acea hotărîre bruscă şi inexplicabilă pe care ai arătat-o... domnule preşedinte. Dacă te gîndeşti în urmă, poate ai să înţelegi ce vreau să spun.

– N-a fost întrebarea mea, Frank, ci a lui Phyl.

– Oh, da, desigur. Am avut o zi grea; Billy şi cu mine nu ne vom mai bucura de lungile noastre dezbateri. N-a

cîştigat. Nici unul n-am reuşit, vreodată, să cîştigăm. Mi-a spus adesea că noi doi gîndim la fel, Andrew. Baldwin se oprise cu paharul la gură; îi spusese preşedintelui pe nume şi se vedea limpede că îi părea rău.

– E un compliment superb, Frank.

– Numai istoria va confirma acest lucru, domnule preşedinte. Dacă este adevărat.

– Indiferent, sînt măgulit.

– Dar *înţelegi?*

– Ce anume?

– Grijile noastre. Billy spunea că maşinăria lui Bobby Kennedy era ca o trupă de amatori în comparaţie cu detaşamentele tale. Apropo, sînt chiar cuvintele lui.

– Nu mă deranjează, zise Andy, schiţînd un zîmbet. Pe dumneavoastră v-a deranjat?

– N-am putut înţelege.

– A fost un vid politic.

– Nu erai politician...

– Văzusem destui politicieni. Vidul trebuia umplut repede. Am înţeles lucrul ăsta. Ori eu, ori altcineva, dar trebuia umplut. M-am uitat în jur şi am ajuns la concluzia că sînt cel mai bine înzestrat. Dacă ar fi apărut altă persoană care să-mi schimbe părerea, pălăria jos, m-aş fi retras.

– Dar i s-a dat cuiva această şansă, domnule preşedinte?

– Nu s-a ivit nimeni.

– Cred, zise Phyllis, pe un ton uşor defensiv, că soţului meu nu i-ar fi convenit deloc să nu plătească pînă la ultimul ban. Cum spuneaţi, nu e un politician.

– Te înşeli, draga mea. El este *noua* politică, în toată splendoarea ei. Remarcabil e că funcţionează! Perfect. O reformă mult mai semnificativă decît ar fi putut-o concepe cei mai de soi revoluţionari – de stînga, de dreapta sau de

centru. El a ştiut că o poate face. Ce n-am înţeles, Billy şi cu mine, a fost *de ce* a ştiut că o poate face.

Se lăsă din nou tăcerea; Phyllis îşi dădu seama că numai soţul ei putea răspunde, dar înţelese că nu avea să dea nici o replică. Nu voia să-şi dezvăluie gîndurile, nici măcar în faţa vechiului său prieten, acest minunat bătrîn care îi oferise atît de mult. Probabil că nici măcar în faţa ei.

– Domnule preşedinte, zise Sam Vicarson, intrînd grăbit în cameră, dar cu o expresie calmă, din care reieşea că apăruse o urgenţă.

– Da, Sam?

– A venit confirmarea de la Chicago. M-am gîndit că vă interesează.

– Poţi să-i localizezi pe autori? întrebă Trevayne, pe un ton tăios, aproape aspru.

– Asta se şi face, domnule.

– Să-mi dai legătura.

– Trei linii telefonice lucrează în acest scop. Puteţi prelua convorbirea de jos, din birou.

– Am să te rog să mă scuzi, Frank. Nu l-am învăţat pe Sam arta amînării, care se practică la casele mari, zise Trevayne ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă.

– Mai doriţi un pahar, domnule Baldwin?

– Mulţumesc, tinere. Doar dacă doamna Trevayne...

– Mersi, Sam, zise Phyllis, întinzînd paharul. Fusese tentată să îi ceară asistentului prezidenţial să nu îi mai aducă ceea ce bea „de obicei" şi să îi toarne şi ei nişte whisky, dar renunţase. Era prea devreme; chiar şi după atîţia ani, nu-şi permitea să bea whisky după-amiaza. Îl urmărise pe soţul ei cînd discutase cu Sam Vicarson. I se încleştase maxilarul şi cîteva clipe mijise ochii, încordat.

Lumea nu înţelegea niciodată că tocmai astfel de momente, parate cu atîta dezinvoltură şi încredere aparentă,

erau cele care vlăguiau un om. Momente de teamă necontenită, nesfîrşită.

Soţul ei se implica total în ceea ce întreprindea, depăşind, nu o dată, limitele suportabilităţii. În unele momente, Phyllis avea impresia că această slujbă îi putea fi fatală, că îl ucidea încetul cu încetul.

– Plîng după un vechi prieten care a răposat, cînd i-a sunat ceasul, draga mea, zide Baldwin, urmărind-o pe Phyllis cu atenţie. Cu toate acestea, expresia de pe chipul dumitale mă face să mă simt ruşinat.

– Îmi pare rău, zise Phyllis, care privise absentă, în gol. Se întoarse spre bancher. Nu cred că am înţeles exact ce vreţi să spuneţi.

– Eu mi-am pierdut prietenul. O dispariţie firească, la capătul unei existenţe lungi. Într-un anumit fel, dumneata ţi-ai pierdut soţul. Din cauza unui concept. Iar existenţele voastre îşi vor depăna firul mult timp de-acum încolo... Cred că sacrificiul dumitale e mai mare decît al meu.

– Sînt de acord cu dumneavoastră, încuviinţă Phyllis, încercînd să surîdă, fără însă să reuşească.

– E un mare om, să ştii.

– Mi-ar plăcea să cred asta.

– A făcut ceea ce nimeni n-ar fi putut face; ceea ce unii dintre noi am crezut că nu poate fi făcut. A reasamblat toate piesele, permiţîndu-ne să ne vedem mai degrabă cum *putem* fi, decît cum am fost. Are în faţă un drum lung, dar el a pus bazele, fundamentul. Dorinţa de a fi mai buni decît sîntem şi de a înfrunta adevărul.

– Ce lucruri frumoase spuneţi, domnule Baldwin.

Andrew se uită la Sam Vicarson, care tocmai închisese uşa biroului. Erau singuri.

– Cît de departe a mers?

– Se pare că pînă la capăt. Avem informaţii potrivit cărora documentele au fost semnate în urmă cu cîteva ceasuri.

– Ce spune justiţia?

– Nici o schimbare. Continuă cercetările, dar fără prea multe speranţe. Reiau teza iniţială. Achiziţionarea – sau absorbţia – nu poate fi pusă în sarcina firmei Genessee Industries.

– Dar noi am identificat acest lucru, Sam. Ştim că avem dreptate.

– Dumneavoastră aţi identificat asta, domnule preşedinte.

Trevayne se duse la fereastră şi privi la apa de jos.

– Fiindcă n-au făcut-o ei. Nu am vrut să se ştie că am aflat.

– Pot să vă spun ceva, domnule?

– Acum doi ani, nu cred că ai fi pierdut timpul întrebîndu-mă. Hai, spune.

– Nu cumva reacţia dumneavoastră este exagerată? Genessee a acţionat cu responsabilitate; dumneavoastră i-aţi... controlat. Ei vă susţin.

– Nu mă *susţin*, Sam, zise Trevayne, în şoaptă, dar cu asprime, fără să-l privească pe Vicarson. Avem un pact de neagresiune. Am semnat un pact de neagresiune cu sindromul secolului XX. Sfîntul Duh al lipsei de alternativă.

– A funcţionat, domnule preşedinte.

– S-ar putea ca aprecierea să rămînă într-adevăr la timpul trecut, zise Andrew, întorcîndu-se spre avocat. Pactul a fost rupt, Sam. Nu mai e valabil.

– Ce-aveţi de gînd să faceţi?

– Nu ştiu precis, dar nu voi permite firmei Genessee să controleze o mare parte din presa americană. Nu putem permite aşa ceva, zise Trevayne ducîndu-se spre masa de lucru. Ziare... pe urmă se ajunge la reviste, posturi de radio şi televiziune. Toată reţeaua. Nu pupă ei aşa ceva.

– Justiţia nu ştie cum i-ar putea împiedica, domnule preşedinte.

– Vom găsi o modalitate; trebuie.

Telefonul bizii. Vicarson se duse repede spre masa de lîngă Andrew şi ridică receptorul.

– Biroul preşedintelui Trevayne, zise Sam, după care ascultă cîteva secunde ce spunea interlocutorul de la celălalt capăt al firului. Spune-i să rămînă unde e. Omul se află în şedinţă, dar o să-l căutăm noi. Spune-i că e prioritatea numărul unu, zise Vicarson şi închise. Să-l lăsăm să fiarbă în suc propriu, domnule, pînă veţi fi gata.

Andrew încuviinţă din cap. Vicarson se îndepărtă, intuind că preşedintele voia să rămînă singur.

– Mă duc înapoi la comunicaţii, spuse el, în timp ce Trevayne se aşeza la masa de lucru.

– Nu, Sam. Dacă nu te deranjează, du-te mai bine sus şi ţine-le companie lui Phyl şi bătrînului Baldwin.

– Bine, domnule, zise tînărul asistent, studiindu-l cîteva secunde pe preşedintele Statelor Unite înainte de a ieşi din cameră.

Andrew luă un creion şi scrise clar şi citeţ o propoziţie: „Soluţia constă în permanenta căutare a unei soluţii".

Marele Billy Hill.

Şi pe urmă mai scrise un cuvînt: „Rahat".

Paul Bonner.

Şi mai apoi mai adăugă: „?"

Puse mîna pe receptor şi rosti cu fermitate:

– Chicago, te rog.

De la peste două mii de kilometri, Ian Hamilton îi răspunse.

– Domnule preşedinte?

– Vreau să ieşiţi din combinaţia aia.

– Poate sună ireverenţios, dar nu aveţi nici o dovadă

viabilă că am fi implicaţi în aşa ceva. Năpîrstocii de la Ministerul Justiţiei nu-s buni de nimic.

– Voi ştiţi. Eu ştiu. Vă retrageţi.

– Cred că încordarea începe să-şi spună cuvîntul, domnule preşedinte.

Urmă o pauză.

– Contează?

– Nu mă presa, Hamilton.

– Nici dumneavoastră pe noi.

Trevayne privea fix pe fereastră, la apele în veşnică mişcare.

– Va veni o zi cînd nu va mai fi nevoie de voi. Ar trebui să nu uitaţi asta. Toţi.

– Perfect posibil, domnule preşedinte. Dar, în nici un caz în timpul mandatului dumneavoastră.

IMPORTANT!